

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

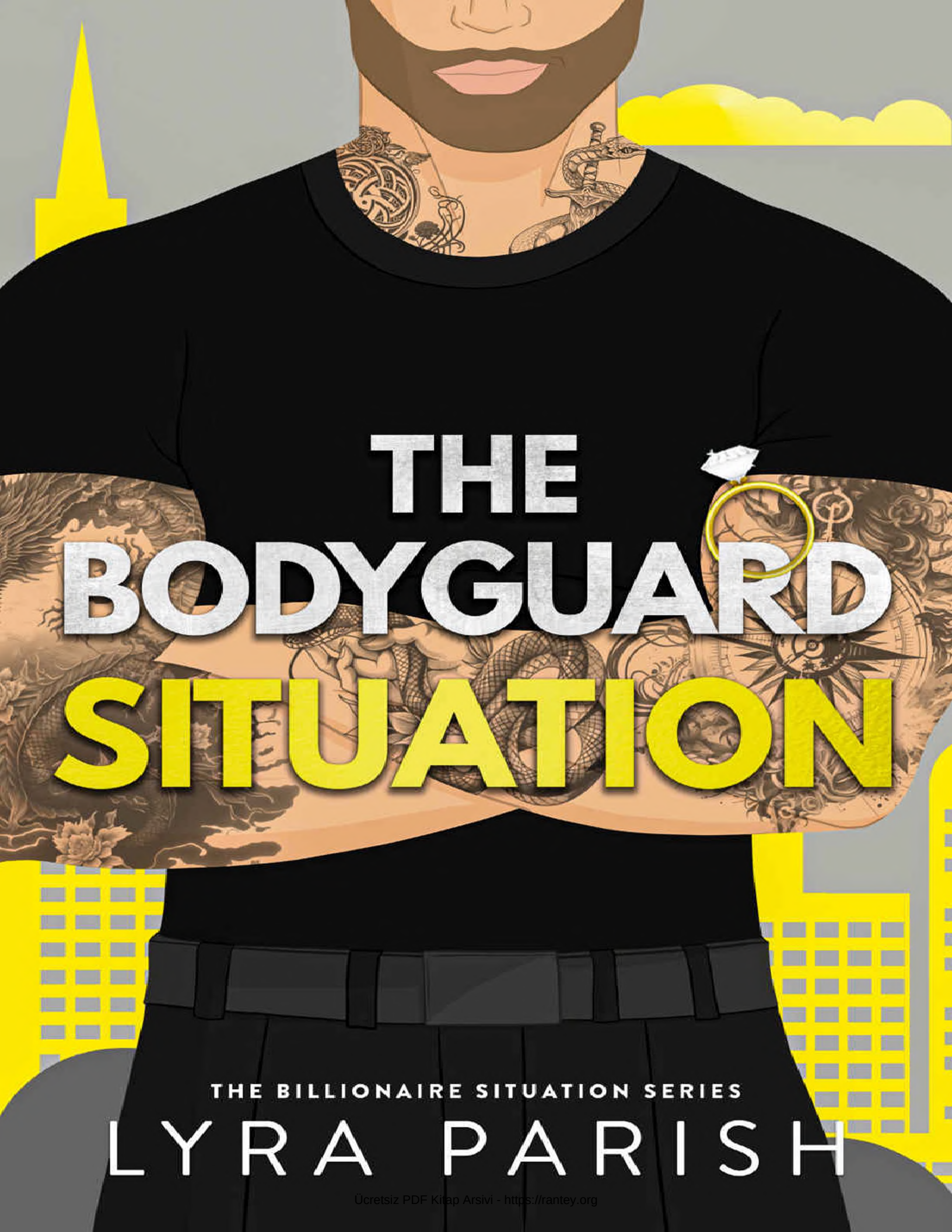
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BODYGUARD SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

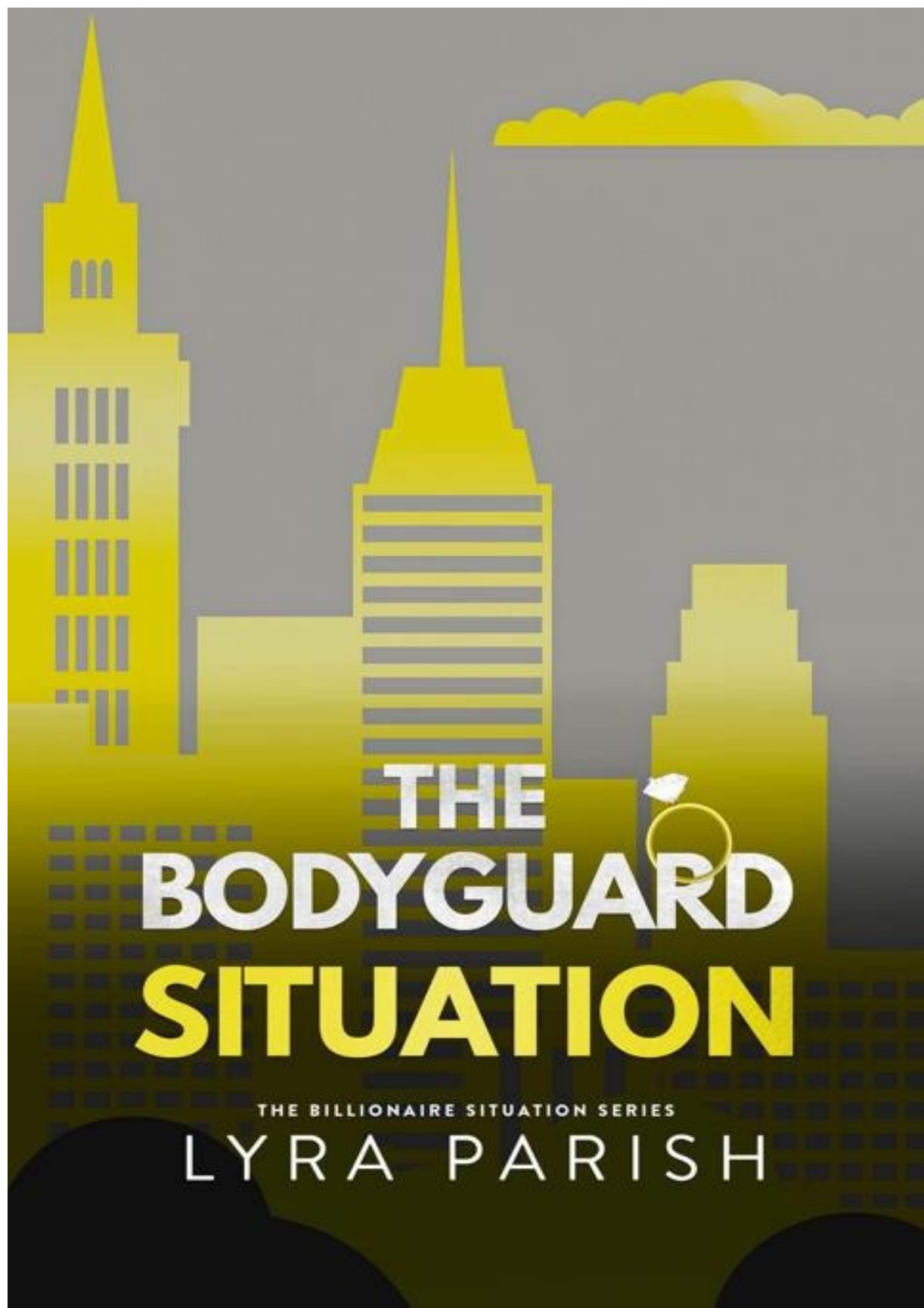
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı© 2025 Lyra Parish
www.lyraparish.com

Koruma Durumu
Milyarder Durum Serisi, #4

Editör: Jovana Shirley
[Unforeseenunforeseen
editing.com](http://Unforeseenunforeseenediting.com) Editing

Düzeltilen: Marla Esposito
proofingstyle.com

Kapak Tasarımı: Bookinit! Tasarımlar
bookinitdesigns.com

Tüm hakları saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, aşağıdakiler hariç, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bir incelemede kısa alıntılar. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. Bu kitap yapay zeka modellerini eğitmek için kullanılamaz. İsimler, karakterler, kurumlar, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçeklik hissi vermek için hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap romantik komedi esintileri taşıyan romantik bir gerilim hikayesi içermektedir. Yetişkinlere yönelik içerik ve küçükler için uygun olmayan durumlar içerir.

İçerik uyarı listesinin tamamı için lütfen şu adresi ziyaret edin:

<https://lyraparish.com/pages/the-bodyguard-situation-content-warning>

RESMI ÇALMA LİSTESİ

Anksiyete - Doechii
Bad Moon Rising - Creedence Clearwater Revival Love
Me Not - Rayvn Lenae
Run for the Hills - Tate McRae
Breakaway - Kelly Clarkson
Funeral - Teddy Swims
arkadaşlara dönüş - sombr
Don't Put It All On Me - Noah Cyrus, Fleet Foxes Miss
Americana & The Heartbreak Prince - Taylor Swift
Silver Lining - Laufey
Dive - Ed Sheeran
Oscar Kazanan Gözyaşları. - RAYE
The Boys Are Back In Town - Thin Lizzy
Bluest Flame - Selena Gomez, benny blanco
Stay - Rihanna, Mikky Ekko Karma
- Taylor Swift
Here Comes The Sun - The Beatles

BU ÇALMA LİSTESİNİ :

<https://bit.ly/bodyguard-playlist>

Fırtınadan sonra güneş ışığını bekleyenlere. Geliyor.

***Brody Calloway her zaman izliyor, Küçük
Bayan Bela.***

*Çok üzgünüz, kasabayı maviye boyadık
Seninle kaçma olasılığı en yüksek oy*

*-Taylor Swift,
Bayan Americana & Gönül Yarası Prensi*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Sonsöz](#)

[Lyra'dan daha](#)

[fazlasını mı](#)

[istiyorsunuz?](#)

[İletişimde Kal](#)

[Teşekkür Lyra](#)

[Parish Hakkında](#)

BRODY

Şöminenin üzerine monte edilmiş televizyondan gelen titrek mavi ışık dışında oda karanlık. Her geçen gün daha da boşalan çatı katının duvarlarına ürkütücü gölgeler düşürüyor. Kanepemin pelüş minderlerine daha da gömülüyorum ve buzdolabından aldığım biranın kapağını çeviriyorum.

Bugün tam bir akıl tutulması yaşadım, dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarak ve dijital hayaletleri kovalayarak saatlerimi boşa harcadım. Fazla düşünmekten beynim zedelenmiş gibi hissediyorum.

Soğuk şişe dudaklarımla buluştuğunda, gürültülü bir vuruş yalnızlığımı paramparça ediyor. Sert, agresif, sanki biri tüm yumruğunu kullanıyormuş gibi.

Kapıya doğru bakıyorum ve uzun bir iç çekiyorum, görmezden gelirsem duracak mı diye merak ediyorum. Denemeye hazırım.

Pound. Pound. Pound.

Sadece pislikler böyle vurur ve ne yazık ki ben payıma düşenden fazlasını biliyorum. Aklımdan olasılıklar geçiyor. Tek yumurta ikizi kuzenlerim Easton ve Weston Calloway olabilir - başımın en büyük belaları, aynı zamanda işverenlerim. Gerçi kardeşlerim gibiler ve onlar için birden fazla kez hayatımı tehlikeye attım ama şu anda görmek istediğim kişiler değiller.

Bira şişemin buğusu parmak eklemlerime damlarken, her kimse gidebileceğine karar veriyorum. Ayaklarım kahveye çarptı.

TV'nin sesini açıp gevrek, acı sıvının boğazımdan aşağı kaymasına izin verdiğimde masa.

"Brody! Orada olduğunu biliyorum! Arka planda *Altın Kızlar*'ı duyabiliyorum!" Billie kapının arkasından bağıırıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Billie benim sekiz yaş küçük kuzenim ve benim için sürekli ama sevimli bir baş belası. Ama sesinde görmezden gelemediğim şey var. Bu, yudumun ortasında duraklamama neden olan, panikle kenarlı bir gerginlik.

Tekrar vuruyor.

"Brody! *Lütfen!* Lanet olsun! Konu Harper!" Sesi daha gergin ve acildi.

Harper'ın adının geçmesi göğsümde bir sarsıntı yaratıyor ve sinirlerimi darmadağın ediyor. Kalp atışlarım hızlanıyor; beni bile şaşırtan bir tepki. Ayaklarımı masadan indiriyorum ve biramı şangırtıyla tahtaya bırakıyorum.

Harper ve Billie çocukluklarından beri birbirlerinden ayrılmazlar, Bellamore'un ortak kurucularıdır - gençken yaptıkları çizimlerden doğan milyar dolarlık moda imparatorluğu. Billie bana Harper için geliyorsa, bu ciddidir.

Odayı geçip kapıyı açarken içimi bir korku kaplıyor.

Billie, kırmızı çerçeveli gözleri ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla orada durmaktadır. Yanında *gizli* nişanlısı Asher Banks var. Henüz herkese tam olarak söylemediler ve şu anda yakın arkadaşlarına ve ailelerine duyuru yapma aşamasındalar.

Asher gergin ve çenesi sıkıca kilitlenmiş. böyle davranır. Şu anda öfkesi kontrollü bir yüzeyin altında kaynıyor. Asher'ın varlığı koruyucu ve Billie'yi yakından izliyor. O etrafta olduğu sürece kuzenimin güvende olduğunu biliyorum. Asher ona bir şey olmasına izin vermez. Ama bu kafamda alarm zillerinin yüksek sesle çalmasını engellemiyor.

"Görmeyi beklediğim pislikler *değil*," diyorum kuru bir sesle, onları içeri almak için kenara çekilerek. "Ne büyük bir zevk. Şimdi, oluyor?"

Billie yanımdan geçip gidiyor ve hemen yüzünü bana dönüyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, sert ama kırılğan. Bir şeyler çok yanlış.

İçgüdüsel olarak sesimi yumuşatıyorum ve tüm şakaları bir kenara itiyorum. "Bana ne olduğunu anlat."

"Harper ve Micah'yı Asher'da akşam yemeğine davet ettik," diyor Billie, sesi titreyerek. "Bir şişe şampanya almaya gittim ve Micah beni mutfağa kadar takip etti ve ..."

Anında kaslarım geriliyor ve yumruğum öfkeyle sıkılıyor çünkü Micah'nın iğrenç biri olduğunu biliyorum. Adam tüylerimi diken diken ediyor.

Derin, titrek bir nefes alıyor ve kendini dengelemek için mücadele ediyor. Billie dirençli, doğanın bir gücü, bir hayatta kalan. Buz kraliçesi kolay kolay erimez ama kelimelerini ararken kristal mavisi gözlerinde parlayan korku kanımı kaynatıyor.

Kolay kolay sarsılmıyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Acele etme." Çenem sertleşiyor. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor.

"Brody," diye fısıldıyor, "Micah benim sapığım. Asher'in mutfağında kulağıma fısıldadı. Tıpkı yirmi birinci yaş günümde yaptığı gibi. Kulağıma gelen sesini asla unutmayacağım." O

fiziksel olarak titriyor.

On yılı aşkın süre önce yaşadığım bu anı sonsuza dek aklımda kalacak. Genç Billie Calloway'i hatırlıyorum, yaşlı bir adam onun alanını, güvenliğini işgal ettikten sonra savunmasız ve dehşete düşmüştü. Billie yıllarca, tatil evlerine birkaç kez giren ve hatta ona herkesin içinde saldıracak kadar ileri giden bilinmeyen bir yırtıcı tarafından eziyet gördü. Küçük kuzenim benim fahri kız kardeşimdir ve ona bulaşan herkes bana da bulaşmış demektir.

Birden Asher'ın ölümcül ifadesi anlam kazandı. Micah Rhodes sadece tehlikeli değil. Lanet bir psikopat olduğu çok açık.

"Harper onun yanında güvende değil," diye devam ediyor Billie, gözleri yalvarırcasına. "Şimdi neredeler?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak soruyorum. "Emin değilim. Onunla birlikte gitti," demekte zorlanıyor Billie.

Yüzünde endişeden fazlasını görüyorum. Suçluluk görüyorum, taşımayı hak etmediği bir suçluluk. En iyi arkadaşı o ezikle birlikte olduğu için zaten kendini suçluyor.

"Ona senden başka kimse ulaşabilir mi bilmiyorum," diyor Asher acımasızca. "Micah onun kafasına girmiş. Kendinde değildi

Bu gece sanki onun büyüüne kapılmış gibiydi."

"*Siktir*," diye fısıldıyorum nefesimin altında, Harper'ın birkaç gece önce onu takip ederken Micah'nın yanında nasıl davrandığını hatırlıyorum. Sapık gibi değil de, daha çok ona göz kulak oluyormuşum gibiydi. Onu başka bir adamla görmek işkence gibi; daha da kötüsü, ona güvenmiyorum.

Onları birlikte izlemek beni fiziksel olarak hasta ediyordu ama gülümsemesinin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark ettim. Ayrıca adamın yanında otururken omuzlarındaki ince gerginliği de fark ettim. Gülmesi gerektiği zaman gülüyordu ama bakışlarındaki şüpheyi fark ettim.

İçgüdülerim haklıydı. Genelde öyledir.

"Nişanlandılar," diye ağzından kaçırıyor Billie, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Onunla evlenecek."

"*Nişanlı* mı?" İnançsızlık ve öfke kalbimi sıkıştırırken tekrarlıyorum. Belki biraz da kıskançlık.

Harper'ı var. *Benim Küçük Bayan Felaketim*.

İçimde adrenalin yükseliyor ve yumruklarım tırnaklarım avuçlarıma batana kadar sıkılıyor. Bunun gerçekten ne anlama geldiğinin farkına varmak neredeyse nefesimi kesiyor. Micah Rhodes, Harper'ı tamamen manipüle etmiş ve on yıldan fazla bir süredir ikisini de travmatize eden aynı yarıtcı.

"Şu arkadaşlık uygulaması hâlâ yüklü mü? Hani şu buluşmaya gittiğinizde birbirinizi takip etmek için kullandığınız?" İçimde kaynayan öfkeye rağmen sesim tehlikeli derecede sakin.

Billie telefonunu çıkardı, yüzünde umut ışıkları parlıyordu. "Bunu unutmuşum."

Uygulamayı açarken parmakları titriyor. Küçük mavi nokta sürekli kuzeydoğuya, New York'tan uzağa doğru ilerliyor. Cihazı alıyorum, rotalarını anlamak için yakınlaştırıyorum. Newport'a gidiyorlar.

Telefonunu geri vermeden önce Harper' mesaj attım.

BILLIE

TEHLIKEDESİNİZ! LAN!

Billie başını sallar. "Umurunda değil, Brody. Ona kalması için yalvardığımda beni dinlemedi. Harper her zaman beni seçer. *Her zaman*. Bu sefer seçmedi ve ben gerçekten endişeliyim."

Gözlerinde yirmi birinci yaş gününün gecesinde gördüğüm korkunun aynısını görüyorum. Yaptığı tehdidi hatırlıyorum - eninde sonunda sevdiği her şeyi elinden alacağını söylemişti.

Billie için bu Harper. Onun

için ya ölür ya da kalır.

Dünyadaki en iyi arkadaşı.

Billie, Harper için kendini gözünü kırpmadan feda ederdi. Ben de yapardım.

"Hasta herif," diye mırıldandım.

Asher koruyucu bir kolla Billie'nin etrafını sarar ve onu sıkıca tutar. Saçlarına rahatlatıcı bir öpücük konduruyor. Aralarındaki çiğ ve saf bağ karşısında göğsümde sızı hissediyorum. Bu, sevdiğim ve kaybettiğim kadın Eden Banks'in anılarını canlandırıyor; keder ve suçluluk katmanlarının altında sakladığım anılar. Billie'nin yüzündeki ifadeyi görmek kendi yaralarımı deşiyor. Eden'in ölümü peşimi bırakmıyor; onun yanında olmadığımı hatırlatan bir hayalet.

Harper'ın da aynı kaderi paylaşmasına asla izin vermeyeceğim. Cebimden telefonumu çıkarıp Weston'a mesaj attım.

BRODY

Şimdi bir arabaya ihtiyacım var.

WESTON

Hmm. Acaba bu hangi araba olurdu?

BRODY

STFU. O aptal parmağınla garajı benim için aç.

WESTON

Birileri çıldırmış.

BRODY

WESTON

😊 bir SUV göndereceğim. Lobide buluşuruz.

15.

"Nereye gidiyorsun?" Billie soruyor, sesi endişeyle doluyor. "Park Towers'a," diye cevap veriyorum ve toparlanmak için üst kata çıkıyorum.

Sanki savaşa gitmeye hazırlanıyormuşum gibi silahlarımı, kıyafetlerimi ve temel ihtiyaçlarımı birkaç spor çantasına dolduruyorum - çünkü bu tam olarak böyle hissettiriyor.

Billie güzel yüzüne kazınmış endişeyle arkamdan geliyor. "Ya onu bırakmazsa?"

Topladığım her şeyin envanterini çıkarırken, "Başka seçeneği yok," diyorum.

"O inatçı biri," diye hatırlatıyor Billie.

"Ve? Harper benimle gelecek, gerekirse tekmeleyerek ve çılgık atarak," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak.

Billie gülümsüyor ve Asher'la birlikte bu gece gelip *Altın Kızlar*'ı izleme zamanımı mahvettiğinden beri bunu ilk kez görüyorum.

"Biliyor musun, Harp'a neden hiç şans vermediğini hiç anlamadım. İkiniz çok iyi olabildiniz-"

"Dur," diyorum iki elimle çantaları tutarak. "Nedenini biliyorsun."

"Suçluluk duygusunun seni yiyip bitirmesine izin veremezsin. Bu senin hatan değil."

fısıldıyor.

"Ona asla hak ettiğini veremem," diye mırıldanıyorum.

"Ne oluyor lan? Brody, benimle dalga mı geçiyorsun?"

görmezden geliyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Kolumdan tutuyor ve ona bakmam için beni geri çekiyor.

"Yeter," diyorum, bu tartışmayı yapmak istemiyordum.

Billie izin veriyor ve ben de o arkamdan gelirken merdivenlerden birinci kata doğru yürüyorum. Sanki yine çocuktuk.

Asher beni yakından izliyor ve tedirgin olduğumu görüyor. Kısa süre önce ablasıyla aramızdaki gizli ilişkiyi bildiğini öğrendim. Nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Ablasının ona söylediğini söyledi ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Eden beni hiç sahiplenmedi. Başımı sallıyorum. Biz sadece bir kaçamaktık.

"Tamam çocuklar," diyorum, kapıyı onlar için açık tutarak. "Hadi gidelim."

Birlikte asansöre binerken Billie bana "En azından lütfen diyebilirsin," diyor. "Tüm ülkedeki en iyi eğitimi ve resmi eğitimi aldın ve hala sıfır görgü kuralların var."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Tüm bunlara gerçekten ihtiyacın var mı?" Asher silahların kabzalarını ve taktik teçhizatımın bir kısmını görünce şüpheyle soruyor.

"Burada yeni olmalısın." Sesimden kızgınlık damlıyor.

Bana daha fazla meydan okumamayı seçerek sessiz kalıyor. Akıllıca bir seçim. Şu anda Easton kadar sabrım var, o da sıfır.

Dışarı çıktığımızda Weston'ın benim için gönderdiği karartılmış cipi görüyorum.

Billie bana sıkıca sarılıyor, kolları duygudan titriyor. "Lütfen güvende ol," diye fısıldıyor. "Lütfen Harper'ı kurtar."

Asher'ın gözleriyle sıkıca buluşmadan önce onu "Yapacağım," diye temin ediyorum. "Ona iyi bak."

Başını sallıyor.

Yapacak. Asher zaten Billie için ateşin içinden geçti. Şimdi onunla birlikte olduğu için biraz daha rahat nefes alıyorum.

Arkaya tırmanıp kapıyı kapattım ve kaderimi mühürledim.

On dakika sonra Park Towers'a giriyorum - Milyarderler Sırası'ndaki en üst katları çatı katlarından başka bir şey olmayan yüksek binaya. Weston beni fuayede karşılıyor, kot pantolon, tişört ve parmak arası terlik giymiş. Kuzenim ve ben aynı boydayız ve insanlar genellikle bizi kardeş sanıyor. Bir bakıma . Bazen ona baktığımda, benim hayatım da aynı olabilirdi ama ben onlardan farklı bir yol seçtim. Kendi yolumu.

Weston elimdeki spor çantalarını fark edince belayı sezdi.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor, parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek bana ayak uyduruyor. Kaşları çatık ve Calloway mavisini gözleri endişeyle parlıyor.

"Micah Billie'nin sapığı. Harper'ı manipüle etti ve onu kaçırdı," diyorum açıkça.

Weston'ın ifadesi anında kararır. "Ne istiyorsunuz?"

"Beni Newport'a hızlıca götürebilecek bir kaçış arabası," diye açıklıyorum.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor asansöre binip Easton'la birlikte özel otoparklarının bulunduğu zemin kata çıkarken. New York'un en pahalı yüksek binalarından birinin altında avuç dolusu arabaları, kamyonları ve motosikletleri var.

"Onu kulübeye götürüyorum. Ben de orada olacağım. Kimseye söyleme," diye onayladım.

Weston yavaşça başını sallıyor, sonra başını eğiyor. "Beş yıldır oraya gitmedin."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, Eden'ı düşündüğümde kalbim sızlıyor. Weston ilişkimizi biliyordu ama söylemedi.

"Bu en güvenli seçenek. Şebekeden bağımsız. Gizli. Dağın tepesinde bir kale. Küçük kasaba hayatı. Çok fazla insan konuşmaz. Ben bu işi çözene kadar orada güvende olacak."

"İrtibatta kal. Easton'ı benim için kameralardan uzaklaştır," diyor Weston omzumu sıkıca sıkarak. "Eve bütün olarak dön."

"Yapacağım."

Beni bir kardeş gibi kucaklıyor, sonra bırakıyor. Başparmağını kapı okuyucusuna bastırıyor ve kapı benim için açılıyor.

"Görüşürüz," diyor

Weston. "Görüşürüz."

Garaja giriyorum ve doğrudan eski, karartılmış 1969 Dodge Charger'a gidiyorum. Elim, bir meydan okuma gibi parıldayan yeni cilalanmış boyanın üzerinde kayıyor. İçime adrenalin pompalanırken bu araba beni ileri doğru itiyor. Tereddüt etmeden anahtarları kutusundan çıkarıyorum, soğuk metali avucumda hissediyorum ve içeri tırmanıyorum.

Odanın köşesindeki kameraya el sallıyorum, sonra da orta parmağımla işaret ediyorum. "Bu Weston'dandı."

Arabanın kapısını açıyorum, elimi ön panelin pürüzsüz derisinde gezdiriyorum, sonra tekrar koltuğa gömülüyorum. Soğuk direksiyon simidini sıkıca tutuyorum ve isyanın avuçlarımla derinliklerine gömüldüğünü hissediyorum. Debriyaja basıp motoru çalıştırıyorum ve kükreyerek canlanıyor. Bir kahkaha atıyorum çünkü bu araba tam bir neşe kaynağı. Gümbürtü kemiklerimi titretiyor ve dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor çünkü kemerimi bağlarken bu lanet olası kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Easton benden dakikalar önce gelip bu arabayı satın aldı. Ve o *zamandan* beri beni çok kızdırdı. "Orospu çocuğu. Sen benim olmalıydın," diye fısıldıyorum, ısınması için motoru birkaç kez deviriyorum.

Ham enerji parmak uçlarımin altına yerleşiyor ve Easton'ın bu araba söz konusu olduğunda haklı olduğu bir şey var, o da "etrafta dolaş ve öğren" türünden bir sürüş. *Her zaman beni* çağırırdı - gecenin içindeki bir fısıltı gibi *beni çaldı*. Sanırım zamanı geldi.

Dikiz aynasını düzeltip gözlerime bakıyorum ve arkalarında bir şeyin titreştiğini görüyorum. Tanımadığım bir şey. Bu an, iliklerime kadar arzuladığım, uyuyan bir ejderhayı uyandıran türden bir kaos. Onu bulduğumda Harper'a teşekkür etmeliyim. Onu bulacağım çünkü uzun zamandır ilk kez gerçek bir amacım var.

Debriyaja hızlıca basarak birinci vitese takıyorum ve beton tünelde zar zor ilerliyorum. Sonunda otomatik garaj kapısı yükseliyor ve cadde açılıyor. Garajdan çıkarken lastikler çıgılık atıyor, elimi camdan dışarı sarkıtarak bir orta parmak daha atıyorum. Bu benden gelmişti.

Yolda lastik ve arkamda duman bırakıyorum. Tek pişmanlığım, sevgili kuzenimin o videonun tekrarını izlediğinde verdiği tepkiyi görememek. Çünkü arabasının kaybolduğunu fark ettiği an o da fark edecek.

Dikiz aynasına bir göz atıyorum ve beni takip eden biri var mı diye tarıyorum. Arka koltukta iki spor çantam var. Biri kıyafetlerle tıka basa dolu; diğeri ise silah ve cephane ile. Bu oyunda asla çok dikkatli olamam.

Bu araba bir canavar, avlanmaya hazır, lanet olası meydan okumaya hazır, tıpkı benim gibi. Motor sokaklarda, yüksek binaların arasında yankılanıyor.

Şehirden hızla uzaklaşırken karanlık üzerimi örtüyor ama berraklığım hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Harper kendini tehlikeli bir ağa doladı ama ben kararlıyım.
-Benden nefret etse bile onu kurtarmak için her zamankinden daha fazla.

Gülümsemesini şimdiden hayal edebiliyorum, benden daha çok şey bildiğini söyleyen o küçük ukala sırıtişını.

Ama yapmıyor. Bu sefer değil. Micah söz konusu olduğunda değil. Ya da umutsuzca ihtiyacı olan şey.

Şu anda bela arıyorum ve H-A-R-P-E-R diye yazılıyor.

Tekrar başarısız olamam - Eden'dan sonra olmaz, asla geçmeyen bu akıldan çıkmayan suçluluk duygusunu yaşadıktan sonra olmaz. Eğer Harper'a bir şey olursa ve onu kurtarmak için elimden geleni yapmazsam, kendimi asla affetmem. Her kilometrede kararlılığım daha da güçleniyor. Nabzım saf korumacılığın ritmiyle atıyor.

Harper Alexander onunla kaçmış olabilir, ama ben onu bulacağım.

Her zaman bulurum.

Onun iyiliği için, kızın güvende olması ve ona iyi bakılması gerekiyordu.

"HANGI , BRODY?" EASTON'IN SESİ KÜKREYEREK

Telefona cevap verdiğimde beni sığ bir uykudan uyandırdı.

Motelin küflü krem rengi perdelerinin arasından sızan sert sabah güneşine karşı gözlerimi kısıyorum. Başucumdaki saate baktığımda, kırmızı rakamlar saatin yediyi ancak geçtiğini söylüyor. Easton'ın öfkesi yüzlerce mil öteden bile belli oluyor.

"Araban güvende," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum, kuzenimin sesinden yayılan rahatsızlığa rağmen.

"Arabam güvende olsaydı, hâlâ olası garajımda olurdu," diye , her kelimesine sinirlenerek.

Gülümsüyorum ama kahkahamı tutuyorum.

"Başka bir şey de alabilirdin. *Ne olursa olsun.* Ama o-"

"En başından beri benim olmalıydı," diye çıkışıyorum, yatağın kenarına oturup uyanmam gerekiyor. Önümde uzun bir gün var ve zihnimi toparlamam gerekiyor.

"Lütfen bana hâlâ kırgın olmadığını söyle," diyor.

"Evet, öyleyim. Ve sonsuza kadar da öyle olacağım."

"Bunu çalıntı olarak bildirmeliyim. Sana lanet bir ders vereyim."

Sırıttığını biliyorum. *Pislik.*

"Eğer değerli Charger'ınıza bir şey olursa" -şakağımı ovuyorum-"onun yerine iki aracımı koyarım."

Aramızdaki çizgiye sessizlik yerleşiyor ve onun bunu düşündüğünü biliyorum.

Sonunda konuşuyor ve konuştuğunda sesi daha sakın olsa da hala sabırsızlığıyla tanınıyor. "Hangi ikisi?"

"Satıcının seçimi. Seçimini yap," diyorum, boğazım zımpara kağıdı gibi hissederek.

Easton'ın zihinsel olarak koleksiyonuma göz attığını ve kaçınılmaz olarak nadide 67 Corvette'im ile 69 Roadrunner'ıma geldiğini hayal ediyorum. İkisi de hazine, ikisi de onun huzurunu ve benim akıl sağlığımı korumak için fedakârlığa değer, ikisi de onun istediği ama önce benim aldığım araçlar. Eşyalar beni mutlu etmiyor. Para beni mutlu etmiyor. Bu gidişle, hiçbir şeyin mutlu edeceğinden emin değilim.

"Motosikletler de dahil mi?" Şansını zorluyor.

"Tekerlekli her şey," diyorum, 51 model Vincent Black Lightning'ime baktığını hayal ederek. Koleksiyonumu neredeyse benim kadar iyi biliyor çünkü istiyordu. "İşi tatlıya bağlamak için depomdan doğrudan garajınıza teslim edilmelerini bile sağlayabilirim."

Ardından isteksiz bir anlaşma iç çekişi gelir. "Peki. Bu haftanın her günü kabul edeceğim bir anlaşma. Ama dikkatli ol. O araba seni sadece etrafta dolaşıp öğrenmenin zamanı geldiğinde seçer. Sanırım hayatının sürüşünü yapmak üzeresin."

"Anlaşıldı," diyorum kuru bir sesle, avın heyecanının damarlarıma geri döndüğünü hissederek. "Gitmem gerek."

"Brody," dedi aniden, beni geri çekerek. "Dikkatli ol. Eğer ortalık karışırsa beni ara. Kaynak gönderebilirim."

"Olur, ama gerek kalmayacak." O konuşmayı başka bir yere çekmeden bağlantıyı kesiyorum.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp dizüstü bilgisayarına geçerek dün gece geç saatlerde geldikten sonra bir araya getirmeyi başardığım bilgileri gözden geçiriyorum. Adresler, mülkler, holdingler; hepsi Micah Rhodes'a ya da onun paravan şirketlerine bağlı.

Ayağa kalkıp geriniyorum, derimin altında adrenalin pompalanıyor. Spor çantalarım hazır bekliyor ve kıyafetlerim teçhizatımın yanına yerleştiriliyor. Kurtarmadan çok adam kaçırma gibi görünse de hazırlıklı olmak çok önemli. Bu Micah Rhodes'a karşı bir savaş ve ben kazanmaya kararlıyım. Bu kişisel bir şey. Hem de çok kişisel. O bir avcı ve ona zarar verecek. Bunun olmasına izin veremem.

Harper bu kasabada bir yerlerde. Onu hissedebiliyorum.

Pencerenin yanındaki vazoda tek bir papatya duruyor ve ben onu alıp parmaklarımın arasında döndürüyorum. Cennet'e dair düşünceler zihnime girip çıkıyor. Keder artık ruhumun daimi bir sakini, pişmanlıkla iç içe geçmiş durumda. İlişkimizi . Eden bizi bitirdi ve sonrasında ben dünyadan saklanmaya karar verdim.

Öldürüldüğü hafta sonu şehirde olsaydım, her şey farklı olabilirdi. Bunun yerine kendimi Tennessee'de, bana evim gibi hissettiren tek yerde izole ettim. Sugar Pine Springs'teki kulübem, bana çok ağır gelen dünyadan kaçmak için her zaman gittiğim bir yerd. Oraya iyileşmek için giderdim. Daha fazla zamanımız olmadığını bilseydim, şehri asla terk etmezdim.

Onunla o içkiyi içmek için buluşmuş olsaydım ve yapmak istediği konuşmayı yapsaydık şimdi her şeyin ne kadar farklı olacağını hayal ediyorum. Belki birlikte olurduk, evlenirdik, bir ailemiz olurdu. Ya da belki de olmazdık. Aklımdan çıkmayan bu keşkeler ve sesli mesajıma bıraktığı son mesaj.

Yine de müsait değildim. Ondan, bizden vazgeçmiştim ve kalan az zamanımız parmaklarımın arasından kayıp gitti. Şimdi, o burada değil.

Harper'a bir şey olmasına izin veremem.

Notlarımı tekrar tararken, paravan şirketlerinden birinin su kenarında sahip olduğu, yüksek duvarlı, kapılı giriqli ama aynı zamanda görkemli bir araziye . İçgüdülerim buranın Harper' için götüreceği türden bir yer olduğunu söylüyor.

Çantalarımı omzuma atıyor, beyzbol şapkamı ve koyu renk güneş gözlüklerimi takıyorum.

Easton'ın Charger'ı motelin otoparkında şık ve meydan okuyan bir şekilde duruyordu. Eşyalarımı bagaja yerleştirdim ve kapattım.

yerleştiğimde, motor savaşa hazır bir canavar gibi kükrüyor. Bir, iki kez devir çeviriyorum, sonra açık yola çıkıyorum, kaldırım da lastik bırakıyorum. Altımdaki güç sarhoş edici.

"Hazır ol ya da olma," diye mırıldanıyorum, otoyol ve güneş ışığı sonsuza dek uzanırken gözlerim kısılıyor, "işte geliyorum, Harper."

HARPER

"

İyi misin?" Boğazım endişeyle düğümlenerek soruyorum.

Az önceki kargaşadan dolayı dudağı şişmiş ve patlamış, sol gözünün altında da koyu bir morluk oluşmuş. Ona her baktığımda kalbim sıkışıyor ve suçluluk duygusu içimde jilet gibi keskin dikenleri olan bir tel gibi kıvrılıyor. Bu gecenin olduğundan daha farklı geçeceğini düşünmüştüm.

"Evet, bebeğim. Şimdi çok daha iyiyim." Yatıştırıcı tonu genellikle beni sakinleştirir ama bu gece kendimi kötü hissediyorum.

Micah bizi New Yorktan , sanki şeytanlarından kaçıyormuş gibi parmaklarımızı birbirine kenetliyor, sonra parmak eklemlerime nazik bir öpücük konduruyor. Zihnim karmakarışık ve bir türlü dağılmayan yoğun bir sis var. Kafamın karışmasından başka bir şey hissetmiyorum, bu yüzden her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamak için olayları yeniden oynatmaya çalışıyorum.

Akşam mükemmel başlamıştı. Asher'ın evinin arkasındaki bahçe bahar çiçekleriyle doluydu. Onların kokusu kahkahalara ve geceleyin şehrin yumuşak ışıltısına karışıyordu. Micah ve ben nişan haberimizi paylaşırken heyecandan yerimde duramıyordum. Ama Billie'nin tepkisi beklediğim gibi olmadı. Genellikle benim için çok parlak olan kristal mavisi gözleri söndü, yerini okunamayan ve neredeyse karanlık bir şey aldı.

Micah şimdi sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi elimi sıkarak, "Sadece kıskanıyor," diyor. Sesi yumuşak ve sabırlı ama diğer eliyle direksiyonu sıkıca kavıyor. Bu benim mikro öfkem.

fark etmeye başladım. "Gerçekten özür dilerim. Bu gecenin senin için farklı geçmesini istedim Harper. Ona söylemenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Sahne zihnimde tekrar canlanıyor -Billie'nin şok olmuş yüzü ve Asher'ın Micah'ya vurduğu için kanayan parmak eklemleri. Her şey *yanlış* geliyor.

Billie'nin benim için mutlu olmadığını, bizim için mutlu olmadığını bilmek canımı acıtıyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum.

Beş yaşımızdan beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Hayatlarımız hem kişisel hem de profesyonel anlamda her yönden iç içe geçmiş durumda. Onun desteğini kaybetmek, kendimden bir parçayı kaybetmek gibi hissettiriyor ve bu acı, geçtiğimiz her kilometre işaretiyle daha da artıyor.

"Çok üzgünüm Harper," diyor Micah tekrar, o güven veren yeşil gözleriyle bana bakarak.

"değil," diye fısıldıyorum, olmasa bile. "Bu senin hatan değil. Ben de üzgünüm. Seni dinlemeliydim."

"Özür dileme," diye ısrar ediyor, başparmağı elimin arkasında küçük daireler çiziyor. "Nasıl tepki vereceğini kontrol edemezsin. Bu onun suçu, senin değil."

Billie ve ben hayatın iniş çıkışlarını hep birlikte göğüsledik, birbirimizi kimsenin anlayamayacağı şekilde anladık. Başka kimse *anlayamaz*. Bu geceye kadar, o her zaman benim ölüm kalım meselemdi.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat," diyorum, Asher'ın Micah'ya saldırdığını ve Billie'nin donup kaldığını hayal ettiğimde midemin bulandığını hissederek. "Parçaları bir araya getiremiyorum."

Çünkü tüm bilgilere sahip değilim.

Micah'nın çenesi geriliyor ve yüzünde karanlık bir şeyin titreştiğini görüyorum. "Sadece üzölmeyeceğine söz verersen."

"Söz veriyorum," diyorum çabucak, çaresizce cevaplar arıyorum.

Tereddüt ediyor. "Bunu şimdi konuşmak istediğine emin misin? Yarın, duyguların bu kadar yüksek olmadığı bir zamanda konuşabiliriz."

Gittikçe daha da sinirleniyorum.

"Gerçeğı öğrenene kadar uyuyamayacağım," diyorum.

Beni bekletmekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve sessizlik sonsuza kadar sürüyor. Beni nefes alamayacak kadar sıkın belirsizlikten gerçekten nefret . Kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve kendimi önce derin nefesler alıp vermeye çalışıyorum.

Keskin bir nefes alır. "Evliliğimiz için onun onayını istedim. Kaçtığımızda senin baş nedimen olup olamayacağını sordum. Ona seninle yakında evlenmek istediğimi söyledim, o da çıldırdı, sinirlendi ve sikimi tuttu. Sonra Asher içeri girdi, onun elini üzerimde gördü, yakın duruyorduk ve kıskanç bir erkek arkadaş gibi kendini kaybetti. Dinlemedi ve *onun* yüzünden bana saldırdı. Gerisini gördünüz."

"Billie sana dokundu mu?" Sesim bana bile çok uzak geliyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, inançsızlığım beni derinden . Bu en iyi arkadaşımın yapacağı bir şey değil, özellikle de yaşadıklarından sonra.

Bu geceyle ilgili hiçbir şey güvende hissettirmiyor. Şimdi bile.

Gözleri titriyor, sanki acı verici bir şey hatırlıyormuş gibi. "Üzerime geldi, Harper. Bana uygunsuz bir şekilde dokundu ve beni kendisi için istediğini, birlikte olmamıza dayanamadığını söyledi. Onun yanında olamam," diyor bana ciddiyetle bakarak. "Bana inanıyor musun?"

Şüphe içeri sızıyor. Micah'ya güvenmek istiyorum. Son sekiz haftadır nazik ve hayatımın istikrarlı bir parçası olmaktan başka bir şey yapmadı. Çenesi geriliyor, ben de hemen cevap veriyorum.

"Elbette sana inanıyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman neden tereddüt ettin?" diye doğrudan soruyor ve ses tonundan hoşlanmıyorum.

"Ben sadece... bunu anlamakta zorlanıyorum." Başımı yavaşça sallıyorum, kafa karışıklığı hala düşüncelerimi bulandırıyor.

Asher'a her zaman aşık oldu, olmadığını söylediği zamanlarda bile, ona cehennemi yaşattığı zamanlarda bile. Bunu hepimiz gördük, onun dışında herkes gördü. Billie'nin Micah'a karşı bir hamle yapması hiç mantıklı değil ve buna inanmak benim için çok zor. Söylediği pek çok şeyi sorgulamıyorum ama en iyi ve en sadık arkadaşım söz konusu olduğunda alarm zilleri çalıyor.

Bir keresinde Billie vasat bir adamla yaşadığım boktan bir ayrılıktan sonra beni rahatlatmak için her şeyi bıraktı. Ben üzgünken yanımda olmak için tatilleri ve önemli planları atladı. Kendimi ona sadık olmak ile aşık olduğum ve evlenmem gereken bu adam arasında sıkışmış hissediyorum.

Parmağımda hâlâ yabancı hissettiren nişan yüzüğüme bakıyorum. Büyük ve şatafatlı ve ben hep annemin yüzüğüne sahip olduğumu hayal etmişim.

"Keşke neden davrandığını bilseydim," diyor Micah. "Önce onunla konuşmana izin vermeliydim ama bu düşünün senin için, bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sen benim yapbozumun eksik parçasısın, Harper. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Sözleri beni sarıp sarmalıyor ve ben içlerinde teselli arıyorum.

Yanağımı okşarken eline doğru eğildim. "İkinizin iyi geçinmesini istiyorum. O benim yirmi yedi yıldır en iyi arkadaşım."

"Yapamam," diyor.

Karanlık sokaklarda ilerliyoruz ve sessizlik endişemi daha da arttırıyor. Billie'nin telaşlı yüzü aklıma geliyor. Micah'nın başparmağı avucumu okşuyor ama beni sakinleştirmek için pek bir şey yapmıyor.

"Ya senin için deneseydim?" Micah

soruyor. "Bu harika olurdu," diye yanıtlıyorum.

"Seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor. Umut ve belirsizliğin karışımı kalbimi dolduruyor. "Geleceğimiz için her şeyin en iyisini istiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ama kendime bunun doğru olup olmadığını soruyorum.

Micah Rhodes'u mu seviyorum? Yoksa çatı katımda on beş kediyle yalnız ölmeme düşüncesini mi seviyorum?

Sessizliğe gömüldüğümüzde Micah uzanıp radyoyu açıyor. Yumuşak bir müzik arabayı dolduruyor ve ben derin bir nefes alarak zihnimdeki düğümlenmiş düşünceleri çözmeye çalışıyorum.

Telefonum titreyerek kırılgan sakinliğimi bozuyor. Tereddüt ediyorum, mesajlarımı kontrol ederken ellerim titriyor.

BILLIE

TEHLIKEDESİNİZ! LAN!

Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken kalbim hızla çarpıyor. Panik üzerime çöküyor. Billie'nin künt uyarısı o kadar keskin ki derin bir yara açıyor. Mesajı hızla siliyorum, telefonumu kapatırken içimi bir endişe kaplıyor. Göğsüm sıkışıyor ve Micah'ya zayıf bir gülümseme verirken nefes almakta zorlanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, beni yakından izleyerek.

"Sadece bir spam mesajı," diye yumuşak bir yalan söylüyorum. Bir yalan. Şu anda neden yalan söylemek zorundayım ki?

Yola geri dönmeden önce bakışları bir an için çok uzun süre üzerimde kalıyor.

"İyi olduğundan kesinlikle emin misin?" Micah'nın sesi bu kez daha sert.

"Tabii ki bebeğim." Gülümsüyorum ama zoraki gibi geliyor. "Sadece her şeyden sonra yorgunum. Seninle biraz yalnız vakit geçirdiğim için mutluyum."

Şu anda yanımda oturan adamı tanıyormuş gibi hissetmiyorum. Billie'nin yüz ifadesini ve ardından yazdığı mesajı gördükten sonra sarsılarak uyandım.

"Sen çok iyi bir kızsın, Harper." Sesi yumuşuyor, neredeyse kalbimdeki paniği hafifletiyor. "En iyi kız. Sadece gözlerini kapat ve rahatla."

Micah'nın elimi tutuşu sıklaşıyor ve sahiplenme duygusu rahatsız edici geliyor. Söylediğini yaparken zihnim kafa karışıklığı ve korkuyla doluyor. Arkama yaslanıyorum ve Billie'nin mesajının göz kapaklarımın arkasında yandığını görüyorum.

"Micah," diyorum daha fazlasını öğrenmek isteyerek, "benimle yakında evlenmek istediğini , ne kadar yakın bir zamandan bahsediyoruz?"

Gözleri gerçek bir mutlulukla parlıyor. "Önümüzdeki hafta." Şok bir dalga gibi çarptı bana. "Bu hafta mı?"

Sakince başını sallıyor, bakışları hem nazik hem de ciddi. "Kırk dört yaşındayım, Harper. Artık gençleşmiyorum. Eğer tereddütlerin yoksa..."

"Hayır," diye yanıtlıyorum çabucak, gözlerinin ardında bir canavarın parıltısını görüyorum.

TEHLİKEDESİNİZ! Bir hayalet gibi zihnimde dolaşıyor.

"Güzel. O zaman aynı fikirdeyiz," diyor, ses tonunu yumuşatan bir rahatlamayla. "Şimdi biraz dinlen bebeğim. Birkaç saat içinde evde olacağız."

Home.

Bu kelime parmağımdaki yüzük yabancı geliyor.

Söylediği gibi gözlerimi kapatıyorum ama uyku bana kilometrelerce uzakta geliyor.

Billie tehlikede olduğumu düşünüyor. Karanlığın derinliklerine gömülürken uyarısı yankılanıyor. **LAN!**

ARABANIN KAPISININ YUMUŞAK GÜMBÜRTÜSÜ BENİ HUZURSUZ BİR UYKUDAN UYANDIRDI.

Uyumak. Yorgunluktan ağırlaşmış göz kapaklarım çırpınarak açılıyor. Ön camdan, farlar soluk ay ışığı altında etkileyici ama aynı zamanda ürkütücü görünen iki katlı büyük bir konağın üzerinde parlıyor.

Kapım açılıyor ve Micah orada gülümseyerek duruyor.

"Geldik," diyor elini bana doğru uzatarak. Diğer zahmetsizce spor çantalarımızı tutuyor.

Dışarı çıkmayacağımıza söz verdiği için hızlıca birkaç şey hazırladım, çoğunlukla sadece temel ihtiyaçlar.

"Burası harika bir yer," diyorum, mimariden tamamen etkilenmiş bir şekilde. Sonra telefonumun yanımda olmadığını fark edince çıldırıyorum. Arabanın kapısını hızla daha geniş açıyorum ve eğilip döşeme tahtasını kontrol ediyorum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Micah soruyor.

"Telefonumu," diye cevap veriyorum, sesim gergin.

"Ben ," diyor kayıtsızca. "Bu hafta dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey olmadan düğünümüze odaklanıyoruz. Ben de benimkini kapattım."

İçimi rahatsız edici bir his kaplıyor ve göğsümü sıkıyor. "Lütfen onu geri alabilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, hâlâ gülümsüyor ama şimdi ses tonunda bir kontrol belirtisi var.

Ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor, çenesindeki tedirgin edici kararlılığı vurguluyor. "Şehre döndüğümüzde alacaksın. Bana sonra teşekkür edeceksin."

Aramızda gergin bir sessizlik var ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Telefonum dış dünyayla tek bağlantım. "Tamam," diyorum sonunda. .

Onu malikaneye doğru takip ediyorum. Girişe çıkan büyük merdivene her adım atışımda, gerçek dünyadan -*güvenli* dünyamdan- daha da koptuğumu hissediyorum.

Ağır ön kapının kilidini açıyor ve zahmetsizce iterek açıyor. İçeri giriyoruz ve her ne kadar güzel da, malikane izole edilmiş bir kale gibi hissettiriyor. Ancak o zaman nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Girişteki ışıklar yanıp sönüyor ve ikinci kata doğru yükselen muhteşem bir merdiveni ortaya çıkarıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, zarif kemerleri ve yüksek tavanları incelerken sesim geniş fuayede yankılanıyor.

İleriye doğru attığım her adım konağın soğuk boşluğunu daha da belirginleştiriyor. "Burayı kendim tasarladım," diyor gururla, beni izlerken

yakından. "Oldukça havalı, değil mi? Tıpkı hayal ettiğim gibi."

"İnanılmaz bir şey," diye katılıyorum, onun eserinin içinde dururken kendimi tuhaf bir şekilde küçük hissediyorum.

"Bir de bu kadar yetenekli biriyle evlendiğini düşünsene," diye ekliyor Micah şakacı bir şekilde ve bana çapkınca göz kırıyor.

Kalbime tam olarak ulaşmasa da yumuşak bir kahkaha atmayı başarıyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, sırtımdan tutarak koridorda ilerletiyor.

Yatak odasının kapısını açıyor ve gömme aydınlatmayı yakarken çantalarımızı yere bırakıyor. Cam sürgülü kapıların dışındaki büyük balkon, ay ışığında parıldayan denize bakıyor ama garip bir şekilde uzak hissettiriyor.

Hamptons'da mıyım?

Dört direkli devasa bir yatak odanın merkezinde yer almaktadır. Yumuşak nevresimlerle döşenmiş ve parlak meşe mobilyalarla çevrelenmiş. Yatağın üzerinde parlak maviler, sarılar ve kırmızılardan oluşan soyut bir tablo asılı, ki bu benim ruh halim için fazla canlı geliyor.

"Şimdiye kadar burayı sevdin mi?" Micah bir adım daha yaklaşarak soruyor, sesi umutlu. "Bence küçük kaçamağımız için mükemmel olacak. Evlendikten sonra belki de tamamen buraya yerleşebiliriz."

Başımı sallıyorum ve o da bana doğru bir adım atıyor. Belimi nasıl tuttuğunu ve parmaklarının beni nasıl sertçe kavradığını fark ediyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, ama sesim titriyor. Gözlerim gözünün altındaki morluğa takılıyor - daha önce olanları hatırlatan bir morluk. "Seni görmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," diyor benden ayrılıp bir çekmeceyi açarken. Telefonlarımızı içine bırakıyor, bilerek kilitliyor ve

Sonra anahtarı cebine sokuyor. "Dikkat dağıtacak bir şey yok," diyor yumuşak bir sesle, bana bakarak. "Dış dünya yok."

Bir şekilde konuşmayı başardım. "Tabii ki."

Beni kollarına çekerken yüzüne güven verici bir gülümseme yayılıyor. Sarılışı sıcak, ama altından kalkamadığım bir şey kaynıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve bu rahatsız edici.

"Bunca zaman sonra hayallerim gerçek oluyor," diye fısıldıyor dudaklarıma, nefesi benimkine karışıyor.

Sözleri beni beklediğimden daha sert vurdu ve içimi kemiren his de öyle.

Micah'nın dudakları boynuma doğru ilerliyor ve elleri saçlarıma dolanıyor. Bunun nereye gittiğini biliyorum ve bunu hissetmiyorum.

"tercih ederim," diyorum.

"Oh, ama. Bu seni daha iyi hissettirir," diye öneriyor. "Orgazm her zaman iyi gelir."

"Hayır." Ona ters ters baktım. Bu tam bir cümle. "Peki," diyor, hırçınlaşarak.

Biriyle seks yapmak için baskı hissetmeyi reddediyorum. Hayır demek Hayır.

"Anlayışınız için teşekkürler. Sadece çok yorgunum."

Gerçek şu ki, daha önce olanlar yüzünden hâlâ üzgünüm.

Yaklaşıyor ve alnımdan öpüyor. "Özür dilerim. Sadece Biraz dinlen bebeğim. Önümüzde her dakikasını birlikte geçireceğimiz büyük bir hafta var."

Battaniyenin altına giriyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum ama saatlerce uyanık kalıyorum. Bu, ortasında uyandığım garip bir kabus gibi hissettirmeye başlıyor ve hiçbir şey birbirini . için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

ERTESİ SABAH BOŞ BİR YATAĞA UYANDIM, BITKİN BİR HALDE. BİR GÜNLÜĞÜNE
İkincisi, tamamen kafam karışmış bir halde, tanımadığım tavana bakıyorum. Gerçeklik tekrar kendini gösterene kadar panik göğsümde çırpınıyor. Dün geceki gerginliğin anıları, tül perdelerin arasından gelen hafif sabah ışığıyla yumuşayan zihnimin kenarlarında oyalanıyor.

Doğrulup yavaşça nefes alıyorum ve balkona doğru bakıyorum. Balkonun ötesinde sakin deniz uzanıyor, tekneler suyun üzerinde tembelce sürükleniyor. Çok güzel ama nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Geriniyorum, süregelen rahatsızlığı atıyorum ve banyoya giriyorum. Beyaz mermer çıplak ayaklarımın altında hoş bir his veriyor ve altın armatürler parmaklarıma soğuk geliyor. Oda süslü, kesinlikle benim tarzım, ama fazla steril ve fabrikasyon hissettiriyor. Sabah rutinime devam ederken bu evde üzerimden atamadığım bir boşluk var.

Her şey kişisel değil, sanki sadece benim için bir araya getirilmiş bir set gibi.

Giyindikten sonra Micah'yı aramak için aşağıya iniyorum. Gözlerim duvardaki tabloları tarıyor ve onlardan hoşlanmıyorum. Micah'yı arka verandada görüyorum, siyah saçları dağınık ve rahatlamış görünüyor. Kasları sırtından aşağıya doğru dalgalanıyor ve ne kadar temiz giyimli olduğunu hiç fark etmemiştim. Normalde çıkacağım tipte biri değil.

Ben genelde kaba saba, dövme, kötü çocuk tipini seçerim. Küçük bir kızken annemin beni hep uyardığı tipler.

Pencereden onu izlerken yüzüme hafif bir gülümseme yayılıyor, kendinden emin duruşuna hayran kalıyorum. Sanki beni hissetmiş gibi Micah arkasını dönüyor ve beni görünce yeşil gözleri parlıyor. Bana el sallıyor ve telefonuyla konuştuğunu fark ediyorum, sanki kurallar onun için geçerli değilmiş gibi. Anında sinirleniyorum.

Verandaya çıkıp ona katılıyorum.

Micah konuşmasına devam ederken bir koluyla beni kendine çekiyor. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Nişanım az önce geldi. Kesinlikle. Hoşça kal."

Telefonu , telefonunun ekranı bir saniyeliğine bir mesajla aydınlanıyor ve ben de kendimi tutamayıp bakıyorum. Bir mesaj gördüğümü sandım.

kadının adı ve merak beni yiyip bitiriyor. Ben daha fazla bir şey göremeden onu kaldırıyor.

"Günaydın bebeğim. Nasıl uyudun?" diye soruyor ve alnımdan öpüyor.

"Harika aslında," diye yalan söylüyorum, temiz sabah havasını içime çekerek ve endişelerimden kurtulmaya çalışarak. "Açlıktan ölüyorum."

"Mükemmel. Şehirde bir brunch rezervasyonu yaptırdım. Sen hazır olur olmaz gideriz."

"Halkın giyebileceği kıyafetlerim var mı bilmiyorum. Hızlı toplandım. Onun yerine teslim alabilir miyiz?"

"Bu sadece brunch, Harp. Aman Tanrım. Eminim burada kimse seni tanımayacaktır bile," diye cesaretlendirdi ama bana yalan söyledi ve beni görülmeye hazırlıksız bıraktı.

Bir moda şirketi yönetiyorum; her zaman kameraya hazır olmak zorundayım. Bellamore için, Billie için ve kendim için korumam gereken bir imajım var.

"Tamam," diyorum içeri girmek için dönerken, çantama ne doldurduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Eli uzanıyor, beni kendisine doğru çekerken şakacı ama sıkı bir şekilde kavlıyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve bunun samimiyeti beni şaşırtıyor.

Kısa süreli rahatsızlığımı alaycı bir ses tonuyla örtüyorum. "Ayrıca, cep telefonu yok dediğini sanıyordum."

"Acil bir durumdu," diyor usulca, cebinden çıkarıp uzatarak. "Seninki bende olduğuna göre benimkini alabilirsin."

Elindeki telefona bakarak tereddüt ediyorum. Ekranda Blaire Bowers'dan gelen bir hatırlatma mesajı yanıp sönüyor ve tekrar gözlerinin içine bakıyorum. "Git bir tane," diyor ama teklifindeki şey tehdit gibi, beni sınıyormuş gibi hissettiriyor. Güvenli cevabı seçiyorum ve

Elimden geldiğince.

"Sana güveniyorum aşkım," diyorum ona gülümseyerek, konuyu değiştirmem gerektiğini bilerek. "Şimdi brunch konuşmasına geri dönelim. Burası rahat bir yer mi yoksa şık mı? Bugün ne giymem gerektiğini bulmaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey." Bir öpücük daha çalarken kaşları kalkıyor. "Ama burası kasabanın biraz kalabalık bir yeri. Yerlilerin seni çok fazla görmesini istemem."

"Bana on dakika ver," dedim ona. "Bekleyemem."

Bana bir öpücük daha veriyor ve bu sefer başarılı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum.

Merdivenleri tırmanıp yatak odasına geçiyorum ve hafta sonu çantamı yatağın üzerine koyuyorum. Baharlık elbiselerimizden birini çıkarıp üzerime geçiriyorum ve kırıışmış kumaşını düzeltiyorum. Bir an duraksıyorum ve komodinin çekmecesine bakıyorum. Merakıma yenik düşüp çekmeceyi çekiştiriyorum. Kilitli.

Billie'ye mesaj atmak istiyorum. Ona ne olduğunu sormak istiyorum. Micah'nın telefonumu aldığı gerçeği beni panikletti. Beni izole etti ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Aşağıda Micah beni bekliyor, rahatlamış görünüyor ve hızla atan kalbimden tamamen habersiz. Elimi tutuyor ve beni dışarıya, arabaya doğru götürüyor. Sabah güneşi harika hissettiriyor, her şeyi sıcak bir ışıltıyla sarıyor. Sahil boyunca ilerliyoruz ve küçük kasabada turistler gezinirken sahile özgü maviler ve sarılar uğulduyor. Bir sonraki cadde şirin butikler, antikacılar ve büyüleyici kafelerle dolu. Kendimi kötü hissetsem de manzara çok sevimli ve bir anlığına dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor.

Micah usulca restoranın önüne park ediyor ve zıplayarak kapımı açıyor. Onun bu tatlı hareketi beni gülümsetiyor ve endişelerimi biraz olsun hafifletiyor. İzleyen herkes için o mükemmel bir adam.

Ama öyle mi?

Restorana girdiğimizde ön taraftaki tezgâha geçiyoruz ve o da adını söylüyor. Ev sahibinin gözleri hemen Micah'ın üzerinde bir aşağı bir yukarı kayıyor. Ona çekici bir gülümseme attığında içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

"İki kişilik rezervasyonum var. Siz ve kızınız bir masa mı yoksa bir kabin mi istersiniz?" diye rahatça sorar, kelimeleri acıtır.

"Kızım mı?" Önce şaşırıp sonra sinirlenerek mırıldandım. Micah'ya bir bakış fırlattım, onu düzeltmesini bekliyordum.

"Fark etmez," diyor basitçe, başka bir şey söylemiyor. Bana sahip çıkmadı. Hiçbir erkek sahiplenmez.

Bizi beyaz keten masa örtüsü olan pencere kenarındaki bir kabine götürüyor ve Micah'nın açıkça onun kışına bakmasını izliyorum. Sertçe yutkunuyorum, birlikte olduğum kimsenin başka bir kadına bakmasını bile istemiyorum. I

güneş ışığının içeri dolduğu tarafa doğru kayıyorum. Dışarıya bakıyorum, manzaraya hayranmış gibi yaparken nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Burası Hamptons değil. Bu kasabayı daha önce hiç ziyaret etmedim.

Menüye göz atarken üst köşedeki adresi fark ediyorum.

Newport, Rhode Island'dayım, şehirden saatler uzaktayım. Telefonumu elimden aldığını ve beni önemseyen herkesten izole ettiğini fark ederek gerildim. Yardım istesem bile alamazdım.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

BRODY

Weston'ın kontrol etmem için ısrar ettiği bu lüks restoranın cam kenarındaki bir kulübede dinlenirken şapkamı çıkardım ve güneş gözlüklerimi taktım. Menü 1950'lerin lokantalarından fırlamış gibi görünüyor ama somon füme ve avokadolu tost servis ediyorlar. Anladım.

Dumanı tüten kahvemi dudaklarıma götürüyorum, acı sıcaklığın tadını çıkarıyorum ve menüye tekrar göz gezdiriyorum. Eyalet dışındaki hayaletleri kovalamak için akşam yemeğini atladıktan sonra açlıktan ölüyorum ve her çıkmaz sokakta hayal kırıklığım artmaya devam ediyor.

Yemekten sonra Micah'nın şehrin bu yakasında sahip olduğu körfez kenarındaki büyük evi ziyaret edeceğim.

"Ne alırsın bebeğim?" diye soruyor sunucu - simsiyah saçlı ve Jersey aksanı şuruptan daha kalın olan bir kadın -.

"Şaşırt beni," diye mırıldanıyorum kafamı kaldırmadan, güneş gözlüğümün yanından restoranı tarıyorum hâlâNe kadar uğraşırsam uğraşayım, halka açık ortamlarda asla rahat olamıyorum.

"Ne kadar açsın?" diye soruyor, bakışları geniş omuzlarımda takdirle geziniyor.

Onun flörtöz bakışlarını görmezden geliyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Alt dudağını ısııyor, defterine bir şeyler karalıyor. "Anladım. Süper kahraman kahvaltısı."

Bu ironi beni neredeyse güldürüyor. Keşke şu anda kendimi pek de kahraman gibi hissetmediğimi bilseydi - daha çok gölgelerin peşinde koşan, geçmişteki başarısızlıkların peşini bırakmayan bir adam gibiydim. O uzaklaştı ve ben de yerel gazeteyi fark ettim.

masanın kenarında duran gazete. Kalın başlıkta şöyle yazıyor

JANE DOE TESPİT EDİLDİ.

Kalbim küt küt başladığında sunucunun kahvemi doldurduğunu ancak fark edebiliyorum. Harper ve Micah içeri giriyor ve Micah'nın Harper'a dokunduğunu görünce midem bulanıyor. Parmaklarım seramik kupanın etrafında sıkışıyor, eklemlerim beyazlaşıyor. Onu herkesin içinde dışarı çıkarmasını beklemiyordum ama bu güzel bir sürpriz oldu. Şansım bundan daha iyi bir zamanlamaya sahip olamazdı.

Harper'ın kaşlarını çatması bana her şeyin insanların düşünmesini istediği kadar mükemmel olmadığını söylüyor. Gazeteyi hızla açıp arkama saklanıyorum ve onlar arkamda otururken uzun pencerelerdeki yansımalarını izliyorum. Harper'ın hindistan cevizi ve vanilya karışımı kokusu havayı dolduruyor ve bu tatlı bir işkence. Kalabalığın içinde onu seçebileceğimi bildiğim için gözlerimi kapatıyorum.

Sunucu onları selamlıyor ve Harper hemen sipariş veriyor, Micah da onu takip ediyor. Kahveleri teslim edilirken aralarındaki gerilim artar.

Micah sonunda boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

Harper'ın sesi titriyor, kızgınlık ve kırılganlık içeri sızıyor. "O kadın beni kızın sandı ve sen hiçbir şey söylemedin."

Çenem geriliyor, dişlerim gıcırdıyor. Onun için çok yaşlı - dürüst olmak gerekirse, benim öyle hissettiğim anlar oluyor. Harper sadece otuz iki yaşında ve ben altı ay sonra kırk olacağım. Sekiz yıl. Beni engelleyen tek şey bu. Doğrusu, asla birlikte olamayacağımızın bir listesi var. Ama 18 yaşında bana asıldığında onu reddetmemin nedeni yaşıydı. Harper'ın büyümesi ve dünyayı tecrübe etmesi gerekiyordu. Yirmi altı yaşında bir gençle çıkmak benim kitabımda uygun değil. Daha yeni reşit olmuştu.

"Bunun ne önemi var?" Micah'nın sözleri kara tahtaya çakılmış çiviler gibi.

Reddetmesi içimde yeni bir öfke dalgası yaratıyor. Parmaklarım seğiriyor ve cidden onun kendini beğenmiş suratını bu kahve fincanıyla parçalamak istiyorum. Kıpırdamadan durmak ve olay çıkarmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Tutuklanmanın kimseye bir faydası olmaz, özellikle de Harper'a.

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorsan, sana açıklayamam," diye karşılık veriyor Harper ve sesindeki güçle beni şaşırtıyor. Haftalardır böyle bir şey duymamıştım. "Belki de çocuk menüsünden sipariş vermeliydim *baba*."

Oh, çok kızgın.

Gülmemeye çalışarak neredeyse kahvemde boğuluyordum. Garsonun krep, pastırma, yumurta ve patates kızartmasıyla dolu bir tabak getirmesini izliyorum, Harper ve Micah arasındaki gerginlikte onun daha önceki flörtünü unutuyorum.

Micah yüzünü kurtarmaya çalışıyor. "Senden on iki yaş büyük olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diye tersliyor Harper. "Beni rahatsız eden şey, evleneceğim adamın beni herkesin önünde sahiplenmemesi."

Harper'ın onunla evleneceği düşüncesi beni o kadar etkiliyor ki neredeyse nefesimi kesecek. Zaman değerli ve hayat kırılgan.

"Özür dilerim, bebeğim. Eğer seni bu kadar üzüyorsa ileride bu konuyu ele alacağım." Micah'nın özrü beni düşüncelerimden koparıyor. Sözleri boş geliyor, ama boktan yüzünü örtmek için ince bir özenle sarılmış.

"Biliyor musun," diye devam etti Micah, ses tonunu nazik bir şekilde değiştirerek, "yaptığımız şu evlilik tartışmasını düşünüyordum. Bu hafta adliyeye gidip gizlice evlensek nasıl olur?"

Midem bulanıyor. İşleri aceleye getirmeye, onu düşündüğümünden bile daha hızlı tuzağa düşürmeye çalışıyor.

Harper tereddüt eder. "Bunu düşünmem gerek. Bu bir hevesle verilemeyecek kadar büyük bir karar."

Aferin kızıma.

Micah, "Ya hafta sonundan önce benimle evlenirsin ya da her şeyi iptal ederim," diyor ve bu çok agresif.

Ardından gelen sessizlik çok yoğun. Arkamı dönmek, araya girmek, Harper'ı ondan uzaklaştırmak istiyorum ama bunu şimdi yaparsam onu sonsuza kaybedebilirim. Öfkemi yutuyorum, yenilginin tadını alıyorum.

Harper geri itiyor. "Şu anda ciddi misin?"

Micah cevap veremeden yemekleri geldi. Hızlıca hesabımı ödüyorum ve onlarla uğraşmak zorunda kaldığım için sessiz bir özür olarak güzel bir bahşış bırakıyorum.

Bir dakika daha geçti ve ikisi de bir şey söylemedi. Harper'ın gerçekten kızgın olduğunda şey söylemediğini biliyorum.

"Yemek yemiyorsun," diye tersliyor Micah, sesi öfke dolu.

Harper meydan okurcasına karşılık verir, "Beni zorlayacak mısın? Beni cezalandıracak mısın?"

Dudaklarımda küçük, gururlu bir gülümseme beliriyor. Billie dün gece ona her ne söylediyse, içinde bir şeyleri ateşlemiş olmalı. İçindeki o ateş kaybolmuştu.

"Açlıktan öl o zaman," diye karşılık veriyor Micah ve çatalının sertçe tabağa sürtündüğünü duyuyorum.

"İzninizle. Tuvalete gitmem gerekiyor," diyor Harper ve kabinin diğer tarafına geçtiğini duyuyorum.

"Çok uzun sürmesin," diye uyarıyor Micah ve bu bir tehdit gibi geliyor.

Hiç vakit kaybetmeden tuvaletlere giden koridora doğru ilerliyorum. Kollarımı kavuşturup bekliyorum, kapı nihayet açıldığında kalbim hızla çarpıyor.

Kabarık bukleler halindeki kahverengi saçlarıyla çok güzel görünüyor. Mavi-gri gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor ama içlerinde şaşkınlık, kızgınlık ve daha yumuşak bir şeyler var. Donup kalıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Brody?" diye çıkışıyor, etrafına endişeyle bakıyor.

"Kıçını kurtarıyorum," diye cevap veriyorum, bileğinden tutup onu tuvalete geri çekiyorum.

Kapıyı kilitliyorum ve kaçış penceresi var mı diye etrafa bakıyorum ama yok.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Tereddüt ediyor ama bana karşı koymuyor. Güneş gözlüklerimi çıkarıp onunla göz göze geldiğimde nefesi hızlanıyor. "Gitmen gerek," diyor sesi titreyerek.

"Hiç şansın yok. Benimle geliyorsun, Harp."

"Hayır, değilim," ısrar ediyor, uzaklaşmaya çalışıyor ama izin vermiyorum.

"Evet, ," diye fısıldıyorum sertçe, sesimde kalın bir çaresizlik var. "Telefonun nerede?"

"Onu benden aldı," diye itiraf ediyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Ve sen bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun? *Uyan, Harper!*"

Gözleri şiddetle parlıyor, sert ama savunmasız. "Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun."

Neredeyse güleceğim, içimde hayal kırıklığı ve kalp ağrısı birbirine karışıyor. "Sen öyle san."

"Neyi başarmayı planlıyorsun?" diye soruyor, sesi kırılıyor, gözyaşları parıldıyor.

"Micah Billie'nin sapığı," diye , bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasına ihtiyacım var. "Yirmi birinci yaş günündeki adam. Evine girip yatağında otuz bir çeken adam. İkinci de yıllarca korkutan adam. Düzüştüğün kişi oydu. Ne kabus ama."

"*Yalan* söylüyorsun," diye fısıldıyor, gözleri kocaman, veremediğim güvenceyi umutsuzca benimkinde arıyor.

"Keşke olsaydım. Şimdi benimle isteyerek gel, yoksa seni daha sonra zorla götürürüm."

"Yapamam," diyor.

"Neden?"

Yüksek bir ses ikimizi de korkuttu.

"Harper?" Micah'nın sesi sahte bir endişeyle dolu.

"Üzgünüm, karnım çok ağrıyor," diye çabucak cevap veriyor, belli ki sarsılmış.

Micah'nın yanıtı yumuşak, fazlasıyla sakin. "Sadece birkaç dakika daha. Tamam mı?"

"Deneyeceğim," diyor.

Dakikalar geçip gidiyor.

Sesimi alçak ve acil tutarak ona daha da yaklaşıyorum. "Seni bulacağım ve senin için geleceğim. Bu bir sözdür. Sen benim sorumluluğumdasın, Harper."

Kadın sertleşir. "Hayır, . Bırak ben halledeyim."

"Yapacak bir şey yok *bebeğim*," diyorum Micah'nın sözlerini ona iade ederek. Ondan öfke yayılıyor. "Seninle gitmeme asla izin vermeyecek."

"Haklısın. Tek sorun, umurumda değil. Gitmeden önce, nereden kalıyorsun?" Neredeyse dokunana kadar yaklaşıyorum. "Körfezdeki hapisanesinde mi? Balkonlu ve yüksek duvarlı olan mı?"

Onu inceliyorum ve sessizliği her şeyi anlatıyor.

"İhtiyacım olan onay. Senin için geliyorum Harper," diye söz veriyorum, sözlerim kulağına değsin diye eğilerek. "Bunu senin yönteminle yapacağız ama şunu bil ki ben bu bok için yaşıyorum. İyi bir kedi fare oyununa bayılırım."

Geri çekiliyorum ve gözlerindeki öfkenin daha da parladığını gördüğümde dudaklarıma bir sırtıma yayılıyor. "Ve sen de bunu seviyor olmalısın."

"Fazla konuşmamana o kadar alıştım ki, şimdi de çeneni kapatmıyorsun. Ne şanslıyım," diye çıkışıyor, her kelimesi zehir saçıyor.

Tedirginliği sarhoş edici, büyüleyici ve çok ateşli.

Öfkesinin aslında bana değil, içinde sıkışıp kaldığı kâbusa yönelik olduğunu biliyorum.

Harper son derece bağımsız biri ve bugün bu lokantadan benimle birlikte çıkmayacağını biliyordum ama çıkmasına da gerek yok.

"Kızgın olduğunu biliyorum." "Evet, kızgınlım," diyor. "Kendine," diye ekliyorum.

Onunla birlikte olduğundan beri korumaya çalıştığı cilalı yüzeyden duygularının nihayet kurtulduğunu görmenin heyecan verici bir yanı var.

"Gerçekle başa çıkamıyor musun?" Sakince sordum. "Görünüşe göre kimse o güzel kafana girmeyi başaramamış. En iyi arkadaşın değil. Ne de kardeşin. Bu yüzden beni gönderdiler. Daha kaç kırmızı bayrağı görmezden geleceksin, Harp? Biraz kendine saygın olsun. Gerçekte kim olduğunu bile bile o psikopatla evlenecek misin? Söyle bana."

"Siktir ," diye tersliyor, gözlerini kısarak. Sesinden küçümseme akıyor ve sinirlendiğimi anlayabiliyorum.

Ama bu sadece benim paylaşabileceğim bir gerçek çünkü içten içe ona yalan söylemeyeceğimi biliyor. Çenesi geriliyor, burun delikleri çıgılık atacakmış ya da bana tokat atacakmış gibi açılıyor. Dürüst olmak gerekirse, keşke yapsa diyorum. En azından o zaman bir etki yarattığımı bilirdim.

Ona yıllar önce dürüstlük sözü verdim ve hoşuna gitse de gitmese de buna sadık kaldım. Başka hiç kimse ona karşı benim kadar açık sözlü olamaz.

"Her şey kontrolüm altında," diye ekliyor. Kıkırdıyorum. "Hayır, değilsin."

"Gitmem gerek. O yüzden lütfen siktir git."

"Bu bir davet mi?" Ona takılıyorum, damarına basıyorum, kendini kaybetmesi için cesaretlendiriyorum.

Bir an için patlayacakmış gibi görünüyor, ama sonra kendini tutuyor ve bu herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Birkaç gergin an boyunca sadece birbirimize baktık. Harper ağzını bir kez açıyor, sonra nefesini bir geri dönüşle harcamamaya karar vererek kapatıyor. Sessizliği her zaman herhangi bir hakareten daha sert vurur.

Dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor, kapı çarparken topukları fayanslara çarpıyor. Ses göğsümde ve gidişi düşündüğümde daha ağır .

Boş tuvalette tek başıma dururken sinirli bir şekilde iç çektim. Onu hazırlıksız yakalamak istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Söylediğim her kelime doğrudu, her tehdit bir sözdü. Bu gece, onun için geliyorum. Benden nefret edebilir, benimle savaşabilir ama en azından güvende olacak. Micah Rhodes'a güvenmiyorum.

Sonunda oradan ayrıldığımda caddenin karşısına geçip küçük bir kafeye gidiyorum ve Harper ile Micah'yı net bir şekilde görebileceğim bir masaya oturuyorum. Sade bir kahve alıp onlara odaklanıyorum. Harper'ın vücut dili her şeyi anlatıyor; gergin, omuzları sıkı ve Micah ne zaman çok yaklaşırsa gözlerini kaçırıyor. Hasta görünüyor ve umarım ona söylediklerimin ağırlığı sonunda ona ulaşmıştır.

Bir hafta önce, Micah'ın sorun çıkarabileceği konusunda onu uyarmaya çalıştım. Hiçbir şey olmamış gibi beni başından savdı. Klasik Harper. İnatçı ve gururlu.

Yaptığı her kirli sırrı ve çarpık şeyi ortaya çıkarmaya kararlıyım. Bazı dark-web veri madencileri tuttum ama henüz geri dönüş almadım, umarım yakında alırım. Onu şahsen alaşağı edeceğim. Billie ve Harper için.

Onu öpüyor ve kız ona sahte bir gülümseme verdiğinde gözlerimi deviriyorum. Onu okumak çok kolay, ya da belki de ben onu bir kitap gibi ezberledim.

Bir günlüğüne bile olsa Micah'la kalması düşüncesi beni hasta ediyor. Ama Harper'ı çok iyi tanıyorum - eğer çok zorlarsam, bir noktayı kanıtlamak için onun kollarına daha fazla koşacaktır.

Endişelerimi ilk kez görmezden gelmiyor. Cazibesi ve cilalı görünüşü onu kör etmişti. Ve ben onları daha çok birlikte izledim.

Birden fazla kez, aralarındaki garip dinamiği fark ettim. İlişkilerindeki hiçbir şey normal görünmüyordu. Birlikte iki günden fazla zaman geçirmediler ve şimdi adam *bu hafta* evlenmek için bastırıyor - Rhode Island'da, fesihlerin olmadığı, sadece karışık boşanmaların olduğu her yerde.

Dışlerimi sıkıyorum, onları izlerken içim kaynıyor. Bir *yanım*, *sana söylemiştim dediğim* o acı dolu anı yaşamasına izin vermek istiyor. İnatçılığı onun çöküşü olacak. Harper her zaman herkesin sözüne güvenmek yerine sıcak olup olmadığını anlamak için sobaya dokunmak zorunda kalmıştır. Ama beni ne kadar çıldırtsa ve kızdırsa da acı çekmesine izin veremem.

Micah ona saldırgan bir şekilde işaret ediyor ve içimdeki öfke selleri neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor. Kendime sakın olmamı söylüyorum, sessizce ona elini sürdüğü anda, kuzenime zarar veren meçhul terör için yıllardır bastırdığım öfkeyi serbest bırakacağıma söz veriyorum.

Harper onun sahte ve abartılı cazibesinin farkına varmalıydı. Ama aşka inanmayı o kadar çok istiyor ki, eksiklikleri, tuhaf hisleri ve gerilimi görmezden gelecek ve çok daha iyisini yapabilecekken daha azıyla yetinecek. En iyisini hak ediyor ve o öyle biri değil. Yine de kimsenin onun için yeterince iyi olacağından emin değilim.

Büyük cam pencereden Harper ve Micah'ya odaklanıyorum. Harper hasta görünüyor, gözleri şaşkınlıktan dehşete dönüyor, sanki Micah Rhodes'un gerçekte kim olduğunu anlıyormuş gibi.

Micah'ya, Harper'ın inatçılığına ve özellikle de kendimi ne kadar çaresiz hissettiğime dair içimde hayal kırıklığı kabarıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi çalışıyorum.

Harper'ın başka bir pişmanlık olmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Bir daha asla.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve koyuluğu ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor.

Bu gece, bu iş bitecek.

Harper ya kendi başına gidecek ya da ben onu kendim sürükleyeceğim. Güzel yüzüne bir kez daha bakıyorum, kalbim öfkemden sızlıyor. Sessizce parçaları birleştirirken kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyor.

Şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum ama daha sonra minnettar olacak. O öfkeyi hissetmek için hayatta olacak çünkü şu anda Micah'ın neler yapabileceğinden emin değilim ama bir fikrim var.

Ne pahasına olursa olsun ya da ne kadar savaşırsa savaşınsın, Harper Alexander bu gece benimle geliyor.

HARPER

Masaya dönüyorum, boynumu kırarak orada düğümlenen gerginliği serbest bırakıyorum. Brody'nin anlattıklarından sonra Micah'nın aklımı çelmesine izin veremezdim. Onunla gitmek isterdim ama Micah'nın nasıl bir olay çıkaracağını düşününce bunu yapmamın mümkün olmadığını biliyordum.

Brody asla bir yalancı olmadı. Aslında, onun açık sözlü dürüstlüğü on sekiz yaşımdan beri güvendiğim bir şey. zamanlar bana, acı da olsa gerçeklerden asla kaçmayacağına dair söz vermişti. Brody'nin benimle konuştuğu nadir zamanlarda, bir gerçeklik kontrolü yapmak üzere olduğunu bilerek kendimi hazırlamayı öğrendim. Ve bu muhtemelen kaçınmayı tercih edeceğim bir şey. Sözleri her zaman hoş değil ama en azından dürüst. Bunu tercih ederim.

Nabzım o kadar sert atıyor ki kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Pişmanlık içime çöküyor, o kadar güçlü ki neredeyse nefesimi çalıyor. Micah'nın karşısına otururken titrek bir nefes alarak kendimi sabitliyorum. Maskem yerine oturuyor - sekiz yaşımdan beri, annemi kaybettikten sonra taktığım tanıdık kalkan.

Kahve fincanımı kaldırıp sıcaklığın seramiğin içinden titreyen parmaklarıma sızmasına izin veriyorum. Dikkatli bir yudum aldığımda, bakışlarım Micah'nın yeşil gözleriyle buluşuyor; daha birkaç gün önce beni heyecan ve umutla dolduran gözlerle. Şimdi ise orada bir karanlığın gölgesi dolaşıyor, midemi dehşetle bulandıran bir şey.

Bunu sadece Brody beni görmeye zorladığı için mi şimdi fark ediyorum, yoksa bu her zaman herkes tarafından görülebilir miydi?

Billie kötülüğü hissetmiş olmalı ama bunu açıklayacak kelimeleri bulamamıştı. Beni ondan uzak tutmaya çalıştı ama ben onu görmezden geldim. Herkesi görmezden geldim. Çok aptalım!

Tüm akşam zihnimde bir film gibi canlanırken boğazım acıyla düğümleniyor ve beni gerçeğe yüzleşmeye zorluyor.

*MUTFAĞA GIRDIM VE ASHER'İ MICAH'IN ÜSTÜNDE, ONU YUMRUKLARKEN BULDUM.
tekrar tekrar. Neler olduğunu bilmediğim için .*

*"Ne yapıyorsunuz?" Bağıryorum, kanı görüyorum, Asher en kötüsünü yaparken Micah'nın neredeyse cansız olduğunu izliyorum.
Asher'ı onun üzerinden itiyorum.*

"Üzerime geldi!" Micah Billie'yi işaret ediyor.

Aralarında bakışırken kaşlarım çatılıyor.

"Hayır! !" Billie beni tuttuğunu ve kendisine yaklaştırmaya çalıştığını söylüyor.

"Bırak beni, Billie!" Ondan uzaklaşarak söylüyorum.

Oda kaos içinde. Micah'nın kanaması var ve eğilip parmaklarımı zaten morarmış olan yüzünde gezdiriyorum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Hadi gidelim, bebeğim."

Bana bakıyor ve acı çektiğini anlayabiliyorum.

"Harp, onunla gitme. Lütfen!" Billie'nin sesi tekrar bana doğru uzanırken yükseliyor.

Micah elimi beni uzaklaştırırken, "Dokunma bana Billie," diyorum.

Bunun onun endişelerinden biri olduğunu bilerek gözlerine bakıyorum. Billie ya da Asher'ın bizim için mutlu olacağına inanmıyordu.

Elimi sertçe sıkıyor, beni kendine çekiyor, sonra sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Sana söylemiştim," diye fısıldıyor.

Billie'ye bakmak için geri döndüm. Beni uyarmıştı ve bu konuda iki saat tartışmıştık.

"Bunu bizim için mahvedeceğini tahmin . Benim için asla mutlu olamazsın, değil mi?"

"Harper, lütfen." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ciddi olamazsın!"

Micah beni de yanına çekti.

ASHER'IN ÖFKELENMESİ DAHA MANTIKLI. O HER ŞEYİ RISKE ATAR

Billie'yi korudu; moda şirketimizi kurtarmamıza yardım etmek için devreye girdiğinde zaten korudu. Peki ben ona borcumu nasıl ödedim? Evine ve güvenli alanlarına bir avcı getirerek. En iyi arkadaşımı tehlikeye attım. Kahretsin, ben de aynısını kendime yaptım.

Beni Micah'tan uzaklaştırmaya çalışırken Billie'nin yüzündeki çılgın ifadeyi hatırlıyorum. Panikten sesi titriyordu. Bana yalvardı, neredeyse yalvarıyordu. Micah ne yaptığını çok iyi biliyor olmalıydı.

-Muhtemelen o gece Billie'yi köşeye sıkıştırmayı planlamıştı ve benim onu körü körüne savunacağıma güveniyordu. Ve bir aptal gibi, onun tuzağına düştüm.

Benim lanet bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

Şimdi Micah'nın yakışıklı yüzüne bakıyorum - o çekici gözler ve gülümseme bir zamanlar sadece benim için verilmiş bir hediye gibiydi. Nasıl bu kadar kolay manipüle edilmeme izin verdiğimi merak ediyorum. Daha iyisini biliyorum ama onun için, aşk sandığım şey için göz yumdum.

Tiksinti içimi yakıyor ama daha çok kendime yönelik.

Her zaman şefkat arzuladım. Birileri için yeterli olmak istedim, *herkes* için. Baba sorunlarının poster çocuğuyum ve bakın beni nereye getirdi. Aynı yere geri döndüm. Kullanıldım, ihanete uğradım ve aşağılandım.

Micah kıkırdayarak düşüncelerimi yarıda kesiyor. "Sen iyi misin? Banyoda hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Gördüğüm şey bir hayaletten çok daha kötüydü. Benim lanet gerçekliğimdi. Şimdiden bana musallat oldu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye fısıldıyorum, sesim kararsız.

Bu durum bana mide bulandırıcı bir güçle çarptı: Billie'nin sapığıyla, *onu* -kimizi de- dehşete düşüren adamlar on yılı aşkın bir süredir yatıyordum. Mide bulantısı şiddetle artıyor, boğazımın arkasını yakıyor ve onu yutmak için mücadele ediyorum.

Micah, Billie'nin yirmi birinci yaş gününü, titizlikle planladığım partiyi tek başına mahvetti. Mükemmel ve unutulmaz olması gerekiyordu. Bunun yerine, o gece Billie'nin güvenlik duygusunu sonsuza dek paramparça etti. O zamandan beri hayatını omzunun üzerinden bakarak, her gölgeye ve karanlık koridora karşı dikkatli bir şekilde yaşadı. Ondan paha biçilmez bir şey çaldı ve onu asla geri alamadı.

Micah'nın aldatmacasının dehşeti üzerime çökerken, "Kusabilirim," diye mırıldanıyorum.

Beni hedef aldı. Billie'ye ulaşmak için bir basamaktan başka bir şey değildim. Gerçek ödöl o; buz kraliçesi; dokunulmaz, elit kraliyet ailesi ve ben de onu doğrudan ona götüren piyonum.

Micah'nın ifadesi sahte bir endişeye dönüşüyor ama sesi şefkatli. "Gidebiliriz. Çok üzgünüm," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elime dokunuyor.

İrkilmemek ya da geri çekilmemek için kendimi zorluyorum. Her parmağımı boğumundan kırmak istiyorum, ama öfkemi yutuyorum, duygularımı pratik bir kolaylıkla maskeliyorum.

"Gidip alabileceğimiz kaplar alabilir miyiz?" Micah sabırsızca garsona çıkışıyor ve yüzünde sinirli bir ifade beliriyor. Ses tonu kaba ve küçümseyici.

Başkalarına, kendisinden daha iyi olduğuna inandığı kişilere davranışları hiç hoş değil. Bu sadece ona olan tiksintimi daha da arttırıyor.

"Elbette. Hesabı da ister misiniz?" diye kibarca soruyor, masamızdaki gerginliği açıkça hissediyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Micah, kabinin benim tarafımda yanıma kayarken gözlerini devirerek alaycı bir şekilde söylüyor.

Kolu beni sarıyor ve vücudum sertleşiyor, yine de kendimi dıştan sakın kalmaya zorluyorum. Sürekli gözetim altında büyürken öğrendiğim bir şey var: bir sonraki hamlenizi tahmin etmesine asla izin vermeyin ve kartlarınızı göğsünüze yakın tutun.

Micah'nın Brody'nin burada olduğundan haberi yok. Ve benim için gelecek. Brody asla sözünden dönmez.

Bakışlarım parmağımda alaycı bir şekilde parıldayan nişan yüzüğüne kayıyor. Elmas sanki derimi yakıyormuş gibi hissediyorum.

"Kendimi utandırmadan önce biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, soğukkanlılığımı tamamen kaybetmeden önce aramıza mesafe koymak istiyorum.

Bu aşağılanma bana sonsuza dek yapışacakmış gibi . Umarım Billie yaptığım şey için beni affeder.

"Tamam, seninle arabada buluşuruz," diyor Micah, beni dışarı çıkarmak için ayağa kalkarken.

Uzaklaşırken, düşüncelerimi çözmeye çalışıyormuş gibi beni görmek için arkama bakıyorum. Omurgamda gezinen ürpertiği gizleyerek bir gülümseme yapıyorum. Micah'ya bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım.

Dışarı çıktığımda güneş ışığı tenime vuruyor ve gözlerimi kapatıp derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sıcaklık, içime yerleşen soğuğu hafifletmek için çok az şey yapıyor. Gözlerim kaldırımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, Brody'yi -istenmeyen gölgemi- arıyor çünkü onun yakınlarda olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum.

Sokağı ve vitrinleri tarıyorum, kendi özel oyunum olan Brody Calloway versiyonu Where's Waldo'yu oynuyorum. Varlığı rahatsız edici olduğu kadar tanıdık da. Açık sözlü dürüstlüğünü her zaman takdir etmiyorum ama bugün sözleri yutmam gereken acı bir haptı.

"Biraz kendine saygın olsun."

Sıcak, öfkeli bir gözyaşı dalgası tehdit ediyor ama çenemi sıkarak dökülmelerine izin vermiyorum.

"Hey," diyor Micah arkamdan, irkiliyorum ve sığıyorum. "İyi misin?"

"Mmhmm. Teşekkür ederim." Yüzümü ona dönerken içimdeki öfkenin yüzüme yansımamasını umarak rahatça gülümsüyorum. "Midem rahatsız. Sanırım yemek kokusu beni etkiledi." Elimdeki en iyi bahane bu.

Parmak ucu yanağımda bir yol izliyor, ama bu istilacı. "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak hafifçe gülüyorum. "Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Bunu birkaç kez konuşmuştuk.

Ciddi bir ilişkiye başlamadan önce çocuk sahibi olmayı tartıştık ve en azından birkaç yıl beklemek istediğimize karar verdik. Aynı fikirdeydik.

-En azından ben öyle sanıyordum. Önümde duran adam

Tanıdığımı sandığım adam. Maske düştü ve tanımadığım biri ortaya çıktı.

Bana bakıyor, gözleri ciddi. "Bir teste girmeni tercih ederim.

Bugün," diye vurguluyor tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

"Sen ciddisin." Benden bir kahkaha kaçıyor ama zoraki.

"Öyleyim." Sesinde hiçbir sıcaklık yok ve yanımdan uzanıp arabanın kapısını açıyor.

Göğsüm sıkışırken içeri kayıyorum.

Micah eğiliyor, bana doğru uzanıyor ve emniyet kemerini gereğinden fazla sıkarak bağlıyor. Önceden bunu koruyucu, hatta tatlı bulurdum ama şimdi kapıyı kapattığı anda kaçmayacağımdan emin oluyormuş gibi geliyor.

Micah arabanın etrafında yürüyüp sürücü koltuğuna tırmanıyor. Hiç tereddüt etmeden eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Kendimi normal tepki vermeye zorluyorum, öpücüğe mekanik bir şekilde karşılık veriyorum.

"Seni seviyorum," diyor, gözlerime bakmak için uzaklaşarak.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, şimdi dilimde acı bir tadı olan kelimeler.

Yüzüne geniş bir sırıtma yayılır. "Yarın evlenmeye ne dersin?"

"*Yarın* mı?" Tekrar ediyorum. Panik yine içimde kabarcıklar oluşturuyor.

"Bebeğim, beni gezegendeki en mutlu adam yapmaya hazır değil misin?"

"Elbette," diye gülümseyerek yalan söylüyorum, neden bu kadar zorladığını ve bu kadar hızlı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Micah'nın bir şeylerin peşinde olduğu açık ama evlilik sözleşmesi imzalamadık. En az bir yıl evli kalmadan mirasımı alamayacağım ve babam da mirasın erken bırakılmasını onaylamayacak. Kağıt üzerinde hiçbir şey erişilebilir değil; çatı katlarım, dairelerim, tatil evlerim, hepsi koruma altında. Micah'ın mal varlığı korunmuyor. Eğer bu evliliğe zorlarsa, sahip olduğu her şeyi alırım.

Park yerinden aniden geri geri çıkıyor ve ben de yan aynayı kontrol ederek bizi takip eden araçları tarıyorum. Hiçbir şey yerinde görünmüyor, ama Brody'nin orada bir yerde olduğunu biliyorum - yakınımda, bekliyor, Micah çizgiyi aşarsa müdahale etmeye hazır. En azından öyle umuyorum.

Birkaç blok ilerleyip köşedeki markette duruyoruz. Park ettikten sonra, Micah'nın eli kalçamı buluyor, sanki bir hak iddia ediyormuş gibi, bana ait olduğumu hatırlatıyor.

"Hayaller gerçek oluyor," diyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynuyor. Ama nazik değil. Nazik değil. Soğuk.

Bu bir rüya bile değil. Bu yaşayan lanet bir kabus ve ben tamamen uyanığım.

Micah kemerini çözerken, zihnim son birkaç hafta boyunca yaptığımız konuşmaları -yemeklerde, yastık sohbetleri sırasında- çılgınca tekrarlıyor ve Billie hakkında sorduğu her soruyu yeni, dehşet verici bir ışık altında görüyorum. Arkadaşlığımızın dinamikleriyle ya da gündelik ayrıntılarla ilgilenmiyordu. Onun hakkında sistematik olarak özel, kişisel bilgiler topluyordu.

Mide bulantısı tekrar yükseliyor. Bu kadar çok kırmızı bayrağı nasıl gözden kaçırdım? Koltuğumda donup kaldım.

"Bana katılıyorsun," diyor kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan.

"Yapmamayı tercih ederim," diye cevap veriyorum. Sesim sabit ama nabzım hızlanıyor.

Kapıyı açıp birinin bana yardım etmesi için bağırarak istiyorum. Ama tüm içgüdülerim Brody'nin müdahale etmesini beklemem için bana yalvarıyor. Bu artık eğlenceli değil.

"Harper," diye bağırıyor, adım bir uyarı atışı gibi ağzından çıkıyor. Bana yan yan bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde daralıyor. Ses tonu ve beden dili görmezden gelemeyeceğim bir şeye dönüştü.

Artık onun düşündüğü gibi saf bir kız değilim. Ama sonunda uyandığımı, onun peşinde olduğumu görmesine izin veremem.

"Tamam, tabii." Ona uyumlu bir gülümseme veriyorum ve bakışlarım hiç şaşmıyor. "Size katılmayı çok isterim."

"Benim küçük kızım." Arabadan inerken söylediği sözler beni ürpertiyor.

Micah'nın hızla ön tarafta dolaşıp kapımı açmasını izliyorum. Hiç tereddüt etmeden ya da nazikçe elimi tutuyor ve beni mağazanın girişine doğru çekiyor.

Nabzım hızlanıyor ve Brody'nin yakınlarda olduğunu umarak ve dua ederek etrafıma bakıyorum. Öyle olduğunu biliyorum.

HARPER

Parlak ışıklı mağazanın içinde Micah hiç vakit kaybetmeden beni doğrudan hamilelik testlerinin olduğu reyona yönlendiriyor. Hiç tereddüt etmeden, sanki bunu daha önce sayısız kez yapmış gibi, raftan bir tane seçti. Belki de yapmıştır. Bu düşünce beni huzursuz ediyor. Başka kaç kadını manipüle edip hamilelik testi yaptırmaya zorladı?

Bana uzatıyor ve almadan önce kısa süre tereddüt ediyorum. Hamile . Karton titreyen parmaklarımda soğuk ve ağır bir his uyandırıyor, benimle alay ediyor. Micah beni kasaya doğru götürüyor, eli sıkı ve inatçı.

Sıranın en arkasında beklerken yakınıma eğiliyor, nefesi kulağımı okşarken fısıldıyor: "Bebeğimi taşıırken seni görmek için sabırsızlanıyorum."

İçimi öfke kaplıyor ama hafifçe başımı sallayarak bunu maskeliyorum. Öfkem alev alev yanıyor. Beni sakinleştiren tek şey, Billie ve bana verdiği zararın bedelini ödediğini düşünmek.

"Neredeyse hayal edebiliyorum," diyorum gülümseyerek intikamımı düşünürken.

Cevabımdan memnun görünüyor ama Brody Calloway'in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Benim var.

Birkaç göz bize doğru kayıyor ve endişe beni pençesine alıyor. Ellerimi siper edemedim, yakınlardaki bir genç kız elimde tuttuğum fotoğrafı çekiyor

Hamilelik testi. Hamilelik söylentisinin ne kadar zarar verici bildiğim için kutuyu hızla arkama sakladım.

"İyi değil," diye fısıldıyorum Micah'ya ısrarla, ona doğru dönerek.

Ama o telefonuna dalmış, beni görmezden geliyor ve hayal kırıklığımı daha da artırıyor. Tüm dikkatini ona vermek için telefonu düşüncesizce elinden alıyorum ve o da kabaca geri çekiyor. İnsanlar bize bakıyor.

"Bu yolculuğun ikimiz için de bir detoks olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyorum gözlerimi kısarak. "Eğer durum artık böyle değilse, telefonumu geri ver."

"*Bu* önemli," diye cevap veriyor umursamazca.

Sonunda ne kadar üzgün olduğumu fark etti. Görünüşü kurtarmak için öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. Bu jest performatif ve tüylerimi diken diken ediyor. Tükürüğünü tenimden istiyorum.

Geri çekildiğinde, gözlerimle buluştu. "Beni utandırma."

Bir fısıltı gibi çıksa da, yüksek sesle ve net olarak duyduğum bir uyarı.

"Lütfen o kıza o fotoğrafı silmesi için bin dolar teklif edin" diye neredeyse yalvaracaktım.

"Olay çıkarıyorsun," diye tıslıyor ve başını sallıyor. "Bu paranoyayla bir daha başa çıkamam."

Dişlerimi sıkıyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Micah, lütfen," diye ısrar ediyorum, hayal kırıklığım çaresizliğe dönüşüyor.

Ailemin üst düzey kayak merkezleri ve otellere sahip olması sayesinde hayatım boyunca gözetim altında yaşadım. Kardeşim ve ben büyürken, normallik görüntüsünü korumak için takma isimler kullanmak zorunda kaldık. Dikkatsizce çekilen bir fotoğraf, birkaç dakika içinde medyatik bir çılgınlığa dönüşebilir. Şu anda bunu karşılayamam ve onun gaz lambası bu gerçeği değiştirmeyecek.

"Özel anlarımızın kalmasını istiyorum," diye tekrar vurguluyorum, ama sözlerim sağır kulaklarda kalıyor. Bir milim bile kıpırdamayınca, işleri kendi ellerime almaya karar veriyorum. "Peki. Ona kendim soracağım."

Bir adım geri çekiliyorum, ama o hızla atılıyor, elbisemin arkasını kabaca kavırıyor ve beni geriye doğru sarsıyor. Beklenmedik saldırganlık karşısında kalbim hızla çarparak hafifçe tökezliyorum. Gözlerin ve kameraların bize sabitlenmiş olabileceğinin bilinciyle yüz hatlarımı hızla düzeltiyorum.

"Burada kal," diye sert bir şekilde emrederek testi kasadaki taşıma bandının üzerine bıraktı.

Kasiyer barkodu tarıyor, sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmiş gibi gözleri benimkilere kayıyor.

Yanaklarım utançtan kızarıyor ve içgüdüsel olarak "Hamile değilim" diye fısıldıyorum, onu bir şekilde rahatlatmayı umarak.

Bakışları Micah'a doğru kayıyor, belli ki tedirgin, sonra bana doğru katlanmış bir kâğıt parçası uzatıyor. Hiç tereddüt etmeden kağıdı kaptığım gibi elbisemin cebine sokuyorum ve parmaklarımı kağıdın etrafına geçiriyorum.

Micah saniyeler sonra geri dönüyor ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kartını okutuyor.

"Poşete ihtiyacımız yok," diyor ve kasiyerin elindeki fişi yırtıp kutuyu sıkıca benimkinin içine itiyor.

Beni çıkışa doğru götürüyor, bileğimi demir gibi kavriyor.

Sesimi sakın tutmayı başarsam da endişem giderek artıyor. "Fotoğrafı sildi mi?"

"Evet," diye açık açık cevap veriyor, gözlerime bakmıyor.

Nabzım tekrar yükseliyor. "Emin misin? Sildiğini gördün mü?" Onay almak için bastırıyorum. Birçok kez başım yandı ve onun sözüne güvenmek imkânsız geliyor.

"Evet! Tanrım, Billie." Genç bir çift yanımızdan geçip bize meraklı bakışlar atarken sesini yükseltiyor.

Yerimde donup kaldım, kanım .

Micah duraksıyor, gözlerini hızla kırıştırıyor, ifadesi dikkatle nötr. "Harper," diye düzeltiyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, şüphe içimde sertleşiyor. Hamilelik testini elimde sıkarak saklamaya çalışıyorum. Herkesin gözü önünde olmak beni ve açıkta hissettiriyor. Bu, tüm dünyanın görmesi için çırılçıplak bir ipte yürümenin benim versiyonum.

"Dürüst bir hataydı, Harper. Gerçekten üzgünüm," diyor sakince, sesi güven verici ama gözleri temkinli. "Sadece geçen geceyi ve onun bana nasıl yaklaştığını düşünüp duruyorum."

"Seni affediyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. Aynı fikirdeymişiz gibi davranıyorum, ama Billie hakkında bu kadar zahmetsizce yalan söylediğini duymak beni sınıra itiyor. Onun hakkında bir kelime daha ederse

Dilimi tutabilecek miyim bilmiyorum. Sabrım taşmaya hazır.

Tanıdık, rahatlatıcı bir şeyler aramak için park yerine endişeyle bakıyorum. Easton'ın karartılmış Dodge Charger'ının kusursuz parıltısını gördüğümde göğsüm rahatlıyor. Dikkat çekmeyecek şekilde arkaya doğru park edilmişti - şakayla karışık "etrafta dolaş ve öğren" arabası diyordu. Brody de bunu seçti. Ne kadar da uygun. En azından, berbat bir şekilde, işin içinde mizah var.

Rahat bir nefes aldım. Hâlâ güvendedim. Omuzlarımdaki gerginlik bir parça gevşiyor çünkü Brody'nin burada olduğunu biliyorum.

Micah gözümü yakalıyor ve sırtıyor, kendisini beş saniyeden kısa bir sürede yok edebilecek bir adam tarafından izlendiğinin farkında değil. Ben de gerçek duygularımı saklayarak ona karşılık veriyorum. Restorandan ayrıldığımızdan beri ilk kez rahatlamıştım.

Arabanın kapısını bana açarken sevgiyle, "İşte benim küçük kızım," diyor.

Tavrımdaki hafif değişikliği fark etti. Ne zamandır beni yakından izliyor?

Her zamanki gibi beni bağlamasına izin vererek içeri kayıyorum, ama bu sefer dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Geçtiğimiz iki ay boyunca yalnızlık gözümü kör etmişti ve ben de *buna* razı oldum. Bunu ben *seçtim*. Artık kendime ya da kendi yargılarıma güvenemiyorum.

Sahildeki malikânesine dönerken Micah hafif bir sohbet yapar. Sanki hiçbir yokmuş gibi kaygısız ve neşeli. Ben de uygun tepkiler veriyorum, sessizce her şeyi sorguluyorum.

Birlikte yaşadığımız herhangi bir şey gerçek miydi?

Yoksa her şey beni ona aşık etmek için titizlikle mi planlanmıştı?

Yıllar geçtikçe, Billie'ye yaklaşmak, arkadaşlığımızı ya da başarımızı sömürmek için beni kullanmak isteyen insanları tanımayı öğrendim. Şimdiye kadar hep temkinli ve tedbirli davrandım. Onun için çok kolaydım. Zayıflıklarımla, sevilme ihtiyacımla oynadım.

Ne kadar ?

"Yarın adliyeyi ziyaret ettikten sonra denize açılabiliriz diye düşünmüştüm," diyor Micah düşüncelerimi bölerek. "I

Babamın bir arkadaşı olan bölge yargıcıyla temasa geçti ve sabah evlilik cüzdanımızı alabilir. Öğle yemeğine kadar evlenmiş oluruz."

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teknen mi var?" diye soruyorum.

Bu da onu çok az tanıdığımın bir kanıtı. Onun kim olduğuna dair bilgilerimdeki boşlukları görmezden gelerek kendimi mükemmel bir uyum içinde olduğumuza ikna ettim.

"Birkaç yelkenlim ve birkaç yatım var," diyor yumuşak bir sesle, gururlu olduğu sesinden belli. "Gelecek yıl, seninle birlikte dünyayı dolaşmayı çok isterim."

"Hmm. Bununla ilgili tek bir sorun var, büyük su kütlelerini sevmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesimde yükselen endişeyi maskeleyemeyi umarak. Onunla ya da herhangi biriyle denizde kapana kısılma düşüncesi içimde paniğe yol açıyor. "Benim hakkımda bunu bildiğini sanıyordum."

"Geçmişte yelken hoşlanıyordun, değil mi?" diye ve kaşlarını şaşkınlıkla çatarak bana bakıyor.

Başımı sertçe sallıyorum, ensemdede bir tedirginlik hissediyorum. "Hayır. Billie yelkencilikten hoşlanıyor. Ben değil."

Yüzünde anlık bir kızgınlık ifadesi beliriyor, sonra onu düzelterip bana nötr bir ifade veriyor. "Sana taşıt tutması ilacı almak için doktorumdan randevu alacağım."

Heyecanla başımı sallıyorum, sesimi neşeli bir tona zorluyorum. "Bu inanılmaz olurdu. Buna bayılırım. Belki sonunda okyanusun tadını çıkarabilirim."

Ama içten içe gardım daha da yükseliyor. Tanıdığı herhangi bir doktorun bana reçete yazmasına izin vermek bir yana, yanıma yaklaşmasına bile izin vermem. Büyük su kütlelerini anksiyetem yüzünden sevmiyorum, hareket yüzünden değil. Bunu fark edemeyecek, hatta soramayacak kadar dar kafalı.

Arabayı okyanus kıyısındaki malikânesinin yüksek kapılarına doğru çekerken, "Küçük bir bebek bekleyip beklemediğimizi görmenin neredeyse zamanı geldi," diye anons ediyor.

Ağır kapıların açılmasını beklerken durmak için yavaşladığımızda kalbim çarpıyor. En az üç metre yüksekliğindeki duvarlar bizi çevreliyor ve dışarıdaki her şeyi gizliyor. Dün gece, bu mülk تنها ve huzurluydu.

Ama bugün, gün ışığında, Brody'nin dediği gibi daha çok bir hapishaneye benziyor.

Micah arabayı uzun araba yolunda sürerken arka bahçeye doğru bakıyorum ve patika yolda yavaşça yürüyen küçük bir grup insan fark ediyorum.

"Orada ne var?" Merakla soruyorum, ondan kaçmama yardımcı olacak herhangi bir bilgi istiyorum.

Micah bakışlarımı takip ediyor. "Okyanus kıyısını takip eden çok ünlü bir patika. Üç milden biraz daha uzun. Birçok tarihi evin yanından geçiyor."

Kaçmam gerekebilir diye bu ayrıntıyı hafızama kaydediyorum.

Arabadan çıkıyoruz ve Micah elimden hamilelik testini kapıyor, eve girerken talimatları dikkatle inceliyor. Kolumdaki implantı düşününce hamile olmadığımın %99,9 eminim ama onu yatıştırmak için bunu yapacağım.

Beni banyoya doğru götürüyor, testi kutusundan çıkarıyor ve sessiz bir komut gibi uzatıyor.

Sonunda "Al şunu" dedi, ben de .

Ben çubuğa işerken bakışları beni hiç terk etmiyor. Yüzüm rahatsızlıktan yanıyor ve bana bakmasından hoşlanmıyorum. Ancak, gerginlik yoğun ve beni boğuyor olsa bile bu kırılgan huzuru korumam gerekiyor.

"Öğrenmemize ne kadar var?" diye sordum. Elimden çekip alırken sesim amaçladığımdan çok daha kısık çıkıyor.

"Üç dakika," diyor gözlerini testten ayırmadan.

Banyodan çıkıyor ve ayak seslerinin koridorda yankılandığını duyuyorum. Yalnız olduğumu anladığımda, titreyen parmaklarım cebime uzanıyor ve kasiyerin bana buruşuk notu açıyor.

Cızırtılı el yazısı bana bağılıyor.

O adam neredeyse kızımı öldürüyordu. Bırakın onu!

Kalp atışlarım hızlanıyor ve panik neredeyse beni boğuyor. İçgüdüsel olarak kâğıdı tuvalete atıyor ve sifonu çekiyorum. Kâğıdın porselen kâsenin etrafında gözden kayboluşunu izliyorum, ancak kelimeler hafızama kazınıyor. Bu daha fazla kanıt.

"Neredeyse kızını mı öldürüyordu?" Fısıltıyla çıkan sesim küçük alanda neredeyse yankılanıyor ve içimi yeni bir korku dalgasıyla dolduruyor.

Lavaboya koşup ellerimi sıcak suyun altında neredeyse çiğ kalana kadar ovuyorum ve hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Derin, titrek nefesler alıyorum, sonra mutfakta Micah'ya katılıyorum.

Islık çalarken paketleri sakince buzdolabına yerleştiriyor. Hamilelik testi masumca tezgâhın üzerinde duruyor. Bu rahatlık uğursuz hissettiriyor ve varsayımlarla kafamı meşgul etmemeye çalışıyorum. Yanından geçerken elimi hafifçe sırtının alt kısmında gezdiriyorum. Bu tanıdık bir jest olsa da, hâlâ onun yalan ağına takıldığımı düşünmesi için yapıyorum.

Hemen bir dolaba uzanıp bir bardak çıkarıyorum ve içine su dolduruyorum. Boğazım aniden kurudu. Soğuk sıvı dilime çarpıp boğazımdan aşağı kayarken zihnim hızla akıyor. O kadının telaşlı el yazısı zihnimde yanıp sönüyor.

Micah yanıma geliyor, lavaboda ellerini yıkıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı hızlıca sallayıp bir yudum su daha içiyorum. "Evet, teşekkür."

Telefonunun alarmı çalıyor. Sadece beni kızdıran neşeli bir melodi. Hamilelik testini eline alıyor, gözleri beklentiyle parlıyor. Gülümsemesi dramatik bir şekilde genişliyor ama testi çevirip sonucu gösterdiğinde benimki kayboluyor.

Hamile.

"Hayır. Bu doğru olamaz," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Buna inanmayı reddediyorum."

Micah testi sıkıca tutar. "İstediğin kadar reddet. Hamile olduğunu söylüyor."

"Umurumda değil. Bu yanlış," diyorum kararlılıkla, panik boğazımı sıkıyor. Çılgınca son regl zamanımı hatırlamaya çalışıyorum - geçen aydı.

Bu mümkün değil. Böyle bir olamaz. Bana her şeyi sorgulattıyor.

Kaşları birbirine çarpıyor, yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Mutlu olman gerekiyordu. Kendinden geçmiş."

"Micah," diyorum içimde kopan fırtınaya rağmen sesimi yumuşatarak. "Bu konuyu defalarca konuştuk. Senin başka bir

Test mi? Yanlış pozitif olabilir," diye öneride bulundum ve aceleyle banyoya geri dönüp boş kutuyu aldım. İçinde sadece bir test vardı.

Kapı aralığına girip beni içeri sokmazken çenesi sıkıştı. "Müstakbel eşimden beklediğim tepki bu değildi."

Nefes alıyorum, kontrol ararken gözlerim kapanıyor. Onun bebeğine hamile miyim? *Hayır.*

"Bunu sindirmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var, lütfen. Bu çok büyük bir adım ve ben şoktayım."

"Bu bir mucize," diyerek testi kabaca tezgâha çarpıyor. Sert ses aramızda yankılanıyor. Bana bir daha bakmadan beni kendi halime bırakıyor.

Bir şekilde farklı okunması için dua ederek çubuğu alıyorum ama *Hamile* kelimesi benimle alay edercesine bana bakıyor.

"Bu yanlış," diye mırıldandım. "Doğru mu? *Doğru* mu?!"

Sonraki birkaç dakika acı verici bir şekilde uzuyor ve ben kendi kafamın içinde sıkışıp kalıyorum. Tamamen izole olmuş durumdayım ve Billie'ye ya da ağabeyim Zane'e -beni tanıyan ve güvendiğim birine- ihtiyacım var. Kendimi banyodan çıkmaya zorluyorum ve Micah'yı koridorda beklerken buluyorum, başını eğmiş, kırılğanlığın mükemmel bir resmi. Yanaklarında ıslak gözyaşı izleri parlıyor ve bunun bir oyun, bir manipölasyon taktiği olduğunu bildiğim için içimde bir ürperti hissediyorum.

"Her zaman senin yanında olacağım," diyor, sözlerini samimiyet kaplıyor, ancak içgüdülerim tehlike çığlıkları atıyor.

"Biliyorum," diyorum, ensemdeki tüyler diken olsa da sakın görünüyorum. "Telefonumu şimdi alabilir miyim lütfen?"

"Hayır," yanıtlıyor, sesi nazik ama kararlı.

"Billie'ye yarınki düğünümüze katılıp katılamayacağını sormak istiyorum. Hamile olduğum için fikrini değiştirip buraya helikopterle gelebilir. Easton gelebilir."

"O zaten hayır dedi. Bak, üzüldüğünü görebiliyorum. Belki de geçirdiğin sabahtan sonra biraz dinlenmeye ihtiyacın vardır. Belki sinirlerini yatıştırmak için biraz çay. Earl Grey ve biraz süt?"

"Tamam," diyorum, bu açıklama midemi bulandırıyor.

Beni manipüle ediyor, değil mi? Her geçen saniye gerçekliğim karşısında kafam daha da karışıyor.

"Hadi yukarı çıkalım," diye teklif ediyor, bana doğru adım atıyor ve ağızını kabaca benimkine bastırıyor.

Elbisemin arkasını yumruklarken direnmek istiyorum ama ona ayak . Sonunda çekildiğinde parmak uçları kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, Harper," fısıldıyor yoğun bir şekilde.

"Biliyorum. Bu yüzden hayatımın geri kalanını her zaman hak ettiğın şeyi almanı sağlamak için harcayacağım," diye dikkatle cevap veriyorum, sözlerimin daha karanlık bir anlam taşıdığını bilerek ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu bir söz, aşkım."

"Teşekkür . Seni seviyorum," diyor, gözleri muzaffer bir edayla parlıyor. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sonsuza kadar." Kolunu sıkıca omuzlarıma doluyor ve beni yukarıya doğru yönlendiriyor.

Her adım daha ağır geliyor, sanki zincirler etrafımda sıkılaşıyor, beni kaçmam gereken bu kabusun içine daha da hapsediyor.

Brody, lütfen benim için gel. Lütfen.

BRODY

Gece çöküyor. Ay ışığı okyanus boyunca yayılıyor ve karanlık manzarayı görebileceğim kadar aydınlatıyor. Cliff Walk patika girişinin yakınına park ettiğimde, zihnim kahvaltıda Micah ve Harper arasında kulak misafiri olduğum tedirgin edici konuşmayı tekrarlıyor.

Bu hafta Harper'la evlenmek istiyor ama bu mümkün değil. Kalbim attığı ve ciğerlerimde nefesim kaldığı sürece olmayacak. Önümüzdeki bir saat içinde onun ulaşamayacağı bir yerde olacak. Bunu düşünmek bile beni sırtıttırıyor.

Asfalt yolda ilerlerken Harper'ı onunla birlikte, dokunurken, öperken hayal ediyorum. Derimin altında öfke kaynıyor ve içimin derinliklerinde bir bıçak gibi kıvrılıyor. Kiminle birlikte olmayı seçtiği umurumda bile olmamalı ama umurumda. Sadece onun için en iyisini istiyorum çünkü o bunu hak ediyor, o bunu görmeyi reddetse bile.

Harper'ın cazibesi inkar edilemez. O, vahşi bir ruh paketine sarılmış güzel bir kadın. Küstahlığı ve inatçılığı sinirlerimi bozuyor, ama bunun altında saf güneş ışığı var. Gülümsediğinde tüm odayı aydınlatıyor. Güldüğünde, bu bulaşıcıdır. Harper zahmetsizce mutluluk yayıyor ve her durumda, hatta boktan bir durumda bile umut ışığı bulabiliyor. Bu hem sevimli hem de sinir bozucu. Bencilce, içine düştüğü bu karmaşada hâlâ iyi bir şeyler bulabilmesini umuyorum. Onu kurtardığım şey.

Şu anda şahsen olumlu düşünmekte zorlanıyorum. Micah Rhodes'un ya da Harper'ın onunla birlikte olmasının iyi bir tarafı yok.

Sikeyim.

Restoranda onunla yüzleştüğimde benimle gelmesi için onu zorlamalıydım, sonuçları ne olursa olsun. Yine de Harper ya da Micah'ın olay çıkaracağını ve ikimizin de ihtiyaç duyduğundan daha fazla dikkat çekeceğini biliyorum. Micah'ın babasının bu kasabada hayatları mahvedebilecek bir etkisi var. Bugün beni görseydi, onun üzerindeki kontrolünü da sıkılaştırabilir, beni hapse atabilir ve kurtarma görevim ciddi şekilde ertelenebilirdi.

Daha önce emniyet kemerini nasıl sahiplenici bir şekilde bağladığını hatırlayarak dişlerimi sıktım. O anda onu arabadan güpegündüz yüzünü kaldırıma çarpmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Onu alıp betonun üzerinde kan kaybindan ölmeye bıraktığımı hayal ettim.

Telefonum çalışıyor ve beni düşüncelerimin sarmalından çekip çıkarıyor. Billie bana bir resim gönderdi.

Gereksiz yere dikkat çekmemek için ekranımın parlaklığını azaltarak tıklıyorum.

Harper markette, Micah arkasında, elinde hamilelik testini tutarken kulağına uğursuz bir şeyler fısıldıyor. Bakkaldan çıktıklarında taşırken gördüğümü hatırlayınca göğsüm acıyla gerildi. Umarım kimse onu tanımamıştır.

BILLIE

WTAF BU MU? Bundan haberin var mıydı?

Hemen Harper ve Micah'nın çocuk beklediğine dair birkaç makale linki gönderiyor. Çenem öyle bir sıkıştı ki ağrıdı. Kendi gözlerimle şahit olmasaydım bunun yapay zeka tarafından yaratılmış bir aldatmaca olduğunu söylerdim. Ne yazık ki, bu gerçek. Harper'ın o adamın bebeğini taşıdığını düşünmek beni daha önce hiç yaşamadığım bir öğrenme seviyesine getiriyor.

BILLIE

Bu gerçek bir kabus! Bundan daha kötüsü nasıl olabilir?

Daha önce dürbünle izlediğimde ona söylemedim çünkü önce Harper'la konuşmak istedim. Bu beni ilgilendirmez. Beni ilgilendirmez.

BILLIE

Eee? Söyleyecek bir şeyin yok mu?

BRODY

Hayır

BILLIE

zereyim.

BRODY

Bu gece benimle olacak.

Telefon tekrar titrediğinde, Billie'nin adı ekranda yanıp sönüyor ve aramayı kapatıyorum. Konuşmaya hazır değilim. şu anda tüm dikkatimi vermem gerekiyor. Aklım başımda olmalı çünkü o eve girdiğimde nasıl bir durumla karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Beklenmeyi beklemeliyim.

BRODY

Sana sonra mesaj atarım.

Dikkatimi dağıtan şeyleri dışarı atarak nefes veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bugün erken saatlerde incelediğim sanal turdan Micah'nın evinin her ayrıntısını zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Her koridor, oda ve giriş, kameralar için gururla sergilediği pahalı sanat eserleriyle birlikte hafızama kazınıyor.

İlerlemeye devam ederken gecenin serin havası etrafımı sarıyor.

BILLIE

Çok kabasın!

bana ilk kez söylenmiyor ve eminim ki son da .

BRODY

emoji onu kızdırmaya yeter, biliyorum.

BILLIE

BU CEVAPTAN
NEFRET EDİYORUM!

BILLIE

Dudaklarımda oluşan belli belirsiz gülümsemeyi bastıramıyorum. Kuzenimi kendisinden daha iyi tanıyorum.

Patika kıvrıla kıvrıla ilerliyor. Gölgeler dalların arasında dans ediyor, sonra yol ve Micah'nın mükemmel bakımlı arka bahçesindeki iğrenç çeşme ortaya çıkıyor. Bugün erken saatlerde Harper'ın yerini teyit ederken tam da bu noktayı gözüme kestirmiştım. Şimdi, karanlıkla gizlenmiş bir halde, Harper'ı kurtarmaya ve kâbusumuzu sonsuza dek sona erdirmeye hazır bir şekilde, kalbim beklentiyle çarparak, sessiz bir kararlılıkla ilerliyorum.

Umarım dersini almıştır.

Daha önce evinin önünden geçtiğimde, mülkünü koruyan üç metrelik tuğla duvarlar ve demir kapı dikkatimi çekmişti. İstenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak ya da belki daha doğrusu onları içeride hapsedmek için tasarlanmıştı.

Patika boyunca devam ediyorum, serin okyanus esintisi tenimi sıyırıyor ve hafif acı tuzlu su kokusuna karışıyor. Başka bir gece olsa durur, mürekkepli dalgaların üzerinde elmas gibi parıldayan ay ışığını içime çekerdim. Ama şu anda, kanımda aciliyet uğulduyor. Her kalp atışı onu kurtarma ihtiyacıyla yankılanıyor.

Harper'ın telefonu hala yanında olsaydı, bu kurtarma daha kolay olurdu. Ama Micah'yı tanıyorsam ya yok etmiştir ya da ondan . Arazinin kenarına daha da yaklaşırken çenem sıkılıyor, hayal kırıklığım koruyucu öfkeyle karışıyor.

Gölgelerdeki pozisyonumdan büyük evi inceliyorum. Alt kattaki oturma odasında televizyondan gelen sessiz bir ışık parlıyor. Üst katta, ana yatak odasının ışığı balkona yayılıyor. Harper

yatağın kenarında oturuyor, başı hafifçe öne eğik, omuzları çökmüş, sanki dik durmaya çalışıyormuş gibi. Huzursuzluk midemi düğümlerken nabzım yükseliyor. Dengesiz ve savunmasız görünüyor.

"Kahretsin," nefes alıyorum, aciliyet beni sıkıca kavlıyor.

Sessiz bir hassasiyetle tel örgülere tırmanıyorum, botlarım yumuşak çimlere çarparak iniyor. Çevreyi kucaklıyorum ve balkona doğru uzanan sarmaşık kaplı kafes işçiliğine ulaştığımda bakışlarım onun silüetine kilitleniyor.

Test ettiğimde kafes inliyor ama tutuşumun altında sağlam duruyor. Alternatif bir rota bulup etmek için zamanım yok. Yukarı tırmanırken kaslarım geriliyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Harper," diye fısıldıyorum, kararlılık beni ileri itiyor.

Balkona çıktığımda duraklıyorum, içerideki sesleri dinlerken nefesim kesilmiyor. Etrafımdaki gece ürkütücü bir şekilde sessiz, sadece uzak dalgalar ve rüzgârla dolu. Balkon kapısını yavaşça açıp odaya giriyorum ve Harper'ı hemen daha net görüyorum. Yüzü solgun, gözleri cam gibi ve odaklanmamış. Yavaşça bana doğru dönüyor, yüz ifadesinde şaşkınlık ve rahatlama açıkça savaşıyor.

"Brody?" Sesi titriyor, zar zor duyuluyor. "Söz ver-" "Sonra," diye araya giriyorum, onun yanına doğru ilerliyorum.

Yakından bakınca sersemlemiş görünüyor, gözbebekleri büyümüş ve ellerindeki hafif titreme içimde bir öfkeyi ateşliyor.

"Harper, o ne yaptı?"

"Ben..." diye mırıldanıyor, sesi zayıf bir şekilde kesiliyor. Gözleri dalgalanıyor, açık tutmaya çalıştığı göz kapakları ağırlaşıyor.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde, üzerinde çay poşeti asılı bir kupa var.

Omuzlarını dikkatle kavrayarak bana odaklanmasını sağlıyorum.

"Sana bir şey verdi mi?" Sözlerim beni korkutan bir kontrolle süslenmişti.

Ben lanet bir vahşiyim. Bu gece onu öldüreceğim.

Başını sallıyor -yavaş, kararsız bir hareket- ve işaret ediyor.

"Çay." Çenem kilitleniyor, derimin altındaki öfke alevleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım sertçe, hızla kollarımın arasına aldım onu. "Buradan hemen çıkmamız gerekiyor."

Harper direnmiyor, kucağımda eriyor, nefesi sığ ve düzensiz. Dikkatlice balkona doğru ilerlerken, ayaklarımın altındaki her ince sesin aşırı farkında olduğum için kalbim hızla çarpıyor.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyorum, kargaşaya rağmen sesim nazik. "Gitmene izin vermeyeceğim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Harper göğsüme yaslanmışken, kafesi dikkatlice, her hareketi kusursuzca yaparak iniyorum. Ortak ağırlığımız altında gıcırıyor, gerginlik omuzlarımı düğümlüyor, ama ahşap dayanıyor.

Botlarım nihayet sert zemine çarptığında, adrenalin bir rahatlama dalgasıyla dalgalanıyor.

"Artık güvendesin," diye onu temin ediyorum, çitlere doğru ilerliyorum ve onu koruyucu bir şekilde yakınımnda tutuyorum. ". "

Onu arabaya kadar yarım mil taşıyorum ve yaklaştığımızda Harper hafifçe kıpırdanıyor, "Brody" diye mırıldanıyor. Parmakları zayıfça gömleğimi kavırıyor, narin bedeni benimkine karşı titriyor.

Beyaz öfke neredeyse beni ele geçirecekti ama onu zarar görmekten koruma arzum tarafından söndürüldü.

Onu dikkatlice yolcu koltuğuna oturtuyorum ve kemerini bağlıyorum. Körü körüne uzanıp elimi tutuyor ve gözleri titreyerek açılıyor, bulanık ama yalvarıyor.

Geri döneceğim ve onu öldüreceğim.

"Beni bırakma," diye fısıldıyor, kelimeler korku ve kırılganlıkla ağırlaşıyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor.

Nefesim hoyratça kesiliyor. İntikam alma ihtiyacım onu koruma sorumluluğumdan daha ağır basıyor, ama onun sessiz yalvarışı beni doğrudan kalbimden vuruyor ve yoğun öfkemde berraklığı zorluyor.

"*Lütfen*," diye yalvarıyor, sesi kırılıyor.

"Tamam. Ama bu iş bitmedi. Bedelini ödeyecek," diye söz veriyorum ona sıkıca, kapıyı kapatmadan önce elini kısa bir süre tutuyorum, ses boş otoparkta yankılanıyor, akan dalgalara karışıyor.

Vücudumdaki her kas geri dönmek, Micah'ya onu uyuşturduğu için acı çektiirmek için bağılıyor ama Harper'ın güvenliği her şeyden önce geliyor.

Bu sefer, o kurusu serbest kalacak. Bir dahaki sefere alamayacak.

Bu Allah'ın belası kasabadan ayrılıyor ve gece sonsuz. Charger'ı daha sert ittiğimde farlar karanlığı yarıyor, her mil onunla geride bıraktığı kabus arasında daha fazla mesafe yaratıyor. Harper yolcu koltuğunda kıvrılmış, başı cama yaslanmış, gözleri kapalı oturuyor. Solgun, sığ nefes alıyor, alnı Micah ona ne verdiyse ondan nemli.

Ona her bakışında parmak eklemlerim direksiyon simidinde beyazlaşıyor. Sıkıntı belirtileri olup olmadığına dikkat ediyorum, ama göğsünün sürekli inip kalkması bana istikrarlı olduğu güvencesini veriyor - en azından şimdilik.

Dokuz saatlik korkunç bir sürüşten sonra göz kapaklarım ağırlaşıyor, adrenalin sonunda kayboluyor. Uzakta zayıf bir şekilde titreyen neon bir boşluk tabelası görüyorum ve yaklaştığımda, yol kenarındaki küçük bir motelin otoparkına çekiyorum.

Lastiklerin altındaki çakıllar çatırdıyor, gürültü Harper'ı zar zor kıpırdatıyor. Başı hafifçe sallanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Neredeyiz... neredeyiz?" diye mırıldanıyor, sonra odaklanmaya çalışırken boğazını temizliyor.

"Güvenli bir yerde," diye söz veriyorum, sesim yumuşak. "Burada kal. Hemen döneceğim."

Bir oda tutarken küçük lobinin içindeki pencereden onu izliyorum. Müdür bana anahtarları uzatıyor ve ben de hızla arabaya dönüyorum. Otoparkın karşısındaki odaya doğru ilerlerken, izlendiğimizi bildiğim için tütün lekeli mini panjurların aşağı indiğini görüyorum. Bizi hiç görmemiş gibi davranması için ona 2,000 dolar teklif ettim. Biri ararsa diye. Benimle iki katına pazarlık etti.

Harper'ın kapısını açtığımda kendi başına hareket etmeye çalıştı ama neredeyse düşüyordu. Onu kolayca yakalayıp kollarıma alıyorum. Başı omzuma yaslanıyor ve göğsümü dolduran rahatsız edici özlemi görmezden geliyorum.

Motel odası küçük ve basit, bej ve soluk mavi tonlarında dekore edilmiş, hafif tütün ve dezenfektan kokuyor. Hiçliğin ortasında olduğu için insanların birkaç saatliğine dinlenmek için kiraladıkları türden bir yer.

Harper'ı yatağa yatırdım ve şilte zar zor esnedi. Gözlerini açtı ve öksürdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, paniklemiş ve kusmak üzere olduğunu biliyorum.

Onu tekrar kollarıma aldım ve aceleyle banyoya götürdüm. Onu yere bıraktım ve porselen lavabonun kenarına tam zamanında tutunmasını sağladım. Midesi kendini boşaltırken şiddetle titriyor.

Sırtına yavaş daireler çizerek fısıldıyorum, "Sorun yok. Sisteminden çıkar, Harp. Sadece nefes al."

"Beni bırakma."

"Bırakmayacağım."

Birkaç uzun dakikadan sonra, bitkin bir halde bana yaslandı. Hiç düşünmeden elime bir bez alıp soğuk suyun altında ıslatıyorum. Yüzünü dikkatlice siliyorum, gözyaşlarını ve kalan teri temizliyorum. Bana bakıyor, gözleri cam gibi, utanmış.

"Özür dilerim," diyor zayıf bir sesle. "Görünüşe göre hâlâ Küçük Bayan Felaket'im."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü zamanı değil. Onun yerine, yatağa dönmesine yardım ediyorum. Oturuyor, gözleri yarı kapalı, sallanıyor.

"Vücudum yanıyor," diyor, kıyafetlerini güçsüzce çekiştiriyor, açıkça rahatsız.

Kalbim sıkışıyor çünkü tek başına idare edemeyeceğini biliyorum. Yutkunuyorum, kıyafetlerini dikkatlice çıkarıyorum, parmaklarım hafif ve saygılı. Cildi nemli ve saçlarının alnına nasıl yapıştığını fark ediyorum. Yorgunluk onu ele geçirmekle tehdit ederken gözleri ağır ağır düşüyor.

"Kahramanım," diye nefes alıyor, zar zor duyuluyor.

Gözlerimi kaçırıyor, nefesimi kontrol etmek için savaşıyorum. Ona ilk kez bu şekilde dokunmayı hayal etmemiştim; savunmasız, korkmuş ve onunla ilgilenmem için bana güveniyordu.

Öfkem yeniden zonkluyor, şiddetli ve korumacı.

Onu battaniyenin altına götürüp sadece çarşafı örtüyorum. "Bu gece geri dönüp onu becermek istiyorum."

"Kal," diye fısıldıyor, zayıfça uzanarak.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum, yatağın kenarına oturuyorum.

Nefes verişini düzleşip kendinden geçene kadar parmaklarımı alnında gezdiriyorum. Dumanlı Dağlar'daki kulübemden yedi saat uzaktayız ve sonra güvende olacağız. Yukarı çıkmanın tek bir yolu var.

ve bir yol aşağı. Micah gelirse, üzerinde adı yazan bir mermim var.

Onun dinlenmesini izlerken, sahip olduğum tüm koruyucu içgüdülerim harekete geçiyor. Yüzü uykuda yumuşuyor ve onu ilk kez bu kadar savunmasız görüyorum.

Buraya nasıl geldik?

Ne onun ne de benim hayatımı zorlaştırmaya hakkım olmadığını bildiğim için Harper'ı uzun süre kendimden uzak tuttum. Eden'in anısı her zaman birini sevmenin onu tehlikeye attığını hatırlattı. Ama Harper... Harper bana uzak durmamı gerektiren tüm nedenleri unutturdu.

İncinmiş, güvendiği biri tarafından ihanete uğramış ve bir şekilde onun tek güvenli sığınağı ben olmuşum. Başına korkunç bir şey gelme korkusu ile Micah Rhodes'un canına okuma ihtiyacı arasında sıkışıp kaldığım için göğsüm acıyla geriliyor.

Yatağın yanındaki sandalyede arkama yaslanıyorum, uyumak istemiyorum, rahatlayamayacak kadar tetikteyim.

Yarın kendi komplikasyonlarıyla gelecek ama bu gece için güvende. Ve yıllar sonra ilk kez bir açıklık hissediyorum.

Bundan sonra ne olursa olsun, üstesinden geleceğim. Çünkü Harper Alexander'ı korumak sadece benim işim değil; bu daha derin bir şey, sonunda sadece kendime bile itiraf etmeye hazır olduğum bir şey.

HARPER

Gözlerim çırpınarak açıldı. Sert güneş ışığı alışılmadık ince perdelerin arasından süzülüyor ve şakaklarıma acıyla saplanıyor. Gözlerimin arkasında keskin bir ağrı zonkluyor ve başımı çevirdiğimde inlememe neden oluyor. Başımı çevirdiğimde Brody'nin sandalyede uyuduğunu görüyorum, vücudu kasılmış, dudakları hafifçe aralanmış. Çocukluğumuzdaki gibi huzurlu görünüyor.

Ağzım kurudu ve uzuvlarım yorgunluktan ağırlaştı, sanki kendimi zor kontrol ediyorum. Bir an için motel odasının etrafına bakarken panik göğsümü sıkıyor. Hafızam parçalanmış durumda ve buraya nasıl geldiğimi bir araya getirmeye çalışıyorum.

Sonra her şey geri geliyor -Micah, hamilelik testi, Brody'nin balkona tırmanışı, kollarını koruyucu bir şekilde bana sarması, beni götürürken kulağıma güvence fısıldaması. Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, fiziksel olduğu kadar duygusal da olan mide bulantısıyla savaşıyorum.

İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim? Gözümün önünde duran gerçeği nasıl göremedim?

Boğazımda yükselen safraya karşı sertçe yutkunarak doğruluyorum. Midem dönüyor ve boşaltmak için tuvaletin üzerine yığılmadan önce sıkışık banyoya zar zor ulaşıyorum. Utanç baş döndürücü dalgalar halinde üzerime çökerken bile soğuk porselen beni topraklıyor.

"Harper?" Brody'nin derin sesi kapı aralığından içeri süzülüyor. "İyi misin?"

"Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum, sesim boğuk ve gergin. Ama şiddetli bir mide bulantısı dalgası daha vuruyor ve tekrar öne doğru eğiliyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor.

"En azından mizah anlayışınız var."

İçeri giriyor ve beni en kötü halimle görmesini istemesem de başka seçeneğim yok. Brody yanımda diz çöküyor, karmakarışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp geriye doğru tutuyor. Dokunuşu ve sıcak elleri beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sakinleştiriyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, tekrar kusuyorum.

"Değilsin," diyor. Sesi beni sakinleştiriyor ve ona bakmak için döndüğümde çenesindeki gerginliği görüyorum. "Bırak sana yardım edeyim."

Küçük banyoda soğuk duvara yaslanıp oturuyorum, gözlerim aşağılanmış bir şekilde kapalı. Brody bir el bezini ıslatıp alnıma bastırırken başka bir şey söylemiyor. Yanaklarımın ve dudaklarımın üzerinden geçiyor. Onun nezaketi durumumun acımasız gerçekliğiyle o kadar tezat oluşturuyor ki gözlerim doluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Her şeyin ağırlığı -Micah, hamilelik, ihanet- boğucu geliyor. "Seni, Billie'yi, Zane'i, herkesi dinlemeliydim. I-"

"Dur. Kimseye bir özür borçlu değilsin." Diz çöküyor, bakışları benimkilerle buluşuyor, tereddütsüz ve yoğun. "Bu senin hatan değil. Micah'nın yalanlarından sen sorumlu değilsin."

Sözleri kendimi suçladığım sisi yarıp geçti ve kısa, kırılğan bir an için ona gerçekten inandım. Ayağa kalkıp duşu açıyor ve bana bakmadan önce sıcaklığı kontrol ederken titrek bir nefes alıyorum.

"Banyo yapmak ister misin? Kendini daha iyi hissedersin" diyor.

Başımı sallıyorum, birden ne kadar güçsüz olduğumu fark ediyorum. Ayağa kalkmama yardım ediyor, bacaklarım sallanırken güçlü kolları beni sabitliyor. Biraz tökezlediğimde Brody kolunu sıkıca belime doluyor. Dokunuşu içime şu anda başa çıkamayacağım, kafa karıştırıcı bir sıcaklık gönderiyor.

Giysilerimi çıkarmama yardım ediyor, beni buharlı küvete doğru yönlendirirken bakışlarını benden kaçırıyor. Utanacak gücüm yok.

Su sıcak, ama minnetle içine batıyorum, suçluluk ve iğrenme dışında bir şey hissetmek istiyorum. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara," diyor Brody. Kapıyı aralık bırakarak banyodan çıkıyor.

Micah'tan kalan her izi temizlemek için cildimi .

-Onun dokunuşu, onun kokusu, onun sahiplenici tutuşu. Su etrafımda dalgalanıyor ve küçük alanda buhar yükseliyor. Saçlarımı yıkarken ellerim titriyor, Micah'nın gülümsemesinin ve manipülatif fısıltılarının anıları düşüncelerime geri dönüyor. Bana musallat oluyor ve bu çok fazla.

"Brody," diyorum, sesim bana bile uzak ve kırılgan geliyor. Kendimi bitkin ve şaşkın hissediyorum.

Kapıda beliriyor, gözleri kapalı. "İyi misin?" "Çıkmama yardım edebilir misin?"

Tereddüt etmeden başını sallıyor, yaklaşıyor ve sabit bir el uzatıyor, gözleri hala kapalı. Sudan çıkmama yardım ederken ona yapışıyorum. Tezgâhtan hızla bir havlu kapıyor ve beni ona sarıyor.

"Senin için bazı kıyafetlerimi hazırladım," diyor ve beni banyodan yatağın üzerinde düzgünce katlanmış bir gömlek ve ipli bir eşofmanın bulunduğu yere götürüyor. "Bunların içinde daha rahat edersin diye düşündüm."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, o arkasını dönerken giyiyorum.

Yumuşak kumaşın üzerindeki tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve bu, hızla atan kalbimi sakinleştiriyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, bacaklarım titriyor. Brody oturuyor, rahat etmek için yeterince yakın ama yine de biraz boşluk bırakıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi çok açıkta hissediyorum.

Hemen elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Asla. Micah yanlış kişiye bulaştı."

Gözlerim yine yaşlarla doluyor, durdurmak tüm çabalarımın rağmen yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Başka tarafa bakıyorum, onun yoğun bakışlarıyla yüzleşemiyorum,

Ama o geri çekilmiyor. Bunun yerine sessizlik havada asılı kalıyor, ağır ama bir şekilde güvenli, koruyucu bir koza gibi.

"Harp, dinlenmen gerek," diyor sonunda, uzanmama yardım ederek. "Ben buradayım."

Yana doğru kıvrılıyorum, yüzüm başka tarafa dönük, kalbim hala hızlı atıyor. Gözlerim kapanırken Brody ıslak saç tellerini yüzümden çekip alıyor; basit bir jest kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor.

Uyku çabuk geliyor, ama huzursuz kâbusların içine atılıyorum. Sarsılarak uyanıyorum, nefesim kesiliyor, anı parçaları zihnime hücum ederken nabzım hızla atıyor. Acımasızca, sanki Micah bilinçaltımı zehirlemiş gibi.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Brody içeri giriyor, kalbimin çılgın ritmini anında sakinleştiriyor. Elinde iki şişe su ve bir paket kraker var. Telefonunu kulağına dayıyor ve uyandığımı görünce tek kelime etmeden aramayı sonlandırıyor.

"Uyuyan Güzel sonunda uyandı mı?" diye soruyor, gözlerini yumuşatan endişeyle.

"Zar zor," diye fısıldıyorum, gülümsemeye çalışarak.

Brody mesafesini koruyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Gözyaşları yine görüşümü bulanıklaştırıyor. "Biraz."

Nefes veriyor, gerginlik çenesini sıkıyor. "Harper, özür dilerim-"

"Yapma," I Kesildi. "Don't sen cesaret Özür dilerim.

I yapmalıydım

dinledim. Beni uyarmaya çalıştın."

Gözleri daha da yumuşuyor, suçluluk duygusu öfkeyle karışıyor. "Tehlikeye bu kadar yaklaştımana izin vermemeliydim. Düşüncesizce davrandım."

Gerçek daha derine inerken sesim titriyor. "Bunu kendim çözmek zorundaydım."

Brody içgüdüsel olarak yaklaşır ama duraklar. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. O seni hedef aldı, Harper. Seni kendine çekmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu."

Gözleriyle tanıştım. "Billie biliyor muydu?"

"Akşam yemeğinde anladı," diye açıklıyor. "Herkesi kandırdı." "Ama seni değil," diye fısıldıyorum.

Başını hafifçe sallar. "Hayır, ben asla."

"Teşekkür ," diyorum sesim . "Beni kurtardığın için." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Her zaman, Harp."

Bu basit söz içimde derinlerde bir şeyleri açığa çıkarıyor, rahatlatıcı ama tedirgin edici. Nefes alıyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Gidiyoruz," diye kesin bir dille cevap veriyor. "Şehre dönmek güvenli olana kadar benimle kalacaksın."

Başımı sallıyorum, sözlerini kabul ediyorum, bu belirsiz dünyada sunduğu sağlam kesinliğe .

"ve için," diye talimat verdi. "Yakında yola çıkmamız gerekiyor."

"Bir planın var mı?" Suyumu yudumlarken ve gücümün az da olsa geri geldiğini hissederken soruyorum.

Hafifçe sırtıyor. "Ne zaman bir planım yok ki?"

"Doğru." Küçük bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Billie benden nefret ediyor mu?"

Hemen başını sallar. "Asla. Onunla konuşmak ister misin?"

"Eninde sonunda," diye itiraf ediyorum. "Henüz değil. Henüz hazır değilim. Şu anda neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyorum."

"Anladım," diyor ve bana krakerleri uzatıyor.

Ben açmakta zorlandığımda, o yardım ediyor. Bir tanesini ısıyorum ve bayat olmasına rağmen güzel.

"Micah bana ilaç verdi. Beni öldürebilirdi. Bunu ödemesini istiyorum," diye fısıldıyorum, göğsümde kararlılıkla.

Brody'nin ifadesi öfkeyle kararır. "Yapacak."

BRODY

Bir saat sonra nihayet yola çıktık. Harper hâlâ kendinde değil ve ilaçların vücudunda tamamen etkisini göstermesi bir gün daha sürebilir. O orospu çocuğu onu öldürebilirdi.

Direksiyonu daha sıkı kavırıyor, o rahatsız koltukta uyumayı başarabildiğim azıcık uykunun verdiği yorgunlukla savaşıyorum. Harper ve Micah'nın ona yaptıkları aklımdan geçip duruyor. Yol aldığımız her kilometre onunla aramıza biraz daha mesafe koyuyor ama bu gerginliğimi hiç çünkü intikam almak istiyorum.

Harper huzursuzca yer değiştiriyor, nefes alış veriş hâlâ düzensiz. Dudaklarından sessiz mırıltılar dökülüyor ama tek bir kelime bile çıkaramıyorum. Her kıpırdanışında ona bakıyorum ve kalbim biraz daha sıkışıyor.

Kırılğan görünüyor, daha önce hiç görmediğim şekilde kırılmış. Böyle olmak zorunda değildi.

Bir ürperti vücudunu sarsıyor ve düşünmeden, daha önce arka koltuğa attığım cekete uzanıp dikkatlice üzerine örtüyorum. Parmaklarım omzunun üzerinde geziniyor. Dokunuşumla iç geçiriyor. Bu şefkat tehlikeli bir bölge, bir daha asla gitmeyeceğime söz verdiğim bir yer.

Gösterge panelindeki saat durmaksızın ilerliyor, dakikalar sessizlik içinde akıp gidiyor. Bir saat daha araba kullandıktan sonra Billie'nin numarasını çeviriyorum ve o da cevap veriyor.

"O iyi mi? Bana onun iyi olduğunu söyle, Brody." Çılgın enerjisini görmezden gelmek zor. Kaç adım attığını merak ediyorum.

Bugün ofisinin etrafında.

"Evet," diye onu temin ediyorum, Harper'ı rahatsız etmemek için sesimi alçak tutuyorum. "Güvenli bir yere gidiyoruz."

"Nerede?"

"Ne kadar az bilersen, herkes o kadar güvende olur," diye kararlı bir şekilde açıklıyorum ve hâlâ uyuduğundan emin olmak için Harper'a bakıyorum. "Sadece bana güven, küçük kuzen."

Billie iç çekti. "Onu güvende tut, Brody."

"Her zaman." Sesim daha yoğun çıktı. "Yakında tekrar arayacağım."

O başka bir şey söyleyemeden kapatıyorum. Arabadaki sessizlik yine ağır geliyor ve bu genellikle başa çıkabileceğim bir şey. Bunu tercih ederim. Onu arzuluyorum. Ama şu anda beni boğuyor.

Harper bir kez daha kıpırdıyor, ama ceketime daha sıkı sarılarak geri yerleşiyor.

Suçluluk duygusu midemde acı bir şekilde kükrüyor çünkü bunun önlenebileceğini biliyorum. Ona daha erken ulaşmalıydım. Onu daha iyi korumalıydım. Onu restoranın dışında yalnızken almalıydım ama tereddüt ettim. Etrafta çok fazla insan vardı.

Yapmalıydım döngüsüne takılıp kaldıkça düşüncelerim sarmal oluyor.

Harper'a bakıyorum, yüzündeki yumuşak çizgileri, uykusunda bile ne kadar huzurlu ama sıkıntılı göründüğünü fark ediyorum. Kimseyi içeri almayacağıma dair kendime söz vermişim. Ama işte buradayım, Harper Alexander'ı beş uzun yıl boyunca kaçındığım tek yere götürüyorum.

Güneş gökyüzünde yükselip önümdeki otoyolu aydınlatırken direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Bu artık sadece Harper'ı Micah'dan korumakla ilgili değil; onu kendim de dahil olmak üzere her şeyden korumakla ilgili. Ama içten içe, kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğimi biliyorum.

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum, direksiyonu sıkıca kavriyorum. Eden'la ilgili anılar zihnimi dolduruyor; kahkahalar, çalınan anlar, hala acı veren kayıplar. Harper'ın bu gizli geçmişi bilmemesi hem bir lütuf hem de bir lanet gibi geliyor. Benim gizli kederimin ağırlığını taşımadan zaten yeterince acı çekiyor.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Harper sonunda sessizliği bozarak soruyor. Sesi yumuşak ve , sanki

düşüncelerimi bölmekten korkuyorum.

Ona kısa bir süre bakıyorum ve güneş ışığının gözlerinin altındaki yorgun halkaları nasıl belirginleştirdiğini fark ediyorum. Ona söylememeyi düşünüyorum ama Harper için en iyi politikanın gerçek olduğunu biliyorum. En çok tepki verdiği şey bu ve ona her zaman vereceğime söz verdiğim şey de bu.

"Sugar Pine Springs. Radarın dışında."

Benimle hiçbir şekilde bağlantılı değil, tasarım gereği.

Başını sallayarak sözlerimi değerlendiriyor. "Micah bizi bulamayacak mı?"

"Deneyebilir," cevap veriyorum, sesim öfkeyle sertleşiyor, "ama başaramayacak. Başarırsa da, iyi olur."

"Bundan emin gibisin," diye fısıldıyor, başını pencereye yaslamış, gözleri belirsizlikle dolu.

"Ben ." Kendime olan güvenim sarsılmaz.

Micah içimde neyi serbest bıraktığını bilmiyor. Çenem sıkıştı. Harper hafifçe dönerek bana bakıyor. "Neden umursuyorsun ki?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Harper ve benim yıllar boyunca yaşadığımız anılar şimdiki duygularımla karışırken kalbim çarpıyor.

İfademi nötr tutuyorum. "Sen Billie'nin en iyi arkadaşısın.

Sizi korumak işimin bir parçası."

"Ben senin için bir iş miyim?" Yumuşak bir kahkaha atıyor, acı ve inançsız. "Bundan daha fazlası, değil mi?"

Nabzım hızlanıyor ve gözlerimi dikip önüme bakıyorum. Harper yüzümdeki gerçeği görebilecek kadar yakınımda ama ona izin veremem.

"Bazen bana nasıl baktığını gördüm," diye fısıldıyor. "Dahası da var. Hissedebiliyorum."

"Dinlenmen gerek." Bakışlarını kaçırarak konuyu saptırıyorum. "Zor birkaç gün geçirdim."

"Bu bir cevap değil," diye meydan okuyor, ama sesi şimdi daha yumuşak, hayal kırıklığı ya da yorgunluk -belki de her ikisi birden- ile karışık.

Yıllardır kalbimin etrafında tuttuğum dikkatli sınırı yıkmadan ona ne söyleyebileceğimi düşünerek derin bir nefes veriyorum. "Herkesin bir geçmişi vardır. Bazen o geçmiş, bugünle nasıl başa çıkacağımızı şekillendirir. Senin için burada olduğuma ve *sadece* bir iş olmadığına güvenmek için tüm detayları bilmene gerek yok."

"Yeterince adil."

Arabayı yine sessizlik dolduruyor, bu sefer daha ağır. Harper sonunda iç çekerek koltuğuna daha da gömülüyor.

Kilometreler geçtikçe, göz ucuyla ona bakıyorum ve tekrar uykuya dalarken nefes alış verişinin yavaşça yükselip alçaldığını fark ediyorum. Kendimi onun huzurlu ifadesine bakmaya bırakıyorum ve Eden'ı düşünüyorum. Aralarındaki benzerlikler göğsümü acıyla sıkıyor ama farklılıklar da -Harper'ın inatçı meydan okuması, onun ruhlu direnci- çok açık.

Belki tarih tekerrür ediyor, belki de bana bir kurtuluş şansı veriyor. Her iki durumda da Harper Alexander benim sorumluluğum, amacım haline geldi ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Tekerlekler nihayet çakıllı garaj yolunda gıcırdadığında, yavaş bir nefes veriyorum. Beş yıldır bu yerden kaçıyorum. Geçmişimin anıları burada, hışırdayan yapraklarda, verandadaki salıncağın gıcirtısında ve pencerelerin önünden geçen her gölgede yaşıyor. Kendime asla geri dönmeyeceğimi söyledim. Yine de buradayım, Harper yanımda ve gezegende olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Onun varlığı anılarımın acısını hafifletiyor. Bu kulübeyle olan geçmişimi ya da geçmişimin ve acımın ne kadar derinlere işlediğini bilmiyor. Şimdi zamanı değil. Ama yakında bir gün, bilmek isterse ona her şeyi anlatacağım.

"Buradayız," diyorum, onu uyandırmak için koluna dokunuyorum.

Harper birkaç kez göz kırpmıyor, ön camdan bakarken mavi-gri gözleri yavaşça odaklanıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, dalların arasından sızan güneş ışığıyla yükselen çamlarla çevrili gözlerden uzak kulübeye bakarken. "Burası hep size mi aitti?"

"Evet," diye cevap veriyorum, boğazım düğümleniyor. Bu benim yıllardır gizli kaçışımdı.

yüzünden uzaklaştırarak esniyor. "Huzur verici."

"Eskiden öyleydi," diyorum, çoğunlukla kendime. Ama o bunu duyuyor ve gözlerinde merakla bana doğru dönüyor. Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden hemen konuyu değiştiriyorum. "Hadi gel. Sana içeriyi göstereyim."

Arabadan inip derin bir nefes alıyorum, bir zamanlar özgürlük gibi hissettiren çam ve yosun kokusunu içime çekiyorum. Bugün ise bir hesaplaşma gibi geliyor. Bagajdan çantalarımı alıyorum ve Harper'ı verandanın merdivenlerinden yukarı . Botlarımın altındaki ahşabın her gıcirtısında kalp atışlarım hızlanıyor.

Kapıyı itip açtığımda, tanıdık küf kokusu anında yüzüme çarpıyor - uzun zaman önce yaşanmış mutlu günlerin acı tatlı bir hatırlatıcısı. Harper içeri giriyor ve rahat mekâna bakıyor - taş şömine; her ikisi de eski örme battaniyelerle örtülü yıpranmış kanepeler ve sandalyeler; tembel bir yaz öğleden sonrasında kendi kestiğim odunlardan yaptığım mutfak masası.

"Zamanda geri gitmek gibi," diye mırıldanıyor parmaklarını kanepenin arkasında gezdirirken.

"Bazı açılardan öyle," diye itiraf ediyorum, poşetleri yere bırakırken. "Acıktın mı? Yorgun musun?"

"Çoğunlukla yorgunum," diyor yüzünü bana dönerek. Bakışları yumuşuyor. "Sen iyi misin? Gerginsin."

Gülümsemeye zorluyorum. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Anılar, bilirsiniz."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor. "İyi anılar mı kötü anılar mı?"

"İkisi de." Sesim sert çıkıyor ve boğazımı temizleyip arkamı dönüyorum. "Ben ateş yakayım. Burası çok çabuk soğuyor. Baharda bile."

Ellerim hafifçe titreyerek şömineye odun yığmakla meşgulüm. Harper beni izliyor, sessizliği söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha ağır. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama kendimi toparlamam için bana alan tanıyor, bunu takdir ediyorum.

"Brody," diyor sonunda, bir adım daha yaklaşarak, "her ne ise, bana şu anda söylemek zorunda değilsin. Ama umarım söyleyebileceğini biliyorsundur."

Bakışlarını karşılıyorum, sertçe yutkunuyorum, duygularım taşmakla tehdit ediyor. "Biliyorum. Ve bir gün yapacağım. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, nazik kabullenışı beni neredeyse çözüyor. "Tamam. O zamana kadar buradayım."

Karşımdaki bu kadın her gerçeği, her gizli yarayı bilmeyi hak ediyor. Yine de Eden'in anısı -benim gizli kederim-

yüzey, henüz değil.

"Sakin olmalısın," diyorum, onu koridorun sonundaki küçük yatak odasına doğru yönlendirirken. "Diğer her şeyi yarın çözebiliriz."

Yürürken bana doğru eğiliyor, sıcaklığı göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Bu gece için Harper burada benimle ve güvende ve belki de bu yeterli. Ama karanlık kulübenin üzerine çöktüğünde ve eski, tanıdık durgunluk etrafımızı sardığında, en zor gerçeklerin hala ileride beklediğini, yüzeyin hemen altına gömüldüğünü ve serbest bırakılmayı beklediğini biliyorum. Hazır olup olamayacağımı bilmiyorum.

HARPER

Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum, alışık olmadığım ahşap tavana bakarken önce kafam karışıyor. Sonra Brody'nin beni kurtardığını hatırlıyorum ve göğsüm rahatlıyor. Beni kurtarmıştı.

Kalın, rahat battaniyelerin altında uzanırken, kulübenin başka yerlerinden gelen belli belirsiz sesleri dinliyorum: tavanın cızırtısı, etrafta dolaşan hafif ayak sesleri ve radyoda çalan eski şarkıların kısık uğultusu. Sanki başka bir zaman dilimine ışınlanmış gibiyim - hayatın kolay ve yavaş olduğu, dünyanın ağırlığının olmadığı bir zamana.

Yataktan kayarak çıkarken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, sabahın erken saatlerine kadar devam eden soğuktan hafifçe titriyorum. Ayaklarımı Brody'nin yatağın yanına özenle yerleştirdiği büyük boy terliklerin içine sokuyorum ve bir sandalyenin üzerinde bulduğum sıcak ekose bornozu omuzlarıma sarıyorum. Günlerdir ilk kez kendimi güvende ve korunaklı hissediyorum.

Parmağıma bakıyorum ve şatafatlı nişan yüzüğünün hâlâ parmağımda olduğunu fark ediyorum. Onu çıkarıp yatağın yanındaki çekmeceye koyuyorum. Onu çıkarmak özgürlük gibi geliyor.

Oturma odasına adım attığımda, kahve ve tuzlu yemek kokusu beni anında karşılıyor. Brody ocağın başında duruyor, geniş omuzları dar siyah bir tişörtün içini dolduruyor. Pastırmayı rahatça çevirirken kollarında aşağı yukarı sıralanan dövmeleler, tuhaf bir şekilde evcil ve tamamen rahat görünüyor. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü.

Kendimi belli etmeden önce birkaç saniye daha onu izliyorum.

"Günaydın," diyorum, sesim hâlâ uykunun etkisinde.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğiriyor. "Günaydın Uyuyan Güzel. Sonunda yaşayanlar arasına katılman ne güzel."

Yüzümü ona dönüp mutfak tezgahına doğru ilerliyorum ve yaslanıyorum. "Çok *komiksin*."

"Biliyorum." Sırıttıyor, gözleri sıcak. Dün gece gördüğüm gerginlik kayboldu. "İyi uyudun mu?"

"İyiden de öte," diye itiraf ediyorum, bornozu üzerime daha sıkı geçirerek. "Dürüst olmak gerekirse, haftalardır bu kadar iyi uyumamıştım. Belki de yıllardır."

Bilerek başını sallıyor, bakışları daha yumuşak ve ciddi bir hal alıyor. "İyice dinlenmeyi hak ediyorsun."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey göğsümde sıcaklık yayılmasına neden oluyor. Bunu kastettiğini biliyorum.

Karnımda kelebekler uçuşurken dudağımı ısıriyorum. "Peki ya sen?" "Tabii ki." Hafifçe omuz silkiyor ve pastırmaya geri dönüyor.

"Kanepe

tam olarak bir kral yatak değil ama yerden daha iyi. Şikayet edemem."

Tereddüt ediyorum, küçük bir suçluluk duygusu beni dürtüyor. "Özür dilerim."

Bana hafifçe eğlenen bir bakış fırlattı. "Özür dilemene gerek yok, Harp. Rahat görünüyordun. Ama yastığımın üzerine salyanı akıttığını fark ettim."

Ağzım açık kaldı. "Hayır, yapmadım."

Kıkırdıyor ve uzanıp çenemin altına alaycı bir şekilde dokunuyor. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

Elini geri itiyorum, kendime rağmen gülüyorum. "Sen en kötüsüsün."

"Öyle diyorsun ama işte buradayım, sana bir aziz gibi kahvaltı hazırlıyorum."

Elindeki spatulayla kahve fincanını işaret ediyor. "Kahve de taze. Sadece en iyiler için en iyisi. Boş fincan sizi bekliyor."

Fincanımı doldururken başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Sıcak fincanı elime alıp zengin aromanın tadını çıkarırken, kulübenin etrafına göz gezdiriyor, açıktaki ahşap kirişlerin, taş şöminenin ve duvara dayalı raflarda gelişigüzel istiflenmiş kitapların rustik cazibesine kapılıyorum. Dünyamızın kaosundan çok farklı ve Micah'nın steril, mükemmel malikanesinden çok uzakta. Bu tek yatak odalı ev

Açık bir kat planı gerçek bir kaçış gibi hissettiriyor - uzun zamandır ihtiyacım olan bir kaçış.

"Yine bakıyorsun," diyor hafifçe, çırpılmış yumurta ve çıtır pastırmayla iki tabağı doldururken.

"Sadece düşünüyordum," diye itiraf ediyorum, bakışlarına karşılık vererek.

"Burası sana yakışıyor.

Sessiz, rahat, gizli."

"Bana yalnız demenin kibar bir yolu gibi geliyor." Tabaklarımızı sadece iki kişi için yeterli olan küçük ahşap masaya koyarken dudakları hafifçe kıvrılıyor.

"Belki," diye takılıyorum, kahvemden bir yudum alıp kupamın kenarından gülümsüyorum. "Ya da belki burada mutlu görünüyorsun. Evindeymişsin gibi."

"Şu anda öyleyim."

Sesindeki samimiyet kalbime dokunuyor.

Utangaç bir şekilde aşağı bakıyorum, yanaklarım tekrar ısınıyor. "Ben de." Duraklıyor, birden ciddileşiyor. "Güzel."

Bir an beni inceliyor, çıplak yüzük parmağıma bakarken gözleri nazik ama bu konuda tek kelime etmiyor.

Ara sıra bakışarak rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Güneş kulübeyi aydınlatıyor, korku ve belirsizlikten kalan gölgeleri kovalıyor. Günlerdir ilk kez omuzlarım gerçekten rahatlıyor. Brody'ye gizlice bir kez daha bakıyorum, hızla gözlerini kaçırmadan önce küçük gülümsemesini yakalıyorum. Belki de, sadece belki de, böyle sabahlara uyanmanın -güvenli, sıcak ve beni gerçekten gördüğünü hissettiren biriyle- her zaman ihtiyacım olan şey olup olmadığını merak ediyorum.

Kahvaltıdan sonra pencerenin önündeki dolgulu sandalyeye kıvrılıp kalın bir yorganı üzerime sararak Brody'nin arka verandadan çıkışını izliyorum. Sabah sisi hâlâ ağaçların üzerinde asılı duruyor ve bir yalnızlık hissi yaratıyor. Günlerdir ilk kez zihnim koşturmuyor; sadece sessiz.

Gözlerimi kapatıyorum ve dalıyorum çünkü çok rahatlamışım.

Saatler sonra uyandığımda Brody'yi hiçbir yerde bulamadım. Ayağa kalkıp verandaya çıkıyorum ve gün ortası esintisinin yanaklarımı okşamasına izin veriyorum. Orman sessiz, ağaçların arasından süzülen sessiz güneş ışığıyla yıkanıyor. Temiz havayı içime çekiyor, ciğerlerime dolmasına izin veriyor ve her şeyi içime çekiyorum.

Beni uzaklaştıran tek şey bir baltanın odunları yararken çıkardığı ritmik ses.

Soluma bakıyorum ve Brody'nin bir odun yığınının yanında durduğunu görüyorum, kılıcını her güçlü sallayışında kasları esniyor. Dövmeleri tam teşhirde ve o bir sanat eseri. Hareketleri karşısında donup kalıyorum, bir anlığına büyüleniyorum; hassasiyeti, kontrolü. Odunlar ellerinin altında zahmetsizce parçalanıyor, parçalar konfeti gibi etrafına dağılıyor.

Duraklıyor, omuzlarını yuvarlıyor ve hafifçe geriniyor. Koyu renk saçları nemli bir şekilde alına yapışıyor ve buradan bile koyu mavi gözlerindeki odaklanmış yoğunluğu görebiliyorum. Onun gücü beni büyülüyor. Gösterişli ya da kibirli değil, sağlam ve güvenilir.

Düşüncelerim Micah'a kayarken midem düğümleniyor. Onu gerçekte olduğu gibi tanıyorum; gülümsemelerin ve fısıldanan sözlerin ardına zekice gizlenmiş bir canavar. Bu illüzyona inanmanın utancı boğazımı tırmalıyor. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Yine de Brody'yi izlerken, iki adam arasındaki keskin zıtlığı açıkça görüyorum.

Brody maske takmaz. Özenle kurgulanmış yalanların arkasına saklanmaz. Özgün ve son derece dürüsttür. Asla olmadığı biri gibi davranmaz, sadece kendisidir. Ona kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum, ama yine de onunla ilgili sorular kafamı kurcalıyor.

Tekrar savuruyor, güçlü ve hassas, tahta parçalarını yere yuvarlıyor. Hareketlerinin ardındaki güç, kişisel ve çözülmemiş bir şeye işaret ediyor. Ham ve neredeyse acı verici.

Dudağımı ısıriyorum, merakla temkinli tereddüt birbirine karışıyor.

Brody neden bana karşı bu kadar korumacı? Billie'ye olan sadakati bunun bir kısmını açıklıyor, ama hepsini değil - ondan hissettiğim bu yakıcı yoğunluğu değil. Sabit yüzeyinin altında görünmeyen bir katman var ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu koruyor.

Baltayı yere bırakıyor ve kolunun tersiyle alnındaki teri siliyor. Nefes alış veriş i ağır ama düzenli. Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşuyor. Yavaş, yumuşak bir gülümseme yüz hatlarını ısıtıyor, sanki tüm bu süre boyunca beni izlediğini hissetmiş gibi.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye hafifçe sesleniyor, alaycı tonu düşüncelerimi kırıyor.

Yanaklarıma sıcaklık ama gülümsemeyi başarıyorum. "Etkileyici bir teknik."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Bolca pratik yaptım."

Bir yudum su içtikten sonra görevine devam eder.

Düşüncelerim hala dönüp duruyor; sırlarını saklamak için onlarca yıl pratik yaptığını biliyorum, ama umarım bir gün onları paylaşacak kadar bana güvenir.

Kendimi onu izlerken buluyorum, her dikkatli hareketinde sırtındaki kasların tişörtünün altından nasıl kaydığını fark ediyorum. Onu daha da ilgi çekici kılan bir kibarlık fark ediyorum.

Yüz ifadesi mesafeli, neredeyse perili ve onun hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum - beni güvende tutmak için her şeyi riske atan bu adam.

Yine beni izlediğini hissetmiş olmalı ki başını hafifçe çeviriyor ve mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Orada iyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Sadece düşünüyorum," diye cevap veriyorum.

"Tehlikeli bir alışkanlık." Sırıttırıyor ama gözleri benimkileri tutuyor, nazik ve dikkatli. "Paylaşmak ister misin?"

Baltayı yere bırakıp bana yaklaşıırken dudağımı ısırarak duraklıyorum.

"Senin hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi düşünüyordum. Yani, sen hep etrafımdaydın, büyüdüm ama artık çocuk değiliz. Çok şey oldu."

Bir kaşını kaldırıyor, ifadesi temkinli bir şekilde şakacı bir hal alıyor. "Ben açık bir kitabım, Harp."

"Oh, ama. Hayır, değilsin." Gülüyorum. "Sen daha çok iki kez kilitlenmiş ve bir yatağın altına saklanmış, sıkı sıkıya kapalı bir günlük gibisin."

Göğsünden derin bir kıkırdama yükseliyor ve ses hoşuma gidiyor. "Belki de. Ya da belki de sormaya korkuyorsundur. Sana hiç yalan söylemedim."

Onu inceliyorum, gözlerinin altındaki gölgeleri ve gülümsemesinin ardındaki dikkatli korumayı takip ediyorum. "Belki biraz," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Kendin hakkında hiç konuşmuyorsun ve ben de seni bombardımana tutmak istemiyorum."

Bakışları düşünceli bir şekilde düşüyor. "Gizemli olmaya çalışmıyorum. Sadece... geçmişim gibi bazı şeyleri konuşmak zor, bu yüzden ."

Sesindeki kırılganlık kalbime dokunuyor. Onu böyle görmek çok tuhaf; güçlü ama temkinli, nazik ama mesafeli. Brody, anlamaya başlayamadığım ama anlamak istediğim yaraları olan bir adam.

"değil," diye fısıldadım. "Burnumu istemem."

Gözleri tekrar kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Meraklı değilsin. Sadece konuşmalardan kaçınma konusunda iyiyim."

"Neden?" Ben soruyorum.

Yavaşça nefes veriyor, ellerine bakarken parmaklarını birbirine geçiriyor. "Çünkü bazen bazı şeyler hakkında konuşmamak daha kolaydır, özellikle de değiştiremeyeceğim şeyler hakkında."

Özenle seçtiği kelimelerin altında dokunulmamış bir acı hissediyorum. Onu teselli etme, anlama dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Bu duyguda yalnız değilsin," diyorum. "Anlıyorum. Güven bana." Dudakları hafif, kırılgan bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Anladığımı ."

Bir süre sessizce duruyoruz ama gözlerinde hâlâ çözülmemiş bir şeylerin belli belirsiz titreşimi var.

"O zaman bana bir şey söyle," dedim. "Herhangi bir şey."

Uzun bir süre bunu düşünüyor ve ben cevap vermeyeceğini düşünürken sesi geliyor. "Küçükken ailem beni buraya getirirdi. Onlar ölmeden önce. Bu yüzden burayı seviyorum - benim için gerçekten güvende hissettiğim son yer."

İtirafı karşısında göğsüm sıkışıyor. Çok küçük bir ayrıntı ama Brody'nin ağzından çıkınca muazzam hissettiriyor, nadiren paylaştığı değerli bir sır gibi. On dört yaşındayken anne babası ve kız kardeşi bir uçak kazasında ölmüş, o da Easton ve Weston'ın yanına taşınmış. Benim kadar uzun süredir onların yanında.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bir değil."

Tekrar sessizliğe büründüğümüzde, aramızda inceden inceye bir şeyler değişiyor. Brody'nin koruduğu bir yönünü görmüştüm ve bu gizem onu daha da çekici kılıyordu.

Belki de ikimiz de bir başkasına birazcık bile olsa izin vermenin cesaret olduğunu öğreniyoruz.

Bir daha verandada oyalanıyoruz, az önceki konuşmanın yoğunluğu hala aramızda devam ediyor. Sonunda Brody sallıyor ve ben sözünü kesmeden önce kesmekte olduğu odun yığınınına dönmeden önce bana nazik ama çekingen bir bakış atıyor.

Kulübeye geri dönüyorum, garip bir şekilde huzursuz hissediyorum. dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yemeğin iyi bir başlangıç olacağına karar verdim.

Mutfak küçük, rustik ama bakımlı. İlham almayı umarak dolapları açıyorum ama sıra sıra konserve ürünleri ve çok az şey buluyorum. Hafifçe kaşlarımı çatıyorum, bir kutu mantı ve dilimlenmiş havuç alıyorum. Yemek yapmak hiçbir zaman bana olmadı ama ben bile konserveleri idare edebilirim, en azından öyle umuyorum.

Ravioliyi açıyorum, domates sosu yüzünden yüzümü buruşturuyorum ve dikkatlice seramik bir kaseye boşaltıyorum. Sırada havuçlar var ve onları da daha küçük bir kaseye koyuyorum. Duraksayarak mikrodalgaya yabancı bir nesneymiş gibi bakıyorum, parmaklarım düğmelerin üzerinde geziniyor. Bu şey çok eski görünüyor.

Bir dakikalık hüsranın ardından, her ikisi için de yeterli olacağını umarak üç dakikada karar kıldım.

Mikrodalga fırın uğulduyor ve ben tezgâha yaslanıyorum, aklım Brody'ye geri dönüyor.

Mikrodalga nihayet biylediğinde, kaseleri dikkatlice çıkarıyorum, seramik parmak uçlarıma sıcak geliyor. Ravioli şüpheli görünüyor ama en azından dumanı tütüyor. Karıştırıyorum ve küçük bir ısırık alıyorum. Beklediğim kadar kötü değil.

Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum, Brody'nin baltayı tekrar savuruşunu izliyorum, kasları gömleğinin altında dalgalanıyor. Onu aniden rahatsız etmemem gerektiğine karar vererek, tekrar dışarı çıkmadan önce düşüncelerimi toplamak için birkaç dakikamı ayırıyorum.

"Brody," diye sesleniyorum verandanın merdivenlerinden, sesim sessizliği bozuyor.

Savuruşunun ortasında duraklıyor, baltası elinde gevşekçe sallanıyor. Alnında ter parlıyor. Gözleri sıcak ama dikkatini bana doğru kaydırırken hâlâ dikkatle koruyor.

"Aç mısın?"

Tereddüt ediyor, sonra başıyla küçük bir selam veriyor, baltayı odun yığınının üzerine koyuyor ve bana doğru yürürken ellerini kot pantolonuna siliyor.

İçeri girdik ve onu masaya doğru yönlendirdim.

"Pek gurme sayılmaz," diye itiraf ediyorum utangaç bir tavırla, yiyecekleri göstererek. "Ama bulabildiğim tek şey ravioli ve havuçtu. Bir de yumurta."

Otururken dudakları eğlenen bir yarım gülümsemeye dönüşüyor. "Bana uyar. Seni buraya getirmeden önce stok yapmalıydım. Küçük bir benzin istasyonunda durdum ve kahvaltı için alabildiğim kadarını aldım."

"Sorun değil." Kasesini ona doğru kaydırıp karşısındaki koltuğa oturuyorum. "İtalyan konservelerine karşı derin bir sevginiz yoksa, yakında kesinlikle bakkala ihtiyacımız olacak"

"İstemiyorum," diyor basitçe ve bir kahkaha paylaşıyoruz, süregelen gerginliğin bir kısmını hafifletiyoruz.

rahat bir sessizlik yerleşiyor ama bu anın altında daha derin bir şeylerin hala kaynadığını hissediyorum. Brody'ye bakıyorum, yemek yerken bakışları uzak ve düşünceli.

"Biliyor musun," diye başlıyorum kasemdeki mantıyı iterek, "burada, sessizliğin içinde olmak bana biraz çocukluğumu hatırlatıyor. Annem ölmeden önce yazları ve sonbaharın başlarını Colorado'da Cozy Creek'te geçirirdik. Çimlerin arasında çıplak ayakla koştığımı, şehirden uzakta kendimi tamamen güvende ve rahat hissettiğimi hatırlıyorum. Orası da evim gibiydi. Şimdi Zane orada en iyi hayatını yaşıyor."

Brody beni izliyor, çatalını bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Cesaretleterek devam ediyorum.

"Onu sekiz yaşımdayken kaybettim," diyorum, tanıdık bir sızı göğsümü sıkıyor.

"Biliyorum," diyor. Çünkü o oradaydı. Her zaman oradaydı. "O zamandan beri içimde bu boşluğu taşıyorum. Bir boşluk varmış gibi. Bir parçam eksik. Yıllarımı bu eksikliği doldurmaya çalışarak geçirdim ama hep yanlış şeylerle ya da yanlış insanlarla. Babam şirketi yönetmekle çok meşgul olduğu için pek ortalıkta görünmezdi. Yani sadece ben, kardeşim ve Billie vardık." Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum, gözlerimin arkasında kırılğanlık birikiyor. "Asla geri alamayacağınızı bildiğiniz bir şeyin peşinden koşmak çok yorucu. Benim için aile duygumu kaybettim. Annem öldükten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Gözlerinde bir şey titreşiyor, sanki sözlerim onun içinde derin bir yankı uyandırmış gibi. Yüz hatlarında bir gölge beliriyor ve oturduğu yerde kayarken çenesi geriliyor.

Brody gözle görülür bir şekilde kaskatı kesiliyor, vücudu tekrar korumaya alınıyor. Anne babasını ve kız kardeşini kaybettiğini biliyorum. Kederi benden bile iyi anladığını biliyorum.

"Teşekkür ," diyor ama omuzlarındaki gerginliğin geri döndüğünü görüyorum. Beni dışarıda tutmak için o görünmez duvarları yeniden inşa ediyor.

Gördüğüm açıklık yerini nötr bir ifadeye bıraktı. Boğazını temizliyor, bakışlarını pencereye doğru çeviriyor.

"Hepimizin yaraları var, Harp," diyor, sesi alçak. "Sadece bazılarımız onları saklamakta daha başarılı."

Yavaşça başımı sallıyorum, cevabındaki dikkatli kaçamağı hissediyorum ama fazla ileri gitmek istemiyorum. Havadaki ağırlık inkar edilemez.

"Yeterince makul," diye cevap veriyorum ve nazik bir gülümsemeyle gerginliği azaltıyorum.

Brody'nin ifadesi tekrar yumuşuyor, gözlerinde bir özür var. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. Ona açılmak kolay değildi ama bu bir başlangıçtı.

Başka bir şey konuşmadan yemeğimizi bitiriyoruz. Merakım hala devam ediyor. Brody'nin sakladığı sırlar her ne ise, derinlere kök salmış ve acı verici. Dikkatli bir şekilde konuyu saptırmasına rağmen, onu anlamaya ve gücünün ardındaki gizemi çözmeye her zamankinden daha yakın hissediyorum. Bunun ailesini kaybetmesinden ya da Deniz Kuvvetleri'ndeyken yaşadığı bir şeyden kaynaklanabileceğini düşünmüştüm. Şimdi ne olduğundan ya da neden bu kadar temkinli olduğundan emin değilim ama umarım bir gün bana gerçekten anlatır. Ve o zaman geldiğinde, onu dinlemek için orada olacağım.

BRODY

Yemekten sonra, aramızdaki gerginlik buharlaştı.

Harper'ın kulübenin ritmine bu kadar çabuk alışması şaşırtıcı. Mekânda dolaşırken çıkardığı yumuşak ses, huzurlu bir arka plan gürültüsü yaratıyor, kaçırdığımı fark etmediğim bir şey.

Verandadaki düzgünce istiflenmiş odun yığınınından bir kucak dolusu odun topluyorum, sonra içeri girip kapıyı arkamdan . Harper koltukta rahatça kıvrılmış, omuzlarına kabarık bir battaniye sarmış. 2000'lerin başından kalma olması gereken bir dergiyi karıştırıyor.

Harper bana bakıyor, parlak mavi gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Neye gülüyorsun?" Kütükleri dikkatlice şömineye yerleştirirken sesime şüphe karışarak soruyorum.

Bir kibrit çakıyorum ve kuru odun anında canlanıyor. Alevler titriyor ve odanın etrafına uzun gölgeler düşürüyor. Bugün hava ellilerin üzerindeydi ama bu gece kırkların altına düşecek.

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum." Omuz silkiyor, battaniyeyi biraz daha yukarı çekiyor, yumuşak kıvrımlarının ardında açıkça bir sırıtış saklıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum, boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Alayları beni her zaman yakalıyor gibi görünüyor.

"Endişelenmeli miyim?"

"*Kesinlikle*," diye bir şekilde cevap veriyor, uzaktan kumandaya uzanıp kanallar arasında gezinirken gözleri muzipçe parıldıyor. "Şimdi, senin bu gizli sığınağında ne tür eğlencelerimiz var?"

Yan tarafındaki kanepeye yerleşiyorum, kontrolümü kaybetmemek için aramızda yeterince boşluk bırakıyorum. Sıcaklığı bana doğru yayılıyor, beni daha da yaklaştırıyor. Yutkunuyorum, onun yerine televizyona odaklanıyorum.

"Burası bir sığınak değil. Şirin bir kulübe." Annemin bir keresinde böyle dediğini hatırlayarak gülümsüyorum.

Harper düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Hmm. Rahat, rustik, gözlerden uzak, sadece bir yatak odası - bana bir sığınak gibi geliyor."

Ona şakacı bir kaş çatıyorum ama sataşması rahat ve normal geliyor - uzun zamandır yaşamadığımız bir şey. Hiç düşünmeden kumandayı elinden çekip alıyorum, *Altın Kızlar*'ı açıyorum ve sesi hafifçe yükseltiyorum. Sophia ukala bir yorum yaptığında sırtıyorum. Sanırım o benim ruh hayvanım.

"Aman Tanrım," diyor. "*Altın Kızlar*'ı gerçekten seviyorsun." "Kapa çeneni."

Harper gülerek alay ediyor. "Çok yumuşaksın."

"Sırrımı saklasan iyi edersin," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Benim de en sevdiklerimden biri."

Harper bana yaklaşıyor ve başını omzuma yaslıyor. Kıpırdamıyorum, Blanche'a neredeyse olduğum yerde donup kalıyorum, yine skandal yaratan Güneyli bir dilber gibi davranıyorum.

Harper'ın ağzından kahkahalar dökülür ve ardından program bir sonraki reklam arasına geçer. "Eğer bir Altın Kız olsaydım, sanırım Blanche olurum."

Dudağımı çiğniyorum, o da dik oturuyor ve bana ters ters bakıyor. "Aman Tanrım, kabul ediyorsun!"

Başımı eğiyorum. "ama. Her şey ortada."

"Evet, sen Sophia olurdun! Huysuz, odadan çıkmadan önce sürekli çene çalan."

Omuz silkiyorum. "Yalan tespit edilmedi." "Peki Billie kim?"

Birbirimizin gözlerine bakıp aynı anda "Dorothy" diyoruz ve kahkahalarımız kaçıyor.

İyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor.

Omuzlarımız birbirine değiyor ve nefesim kesiliyor. Birden hava farklı, daha sıcak bir şeyle doluyor. İkimiz de uzaklaşmıyoruz.

Bölüm tekrar başlıyor, dikkatimizi geri çekiyor ve hanımlar oturma odasında emlak vergileri hakkında tartışıyorlar. Dorothy kabarık kollu bir gömlek giyiyor ve bu bana Billie'yi hatırlatıyor.

Kanepede arkama yaslanıyorum, daha rahat etmek için botlarımı çıkarıyorum. Harper'ın vücudunun sıcaklığını hâlâ yakınımda hissedebiliyorum. Tekrar omzuma dönüyor ve ben de elimi rahat tutarak kolumu ona doluyorum. Sessizce oturuyoruz, kalbim küt küt atıyor, dünyada en sevdiğim diziyi izliyoruz.

Beni içine çekiyor ve ben bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kızların yaptığı aynı şakalara gülüyoruz ve aynı alay ediyoruz. Harper ellerini kendine saklıyor, ki bu beni mutlu ediyor. En azından hâlâ bazı sınırlarımız var. Ama her geçen saniye gardımızın düştüğünü biliyorum.

Birimizin güçlü kalması gerekiyor ve her seferinde o kişi ben oluyorum.

Harper beni kırmak için elinden geleni yaptı ama asla başarılı olamadı. Bu sefer sonucunun ne olacağını bilmiyorum.

Yanımdaki varlığı doğal ve kolay geliyor ama yine de altımızdan akıp giden akıntıyı hissediyorum.

"Başka hangi programları seviyorsun?" diye soruyor sonunda, sessizliği bozarak.

Ona bakıyorum. "*Frasier*."

"artık! *Frasier*'ı severim. Bana Easton ve Weston'ı hatırlatıyorlar."

"Yani, sanırım bu beni onların babası mı yapıyor?"

Kadından kahkahalar yükseliyor. "Sen kesinlikle Martin'sin. Şarap tadımları ve opera evleri dışında gerçek dünyayı anlayan gerçeklik kontrolü karakteri. Çok komik."

O kadar geniş gülümsüyor ki, bunu görmek hoşuma gidiyor.

"Bu doğru hissettiriyor," diye itiraf ediyorum, onu dikkatle izleyerek.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, şakacı parıltının yerini daha yumuşak, daha derin bir şey alıyor. "Öyle."

Sertçe yutkunuyor ve ben de gözlerimi ondan kaçırıyorum. Kırılganlığı çok nadir ve değerli ve bu parçasını benimle paylaştığı için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Ani kuruluktan sonra yutkunmak için kendimi zorluyorum. "Bunu görmek gerçekten çok güzel."

"o?" diye sorar.

"Gerçek gülüşün."

Bakışları daha da yumuşuyor ve kendi bakışlarıyla omzumu dürtüyor. "Seninle ne yapacağım, Brody Calloway? Sanırım seni tamamen kendime saklayabilirim, aynen ."

Gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama . Kabullenme aramızda ağır bir şekilde yerleşiyor. O bana sokulurken uzaklaşmıyorum. Ateşin ışığı üzerimizde titriyor ve bir kez olsun yakınlığımızı sorgulamıyorum. Bir kez olsun, bundan zevk almama izin veriyorum.

Bir saat sonra, *The X Files*'in bir bölümüne tamamen bağlanmış durumdayız. Dramatik bir sahne sırasındaki ürkütücü müzik kulübenin duvarlarından yansıyor. Sahne gerilimli bir hal alıyor.

"Ah!" diyorum, onu korkutarak.

"Siktir!" diye bağılıyor, sonra da şakacı bir şekilde bana vuruyor. "Eskiden bunu yapmandan nefret ederdim."

Harper bana kaşlarını çatıyor ve ben sırtışıma bastıramıyorum.

"Sen ve Billie o kadar yüksek sesle bağırdınız ki kulaklarım çınlardı."

"Bunu hak ettin," diyor. Başını omzuma yaslıyor. "Bir keresinde beni çok korkuttuğun için altıma işemiştin."

"Özür dilerim," diyorum ama samimiyim. "O kadar ileri gitmek istememiştin."

" yok. Seni geri aldım."

Başımı eğdim. "Nasıl?"

"Bir çift askeri çaldım."

Başımı salladım. "Kalçasında *USMC* yazan, içi süper yumuşak gri olanlardan mı?"

Başını sallıyor. "Bir keresinde sen evdeyken Billie'yle gizlice odana girdik ve karıştırdık."

" ne cüret! Bunların nereye gittiğini hep merak etmişimdir," diyorum alaycı bir şekilde, ama onları almış olması içimi ısıtıyor.

Gülümsüyor. "Onlar hala bende. Evimdeki çekmecelerimden birinde duruyorlar. O zamanlar olduğundan daha rahatlar."

"Bunca zaman sonra mı?" Onlara ne olduğuna dair on beş yıllık gizemin çözüldüğünü fark ederek soruyorum. "Sanırım bu artık beni geceleri uyutmayacak."

Tekrar televizyona bakıyorum ama Harper dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Yıllar önce, onlardan kurtulmayı reddettiğim için bir erkek arkadaşım benden ayrıldı. Ayrıca bu yüzden bir denizciyle yatmakla suçlanmışım. Gerçekten güzel zamanlardı. Birinin kırmızı bayrak olup olmadığına bu şekilde karar verdim."

Kaşlarım kalktı. "Çalıntı kıyafetlerim ilişkilerinden birini mi bitirdi?"

"Aslında... tüm ilişkilerimi bu şekilde belirledim. Birlikte olduğum adam eski koşucular yüzünden kendine güvensiz hale gelirse, onunla birlikte olamazdım. *Büyük kırmızı bayrak.*"

"Kaç ilişkiden bahsediyoruz?" Ben soruyorum. "Beş," diye mırıldandı.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bir değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse beni büyük bir dertten kurtardı. Bu yüzden, bir teşekkür kesinlikle yerinde olur. Teşekkürler."

Sırıyorum, kanepenin yıpranmış minderlerine daha da gömülürken kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum. Birlikte televizyon izlerken sessizliğe gömülüyoruz. Yavaş ve sakin bir şekilde ve gözlerim ağırlaşıyor çünkü onun yanında çok rahatım. Onları açık tutmaya çalışıyorum ama uyku beni geçiriyor ve sürüklenip gidiyorum.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum; ancak Harper'ın kolunu karnıma doladığını ve birbirimize sıkıca sarıldığımızı hissettiğimde uyanıyorum, sanki diğerimiz kaybolacakmış gibi. Sadece iki saat geçtiğini fark ederek nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. ve oturuyor, ne kadar yakın olduğumuzu fark edince geri çekiliyor. Onun dokunuşunun yokluğunu hemen hissediyorum.

"Uyuyakalmışım," diyor. Saçları yandan toplanmış. Zar zor uyanan uykulu yüzüyle çok sevimli görünüyor.

"Uyuyan Güzel uyandı," diyorum, uykuyu her zaman sevdiğini bildiğimden.

Harper güzel gözlerini deviriyor, bir yastık kapıyor ve koluma hafifçe vuruyor. "Sus. Çok rahatsın. değil."

Uzaktan kumandaya uzanıyorum, kanallar arasında geziniyorum ama ilginç bir şey bulamıyorum.

"Hiç burada bir bayram kutladınız mı?" Harper soruyor. "Köşede bir Noel ağacı hayal edebiliyorum neredeyse."

Burada geçirdiğimiz bir Noel'i hatırlayarak gülümsüyorum. Annem, babam, kız kardeşim ve ben bu küçük alanda toplanmıştık. Şehirden milyonlarca kilometre uzakta hissetmişim.

"Birkaç kez," diyorum ona, anımsayarak. "En sevdiklerimden biri 4 Temmuz'dur. Kasaba geçit töreni, festival ve inanılmaz havai fişek gösterisiyle büyük bir kutlama yapar. Herkes kasaba meydanındaki battaniyelerin üzerinde izler. Bu bir deneyim. Bir zorunluluk."

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Vay canına.

Gitmeyi çok isterim." "Bu bir randevu," diyorum ona.

Yanakları . "mu?"

Boynunda kalp atış hızının nasıl arttığını görüyorum ve sırtıtışını fark ediyorum. Öyle olmasını istiyor. Belki ben de istiyordumdur.

"Kekeleyemedim," diye onaylıyorum.

"Tamam o zaman." Utangaç bir bakışla benden uzaklaşıyor, sonra gözlerimle buluşuyor.

Onun bu ifşaatla boğuşmasını izlerken dudaklarımı çekiştiren eğlenceli sırtıtışa engel olamıyorum, ta ki aniden "*Randevu* gibi mi, randevu?" diye ağzından kaçırana kadar.

"Harp, hani şu sebepsiz yere her şeyi aşırı analiz ettiğin şey var ya?"

Başını sallıyor. ", değil mi?"

"Evet. Şu anda bir Frasier gibi davranıyorsun," diye açıklıyorum, biraz daha net anlayabileceği bir şeye atıfta bulunarak.

"Öyle mi? Martin gibi davranıyorsun."

Kıkırdıyor, sonra arkasından bir yastık alıp şakacı bir şekilde bana vururken hırlıyor. Ben de bir tane daha alıp kafasına vuruyorum.

Harper koltuktan fırlıyor, benimle savaşmaya hazır. "Cidden kardeşimin kim olduğunu unuttun mu?"

Başka bir yastık kaptım. "Nasıl unutabilirim ki? İkiniz de kimsenin unutmamasına izin vermeyeceksiniz. Benimle savaşa girme, Harp."

"O zaman kabul et ve sabah bana kahvaltı hazırla Calloway!" diye gururla ilan ediyor, sırtışı bulaşıcı.

"Peki ya yapmazsam?" Başımı sallayarak alay ediyorum, rekabetçi doğasıyla beni ne kadar mutlu ettiğini saklayamıyorum. Bu tüm Alexander'ların içine işlemiş.

"O zaman kaybetmeye hazır ol," diye karşılık veriyor, pencerenin yanındaki sandalyeden büyük bir minder kaparak.

Tüm gücüyle öne çıkıp bana vuruyor ve gerçekten acıtıyor.

Yastığı bırakıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Kahvaltı senin. Sen kazandın. Yarın sabah dağın dibindeki küçük dükkâna gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Gelecek hafta market alışverişine gideriz."

"Kulağıma müzik gibi geliyor. Henüz insan içine çıkmak istemiyorum," diyor başını sallayarak ve gülümseyerek.

Minderi sandalyeye geri koyuyor ve aramıza rahat bir sessizlik yerleşiyor. Sadece ateşin çıtırtısı ile noktalanıyor.

Gülümsemesindeki kıvrımı ve duruşundaki rahatlığı fark ediyorum. Onu buraya getirdiğimden beri ilk kez gerçekten rahatlamış görünüyor.

"Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?" Sesim amaçladığımdan daha derindi.

Yanakları hafifçe kızarıyor, gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Teslim oluyorum ve kanepeye oturuyorum. Harper bana katıldı ve olduğumuz yere geri döndük.

Akşam akıp gidiyor ve biz televizyon izlerken nazik sataşmalar ve zahmetsiz sohbetlerle dolu. Saat geç olmasına rağmen, sanki ikimiz de gecenin bitmesini istemiyoruz çünkü yarın sabah bizi çevreleyen sihir yok olabilir.

Harper'ın nefesi omzuma doğru kayıyor ve uykuya daldığını fark ediyorum. Ondan başka hiçbir şeye dikkatimi vermiyorum. Tüm dikkatim

Odak noktam yanımdaki kadına doğru daralıyor - vücudu sıcak ve rahat, yan tarafımın kıvrımına bastırılmış. Çok kolay.

Kalbim göğsümde sarsılıyor, bunun -bu sıradan yakınlığın- basit olmaktan çok uzak olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Onu rahatsız etmemeye çalışarak dikkatlice aşağı bakıyorum. Harper'ın koyu kahverengi saçları kolumun üzerinden gevşekçe dökülüyor ve dudakları huzurlu bir dinlenmeyle hafifçe aralanıyor. Şu anda onunla ilgili bir şey kalbimi sıkıştırıyor, umutsuzca gömmeye çalıştığım duyguları çekiyor.

"Brody," diye mırıldanıyor, daha da yaklaşıyor, yanağı göğsüme sıkıca bastırıyor.

Donup kalıyorum, vücudumdaki her kas bir kalp atışı kadar geriliyor, sonra o beni daha sıkı tutarken yavaşça, temkinli bir şekilde gevşiyor. Hiçbir yere gitmiyorum. Hâlâ uyuyor.

Televizyonu kapatıyorum ve kabin sadece şöminenin hafif çıtırtısıyla dolu rahat bir sessizliğe gömülüyor. Kilitli tutmak için mücadele ettiğim anılar su yüzüne çıkmaya başlıyor - Eden'in kahkahası, Eden'in gücü, Eden yanımda kıvrılmış, tıpkı böyle.

Bu gece, Harper'ın bana olan sıcaklığı yarama tuz değil, merhem oldu.

Tekrar kıpırdanıyor, dudaklarından hafif bir iç çekiş kaçıyor. Yavaşça vücudumu büküyorum, bir kolumu dizlerinin altından, diğerini omuzlarından geçirip onu kolayca kaldırıyorum. Göz kapakları çırpınarak açılıyor, uykulu bakışları önce şaşırıyor, sonra ben olduğumu anlayınca yumuşuyor.

"Süzülüyorum," diyor.

"Bu sihir," diye fısıldıyorum. *Tıpkı bu geceki gibi,* diye düşünüyorum yavaşça odasına doğru yürürken.

İçgüdüsel olarak daha yakına kıvrılıyor, başı çenemin altına giriyor. Şampuanının kokusu -hindistan cevizi ve vanilya- etrafımı sarıyor. "Beni taşıyorsun," diye fısıldıyor, sesi şaşkın ve Başka bir şey, belki de minnettar.

Onun güveni -şimdi bile, yaşadığı ihanetten sonra bile- beni beklediğimden daha çok etkiliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Onu dikkatlice yatağa yatırıyorum, yastığın başını tam olarak desteklediğinden emin oluyorum. Battaniyeleri omuzlarına doladığımda, elim bir saniye fazla uzun kalıyor.

Gözleri kısa süreliğine tekrar benimkilerle buluşuyor, ağır ama sıcaklık dolu. "İyi geceler, Brody."

"İyi geceler, Harp," diye cevap veriyorum.

"Kalacak mısın?" diye soruyor.

"Yapamam, ama sadece bir sesleniş uzağındayım, tamam mı?" Kendimi uzaklaşmaya zorlayarak söylüyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra loş koridorda tek başıma duruyorum. Derin bir nefes veriyorum, kürek kemiklerimin arasındaki gerginlik düğümleniyor. Bu -Harper ve benim aramda her ne oluyorsa- tehlikeli. Karmaşık. Dehşet verici. Ve her ne kadar o kapıdan içeri dalıp uyuyana kadar ona sarılmak istesem de yapamıyorum. Ama oturma odasına döndüğümde, omzumda başını yasladığı yer hâlâ sıcak, sanki bir parçası kalmış gibi.

Belki de duygularıma karşı verdiğim bu savaşı kaybediyorum ama bu gece, uzun zamandır ilk kez, onlardan kaçmak istemiyorum.

Dudaklarıma kalıcı bir gülümseme dokunuyor ve geçmişimin üzerimde yarattığı ağırlığı hissetmediğimi fark ediyorum. Bunun yerine, bir umut ışığı, belki, sadece belki, tüm bu kaostan iyi bir şey çıkabileceğine dair bir his var. Belki bir evrende Harper ve ben daha fazlası olabiliriz.

Kendi kendime kıkırdıyorum, başımı sallıyorum -çünkü boktan durumların iyi yanlarını görmesi gereken kişi o, ben değilim.

Belki de öyle olduğu içindir ve bu gece ılık ılık parladı.

ERKEN UYANDIM, KASLARIM KANEPEDİ YATMAKTAN GERGIN VE AĞRIYORDU.

Huzursuz bir gece, gömdüğüm anılar ve duygularla boğuşarak geçti. Harper'ın yan odada olması işleri kolaylaştırmadı. Bu bana sadece, dikkatle sakladığım duygularımın altından ne kadar kolay kaydığını hatırlattı.

zırhını korudu. Onu korumakla ona aşık olmak arasında tehlikeli bir çizgide sallanıyorum.

Bu düşünceleri bir kenara iterek dışarı çıkıp sabahın sert havasına giriyorum ve kulübeyi kilitliyorum. Arazi puslu bir şafağa bürünmüş, gökyüzü sessiz turuncu ve soluk pembelerin tonlarına bürünmüş. Gökyüzünde bulutlar uçuşuyor ve nedense hava daha aydınlık, sanki heyecan verici bir şeyin yeni başlangıcı gibi. Bir buz tabakasıyla kaplı arabaya doğru ilerlerken nefesim önümde tütüyor.

Dağdan aşağıya doğru beş dakikalık kısa bir yolculukla, kasabaya kadar gitmek istemeyenler için birkaç yiyecek satan küçük bir dükkâna gidiyorum. Planladığımdan daha fazla yiyecek alıyorum, bize en az beş ya da altı gün daha yetecek kadar. Pastırma, sosis, yumurta, ekmek, süt ve fıstık ezmesi bardakları ikiye katlıyorum. Bunlar Harper'ın en sevdikleri.

Ödemeyi yaptım ve hızla kulübe geri döndüm. Park ettikten sonra arabadan inip çantaları alıyorum, on beş dakikadan daha az bir süredir evde olmadığımı farkındayım. Mutfak penceresinden bir hareket gözümüne çarpıyor.

Harper uyandı, ince bedeni sabahın yumuşak ışığıyla aydınlanıyor. Dolapları karıştırıyor ve ben onu dikkatle izliyorum. daha yumuşak görünüyor, sabahın sessiz ışığında kesinlikle muhteşem.

Verandaya çıkıyorum ve kapı kilidine şifremi giriyorum ve kapı açılıyor.

"İşte buradasın!" diyor gülümseyerek, beni gördüğüne çok sevinmiş. Bu inkar edilemez.

"Sana verdiğim sözleri her zaman tutarım," diyorum, yiyecekleri ve anahtarları tezgâha koyarken.

Bana kocaman gözlerle bakıyor, saçları uykudan dağılmış. Büzülmüş dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de tam bize kahve yapacaktım, o yüzden-"

"Harp," diye araya giriyorum şömineye odun atıp odanın serinliğini gidermek için ateşi . "Kabul ettim. Sana borçluyum."

Bunu düşünürken gözleri eğlenceyle parlıyor. "Kazanmama *izin* verdiğine göre bunu birlikte yapmaya ne dersin? Yakmayacağıma söz veriyorum

bir oldu."

Başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum, gülümsemesinin kolay sıcaklığının savunmamı daha fazla aşmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Anlaştık."

Yan yana, küçük mutfakta geziniyoruz. Ben kahve yaparken Harper poşetlerden eşyaları çıkarıyor.

"Fıstık ezmeli kaplar mı?" diye soruyor, zengin aroması hızla kabini doldururken.

"En sevdiğin," diyorum, gülümserken ona bakıyorum.

Sonra duygularının kırıldığını görüyorum ve neredeyse ağlamaya başlıyor. "Harp," diyorum, "ne oldu?"

Başını sallar. "Yok bir şey. Şeker için ağladığım için aklımı kaçırdığımı düşündüğünü biliyorum. Ama.. bu sadece tatlı bir jest ve sadece Billie'nin benim için yaptığı bir şey. Teşekkür . Hatırlayacağını ."

"Ah, pekala, rica ederim. Yalnızca bir isteğim var. Onları yediğinizde, eski gibi ortasını kazıp dilinizi delikten geçerseniz iyi olur."

kahkahalar dökülüyor.

"Anlaştık," diyor bir kaseye beceriksizce bir yumurta kırarken, içine küçük kabuk parçaları düşüyor.

Kıkırdıyorum, parmağımı kâseye daldırıp onları çıkarıyorum.

"Belki de kahve yapmaya devam etmelisin."

"Bunu zaten yaptın." Dirseğiyle şakacı bir şekilde beni dürtüyor.

"Bana daha kolay bir şey ver."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Ya da sana öğretmeme izin ver."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve kartondan bir yumurta çekiyorum. "Yumurtayı kırarken, kenarı yüzünden asla kaseğin yan tarafına kırma. Bunun yerine düz bir yüzeyi deneyin." Ona göstermek için yumurtayı tezgâhın üzerine vuruyorum. "Sonra başparmağınızı çatlağın olduğu yere hafifçe sokun. Gördün mü? Kabuk yok."

Geride duruyor ve etkilenmiş bir şekilde beni izliyor. "Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Annem," diye itiraf ediyorum, eski anılara gülümseyerek. "Kahvaltı her zaman onun favorisiydi. Bir gün sana onun meşhur sosisli ekmeğinden yapacağım."

"İyi olur," diyor Harper, talimatlarımı izleyerek. "Ben de sana annemin kavrulmuş kabak çekirdeğini yapacağım."

"olsa iyi olur," diye tekrarlıyorum.

Onları kırıdığında ve kasede hiç kabuk kalmadığında gerçekten heyecanlanıyor. "Sen harika bir öğretmensin."

"Belki de öğrencidir," diye öneriyorum. "Üç tane daha lütfen." "Evet, Şef," diye göz kırıyor.

Çalışırken rahat bir sessizlik var, kollarımız ara sıra sürtünüyor, her temas içimde küçük elektrik sarsıntıları yaratıyor. Sinir bozucu derecede hoş.

"Brody?" Harper işine ara verip bana bakarak konuşuyor. Yüz ifadesi samimi ve savunmasız.

Nabzım istemsizce hızlanıyor. "Öyle mi?"

Tereddüt ediyor, bakışları bir anlığına düşüyor. "Her şey için teşekkür ederim. Başa çıkılması zor biri olduğumu biliyorum."

Sesinde minnettarlık ve hüznün birbirine karışıyor.

"Hey," diyorum, tamamen ona doğru dönerek. "Küçük Bayan Felaket olduğunu biliyorum ama başa çıkılması zor biri değilsin. Eğlenceliydi. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Yanakları hafifçe kızarıyor ve utangaç bir şekilde başını eğiyor. "Bu övgü Bay Huysuz'dan geliyor."

"Aklını kaçırmana izin verme," diyorum, dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi gizleyemeyerek.

Bizim için tabaklara peynirli çırpılmış yumurta, sosis ve kızarmış ekmek koydum. Harper çatalları ve peçeteleri aldı ve birlikte küçük masaya oturduk.

"Biraz daha kahve?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Harper tencereyi aldı ve ikimizin de kupalarını doldurdu.

Son birkaç günün gerginliği yerini kısa sürede rahat bir arkadaşlığa bıraktı. Yemek yerken onu dikkatle izliyorum, hareketlerindeki rahatlığa ve özgürce paylaştığı içten gülümsemesine dikkat ediyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde bulaşıkları toplamak için uzanıyor ama ben onu durduruyorum, parmaklarım bileğini hafifçe sarıyor.

"Bırak ben halledeyim."

Gözlerimiz kilitleniyor ve hava bir anda yoğunlaşıyor. Aslında fark ettiğimden daha yakınız ve nefesi kesiliyor. Harper'ın bakışları, bakışlarımla buluşmadan önce kısa bir süreliğine ağzıma düşüyor. Kalbim uzaklaşmam, aramızdaki mesafeyi korumam için beni uyarıyor ama kendimi donmuş, tamamen onun büyüü altında buluyorum.

Tam aramızdaki hava inanılmaz derecede gerginleşirken Harper geri çekiliyor ve neredeyse beni tamamen çözecek utangaç, alaycı bir gülümseme sunuyor.

"Dikkatli ol Calloway," diye uyarıyor, sesi alaycı ama belirsiz. "Kendimi tekrar utandırmak istemiyorum."

Boğazımı temizledim, sıırıtmaya zorladım, on sekiz yaşında beni öpmeye çalıştığı zamanı hatırladım, ama onu durdurdum. Harper utanmıştı ve ben de ona söyledim ama onunla bu çizgiyi geçemezdim.

Bu kez o uzaklaşıyor, beni bakakalıyorum, aramızdaki boşluk eskisinden daha boş geliyor. Derin bir nefes alıyorum, içime hücum eden alışılmadık dalgalanmaya karşı kendimi sabitliyorum. Bu bir kıvılcım, karanlıkta bir titreşim ve neredeyse sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ne kadar mücadele edersem , savunmamı hızla aşıyor ve bunu durdurabileceğimden emin değilim. Ya da durdurmak istediğimden.

Kahvaltıdaki dağınıklığı toplamayı bitirdiğimizde Harper lavabonun yanında duruyor, mutfak penceresinden dışarı bakıyor, arka bahçeyi tararken gözleri parlıyor. Bu bakışı avucumun içi gibi bildiğim için kendimi hazırlıyorum. Her zaman bela anlamına gelir, yine de itiraf etmeliyim ki bu onun özlediğim bir ifadesi.

"Hey," diyor dönüp bana bakarak. "Dışarı çıkıp oynayabilir miyiz?"

Ondan huzursuz enerjiyi fark ederek kahkahalara boğuluyorum. Kollarını şakacı bir meydan okumayla kavuşturdu.

"Hadi ama. Temiz hava, biraz macera - tam da ihtiyacımız olan şey" diye yalvarıyor ve ben de onu reddedemiyorum.

Buraya gelirken durdum ve ona birkaç sade tişört ve tozluk ile bir çift markasız tenis ayakkabısı aldım. Küçük bir bakkal dükkânı düşünürsek güzel bir şey değil ama en azından ona uyan bir şeyler giydi.

"Tamam. Ama eğer bir ayı görürsek, önce ben sana çelme takarım." Nefes veriyorum, teslim oluyorum ama zaten olacaktım.

Gözleri alaycı bir öfkeyle açılıyor ama yine de kahkahası duyuluyor. "Vay canına, arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman," diye hafifçe takılıyorum. "Giyin ve gidelim."

İki dakikadan az sürüyor, attığı her adımda heyecan var. Dışarı çıkıyoruz, keskin hava anında duyularımı uyandırıyor. Harper adımlarını hafifçe yere vuruyor.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve muzipçe sırıtıyor. "Geliyor musun yoksa sürünüyor musun?"

"ayarlıyorum," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde, kızmış gibi yaparak. Gerçek şu ki, onu böyle kaygısız ve neşeli görmek hoşuma gidiyor, sanki son birkaç günün ağırlığı bir anlığına unutulmuş gibi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz, dalların arasından süzülen güneş ışığı patikada altın rengi desenler oluşturuyor. Harper açıktaki ağaç köklerinin ve devrilmiş dalların üzerinden zahmetsizce atlıyor, ara sıra dönüp benimle alay ediyor.

"Biliyor musun, bu kadar büyük ve sert biri için oldukça yavaşsın," diye dalga geçiyor, elleri kalçalarında, gözleri parlıyor.

Gülümseme dürtüsüyle savaşıarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Enerji tasarrufu yapıyorum."

Bir saat daha yürüyoruz ve patikanın dağdaki gözetleme yerlerinden birine doğru devam ettiğini biliyorum, ama bir çayıra geldiğimizde durup hayranlıkla bakıyor.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyor.

"Katılıyorum," diyorum ama sadece ona bakıyorum.

Dönüyor ve beni görüyor, utangaç bir şekilde gülümsüyor. Sözsüz bir konuşma yapıyoruz ve duygularının dalga dalga aktığını hissediyorum. Kalbim çarparak onu izliyorum. Bu bilinmeyen bir bölge, ama gülümsemesi sürdükçe, kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Aramızdaki şey çok gerginleştğinde boğazını temizliyor. "Kulübeye son gelen diğerine yemek borçludur."

Ben itiraz edemeden, saçları rüzgârda dalgalanarak arkasından koşmaya başladı bile. Başımı sallayarak peşinden gidiyorum, bilerek birkaç adım geride duruyorum. Yanakları kızarmış, gözleri adrenalin ve kahkahayla parlıyor.

"! fazla gelme," diye bağıyor, ben de hızımı artırıyorum.
Onu geçmeye çalıştığımda, ayağını dışarı attı ve bana çelme taktı.
"Hileci!" Yere yuvarlanırken söylüyorum ama bu daha çok
Tam bir duruştan daha bir manevra ve ben geri dönüyorum.
"Aman Tanrım, sen bir Terminatör müsün?" diye bağıyor ve
olabildiğince hızlı koşuyor.
"Evet!" Ormanın kenarından çıkarken kulübenin görüldüğünü
söylüyorum.

Harper koşabildiği kadar hızlı koşuyor ve ben onu kolayca
geçebilecekken, verandadaki hayali bitiş çizgisini geçerek ilerlemesine
izin veriyorum.

Harper yumruklarını muzaffer bir edayla kaldırıyor. "Evet!" diye
bağıyor, nefesi kesilmiş bir halde etrafında dönüyor. "Akşam yemeği
senden, Calloway!"

Ona yetişiyorum, yakınımda duruyorum, gülümsememi
bastıramıyorum, nefesim bile kesilmiyor.

Neşesi bulaşıcı ve bir an için ikimiz de bizi ağırlaştıran her
düşünce, her endişeden kurtuluyoruz.

"Tebrikler," diyorum kıkırdarak. "Bunu hak ettin."

Sırıttırıyor, bir adım daha yaklaşıyor, bakışları yumuşuyor. "Bilerek
kaybetme konusunda çok kötüsün, biliyorsun."

Omuz silkiyorum, masum gibi davranıyorum.

Kulübeye girdiğimizde gözleri söylenmemiş duygularla dolu, bilerek
beni inceliyor.

Öğleden sonra puslu bir havada geçiyor ve güneş ağaçların
arasında alçalmaya başladığında, kulübenin etrafındaki dünya sadece
burada bulabildiğim o tembel sessizliğe bürünüyor. Bu çok kolay.
Gerçek. Ama aynı zamanda çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir
şekilde bir rüya.

Harper verandadaki salıncağa uzanmış, kulübenin eski
yorganlarından birine , çıplak ayakları alttan dışarı bakarken,
önümüzdeki birkaç gün için yeterli odunumuz olduğundan emin olmak
için daha fazla odun kesiyorum. O yarı vahşi, yarı melek gibi, saçları
esintiden dağılmış bir halde gün batımını izlerken ben de verandaya
kütükleri yığıyorum. Atıştırmalık bir şeyler almak için içeri girdiğimde
dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor ve daha önce ıslattığı güneş
ışığından yanaklarının nasıl pembeleştiğini düşünüyorum.

Buna ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı.

Kolumun altında iki soda ve yarısı ezilmiş büyük bir peynirli puf torbası taşıyarak kapıyı omzumla ittirerek açıyorum. Çok klas.

"Bütün gece burada kalmayı mı planlıyorsun?" Verandada geçerken sordum.

Harper başını tembelce kaldırıyor ve o yavaş, seksi sırtış şimdiden oluşmaya başlıyor.

"Beni içeri taşımaya gönüllü müsün Calloway? Çünkü bu ayrıcalık için benimle güreşmen gerekecek."

Kıkırdıyorum, yanındaki salıncağa uzanırken ona gazozu uzatıyorum. "Harp, eğer vücudumu üstünde , sadece sor."

Kolayı tıslayarak açarken alay ediyor. "Gerçekten istiyorsun!" Salıncak sallanıyor, eski zincirler ritmik bir şekilde gıcırıyor. Birkaç dakika orada oturup gün batımının gökyüzünü erimiş altınlar ve morlarla aydınlatmasını seyrederiz.

Hiç düşünmeden ayağıyla dizimi dürtüyor, beni kızdırmaya çalışıyor. O geri çekmeden bileğini yakalıyorum, elim sıcak teninin etrafında kıvrılıyor.

"Etrafta dolanacaksın ve öğreneceksin."

Bana sırtarak ayak parmaklarını oynatıyor. "Sanırım çoktan yaptım." Tanrı olsun, yanılmıyor.

Onu bırakmıyorum. Başparmağım ayak bileğinin iç kısmına dokunuyor -küçük, düşüncesiz bir hareket- ve birden her şey daha keskin, daha net geliyor.

"Seni kızdırsam bile, bu iş bittiğinde beni özleyeceğini biliyorum" diyor.

Ona baktım ve alçak sesle "Yapacağım" dedim.

Bir an için salıncak sallanmaya devam ediyor ve ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

Sonra omzunu benimkine çarparak dik oturuyor. "Dikkatli ol Calloway. Neredeyse duyguların varmış gibi geldi. İkimiz de sende öyle duygular olmadığını biliyoruz."

Bir kahkaha atıp elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Panik yapma, Uyuyan Güzel. Evlenme teklif etmiyorum."

"Henüz."

O gülüyor-gerçekten gülüyor-ve I olabilir
hissetmek ve gerginlik Sözleri doğrulukla
sarmalanmış olsa bile aramızda bir rahatlık var.

Aramızda kalan her neyse, ikimizi de ele geçirmek için bekliyor.

"Birine yakınımda olmasını isteyecek kadar güvenmeyeli uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum.

Harper hemen konuşmuyor. Sözlerimi geçiştirmiyor ya da daha fazla bilgi için baskı yapmıyor. Sözlerimin gecenin içindeki bir ateş böceği gibi etrafımızda süzülmesine izin veriyor.

"Bunu sevdim," diye itiraf ediyor.

Birkaç dakika sonra, peynirli puf poşetini kaparak yer değiştirir. Harper hiç uyardırmadan bir avuç dolusu alıp yağdırıyor.

"Ne oluyor be?" Neon-turuncu puflar göğsümden ve kolumdan sekip toz bırakırken eğildim.

"Fazla duygusallaşıyorsun," diyor gülerek, gözleri gün batımı gibi parlıyor. "Bunu duygusal bir müdahale olarak düşün."

Uzanıyorum, serseri bir nefes alıyorum ve ölümcül bir nişanla ona geri fırlatıyorum, alınının ortasına çiviliyorum.

Sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi nefesi kesildi. "Bu sevimsiz bir silahla saldırı!"

"Nefsi müdafaa," diyorum, deadpan, daha fazla kaparak.

Saniyeler içinde peynirli puflar verandada bir ileri bir geri uçuşmaya başlar.

Salıncak tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Harper kadar çok gülüyor ki ağlıyor, aynı anda hem kaçmaya hem de fırlatmaya çalışıyor.

Sonunda teslim oluyor, nefes nefese ve sırtarak yanıma yığılıyor.

"Sen bir tehditsin, Calloway," diyor, kaburgalarımı yarı içtenlikle dürterek.

Ne kadar gıdıklandığımı fark etmesini istemediğim için ondan uzaklaşıyorum.

Ona baktığımda, küçük savaşımızın eğlenceli enkazı altında daha ağır bir şey kıpırdarken, bakışlarını yakalayarak başımı eğiyorum.

"Bayılıyorsun amına koyayım," diyorum, pürüzlü çıkıyor.

"Bu konuda haklısın," diye itiraf ediyor, yüzünü omzuma yaslamadan önce, sanki itirafından saklanıyormuş gibi.

Ama aramızdaki elektriği hissettim ve gözlerindeki ışıltıyı gördüm.
İliklerime kadar ki, ona sadece aşık olmuyorum. Ben zaten onunum.
Ve bir şekilde, o da benim. İkimiz de bunu itiraf edecek kadar cesur
değiliz ama eninde sonunda bunu inkâr edemeyeceğiz.

HARPER

Sert kahve kokusu beni güneş ışığından önce uykumdan uyandırıyor.

Bir dakikalığına, yumuşak battaniyelere gömülmüş bir şekilde uzandım ve yatak odasının penceresinin hemen dışındaki sundurma salıncağının gıcirtısını dinledim.

Kımıldamıyorum. Çünkü hareket ettiğim an, dün gecenin gerçekten yaşandığını kabul etmek zorunda kalacağım.

Kahkahalar. Brody'nin bileğimi sanki bırakmak istemiyormuş gibi . Bana sanki bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığı başka bir görev değilmişim de, bir türlü vazgeçemediği bir şeymişim gibi bakması.

Bir iniltiyle yan dönüyorum, yorganı başımın üzerinde sürüklüyorum, sanki anıyı boğabilirmiş gibi.

Gün batımının büyüydü. Ya da belki de peynir-puf kavgasının eğlencesi aklımızı başımızdan almıştı. Bunun dışında... Aramızda inkar edilemez bir elektrik akımı olduğunu hissettim. Her zaman orada olan, sanki gölgelerde gizlenmiş, bekleyen. Şakaların altında ikimizden de büyük bir şey vardı ve bunun düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Yorgan kucağında göllenirken doğruluyorum ve Brody ile ilgili düşünceler zihnimi doldururken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. İkimiz her zaman umut ettiğim, aşk acısı çeken bir gençken hayalini kurduğum şeydik. Brody her zaman benim gizli aşkımdı, yakalanamaz olan.

Hayır. Oraya gitmiyorum bile. Tanrı bilir ne kadar süre bu kulübede birlikte sıkışıp kalmışken olmaz. Aşk hastası gibi davranmaya başlarsam hayatta kalma kesinlikle sıfır. Düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Ayaklarımı bir çift çorabın içine sokuyorum ve dün geceyi kafein ve inkârla bastırmaya kararlı bir şekilde mutfağa doğru ilerliyorum. Brody çoktan kalkmış -çünkü tabii ki kalkmış- ve yerde iz bırakan taze odun yongalarına bakılırsa dışarıda bir şeyler doğruyor. Muhtemelen yaptığı duygusal hatayı telafi etmek için. Kalbini koruyan bir kale var. sollamak.

Kendimi düşüncelere gülümserken yakalıyorum. Davetsizler, o hain küçük şeyler.

Hayır. Brody Calloway hakkında gülümsemek yok. Beni sinirlendirmesine de izin vermek yok. Buraya kafamı boşaltmaya geldim, kalbimi kaybetmeye değil. Ama yine de, tüm bunların fantezisine engel olamıyorum. Micah şimdiden uzak bir anı gibi geliyor. Onu zihnimden tamamen sileceğim.

Dolaptan bir kupa alıp kahve dolduruyorum ve ellerimin olması gerekenden daha hafif hissetmesine aldırmiyorum.

Zihnimin arkasında bir yerde, skandal *yaratan* küçük bir ses fısıldıyor: "*O adama kurallarını unutturuyorsun.*"

Ve daha da kötüsü, bana da benimkini unutturuyor.

Dışarı çıktığımda güneş yükselmeye başlamıştı. Çimenlerde hala çiğ var ama eninde sonunda kaybolacak.

Onu hemen fark ediyorum-Brody Calloway, duygusal bir felaket, dünyayla birmiş gibi davranıyor.

Arazinin kenarında, gerçekten de tırmıklanmasına gerek olmayan yaprak yığınlarını tırmıklıyor. Gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, kot *pantolonu* toz toprak içinde ve omuzlarında "*Beni rahat bırak*" diye bağırarak kararlı bir duruş var.

Zekice. Gerçekten ince, Calloway.

Kollarımı kavuşturup verandanın demirine yaslanıyorum ve birkaç dakika onu izliyorum. Beni endişelendiren sadece onu kızdırmış gibi bahçeye saldırmaması değil, kulübeye doğru bakmaması bile. Sanki bana bakmazsa, dün gece aramızdaki değişimi hissetmemiş gibi davranabilirmiş gibi.

Küçük inzivasına çekilmesine izin vermeliyim, ama şeytanlarla savaşıyormuş gibi aynı çim parçasını tekrar tekrar tırmıklamasını izlemek? Evet, bu . Onun içini cam gibi görüyorum ve kendine işkence etmesine izin vermeyeceğim.

Verandanın basamaklarından inip ona doğru yürüyorum ve kayıtsızca sesleniyorum: "Dikkat et Calloway. devam edersen sincaplarla bir bölge savaşı başlatacaksın."

Brody tırmıklamayı bırakmıyor, ama ağzının seğirmesini yakalıyorum, neredeyse gömmek için cehennem gibi savaştığı gülümsemesini. Metal tırmağı yere ve sonunda bana bakıp kolunu alnına götürüyor.

"Ne istiyorsun, Harp?" diye soruyor, huysuz ama kaba değil.

Çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Aslında buraya bir teklifte bulunmak için geldim."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, sanki ağzımdan çıkacak her şeyden pişman olacağını biliyor.

"Bir meydan okuma," diye duyuruyorum, "belli ki dikkatini dağıtmak için can atıyorsun."

Brody tırmağın sapını sıkıca tutuyor. "Tekrar yarışmak mı istiyorsun? Kazanmana izin verdikten sonra mı?"

"Evet," diyorum, soğukkanlı bir şekilde, her zamanki nezaketinin kaybolduğunu fark ederek. "Aslında bir rövanş talep ediyorum. Daha yüksek bahisli. Acıma kazanmayacak. Anladın mı?"

Alçak sesle kıkırdıyor ve lanet olsun, ses derimin altına gömülüyor. "Peki önerdiğin bu yüksek bahisler nedir, Harp?"

Sırıtiyorum. "Üçün en iyisi. Kaybeden bir cesaret gösterisi yapmak zorunda. Vazgeçmek yok, sızlanmak yok ve kural yok."

Çenesi bunu düşünüyormuş gibi esniyor, yapmadığımız konuşmadan kaçınmayı ne kadar çok istediğini tartıyor.

Kazanmak istediği için boyun eğdiği anı görebiliyorum.

O da benim kadar rekabetçi.

"İyi," diyor. "Açıkla."

"Üç maç oynayacağız ve kim üç maçtan ikisini kazanırsa, tek bir cesaret kazanmış olacak."

"Harika. Kaybetmeye hazır olun," diyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, şimdiden kazanmışım gibi davranıyorum. Bir adım öne çıkıp parmağımı göğsüne saplıyorum. "Aşağılanmaya hazır ol."

Brody bileğimi tutarken bana sıcak ve ağır bir bakış fırlatıyor.

Başparmağı hızla atan nabzımın üzerinde geziniyor ve kaşları sanki bunu hissediyormuş gibi yukarı kalkıyor.

"Tehlikelisin," diyor nefesinin altından, sanki duymamı istemiyormuş gibi.

Bir saniyeliğine donup kalıyorum. Eğlenceli ve dürüst. Brody beni bırakıyor ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi arkasını dönüyor ama ben daha iyi biliyorum. Ona fiziksel olarak zarar verebileceğim için değil, önemli olduğum için tehlikeliyim. İkimizin de planladığından çok daha fazla. Silkleniyorum, peşinden koşuyorum ve ona en iyi sırtışı atıyorum.

"Merak etme. Söz veriyorum bu sefer sana karşı yumuşak olacağım." Yanında eğlenerek homurdandım.

Ona baktığımda, o okunamayan beni izlemeye başlamıştı bile. Biraz fazla bela gibi hissettiren bir şey.

Brody beni içeri götürüyor ve binlerce kez karıştırılmış gibi görünen yıpranmış bir kart destesi ile bir dama tahtası ve birkaç zar alıyor. Sanki bir savaş oyunu için silah topluyor.

Oturma odasındaki halının üzerine oturduğumuzda kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, sonra parmaklarımı açıyorum ve ona kendini beğenmiş bir sırtış atıyorum. "O büyük koruma egonu hazır mısın?"

Bana bir sırtış fırlatıyor. "Tatlım, benim egom kurşun geçirmez. Alçakgönüllü olmak üzeresin."

Elimi kalbime götürerek sahte bir nefes alıyorum. "Ne özgüven ama. Ama bir Calloway'den beklenmeyecek kadar."

Brody'nin ağzı bir sırtışla seğiriyor. "Böyle devam et, Harp. Seninle işim bittiğinde geriye kalan tek şey çöp konuşması olacak."

Aramızdaki hava çatırdıyor - genellikle bir kavgadan önce gelen türden değil, ama daha fazlasıyla dolu olan sıcak, kaynayan türden. Görmezden geliyorum ya da en azından omuzlarımı dikleştirmeye çalışıyorum.

"Pekala, önce ne var? Kart atma mı? Dama dizme mi? Bilek güreşi mi?"

Brody nefesinin altında kıkırdıyor. "Eğer bilek greşı yapsaydık seni ikiye blerdim. İnatçılığının bile fiziksel sınırları var."

Neşeli bir gülümsemeye onu tersliyorum, bu da bana başını yavaşça, eğlenerek sallamasını kazandırıyor.

Bir dizi saçma meydan okumaya karar verdik - onun kazandığı uzun bir dama oyunu, ardından rekabetçi bir Go Fish turu. Şu anda, gördüğüm tüm yüksek bahisli poker oyunlarından daha yoğun hissediyorum.

"Umarım şans benden yanadır," diye takılıyorum.

Brody dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor, ama gözlerinin arkasında dans eden eğlence titreşimini yakalıyorum.

"Harper," diyor, sesinden şakacı bir şüphe damlıyor, dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğiliyor, "yedili var mı?"

Kaşlarımı çatarak elimdeki iki yediliyi uzattım. "Yemin ederim hile yapıyorsun. X ışını görüşün var mı?"

Gülüyor ve bu ses göğsümde sıcaklık dalgalanmalarına yol açıyor. "Hayır, ben o kadar iyiyim."

"Ya da belki de şanslı olan sensindir," karşılık veriyorum, beni kızdırdığını kabul etmeyi reddederek.

"Mmm, şansın bununla bir ilgisi yok." Brody bana kaşlarını oynatıyor, kartlarını iğrenç bir şekilde yüksek sesle karıştırıyor.

"Hmm. Belki de seni kulübenin etrafında dolaştırmalıyım," diyorum, kararlıyım, eğer bu Go Fish oyununu o kazanırsa, toplamda kaybedeceğimi biliyorum. Eğer ben kazanırsam, berabere kalırız ve benim hâlâ o cesareti kazanma şansım olur. "Hiç papazın var mı?"

Gülümsemesi hafifçe kayıyor, gözleri kısılıyor. "Şaka yapıyorsun."

Beklentiyle elimi uzatıyorum, o isteksizce tek şahını verirken zaferle sırtıyorum.

"Sağ ol *kardeşim*," diyorum tatlı bir sesle, insanların adını bu şekilde kısaltmasından nefret ettiğini bildiğim için.

Homurdanıyor ve ben de tamamlanmış kral setimi aramızda yere koyuyorum.

"Ben. Lanet. Kazandım!" Yüzüme için biraz kıpırdattım.

Brody dramatik bir şekilde arkasına yaslanıyor ve bir eliyle yüzünü kapatırken inliyor. "Gururum bunu kaldıramaz."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye takılıyorum zaferin tadını çıkararak. "Şimdi berabere kaldık."

Brody olasılık yasalarından kişisel olarak rahatsız olmuş bir adam gibi kaşlarını çatıyor, bu da sırtıma daha da artırıyor.

"Bir sonraki oyuna geçiyoruz," diyorum zarları kaparak. "İlk çift atan kazanır. Çekilmek ve her yönden üstün olduğumu kabul etmek için çok geç değil."

Brody kanepeye yaslandı, bakışları bana kilitlendi.

"Saçmalamaya devam et, Harp," der ve zarları alıp atar. Bir ve altı geliyor. "Bir bakıyorsun zar atıyorsun, bir ruhumu çalmaya çalışıyorsun."

Omuz silkip masum rolü yapıyorum. "Ben çok yetenekli bir kadınıam."

Sadece beni izliyor, gözlerinde dün geceki aynı bakış var. Sanki tüm oyunların ötesini ve çoğu insana göstermediğim yanlarımı görüyor. Bu heyecan verici.

Tekrar atıyorum ve bir beşlik ve bir ikilik alıyorum. Sırayla atmaya devam ediyoruz.

Elimdeki zarları sallıyorum, sonra avucumu açıp ikisine de bir öpücük konduruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Git."

Bunu sinir bozucu bir gösteri haline getiriyorum ve çift ikilik attığımda çığlık atıyorum. "Zafer," diyorum, böbürlenmek için ayağa kalkarak. "Şimdi önümde diz çökeceksin."

"Bu senin cesaretin mi?" Brody kısık bir kahkaha atıyor ve ellerini sahte bir teslimiyetle savuruyor.

"Hayatta olmaz!" Ben de öyle dedim.

"O zaman bana en kötüsünü ver" dedi.

Ellerimin tozunu alıyorum ve gibi yaparak zaman geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha başlamadan önce ona ne soracağımı biliyordum.

"Geri adım atmak yok," diye uyarıyorum, parmağımla onu işaret ederek. "Sahte bahaneler yok."

Tek bir kara kaşını kaldırıyor. "Oh, korkmuyorum. Devam et."

Kulübede çırılçıplak koştururkenki görüntüsü zihnimde o kadar canlı canlanıyor ki gülüyorum. Brody Calloway, yıldızların altında kendini beğenmiş ve yalınayak, tutuyor. Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum.

Bunu düşünmek. Beynim tamamen kısa devre yapmadan önce el salladım.

"Bu sefer sana karşı nazik olacağım."

Tam olarak ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi sırtıyor ve bir kez olsun beni gördüğü için minnettarım. Beni gerçekten gördüğü için.

"Bana tek bir gerçeği söylemen için sana meydan okuyorum," diyorum, yerde onun önüne geçerek. "Saçmalık yok. Ukalaca yorum yok. Sadece senin hakkında başka kimsenin bilmediği tek bir gerçek şey istiyorum. Sırrımızı."

Yüzündeki sırtıma kayboluyor çünkü Uno Ters kartını oynadığımı fark ediyor. Görevler söz konusu olduğunda korkusuz olduğunu biliyorum ama iş konuşmaya geldiğinde değil. Bir an için benden kaçacağını ve işler ciddiye bindiğinde kullandığı o ukala duman perdesini takınacağını düşünüyorum. Ama Brody başını geriye atıp tavana bakıyor, sanki yardım arıyor ama onu kurtaracak hiçbir şey yok.

Sonunda konuştuğunda sesi biraz pürüzlü. "Birine gerçekten değer verdiğimde, bu beni çok korkutuyor çünkü onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum."

Kelimeler hazır olduğumdan daha sert bir şekilde çarptı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Hiçbir şey söylemedim. Şaka yapmıyorum ya da zamanın tüm yaraları iyileştirdiğine dair saçma bir ifade kullanmıyorum. Parmaklarımı hafifçe onunkilere dokunduruyorum, hak etmek zorunda olmadığı sessiz bir "*seni duyuyorum*". Tavandaki vantilatörün yumuşak uğultusu odayı doldururken uzun bir süre öylece oturuyoruz.

Onu şu anda çok kolay öpebilirdim. Hiçbir şey gerekmezdi. Biraz daha yaklaşabilir, bir elimi yanağına koyabilir ve ağzını yakalayabilirdim. Dünyanın geri kalanının varlığını unutabilirdik. Ama ben unutmam. Çünkü bir parçam biliyor ki, eğer o çizgiyi geçersen, geri dönüşü yok.

Bunun yerine, ayağa kalkmadan önce ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Elimi ona uzattığımda Brody okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. Elimi tutuyor ve ben de onu yukarı çekiyormuş gibi yapıyorum ama -gerçekçi olalım- hiçbir şey yapmadım.

Başka bir şey söylemeden zarları alıp çarpık bir gülümsemeye eline tutuşturuyorum.

"Calloway," diyorum hafifçe. "Bakalım bir sonraki hamlen ne olacaktı."

Zarı atıyor ve çift üçlü geliyor. Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Çok yaklaştın," diyor sırtarak. "Bir dahaki sefere boku yersin."

"Söz mü?" Göz kırparak karşılık veriyorum, o da başını sallıyor ve benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bıyık altından gülüyor.

Öğleden sonra etrafımızı sarıyor ve ev sessizleştikçe kulübedeki hava da serinliyor. Kollarımı başımın üzerine uzatıp esniyorum, oyunlarımızdan kalan son adrenalin de içimden boşalıyor.

Brody beni dışarı çıkarıyor ve verandadaki salıncağa oturup sessizce gün batımını bekliyoruz. Onunlayken hiçbir şey söylemek zorunda olmamayı seviyorum, özellikle de paylaşacak kelimelerim yoksa. Sessizliği anlıyor, takdir ediyor ve bunun için çaballıyor.

Gün geçip gidiyor ve sonra akşam yemeği için bize fırında kızarmış patatesle süslü sandviçler yapıyor. Yemeğimiz bittiğinde, o ısrar etse de bulaşıkları yıkıyorum.

Brody, kemikleri sonunda onu terk etmiş gibi kanepeye düşüyor. Bacakları kolçağın üzerinden garip bir şekilde sarkıyor, botları yere dikili çünkü bunun için çok uzun. Rahat çalışıyor, yer değiştiriyor, bir kolunu onu rahatsız etmiyormuş gibi başının arkasına katlıyor ama ben daha iyi biliyorum.

Mutfakta bir an durup yanağımın içini çiğnedikten sonra kanepenin arkasına geçip üzerine eğildim.

"Hey," diye fısıldadım ona.

Brody tek gözünü açıyor ve söyleyeceğim her şeye hazırlıklı gibi bana bakıyor. Ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydırıyorum, anında garip bir şekilde hissediyorum.

"Yatakta uyuyabilirsin, biliyorsun."

İki kaşı da havaya kalktı. "Bu bir meydan okuma mı yoksa davet mi?"

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Kendini övme Calloway. Bu lojistik. O kanepede kendini lanet bir çim sandalye gibi ikiye katlayacaksın. Eğer beni koruyacaksan, elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Bu kadar yeter." Birkaç uzun saniye bekledim. "Bana katılır mısın?"

Hemen cevap vermiyor, sadece seçeneklerini tartarak bana bakıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Tabii çok korkmuyorsan? Sen lanet bir tavuk olan ilk Calloway olacaksın."

Bu onu etkiliyor. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, koltuktan kalkıyor ve kısa koridordan yatak odasına doğru beni takip ediyor, yol boyunca homurdanıyor.

Kapıya varmadan önce duraklıyor, sesi alçak ve hırçın. "Kendi tarafında kalmalısın, Harp."

Ona omzumun üzerinden bir sırtış atıyorum ve o da bunun bir sorun olduğunu anlıyor. "Hiçbir söz veremem."

Brody yavaşça nefes veriyor, sanki oynadığımız oyunu kaybettiğini zaten biliyormuş gibi, ama yine de arkamdan geliyor. Ve böylece, olduğumuz şey ile öyleymiş gibi davrandığımız şey arasındaki çizgi biraz daha bulanıklaşıyor.

BRODY

Yatak odasına girdiğimde kapı arkamdan gıcırıyor, yarı yarıya Harper'ın bir denizyıldızı gibi tüm yatağı kaplamasını bekliyorum.

Bunun yerine, kendini düzgünce yorganın altına sokuyor ve bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, sanki tüm hayatı boyunca benim gelmemi beklemiş gibi sırtıyor. Yanındaki boşluğa yavaş ve kasıtlı bir şekilde vuruyor, sanki beni ölüm cezasına davet ediyormuş gibi. Onunla sınırı aşmak bir ölüm olabilir. Harper Alexander'dan kurtulabileceğimi sanmıyorum.

"ama Calloway," diyor sesi alaycı. "Ben fazla horlamam. Ve çok sert ısırmam."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve tek kelime etmeden kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sırtışı genişliyor ve bu saf bir yaramazlık.

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Kahretsin, beni yıkmaya *güveniyor* ama bu oyunu iki kişi oynayabilir. Gömleğimin eteklerine uzanıyorum ve yumuşak bir hareketle başımın üzerinden çekip yere atıyorum.

Harper sanki her dövmemi ezberliyormuş gibi vücudumu bir aşağı bir yukarı tarıyor ve gözleriyle beni nasıl becerdiğini fark etmeden edemiyorum.

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Mmm."

Çenesini yumruğuna dayayıp kot pantolonumu çıkarışımı izlerken gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Sonra gevşek bir şekilde

bir çift siyah şort giyiyorum. O bana odaklandıkça oda daha sıcak ve çok daha küçük hissediyor.

"Ne bekliyorsun?" Harper tekrar yatağa vuruyor, parmakları yorganı benim için aşağı çekiyor. "Sorun nedir? Korktun mu?"

"Asıl endişelenmesi gereken sensin, Harp." Ona sert bir bakış attım. "Yatağın ortasındaki görünmez çizgiyi geçme."

"mı saklanıyordu?"

Sözlerinin arkasındaki anlamı okudum. İkimizin yıllardır sallanıp durduğumuz görünmez çizgiden bahsediyordu.

"Çok komik," diyorum kuru bir sesle.

"Bak, seni uyarmıştım, söz vermiyorum. Sarılmayı severim. Billie'ye sor." Sanki bu konuda bir şey yapmam için bana meydan okuyormuş gibi homurdanıyor ve başını eğiyor. "Burası merkez mi?" Beni daha da kızdırmak için uzanıyor. "Yoksa burası mı?"

"Beni test etme, Harp."

Bir elimi götürüyorum, yaklaşırken yüzümde beliren sırıtmayla savaşıyorum. Çarşafın arasında kayarken, yatak ağırlığının altında eğiliyor ve aramızda sağlıklı bir miktar boşluk bırakıyorum - istediğim için değil, ama bir kez o çizgiyi geçtikten sonra geri dönüş olmadığı için.

Harper sanki üzerimden yayılan gerginliği hissediyormuş gibi nefesinin altında mırıldanıyor. "Rahatla Calloway," diye fısıldıyor.

"Senin için söylemesi kolay," diyorum ona uzanıp lambayı kapatırken.

"Ben zararsızım," diye teklif ediyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sen de öylesin," diye cevap veriyorum.

Ona bakıyorum, gözlerimin battaniyenin üzerinden görünen çıplak omzunun eğiminde izin veriyorum.

Yemin ederim dudaklarının o muhteşem kıvrımını görmeden bile yukarı doğru eğildiğini hissedebiliyorum. Sırt üstü dönüyorum, aramızda bir metre boşluk varken tavana bakıyorum. Ona yakın olmak istememe rağmen yatağın kenarına sarılıyorum. İstediğim ama sahip olamayacağımı bildiğim tek lanet şeyle aramda çok az mesafe kaldı.

O benden daha iyisini hak ediyor. Öyle değil mi? Kırılmamış bir adamı hak ediyor.

Gece etrafımızda uzanıyor, söylememeye çalıştığımız her kelimeyle ağırlaşıyor. Düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım ve Tanrı yardımcım olsun, bu savaşı şimdiden kaybediyorum.

Oda kulaklarımı çınlatan bir sessizliğe gömülüyor. Bu eski evdeki her gıcırtyı ve Harper'ın rahat etmeye çalışırken çıkardığı çarşaf hışırtılarını duyabiliyorum. Sanki bir hayatta kalma meselesiymiş gibi yatağın kendi tarafımda kalıyorum, bir kolumu başımın arkasına atıyorum. Sanki bana tüm bu durum hakkında sağlam bir tavsiye vereceklermiş gibi ahşap kirişlere odaklanıyorum - vermiyorlar.

Harper yaklaştıkça şilte hafifçe esniyor, tamamen değil ama örtülerin gerilmesine yetecek kadar. Ayağını uzattığında baldırıma değecek kadar. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, her sinirim aniden onun farkına varıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. En azından uzaklaşmıyoruz. Sanırım hala uyanık ve suları test ediyor. Harper hiçbir şey söylemiyor, özür dilemiyor ya da çekilmiyor. Sadece nefes alıyor, yavaş ve sabit, aramızdaki bağlantının sıcak ve umursamaz bir şekilde sürmesine izin veriyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp olması gerekenden daha ağır bir nefes alıyorum. İki metrelik alan ilk saatten sağ çıkamadı. Bu gidişle geceyi de atlatamayacağız.

Sesi karanlığı yarmadan önce, yorgunluk ve arzu arasında bir yerde sıkışıp kalarak ne kadar süre böyle yattığımızı bilmiyorum.

"Brody?" Yumuşak, zar zor bir fısıltı.

"Evet?" Sesim çiğ çıkıyor.

Bir an geri çekileceğini ve başka bir şey söylemeyeceğini düşünüyorum. Belki de adımı hiç söylememiş gibi davranabilirim. Sonra tekrar yer değiştiriyor ve eli yorganın altındaki kolumu okşuyor, sadece hafif bir dokunuş, sanki gerçekten orada olduğumu bilmesi gerekiyormuş gibi.

"Yalnız kalmak istemedim," diyor, sesi alçak ve biraz titrek. "Olan biten her şeyle ilgili korkunç kâbuslar görüyorum."

Göğsümde bir şey kasılıyor. Karanlıkta yüz hatlarını zar zor seçebildiğim halde başımı ona doğru çeviriyorum.

"Yalnız değilsin, Harp," diyorum. Bu gece değil. Asla, eğer bir söz varsa. "Ben buradayım. Her zaman."

Bir daha asla yalnız kalmayacağından emin olacağım.

Bu, iliklerime kadar işleyen bir söz.

"Güvendesin," diye onu rahatlatıyorum.

Harper yumuşak bir ses çıkarıyor, iç çekmeye benzer bir şey ve yaklaşıyor ama bana tam olarak dokunmuyor. Sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Nefes alışının sonunda düzleştiğini hissediyorum ve odanın sessizliğine karşı sabit kalıyor. Çoktan sürüklenmeye başladı, aramızdaki çizgiyi koruyacağıma güveniyor. Onu güvende tutacağıma güveniyor.

Orada yatıyorum, tamamen uyanık, karanlığa bakıyorum ve ikinci bir söz veriyorum. Sadece kendim için.

Eğer biri ona tekrar zarar vermeye kalkarsa, önce beni geçmesi gerekecek.

Harper'ın hak ettiği şey korunmak ve bu ona başarısız olmadan sunabileceğim tek şey.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA İLK FARK ETTİĞİM ŞEY

Harper'ın vücudu benimkine uyuyor. Kolları gevşek bir şekilde karnıma dolanıyor ve başının ağırlığı kalbimin hemen üzerinde duruyor. Bu kısacık anı bozmak istemediğim için yerimi değiştirmiyorum. Nefes alış verişim onunkiyle aynı hizaya geliyor, her nefes alış verişim sözsüz bir uyum içinde birbirine karışıyor. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı odaya süzülüyor, her şeyi altın tonlarıyla yıkıyor ve neredeyse fazla rüya gibi.

Bugün gerçeklerle yüzleşmek ve şimdiden bundan korkmaya başladım.

Harper uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, sanki bunun ne kadar geçici olduğunu biliyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor. Hiç bu kadar narin görünmemişti ve onu bu kulübenin duvarlarının ötesinde bekleyen dünyadan korumak istiyorum. Ama burada kalamayacağımızı biliyorum.

Burada, her an bir iplik gibi kopabilecek kadar kırılgan hissettiren bir şeye sarılmış.

Yavaşça nefes vererek, onu uyandırmamaya dikkat ederek altından çıkıyorum. İnliyor, tekrar rahatlamadan önce kaşları çatılıyor. Birkaç saniye sonra, huzurlu unutkanlığına geri dönüyor. Durup onu izliyorum, sessiz sabah ışığında güzel yüzünü ve uzun kirpiklerinin yanaklarının üstünde kıvrılışını hatırlıyorum. Kalbim düzensiz atıyor, şimdiden bu anın kaybının yasını tutuyorum. Uzun bir süre boyunca değerini bileceğim bir an.

Yeni bir tişört bulup başıma geçiriyorum. Mutfığa doğru ilerlerken ayak seslerim eski ahşap zemini gıcırdatıyor, ondan uzaklaştığım her adımda hava daha da serinliyor ve boşalıyor.

Küçük masaya yerleşmeden önce kahve yapıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Harper bu alanda daha rahat ederken son birkaç gündür kaçındığım bir şeydi bu. Doğrusu, benim de bu saçmalığa bir ara vermeye ihtiyacım vardı.

Ekranın ani parlaklığı çok sert. Harper'ın adını yazıyorum ve onunla ilgili makaleler durmaksızın akıyor. Sayfayı dolduran kelimeler birkaç dakika önce hissettiğim sükûneti paramparça ediyor.

HARPER ALEXANDER KAYIP, HAYATİ TEHLİKESİNDEN ENDİŞE EDİLİYOR

MICAH RHODES NİŞANLISININ GÜVENLİ BİR ŞEKİLDE GERİ DÖNMESİ İÇİN ÇARESİZ BİR ÇAĞRIDA BULUNDU

HARPER ALEXANDER'I BULACAK İPUÇLARI İÇİN ÖDÜL

MICAH RHODES HARPER ALEXANDER'IN KENDİ BEBEĞİNE HAMİLE OLDUĞUNA İNANIYOR

BAŞLIKLARI TARARKEN NABZIM YÜKSELİYOR. BİR VIDEOYA TIKLIYORUM

Aşık, üzgün bir adam gibi davranıyor ama ben daha iyi biliyorum. Kederi yapmacık ve Harper'ın kaçışını bir performansa dönüştürmesini izlemek beni çok öfkeliendiriyor, özellikle de ona yaptıklarından sonra.

"Bir şey bilen varsa, lütfen onu sağ salim eve getirsin," diye yalvarıyor Micah, gözleri mükemmel zamanlanmış yaşlarla ıslanmış. "Harper, sadece seni geri istiyorum. Sadece ailemi istiyorum. Gitmene asla izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim."

Son cümle lanet bir tehdit ve yoğun bir öfke o kadar hızlı geliyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Medya onun yalanlarından besleniyor, Harper'ın onurunu parçalıyor ve onu hiç olmadığı bir şeye, zayıf, çaresiz bir kadına dönüştürüyor.

Parmak eklemlerim oluşturduğum sıkı yumruklara karşı geriliyor. Dizüstü bilgisayarı kapattım ve ani ses sessizliği kesti. Öne doğru eğilerek avuçlarımı masaya dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sakinleşmem gerekiyor ama onu görünce şehre gidip suratını dağıtasım geliyor.

Harper henüz bu bok fırtınasından haberdar değil ama ona söylemem gerekecek. Umarım dünyanın acımasızlığı etrafına çökmez. Yaşadıklarından sonra bir anda kabullenmesi çok zor.

Dün gece onun yanında yatarken, sessizce ona güven vereceğime söz verdim. Şimdi çelikten oyulmuş gibi hissediyorum. Kahvemden bir yudum alıyorum ve nefesim, henüz işimin bitmediğini bilerek ateşle yüzleşmeme yetecek kadar sakinleşiyor. Güvenli e-postama giriş yapıyorum ve yeni mesajları hızla tarıyorum.

Muhbirlerimden biri - tehlikeli gerçekleri büyük miktarlarda para karşılığında takas eden biri - bana e-posta gönderdi.

Mesajı tıklayıp açıyorum ve beni karşılayan manzara karşısında damarlarıma korku yayılıyor.

Fotoğraflar. E-postalar. Banka havaleleri. Micah Rhodes manipülatif olmaktan çok daha fazlası; o yozlaşmış. Fotoğrafların onu arka odalarda, evrak çantalarını değiş tokuş ederken ve bilinen suçlularla el sıkışırken açıkça gösterdiği düşünüldüğünde, bu hepimizin gerçekten bildiğinden daha derin olabilir.

Tüm kanıtlar, kibar sözlere sarılmış gizli tehditlerle doludur
-Ona karşı gelenleri ciddi sonuçlarla uyarır. Banka

Açıklamalar muazzam para transferlerini gösteriyor, rüşvet yollarını ve acımasız oyuncularla bağlantılı karanlık anlaşmaları açıkça ortaya koyuyor. Tüm bu bilgileri görmezden gelmek mümkün değil.

Sonra hızlı bir mesaj çarptı:

Eğer Harper kendi isteğiyle itaat etmezse, o zaman güç kullanın. Bize çok para kazandıracak.

Öfke içime doluyor, sadece ben ve bundan sonra yapmam gereken şeyin acımasız gerçekliği kalana kadar odağımı keskinleştiriyor. Micah, Harper'ın savunmasızlığını bir silaha dönüştürmüş, onu yok etmeye çalıştıktan sonra alenen zihinsel savaş kullanmıştı.

Bir engerek yılanı gibi karşılık vereceğim. Bir kere serbest kaldı, bir daha alamayacak.

Micah Rhodes dokunulmaz olduğuna, güç, para ve yalanlarla korunduğuna inanıyor. Harper için ne kadar ileri gidebileceğimden, onu güvende tutmak için ne kadar derine dalabileceğimden haberi yok. Çok önemli bir şeyin farkında olmadan bir savaş başlattı, savaşa girmeye hazırım ve neler yapabileceğime dair hiçbir fikri yok.

Makalelere geri dönmek için tıkladığımda hâlâ ekrana bakıyorum. Micah'nın tehditlerinin ağırlığı kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Arkamda döşeme tahtalarının hafif gıcırtısını duyuyorum ve dizüstü bilgisayarını kapatmadan Harper'ın yumuşak ve uykulu sesi sessizliği yarıp geçiyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor.

Dönüp içgüdüsel olarak görüşünü engelliyorum ama artık çok geç; gözleri çoktan ekrandaki acımasız başlıkları taramaya başlamıştı. Lanet web tarayıcısını kapatmayı unutmuşum.

"Aman Tanrım." Sesi titriyor, bir fısıltıyı ancak geçiyor, inançsızlıkla dolu. Geri adım atıyor, eliyle ağzını kapatıyor, parmakları titriyor. "Hamile olduğumu mu söylüyorlar?"

Dizüstü bilgisayarını hızla kapatıyorum ama olan olmuş. Geniş ve incinmiş gözleri benimkilere kayıyor. Yüzünü şok kaplıyor, hemen ardından yerini şaşkınlık ve korku alıyor.

"O fotoğrafı sildireceğine söz verdi," diye fısıldıyor, sanki kendini savunması gerekiyormuş gibi. "Brody, ben doğum kontrol hapi kullanıyorum. Hamile değilim. Yemin ederim, ben-"

"Harper-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Micah beni öyle olduğuma ikna etmeye çalıştı, olamayacağımı bilsem bile. Öyle olduğumu söyleyip durdu. Ama . *Değilim*." Sesi panikle yükseliyor, sanki yeterince söyleyince doğru olacakmış gibi umutsuzca tekrarlıyor.

Hızla ayağa kalkıyorum, onu sabitlemek için uzanıyorum, nefes alış veriş sığılaşırken onu kendime doğru çekiyorum.

"Yavaşla. Nefes al, Harp." Onu sakinleştirmek için ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Bir hıçkırıkla nefesi kesiliyor. "Herkes söyledi, Brody. Herkes ona inanıyor. Düşünüyorlar-"

"Beni dinle," diyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarımı sabit tutarak. "Neye inandıkları önemli değil. Önemli olan gerçek. Bir test yaptıracağız ve bunu hemen şimdi öğreneceğiz. Ne yazarsa yazsın, bununla tek başına başa çıkmana izin vermeyeceğim."

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. Her titrek nefesinde kalbimi paramparça eden yumuşak, kırık hıçkırıklarla ağlarken alnı göğsüme yaslanıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Onu daha sıkı tutuyorum, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, keşke onu bu acıdan koruyabilseydim. "Ben ."

Yine başını sallıyor, hâlâ titriyor.

Hızlıca giyiniyoruz, hareketlerimiz robotik. Dışarı çıkıp sabahın serin havasına girdiğimizde vücudu gergindi. Charger'ın yolcu tarafına geçmesine yardım ediyorum, sürücü koltuğuna geçmeden önce kapıyı kapatıyorum. Motor , sonra şehre doğru boş yola çıktığımızda kükremeye başlıyor.

Harper pencereden dışarı bakıyor ve mesafeli. Aramızdaki sessizlik tedirgin edici ama içinde kopan fırtınayı hissederek rahat bırakıyorum. Sonunda eczanenin otoparkına girdiğimizde ona bakıyorum ve parmaklarının kucağında nasıl gergin bir şekilde döndüğünü fark ediyorum.

"Burada kal," diyorum elini sıkarak. "Ben içeri gireceğim."

"Teşekkür ederim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, kırılmalığı parlıyor.

İçeride, sert floresan ışıkları tepemde vızıldıyor. Kasiyerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek hızlıca iki hamilelik testi alıp kasaya yöneldiğimde hava steril. Dakikalar sonra Charger'a geri döndüm,

Harper'a kağıt torbayı uzatıyor. Açmıyor, sadece can simidiymiş gibi sıkıca kavıyor.

"Ne yazarsa yazsın, seninleyim," diye söz veriyorum. Ona bir bakış atıyorum. Gözleri benimkileri arıyor. "Ama ya-"

"Ne olursa olsun, Harp," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Ben buradayım."

"Söz veriyor musun?" Kulübeye doğru giderken yeni gözyaşlarını yutuyor.

"Evet," diyorum onu böyle görmekten nefret ederek.

Micah'ı sikeyim. Manipülasyonunu sikeyim. Ona yaptıklarını sikeyim. Harper'ın gözleri ileriye sabitlendi.

Dağın kıvrımlı yolundan yukarı çıktıktan hemen sonra uzanıyor ve elini dikkatlice benimkinin içine kaydırıyor. Kavrayışımı , başparmağımı onunkine sürerken bu basit dokunuşla elimden gelen gücü sunuyorum.

"Gerçek seni özgür kılacak, Harp," diyorum. "Her zaman öyle oldu. Her zaman da özgür kılacak."

HARPER

Kalbim acı içinde çarpıyor, her atış küçük banyoda daha yüksek sesle yankılanıyor, kulaklarımdaki hızlı kan akışı dışında her şeyi bastırıyor. Küçük plastik eczane poşeti ağır geliyor, kaygı, korku ve Micah'ın silmek için her şeyimi verebileceğim anıları tarafından tartılıyor. O hala orada, canlı, zihnimin bir köşesinden bana musallat oluyor.

Porselen lavaboyu kavırıyor, eski aynadaki yansımama boş boş bakıyorum. Yüzüm solgun, gözlerim kocaman, tam olarak kurtulamadığım gölgeler tarafından dehşete düşürülmüş. Bana bakan versiyonum kırılğan ve tekrar kırılmaya yakın. Zar zor bir araya getiriliyorum.

O kızıdan fotoğrafı silmesini istemediğini biliyordum. Tek bildiğim, hastalıklı hikayesini devam ettirmek için onu oraya yerleştirdiği.

En son sınava girdiğimde Micah başımda durup beni izlemişti. Elimden çubuğu alırken sesi soğuktu, sonucu başka bir kontrol aracına dönüştürmeye hazırdı. Hatırladıkça midem bulanıyor, sert fısıltısı yankılanıyor: *"Gitmene asla izin vermeyeceğim."*

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ederek titrek bir nefes alıyorum.

Micah'nın burada olmadığını kendime sıkıca hatırlatıyorum.

Onun yerine, kapının hemen dışında Brody var: "Acele etme" diyen ve bunda ciddi olan, sessiz, sabırlı, nazik Brody.

Gözleri her zaman sakin olan Brody, kendim olmam dışında beni zorlamıyor ya da benden bir şey talep etmiyor. Her zaman bekler, bana sorgusuz sualsiz yer açar.

Yaşadığım onca şeyden sonra onun gibi birinin hayatımda hep var olduğuna inanmak neredeyse imkânsız. Banyonun dışındaki eski kulübenin zemininin gıcirtısı bana onun gitmediğini hatırlatıyor. Hâlâ burada, sabırla beni bekliyor. Bu tür basit bir nezaket, değerli olduğu kadar yabancı da hissettiriyor.

Minnettarlık ve tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin ezici acısıyla doluyum. Nasıl oluyor da bu kadar kısa bir sürede Brody beni Micah'ın aylardır hissettirdiğinden daha güvende hissettiriyor? Ve kalbimin şimdiden onu ve onun varlığını arzulamaya başlaması ne kadar korkunç?

Çantayı yavaşça açıyorum, testleri çıkarırken ellerim hafifçe titriyor. O kadar küçük bir şey ki, sanki tüm geleceğimi rehin almış gibi hissediyorum. Bir süre boş boş onlara bakıyorum, sahip olduğumdan emin olmadığım gücü topluyorum.

Kendime bir kez daha *hatırlatıyorum, yalnız değilim*. Brody yalnız olmadığımı söz verdi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kapıya hafifçe vurdu.
Bu beni korkutuyor.

"Harp? İyi misin?" Brody'nin sesi yumuşak.

Ses tonunda bir şey vardı - gerçek bir endişe ve nazik bir sıcaklık
-Sonunda boğazımdaki yumruyu ittim.

Sesim istediğimden daha yumuşak, daha titrek çıkıyor. "Evet, ben iyiyim."

Bir duraklama oluyor ve ağırlığının değiştiğini duyuyorum. "Acelemin yok. Sadece tuvalete düşmediğinden ve bir cankurtarana ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim."

Kıs kıs gülüyorum ve içimi öyle bir şükran dalgası kaplıyor ki gözlerim yaşıyor. Bu kadar basit bir şey - nazik bir söz, sabırlı bir anlayış, aklımı başımdan alacak aptalca bir şaka - ama her şeyi değiştiriyor, korkunun süregelen gölgelerini yıkıyor ve yavaşça yerine umudu koyuyor.

Kapıya yaklaşıyorum, avucumu yıpranmış tahtaya bastırıyorum, Brody'nin diğer tarafta durduğunu bilmekten güç alıyorum. "Yakın durayım mı?" Fısıldıyorum, sesim ürkek ama güven dolu.

"Her zaman," diye söz veriyor tereddüt etmeden.

Bunu takip eden ağır sessizlikte nihayet her iki testin de paketini açıp yapılması gerekeni yapıyorum, ellerim hala titriyor. Onları

Kendimi eşit nefes almaya , beklerken yavaşça sayıyorum.

Hâlâ orada olduğunu, sabırla huzurumu koruduğunu bilerek kapıya doğru bakıyorum ve Micah dünyamı altüst ettiğinden beri ilk kez, belki de, sadece belki de artık daha güçlüyüm çünkü bu sefer fırtınada yalnız değilim diye kendime en küçük bir umut kırıntısına izin veriyorum. Brody gök gürültüsü ve şimşektir ve yağmur fırtınasından sonra çiçekler ve gökkuşakları getirir. Brody bulutların geçtiğinin ve sonrasında da hayat olduğunun kanıtı - en azından buraya geldiğinden beri bana bunu gösterdi.

Kulübenin alçak uğultusu artık yüksek geliyor, her geçen saniye nefes alamayacak kadar uzuyor. Lavabonun önünde hareketsiz duruyorum, nabzım hızla atıyor, sinirlerim çözülmekte olan bir ip gibi yıpranıyor.

Yumuşak bir vuruş yankılanıyor ve Brody'nin dikkatli sesi kapıdan tekrar içeri süzülüyor. "Hâlâ iyi misin, Harp?"

Nazik ısrarcılığındaki bir şey boğazımı ağrıtıyor. Cevap talep etmiyor, beni acele ettirmiyor, sadece kontrol ediyor. Bu hiç bilmediğim bir destek ve hiç hissetmediğim bir ilgi. Kapıya doğru ilerliyorum, yavaşça bir aralık açıyorum, gözlerimiz o küçük boşlukta buluştuğunda garip bir şekilde kırılğan hissediyorum.

Brody dar koridorda duruyor, ahşap duvara rahatça yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, gerginliğini gizlemek için rahat bir duruş sergiliyor. Ama koyu mavi gözleri kalbimi saran endişeyle dolu.

"Hey," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Hafifçe gülümsüyor, gözleri sıcak ve güven verici. "Merhaba."

Yere bakıyorum, aniden kendimden emin olamıyorum, parmaklarım kapının kenarını kavıyor. "Özür dilerim. Bu kadar uzun sürmesini istememiştim. Ben sadece..." karmakarışık duyguları ifade edemediğim için sesim kesiliyor.

Brody dikkatli ama kasıtlı bir şekilde yaklaşıyor, bana baskı yapmadan mesafenin bir kısmını kapatıyor. "Özür dileyecek bir şey yok, Harper. İstedtiğin kadar zaman ayırabilirsin. Bütün gece burada durabilirim."

Onun sade nezaketi ve sarsılmaz sabrı her kelimenin ardında hissediliyor ve içimde bir şeyleri çatlatıyor.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerim yanıyor. "Son seferini hatırlayıp duruyorum. Micah ile." Sesim onun adıyla hafifçe kırılıyor, ıyla karışıyor. "Kendimi çok... çaresiz hissettirdi."

Brody'nin çenesi geriliyor, gözleri korumacı bir şekilde kararıyor. Sesi dalgalı duygularımda bir dayanak noktası oluyor. "Çaresiz değilsin, Harper. Onun bildiğinden çok daha güçlüsün. Seni manipüle etti. Muhtemelen hastalıklı hikâyesini devam ettirmek için testi pozitif tuttu. Onun gibi erkekleri bilirim. Kadınları yok etmek için zayıflıklarını bulurlar." Eli öne uzanıyor ve başparmağı yanağımı okşuyor. "Sen bir Alexander'sın. Yok edilemezsin."

Sesindeki çiğ samimiyet ve gözlerindeki vahşet karşısında hazırlıksız yakalanarak başımı kaldırıyorum. Elim içgüdüsel olarak uzanıp parmak uçlarım bileğine değene kadar hareket ettiğimi fark etmiyorum, rahatlık ve bağlantı arıyorum.

"Burada benimle olmana sevindim," diye fısıldıyorum. "Bununla tek başıma yüzleşebilir miyim bilmiyorum."

Bakışları daha da yumuşuyor, dikkatle koruduğu mesafenin son izleri de kayboluyor. Yavaşça, nazikçe elimi tutuyor, güçlü parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, dokunuşunun sıcaklığı içimi rahatlatıyor.

"Hiçbir şeyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin," diyor, sesi güçlü ama içten. "Artık değil. Bir daha asla, eğer yardım edebilirsem."

İçimden geçen duygular boğazımı sıkıyor: rahatlatma, minnettarlık ve daha derin bir şey, adını koymaktan neredeyse korktuğum daha derin bir şey. Biraz daha yaklaşıyorum, kapının pervazına hafifçe yaslanıyorum, onun varlığındaki sessiz kesinlikten güç alıyorum.

"Burada kalır mısın?" Ne demek istediğimi ve ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlayacağına güvenerek gözlerinin içine bakarak soruyorum.

Elimi sıkıyor, başparmağı parmak eklemlerime değiyor. "Her zaman."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı yutuyorum, tepkisinin kalbimin derinliklerine işlediğini, Micah'nın zalimliğinin bir zamanlar işgal ettiği yere kök saldiğini hissediyorum. Brody, Micah'ın asla olamadığı her şey.

kontrolcü, talepkar yerine sabırlı, manipülatif yerine rahatlatıcı. Ve ilk defa bu beni korkutmuyor.

Elimi son bir kez sıktıktan sonra Brody tekrar duvara yaslanıp bana alan açıyor. Ayaklarımın altındaki titrek zeminin altında onun varlığı sağlam . Kapının hafifçe aralık kalmasına izin vererek banyoya geri adım atarken, Brody'nin yıllar önce bana verdiği nazik sözden güç alarak derin bir nefes alıyorum - bana her zaman doğruyu söyleyeceğine dair. Bu sözünü hiç bozmadı. Ve şu anda gerçek şu ki yalnız değilim, artık değilim.

Midem bulanıyor ve endişem acımasızca artıyor. Mantıken bunun sadece bir test, basit bir sonuç olduğunu biliyorum - pozitif ya da negatif. Ama şu anda beni boğan şey mantık değil. Bunun yerine, camdan daha keskin, unutmaya çalıştığım duygusal yaralar bırakacak kadar canlı anılar tarafından kapana kısılmış durumdayım. Ama Micah'dan kaçalı bir haftadan az oldu ve zihinsel ve duygusal hasarın oluştuğu açık.

En son böyle durduğumda, aydınlık bir banyoda, Micah her hareketimi izliyordu, köpüren bir öfkeyle sabırsızlanıyordu. Sesi bir bıçak kadar keskindi, testi elimden alırken her bir kelimesi beni derinden yaralıyordu.

Ürperiyorum, kollarımı kendime sarıyorum, umutsuzca onun sesinin yankısını uzaklaştırmaya çalışıyorum. O ana geri dönmek çok kolay. Gözlerini hatırlıyorum, soğuk ve suçlayıcı, beni hamile olduğuma inanmaya zorladığında tutunmaya çalıştığım her haysiyet kırıntısını söküp alıyordu.

Anıların kaybolması için yalvarıyorum, ama onlar bana yapışıyor, her sessiz saniyeye şüphe ve kendini suçlama fısıldıyor. Göğsüm sıkışıyor, nefesim sık ve düzensiz.

Sonra, banyo kapısının hemen dışında, Brody'nin beklediği eski ahşap döşeme tahtalarının gıcırtısını duyuyorum. Sabırsızca adım atmıyor ya da bir cevap talep etmiyor. Sadece orada, can simidi olacak kadar yakın dururken bana alan açıyor. Onunla her zaman böyle olmuştur. Her zaman yakın ama yine de çok .

Nefes alışının ritmine odaklanıyorum - sakin, telaşsız. Beni topraklıyor, kaygı uçurumunun kenarından geri çekiyor. Micah'nın düşmanca tavırlarına dair anılar yavaşça kayboluyor, yerini rahatlatıcı

Brody'nin varlığının farkındalığı. Aradaki fark hem dehşet verici hem de iyileştirici.

Yavaş ve titrek bir nefes daha alarak volta atmayı bırakıyorum ve aynada kendimle yüzleşiyorum. Yansımam bana bakıyor, şimdi daha sakın ama hala savunmasız, hala belirsiz. İki uzun ay boyunca Micah'ın değerimi tanımlamasına, yeni korkular yaratmak için zayıflıklarımı oynamasına izin verdim. Ama burada, bu küçük kulübede, farklı bir yansımanın, daha güçlü, daha güvenli ve bütün bir yansımanın anlık görüntülerini görmeye başlıyorum. Hiçbir erkek beni sevmemiş olsa da seilmeyi hak ediyorum.

Tezgâhın üzerinde duran testlere bakmayı reddediyorum ve cesaretimi . Sonuç ne olursa olsun yalnız olmayacağımı kendime tekrar hatırlatıyorum. Bu sefer değil.

Bakışlarım kısmen açık olan kapıya kayıyor ve Brody'nin gölgesinin yere uzandığını görüyorum. Hâlâ bekliyor, nefes almam ve gücümü toplamam için bana yer açıyor. İçimde bir şey minnetle yerine yerleşiyor.

"Bakabilir miyim bilmiyorum," fısıldıyorum, ondan çok kendime, sesimi duymaya ihtiyacım var.

Sonunda konuştuğunda, nazik bir güvenceyle sert bir şekilde konuşuyor. "Gerçeğe ihtiyacın var, Harp."

Brody haklı. Hayatımın her alanında buna ihtiyacım var.

Kendimi biraz daha rahat nefes alırken, kalp atışlarım yavaşlarken buluyorum ve üzerime çöken korku nihayet etkisini biraz yitiriyor. Çünkü şimdi, bu küçük banyoda, Micah'nın zalimliği daha uzak geliyor. Ve Brody'nin gücü, sarsılmaz varlığı, güvenilebileceğim bir şey gibi geliyor.

Bu sefer kapana kısılmadım. Bu sefer bir seçeneğim var. Bundan sonra ne olursa olsun, güvende olacağımı biliyorum.

Adımlarım sessizliği yararak ilerliyor ve bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Hemen şimdi. Tezgâha yaklaşıyorum ve bakışlarım testlerin üzerinde sabitleniyor.

Brody içeri giriyor ve geçiyor, konuşmuyor, bakmıyor. Sadece elini omzuma koyuyor. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir güvence bu. Hava beklentiyle ağırlaşıyor ve beni boğuyor. Yutkunuyorum, bir elimle tezgahı kavriyorum, testlerden birine uzanmadan önce ayaklarımı dikiyorum.

Sonuç penceresi net ve kesin bir şekilde geriye bakıyor.

Olumsuz.

Benden keskin bir nefes kaçıyor, her şeyden çok bir soluk. Basit çizgiye bakıyorum, rahatlama içimde ezici bir dalgayla kabarıyor, o kadar güçlü ve ani ki dizlerim neredeyse altımda bükülüyor.

İkinci teste bir göz attım. Sonuç aynı. Hafifçe sallanıyorum, başım dönerken tezgâhı daha sıkı kavıyorum.

Micah lanet bir yalancı.

Brody'nin güçlü eli sıcak ve sert bir şekilde belime dokunarak beni dik tutuyor. Yanımda hareket ediyor. "Sakin ol. Tuttum seni."

İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim, kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Tüm bedenim hafiflemiş, beni ezdiğini fark etmediğim bir ağırlıktan kurtulmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, içimi yakan yaşları gizleme zahmetine girmeden, açıkta kalan ve süregelen her korkuyu görmesini umursamadan.

"Negatif," diye fısıldıyorum. "Biliyordum. Biliyordum amına koyayım."

Gözleri benimkileri tutuyor, sonsuz bir sabırla ve bir gülümseme yüz hatlarını yumuşatıyor. "Bu iyi, Harp."

Bir hıçkırık beni yakaladı. Brody hemen kendine çekiyor, kolları etrafımı sarıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, derin derin nefes alıyorum ve onda teselli buluyorum. Bir daha konuşmuyor ve o an gereksiz kelimelerle doldurmuyor. Sonuç tüm kaslarıma tamamen nüfuz ederken nefesim düzleşene kadar bana sarılıyor. Ağlıyorum, gözyaşlarım sel olup akıyor, çünkü gerçeği biliyordum, Micah'nın çarpıtmaya çalıştığı .

Yavaşça geri çekilip ona tekrar bakıyorum, yüzüm hala nemli, nefesim titrek ama daha sakin. gözyaşlarımı zayıf, mahcup bir kahkahayla sildim.

"Özür dilerim. Bunca yıldan sonra hâlâ Küçük Bayan Felaket," diye fısıldıyorum.

"Değilsin." Brody başını sallıyor, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, gözleri nazik ve anlayışlı. "Benden özür dilemene gerek yok, Harp. Asla."

Yanağımdaki saç tellerini fırçalarken başımı sallıyorum. Parmak uçları tenimde geziniyor.

"Şimdi biraz daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, hâlâ yakın.

"Çok daha iyi," diye cevap veriyorum ve sonunda dudaklarımda gerçek bir gülümsemenin hissediyorum.

Brody omzumu sıkıyor ve beni dikkatlice kapıya doğru yönlendiriyor. "Haydi," diyor. "Biraz temiz dağ havası alabilirsin. Annem her zaman bunun iyileştirici olduğunu söylerdi."

Beni küçük odadan çıkarıp açık kabin alanına ve dışarıya götürüyor.

Verandadaki salıncağa oturuyoruz ve artık daha rahat nefes alıyorum. Kolunu açıyor ve ben de onun güçlü bedenine yaslanıp yanımdaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Bu an kelimelerle mahvolmuyor, sadece dağ esintisi yanaklarımı okşarken çırpınan kalp atışları var. Bana onun benim güvenliğim olduğunu hatırlatıyor; bu rahatlık ve gerçek.

Ve bir kez olsun, dünyam kontrolden çıkıyormuş gibi hissettiğimde bile olan bu adam için kelimelerle ifade kadar minnettar bir şekilde tamamen ona yaslanmama izin veriyorum.

Brody Calloway beni birden fazla şekilde kurtardı.

BRODY

Sanki ikimiz de günlerdir ilk gerçek nefesimizi almışız gibi geliyor. Harper verandadaki salıncağa kıvrılmış oturuyor, dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış, dalgın dalgın parmak uçlarıyla ahşap deseni izliyor. Daha sakın ama hâlâ o küçük güzel kafasının içinde. Mutfak penceresinden onu izliyorum, Micah'tan kaçtığından beri hiç azalmayan endişesinin küçük kırılgılığına dikkat ediyorum. Hepsini silmek için her verirdim.

Kilere doğru bakarken, arkaya sıkışmış, hala açılmamış tozlu bir tekila şişesi görüyorum. Aklıma bir fikir geliyor ve elimi uzatıp şişeyi gün ışığına çıkarıyorum ve elimde düşünceli bir şekilde çeviriyorum.

"Biliyorsun..." Rahatça verandaya çıktım ve ona doğru ilerlerken tekila şişesinin parmak uçlarımdan sallanmasına izin verdim. Parmaklıklara yaslanıp arka bahçeyi görmesini engelliyorum. "Bence bu bir kutlama gerektiriyor."

Harper bana bakıyor, kaşları şüpheyile kalkıyor ve sonra şişeyi fark ediyor. "Tekila mı, Calloway? Seni böyle bir tip olarak görmemiştin."

Omuz silkerek sırtıyorum. "Belli ki dikkatini vermemişsin."

Başını sallayarak bana gülüyor. "Gündüz içmek sorunlarımı çözmez."

"Hayır," diye kabul ediyorum, başımı şakacı bir şekilde eğerek.

"Ama dikkatini onlardan uzaklaştırmakta iyi."

Gülümsemesi daha sıcak ve samimi bir hal alıyor. ". Dikkat dağıtma konusunda kesinlikle bir uzmansınız."

"Güven bana Harp," diyorum. "Aklımda bir şey var."

Merakla başını eğiyor, benimle tekila arasında gidip geliyor. "Peki bu tam olarak ne olabilir?"

Boştaki elimi ona doğru uzatıyorum. "Gel bakalım. ."

Harper sadece kısa bir süre tereddüt ediyor, elini benimkinin içine sokarken gözleri eğlenceyle parlıyor. Onu ayağa kaldırıyorum, sonra isteksizce bırakıyorum, avuç içimin sıcaklığını şimdiden özlüyorum.

"Bir battaniye getireyim."

"Tamam," diyor.

Hemen içeri giriyorum, kanepenin arkasındaki yorganı çekip omzuma atıyorum. Ona katılıyorum ve verandadan çıkıp patikadan ilerliyoruz. Harper yürüyor, birkaç adımda bir parmak eklemelerimiz hafifçe sürtünecek kadar yakın. Her içimde yükselen küçük elektrik sarsıntıları gönderiyor.

Gözlerim ona kayıyor ve onu içime çekiyorum. Işık kahverengi saçlarını yakalıyor ve yüzünü sıcak altın rengiyle çerçeveleyiyor. Baş döndürücü, zahmetsizce güzel - kendisinin bile fark ettiğinden çok daha fazla.

Bakışlarımı çaldığımı fark ediyor, ama bunu bana söylemiyor, sadece gülümsüyor.

Gözleri merakla parlıyor. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin Calloway?"

"Sabırlı ol, Uyuyan Güzel," diye takılıyorum, dikkatimi tekrar önümdeki yola vermeye zorlayarak. "Yakında anlayacaksın."

Gülümsüyor, başını sallıyor, açıkça eğleniyor. Ama daha fazla zorlamıyor, onu bizi bekleyen şeye götüreceğime güveniyor.

Önümüzdeki patika, dökülen yapraklar üzerindeki ayak seslerimizin yumuşak ritmi ve dalların arasından gelen esintinin sessiz fısıltılarıyla dolu. Ben konuşmuyorum. Nadiren konuşurum. Etrafımdaki her ayrıntıyı özümserken sadece dinlemek ve gözlemlemek daha kolay. Özellikle de Harper yakınımdayken.

Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Burnunun kenarındaki hafif çilleri, alt dudağındaki küçük çukurluğu ve gerçekten mutlu olduğunda gözlerinin nasıl parladığını. Şu anki gibi.

Yol daraldıkça omuzlarımız birbirine değiyor ve sıcaklık yavaşça tırmanıyor. Bir an için yan tarafa bakmama izin veriyorum.

onu bir kez daha içeri alıyor. Güneş ışınları tenine yapışıyor, elmacık kemiklerinin kıvrımlarına dokunuyor, saçlarının ballı telleri boyunca dans ediyor.

Kendimi nefes almaya zorlayarak arkamı dönüyorum, gözlerimi tekrar ileri diktiğimde çenem geriliyor.

Ona bir daha bakmıyorum - en azından doğrudan değil. Ama yaptığı her küçük değişikliği, her sığ nefesini, dikkat etmediğimi düşündüğünde bana attığı her bakışı hissediyorum. Beni kendine çekmek için tek bir kelime bile gerek yok, beni bir pervane gibi kendine doğru çekiyor. Bu tehlikeli bir çekim, artık savaşımayı bıraktım.

Tekila şişesinin ağırlığı yanımda rahatça sallanıyor, kalın battaniye omzuma rahatça asılıyor. Tanıdık patikaya odaklanıyorum, ormanın derinliklerine doğru yürürken dolambaçlı yolunun kalp atışlarımı sabitlemesine izin veriyorum.

Ağaçlar nihayet incelip küçük, güneşli bir açıklığa açıldığında yavaşlayarak duruyorum. Gölet kıpırdamadan duruyor, gökyüzünü cilalı bir cam gibi yansıtıyor ve yanımda Harper'ın yumuşak nefes alışını duyuyorum. Ona doğru bakıyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeyi sessizce izliyorum. Bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Bu inanılmaz," diyerek bir adım öne çıkıyor, gözleri hayretten kocaman olmuş.

Onun rahatlamasını, sabahtan beri ilk kez yüz ifadesini korumasız bırakmasını izlerken içimden bir şeyler sızlıyor.

Battaniyeyi açıp suyun kenarındaki çimlerin üzerine seriyorum. Harper beni izliyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var ama ikimiz de konuşmuyoruz. Kelimeler gerekli görünmüyor, burada değil, şimdi değil.

Yavaşça, kasıtlı olarak yerden pürüzsüz bir taş alıp avucumda tartıyorum. Harper bana bakıyor, kaşını kaldırıp soruyor. Ağzım onun merakını onaylayacak kadar kıvrılıyor.

"Bir oyuna ne dersin?" Gölete doğru başımı sallayarak soruyorum. "Sırayla taşları sektiririz. Kimin taşı daha uzağa giderse turu o kazanır."

Başını eğiyor, gözleri meydan okumayla dans ediyor. "Peki ya kaybeden?"

Tekila şişesini hafifçe kaldırıyorum, güneş ışığı bardağı ve kehribar rengi sıvıyı yakalıyor. "Bir almalıyım."

Dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüşerek nabzımı hızlandırıyor. Göz temasını kesmeden, bir taş almak için eğiliyor. "Sanırım ," diyor.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Bir kaşımı kaldırıyorum, ağzım sırtacak şekilde seğiriyor. "Şimdiden yenilgiyi kabul ediyor musun? Seni bir tavuk olarak görmemiştım."

Gözleri kırılmış gibi hafifçe açılıyor. Harper omurgasını dikleştirirken rekabet ateşi canlanıyor. "Haklısın Calloway. Ama hayatı boyunca *hiç* taş sektirmemiş birine karşı kaybetmenin ne kadar utanç verici olacağını bir düşün."

Sesimi bir uyarıya dönüştürerek rahat bir adım daha yaklaşıyorum. "Sana karşı kolay olmayacağım, Harp."

Eğiliyor ve dudaklarının kenarında muzip bir gülümseme kıvrılıyor ve şakacı bir şekilde fısıldıyor: "Biliyorum. Ben de *tam olarak* böyle seviyorum."

Sesindeki meydan okuma karşısında içim ısınıyor. Harper suyun kenarına doğru adım atıyor, abartılı bir konsantrasyonla elindeki taş bakıyor. Dudakları sert bir çizgi halinde, gözleri gölete sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi daralıyor.

Sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum, yaptığı her küçük şeye verdiği yoğunlukla eğleniyorum.

Bileğinin hızlı bir hareketiyle onu fırlatır. Tuhaf bir şekilde kavis çiziyor, donuk bir sıçramayla suya çarpıyor ve zıplamadan hemen batıyor. Harper abartılı bir ihanetle dalgalanmalara bakıyor, sonra bana doğru dönüyor, yanakları kızarmış ve gözleri suçlayıcı bir şekilde kısılmış.

"Bu atlanabilir bir kaya mıydı?" diye soruyor.

İfademî nötr tutmaya çalışıyorum, onun yanına giderken masumca omuz silkiyorum. "Bana tamamen atlanabilir göründü."

İnliyor ve elini uzatıyor. İçimden kıkırdarak tekilayı açıyorum ve şişeyi ona uzatıyorum. Parmakları benimkileri okşuyor ve iki büyük yudum alırken gözlerimiz kısa süreliğine kilitleniyor. Ne zaman dokunsak, nabzım bir çentik daha yükseliyor, içimde bir sıcaklık birikiyor. Gözlerimi hızla kaçıyorum, onun yerine yerden bir taş almaya odaklanıyorum.

" izleyin," diyorum, öne doğru adım atarak. "Her şey bilekte bitiyor."

Taşı suyun üzerinde kaydırıyorum, Harper'ın girişiminin çok ötesinde batmadan önce birkaç kez yumuşak bir şekilde atlamasını izliyorum. Bakıyorum

kaşımı kaldırıyorum. Şakacı bir güvensizlikle ağzı açık kalıyor. "Sen profesyonel misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Asla bilemeyeceksin."

"Doğru," diyor, beni yenmek için öncekinden daha kararlı.

Başka bir taş alıyor -bu çok daha büyük- ve avucunda ağırlığını test ediyor. Benim daha önceki hareketimi taklit ederek bir kez daha fırlatmayı deniyor ama taş yine hızla batıyor.

Bana dik dik bakıyor, bir kadeh daha tekila yudumluyor. "Bu gidişle beni kulübeye kadar taşımak zorunda kalabilirsin."

Kıkırdıyorum. "Bu ilk kez olmazdı."

Bir taş daha alıyorum ve suyun üzerinde öyle ustalıkla kayıyor ki nefesi kesiliyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Bu da ne ?!"

"İşte," diyorum yerden bir taş kopararak. Arkasına geçip elimi bileğine koyuyorum ve ona hareketi gösteriyorum. "Her şey saldırı açısıyla ilgili." Sesim sabit ve rahat, ama içimde kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Vücudumdaki her sinir ne kadar yakın olduğumuzu hissediyor. Teninden sıcaklık yayılıyor. Dikkatliyim, yavaşça hareket ediyorum, kolunu tekrar ileri ve geri yönlendiriyorum, ona doğru anda nasıl bırakacağını gösteriyorum. kadar yakın duruyoruz ki nefesinin kesildiğini hissediyorum ve göğsüm sırtına değdiğinde kollarını kaplayan tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyorum kulağının dibinde, sesimi alçaltarak. "Sadece hisset."

Başını hafifçe eğip yüzünü benimkine doğru çeviriyor. Gözlerimiz nefes nefese bir an için kilitleniyor. Arzu bizi ayıran görünmez çizgide dans ederken nabzım yükseliyor, göğsümde gerilim dolanıyor.

Sonra yavaşça tekrar öne dönüyor ve tıpkı ona öğrettiğim gibi bileğini hareket ettiriyor. Bu sefer, taş yüzeyin altında kaybolmadan önce bir, iki, üç ve hatta dört kez atlıyor.

Harper arkasını dönüyor, yüzü parlıyor, gözleri heyecandan ışıltıyor. "Bunu gördün mü?"

Gülümseyerek geri çekiliyorum, boşluk yaratıyorum, gelmeye çalışırken ciğerlerime hava çekiyorum. "Fena değil."

Bir kaşını kaldırıyor, ağzı kıvrılıyor. "Aslında oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Kendini beğenmişlik yapma," diyorum ona.

Kendine güveni gözlerinde parlıyor ve bu beni neredeyse yıkıyor.

Başka bir taş alıp işlemi tekrarlıyor ve taş daha da uzağa sığıyor. Gururla sırtıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, sessizce kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Bir taş daha fırlatıyorum ve o kadar uzağa gitmiyor.

"Denemedin ki!" diyor.

"Evet, öyle," diyorum ona, şişeyi alıp içiyorum, rahatlamaya ihtiyacım var.

İkimiz de artık umursamayacak kadar sarhoş olduktan sonra battaniyenin oturup güneşin tadını çıkarıyoruz. Serin esinti tenimizi okşuyor. Harper bana o kadar yakın ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

"Buna ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyor. "ayrılmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Ona dönüyorum, saçlarının uçuşmasını izliyorum ve gülümsüyorum. "Buraya geldiğimde hep böyle hissederim," diye itiraf ediyorum. "Kız kardeşim ve ben çocukken bunu yapardık. Brandy yenilmezdi."

Harper'ın gülümsemesi hafifçe duraksıyor. "Sana hayranım. Çok şey yaşadın ve çok dirençlisin."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum ikimiz de gülerek tekilaya uzanırken.

İkimiz de ikişer yudum daha içtikten sonra battaniyenin üzerine uzanıp kabarık bulutların geçişini izliyoruz.

Harper sonunda başını bana doğru çeviriyor ve ben de gözleriyle buluşuyorum. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve ağzımı onunkinin üzerinde kaydırıldığımı hayal ediyorum.

"Billie'nin on sekizinci doğum günü gecesi beni öpmüş olsaydın ne olurdu sence?" diye soruyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

Soruyu düşünüyorum. "Muhtemelen sana zarar verirdim."

Harper'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yirmi altı yaşındaydım ve hayatta ne istediğimi bilmiyordum. Bana takıntılıydın. Seni kullandığım gibi kullanıp atacaktım.

o zamanlar herkes. Çok fazla şeytandan kaçıyordum."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor.

sessizlik devam ediyor. "Sen benim amacımsın, Harp."

Elimde olmadan dudaklarını inceliyorum, yüzlerimizi yaklaştırdıkça aramızdaki manyetik çekimi hissediyorum. Harper'ın gözleri titreyerek kapanıyor ve nefesi kesiliyor ama ben dikkatlice çekiliyorum.

"Bu şekilde değil," diye mırıldandım. "Çok fazla tekila insanları normalde şeyleri yapmaya teşvik ."

Bakışları beni delip geçiyor ve hayal kırıklığıyla battaniyenin üzerine uzanarak inliyor. "Hâlâ istenmeyen kişi."

Bir kahkaha patlattım, içkinin etkisiyle görüşüm bulanıklaşmıştı. "Kapa çeneni. Sen herkesin istediği ama sahip olamadığı kadınsın. Neredeyse kaçan kız."

"Doğru." Gözlerini deviriyor.

Elini kendi elime alıp parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Bu bir yalan değil," diyorum ona anlaşmamızı hatırlatarak.

Yavaşça nefes alıp veriyor, sonra bana yaklaşıyor. Kollarımı açıyorum, göğsüme uzanmasına izin veriyorum ve ona sarılıyorum. Kelimeler bizden kaçıyor ve birlikte olabileceğimiz bir hayat hayal ediyorum.

İkimiz kim bilir ne kadar süre bu şekilde kaldık ve eğer zamanı dondurup sonsuza kadar bu anı yaşayabilseydim, bunu yapardım.

HARPER

Gün doğumunun sabah ışıltısına uyum sağlayan gözlerim çarpınarak açılıyor. Bir an için hareketsiz yatıp huzurlu sessizliğin tadını çıkarıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Dün gölet kenarında yaşadığımız anılar geri geliyor - paylaştığımız yakınlık, Brody'nin bana bakışı, hiç olmasına rağmen dudaklarımda hala karıncalanan neredeyse öpücük.

Nabzım hızla atıyor ve içime ılık, huzursuz bir sızı yayılıyor. Brody Calloway'i öpmeyi itiraf etmek istemediğim kadar çok kez düşündüm. Yıllardır birlikte olma fantezilerim var. Ama dün farklıydı. Dün gerçektir.

"Sen benim amacımsın, Harp."

İhtiyacım görmezden gelinemez hale gelince yavaş ve titrek bir nefes alıyorum. Kapalı yatak odasının kapısına doğru bakarak kulübedeki sesleri dikkatle dinliyorum. Sessizlik cevap veriyor ve Brody'nin muhtemelen çoktan uyandığını, bir yerde oturduğunu, kahvesini yudumladığını ve düşünceli bir şekilde gün doğumuna baktığını biliyorum. Beni beklediği düşüncesiyle tenimin altında bir heyecan kayıyor.

İçimde kaynayan huzursuzluğa karşı koyamayarak çarşafın altından sessizce kayıyor ve banyoya doğru ilerliyorum. Duşa girip suyu rahatlatıcı bir sıcaklığa getirdiğimde kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor. Buhar odayı hızla dolduruyor, beni çevreliyor ve akıntının altına girerek soyunuyorum. Su omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor ama bacaklarımda oluşan ateşi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Gözlerimi kapatıp serin fayanslı duvara yaslanıyorum, su sıcak akıntılar halinde tenimden aşağı akıyor.

Kendimi yıllardır sahip olduğum fanteziye bıraktım -Brody'nin geniş, güçlü elleri vücudumu keşfediyor; parmakları kaburgalarımı izliyor, kalçalarımı kavlıyor, beni her zaman ondan arzuladığım sahiplenici aciliyetle ona doğru çekiyor.

Avuçlarım Brody'nin ellerinin izlemesini istediğim yolu taklit ederek hareket etmeye başladığında dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıkıyor. Parmak uçları göğüslerimin kıvrımlarını okşuyor, ardından ağzının beni yakalayacağını düşünürken hassas tepe noktalarına dokunuyor.

Zevk yavaşça yükseliyor, onun mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini, benimkilerle eşleşen arzu ve ihtiyaç dolu ifadesini hayal ederken nefesim sığlaşıyor.

Brody'nin derin sesinin tenime fısıldadığını, bana ne kadar güzel olduğumu, onun amacı olduğumu söylediğini hayal ederken elim aşağıya iniyor, arasından kayıyor, kaygan, ağrıyan bir sıcaklık buluyor.

Yoğun zevk içimde kıvılcımlar çıkarıyor, parmaklarım klitorisimin etrafında dönerken nefesim kesiliyor. Dün neredeyse paylaştığımız öpücüğü almayı hayal ederken zar zor ayakta durabiliyorum. Bir parmağımı içeri kaydırıyorum, duvarlarımdan sıkıştığını hissediyorum. Ona ihtiyacım var. O kadar derin, çığ ve tutkulu bir ihtiyaç ki bu.

Yoğunluk şimdi hızla artıyor ve nefesim hızlanırken yaklaşan orgazm midemde sıkışıyor.

Akan suyun altında çaresizce onun adını fısıldıyorum, Brody'nin kaslı vücudunun benimkini sıkıca duvara sabitlediğini hayal ediyorum. Onun gücü koruyucu, sahiplenici ve mükemmel. Kalçalarım içgüdüsel olarak elime doğru eğiliyor ve klitorisime dönüp ondan istediğim her şeyi kendime verirken zevkim daha yükseğe, daha derine, daha parlak bir şekilde artıyor.

Bedenim titriyor ve fazla dayanamıyorum. Gözlerim kapanırken, orgazm içimi parçalıyor. Yumuşak bir çığlık atıyorum, kenardan düşerken titriyorum. Güçlü dalgalar üzerime yıkıyor, beni titretiyor, dizlerim zayıflıyor ve göğsüm buharlı spreyin altında kabarıyor.

Duvara yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum, en son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum.

Birden banyonun kapısı alınıyor ve beni uzun süren sersemlikten kurtarıyor. Kalbim boğazıma fırlıyor, gözlerim kocaman açılıyor.

"Harper?" Brody'nin sesi kapıdan içeri sesleniyor, endişeli. "Orada her şey yolunda mı?"

Kızarmış ve paniklemiş bir halde elimi hızla çarpan kalbimin üzerine bastırıp sesimi hızla toparlıyorum. "Evet." Boğazımı temizliyorum. "Evet, her şey yolunda," diye idare ediyorum, sanki gerçeğı kendimden bile saklamak istercesine kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Sadece sabunu düşürdüm. Özür dilerim."

Hafif bir duraksama oluyor ve sonra "Bundan emin misin?" diye sorduğunda sesindeki o kusursuz gülümsemeyi duyuyorum.

Utanç, taze bir heyecanla birbirine karışıyor.

Gülmemek için dudağımı ısıırıyorum, daha inandırıcı görünmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim! Gerçekten iyiyim."

Kapıdan kıkırdıyor, sesi daha sıcak, daha seksi bir şeye dönüşüyor. "Peki, bir dahaki sefere yardıma ihtiyacın olursa... haber ver yeter."

Tamamen farklı nedenlerle nefesim tekrar kesiliyor ve dudağımı ısıırıyorum, keşke duysa diye. Çaresiz iniltilerimi duyup duymadığını merak ederek ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bunu unutmayacağım," diye takılıyorum. Gözlerindeki ışıltıyı ve şu anda takındığından emin olduğum sırtışı hayal ediyorum.

Ayak sesleri koridorda kayboluyor ve ben suyu kapatıp dışarı çıkıyorum, yumuşak bir havluya sarınıyorum. Aynadaki yansımamda yanaklarım kızarmış, gözlerim arzu, özlem ve belirsizlikle parlıyor. Uzun bir süre kendime bakıyorum, yıllardır kaçındığım gerçeğı kabul ediyorum -Brody Calloway her zaman istediğim adamdı. Ama dünden ve aramızda olan her şeyden sonra, artık fantezilerin yeterli olmadığını anlıyorum. Gerçek onu her zamankinden daha çok istiyorum.

Çabucak giyiniyorum, yumuşak bir tayt ve büyük boy bir tişört giyiyorum, cildim hala duştan dolayı karıncalanıyor.

Onun bulunduğu arka verandaya doğru ilerlerken, beni neyin beklediğinden emin olamadığım için içimde bir beklenti dans ediyor. Benimle dalga mı geçecek yoksa dünkü alışverişimiz hiç olmamış gibi mi davranacak?

Kulübeye döndüğümüzde, ikimiz de sarhoştuk, ikimiz de bunu tartışmadık. Birbirimizin kollarında uykuya daldık ve hepsi bu kadar.

Tamamen platonik.

Dışarı çıktığımda serin bir hava ve elinde dumanı tüten bir fincan kahve ile korkuluklara rahatça yaslanmış Brody'nin görüntüsüyle karşılaşıyorum. Bakışları bana doğru kayıyor ve yavaş, bilmiş bir gülümseme ağzının kenarını kaldırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda beni saran kelekleri saklamaya çalışıyorum.

"Duş iyi miydi?" diye soruyor, bardağı mükemmel dudaklarına götürürken gözleri şakacı bir şekilde parlıyor.

"Fazladan bir çift elle daha iyi olurdu," diyorum alaycı bir şekilde, cesaretimle kendimi şaşırtarak, yanaklarım daha da sıcak yanıyor.

Brody hiçbir şey söylemiyor ama bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri sert dış görünüşünün altında kaynayan bir cehennemle parlıyor. Beni duymuş olmalı.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim onun bakışlarının yoğunluğu altında çılgınca çarpıyor. Aramızdaki hava söylenmemiş kelimeler ve olasılıklarla vızıldıyor, o kadar yüklü ve bunaltıcı ki başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Onun yanındaki korkuluklara yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak rahat sessizliğimizin yerleşmesine izin veriyorum.

Orman uğulduyor, sabah güneşi ağaçların arasından süzülerek ahşap verandayı yumuşak altın lekelerine boyuyor. Brody'nin yanımdaki varlığı kalbimin her geçen saniye daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

Dövmeli kolu benimkine değdiğinde ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum.

"Az önce karnının guruldadığını mı duydum?" Brody soruyor.

Gülüyorum. "Evet, çok açım," diyorum, sesimdeki aksaklıkları gizlemek için dirseğimle kolunu dürtüyorum.

O eğilir onun Kafa Biraz, gözler halakilitli
üzerinde Benimki. "Krep ister misin?"

"Bu harika olurdu," diyorum, daha kolay bir şeye geçtiğim için minnettarım.

Kaşını kaldırıyor. "Daha önce hiç yaptın mı?" "Hayır."

Gülüyorum, başımı sallıyorum. "Sadece şirin görünmek için buradayım." "İyi iş çıkarıyorsun," diye teklif ediyor.

Bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onu daha önce hiç bu kadar gülümserken görmemiştim, bu da kalbimi hoplatıyor.

"Sen pişirme işini halledersin, ben de şurubu hallederim."

Brody'nin gülümsemesi genişliyor, gözleri dans ediyor. "Sana nasıl yapılacağını  ğretmeme ne dersin? Yavaş ve nazikçe yaparız." Sesi, benim için kaybolmayan bir samimiyet dokunuşu taşıyor.

Nabzım hızla atarken gülümsüyorum. "Dikkatli ol Calloway. Satır aralarını okuyabilirim."

"Buna güveniyorum," diyor sıcak bir şekilde, parmağını benimkiyle birleştirip beni kabine götürürken bana flörtöz bir göz kırıyor.

Onu içeri kadar takip ettiğimde basit bir dokunuşla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gariplikleri hafifletme becerisi ve Brody'nin zahmetsizce beni istendiğimi ve inkar edilemez bir şekilde yaşadığımı hissettirmesi için minnettarım.

Kulübenin pencerelerinden süzülen ılık güneş işığı, o kilerden malzemeleri çıkarırken mutfağı yıkıyor. Tezgâha yaslanıp onu izliyorum. Hareketlerindeki zarafet ve yanımda ne kadar rahat olduğu beni gülümsetiyor.

"Buraya gel," diyor, omzunun üzerinden bana bakarak, şakacı bir sırtışla.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben sadece manevi destek için buradayım."

Brody bir k se koyuyor ve ben de tezg htaki tüm malzemelere bakıyorum -kabartma tozu, un, yumurta, tuz, süt, vanilya, yağ ve şeker.

"Bana yöntemlerini  ğret, krep kralı."

Yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor ve gözleri benimkilerle kısa bir süre buluşuyor. Bu çok yoğun ve kendimi bakışlarımı zorluyorum.

" nce kuru malzemeleri karıştırmamız gerekiyor." Brody dolaptan bir ölçü kabı ve çekmecedan bir kaşık alıp önüme koydu.

"Harika. Hadi yapalım," diyorum o bana her bir parçanın verirken.

Brody sırtını tezgâha yaslayıp beni izliyor ama çok sabırlı.

"Sen doğuştan yeteneklisin," diyor. "Bunlar şimdiye kadar yediğimiz en iyi krepler olacak."

"Tarifi ezberlemiş olmanı etkileyici buluyorum" diyorum ama sonra annesinin kahvaltıyı çok sevdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum.

"Çocukken, her öğünde krep istediğim koca bir yaz vardı," diye itiraf ediyor.

"Her öğün mü?" Yağı, vanilyayı ve sütü kaseye dökerken soruyorum.

Bana bir yumurta uzatıyor ve kırmam bir şans veriyor.

"Oh, evet. Onları sevdim," diyor.

Yumurtayı düz tezgâha vurup başparmağımla bastırarak kabuğunu açtığımda beni izliyor. Yumurta kabuksuz olarak dışarı fırlıyor. Brody elini kaldırıyor, ben de ona çak bir beşlik yapıyorum.

"Şu haline bak. Biz buradan gidene kadar şef olacaksın." İçimden kahkahalar yükseliyor. "Tamam, aşmayalım.

Bir yumurtayı kırabilir ve bir taşı atlayabilirim. Dünyayı değiştirebilirim." Kıkırdıyor. "İkisi de sahip olunması gereken harika beceriler."

Her şey kaseye konduktan sonra bana bir karıştırma kaşığı uzatıyor. "Şimdi, bunun bir püf noktası var. Hamuru fazla karıştıramazsınız. Her şey karıştığında duracaksın. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, tam olarak söylediği şeyi yapıyorum. Ben durduğumda başıyla kaseye bir göz atıyor, sonra tavayı açıyor. Isınırken birbirimize bakışlar fırlatıyoruz.

"Ne kadar büyük seviyorsun?" Kaşlarını sallıyor.

Sırıtıyorum. "En az 15 santim. Ama bence boyut önemli."

Brody boğazını temizliyor.

"Aman Tanrım, kızarıyor musun?" diye soruyorum. "Hayır. Pfft," diyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Öylesin!" Ona takılıyorum, uzanıp yan tarafını dürterek kıvrınmasını sağlıyorum. "Brody Calloway! Gıdıklanıyor musun? Vay be. Senin için her şey bitti."

Onu mutfakta kovalıyorum.

Bir spatula tutup bana doğrultuyor. "Harp! Yapmamız gereken krepler var. Tava sıcak!"

I scrunch benim burun. "Sen sadece olmuştur kaydedildi Çünkü Açlıktan ölüyorum. Yine de bunu yakında tekrar gözden geçirmemiz gerekebilir."

"Harper Alexander! Bir bok başlatma, bir bok olmayacak," diyor ve sobaya doğru ilerliyor.

Yanında duruyorum ve gözlerim ön kolundaki dövmelerin üzerinde geziniyor. Calloway Diamonds logosunu ve güzel bir saati fark ediyorum.

"Bu dövme ailenize bir saygı duruşu."

"Evet. Easton çizdi," diye paylaşıyor demir tavaya avuç içi büyüklüğünde daireler halinde hamur dökerken.

Mutfak hemen kek gibi kokuyor ve ağızım beklentiyle .

Elimde olmadan gömleğinin üstünden çıkıp boynuna kadar uzanan dövmelerin üzerinden geçiyorum.

Baktığımı fark etti ve kaşlarını kaldırdı. "Bu çok önemli bir adım. Odaklanmaya devam et." Göz kırıyor.

O devam ederken başımı sallıyorum, "Krepler sabır ve doğru miktarda ısı gerektirir. Kabarmalarını bekleyin."

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum ve sırtıtışımı bastırıyorum. "Yani işleri ağırdan almayı sevdiğini mi söylüyorsun?"

, *bugün cesurum.*

Bakışları benimkine kayıyor, dizginlemeden önce gözlerinde kısa bir süre sıcaklık parlıyor. Dudaklarında bir gülümseme yayılıyor. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

Boynumda yumuşak bir kızarıklık beliriyor ve fokurdayan hamura odaklanıyorum. "Bu yüzden zamanlamayı senin yapmana izin veriyorum. İşleri berbat etmek istemem."

Satır aralarını da okuyabiliyor.

Spatulayı dikkatlice bir krebin altına kaydırıyor ve çeviriyor. Yukarı bakan taraf altın sarısı bir kahverengidir.

Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Birkaç tabak alır mısın?"

"Elbette," diyorum ve tabakları tezgâhın üzerine koyuyorum.

Bir dakika sonra, krepleri yığmaya başlıyor, sonra her birimiz şişman bir yığın alana kadar işlemi tekrarlıyor.

Brody buzdolabından tereyağını çıkarıyor, ben de şurubu alıyorum. Masaya geçiyoruz ve her kadın arasına küçük tereyağı parçaları koymasını izliyorum. Ben de onu takip ediyorum.

", şurup kraliçesi, bana yeteneklerini göster."

Gülerek her iki yığının üzerine cömertçe şurup gezdiriyorum, onun muhteşem gözlerinin üzerimde olduğunun . Kendimi cesur hissederek tabağımda biriken tatlı şuruptan bir parmak ucumu geçiriyorum ve yavaşça dudaklarıma götürüp tadına bakıyorum. Gözleri hafifçe kararıyor, beni dikkatle izliyor.

"Sen bir belasın," diyor, sesine eğlence ve daha derin bir renk katarak. Sırıtiyorum, bakışları altında kalbim pır pır ediyor. "Ama sen belayı seviyorsun, değil mi?"

"Mmm. Bayıldım." Brody'nin gözleri yumuşar.

Bir an için birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Sözleri içime işlerken içimde kelebekler uçuşuyor.

İki kişilik küçük masada karşılıklı otururken, "O zaman sanırım şanslısın," diye fısıldıyorum alaycı bir şekilde. "Çünkü ben en iyi türdenim."

"Kimse bunu inkar etmiyor."

İkimiz de birer dilim kesiyoruz ve ben çatalımı kaldırıyorum, şurup tabağıma damlıyor. Aynı anda onları ağzımıza atıyoruz ve ben inliyorum. Elimde değildi. İnanılmazlar. Gözlerim açılıyor ve o da sertçe yutkunuyor.

"Üzgünüm, orgazmik" diye itiraf ediyorum. "Aslında bunlar hayatım boyunca yediğim en iyi krepler. Şimdi neden her öğünde bunları istediğini anlıyorum."

Sanki eski bir anısını hatırlıyormuş gibi gülümsüyor.

Kahvaltı rahat bir sohbet içinde geçiyor, seslerimizin hafif uğultusu rahat mutfakı dolduruyor. Masada oyalanıyoruz, tabaklar boş, fincanlar yarıya kadar kahve dolu. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ılık sabah güneşi üzerimize vururken yıllardır hissetmediğim kadar rahat ve kaygısız hissediyorum.

Yere bakarken, Micah'nın evinde bıraktığım her şeyi, telefonumun ve kıyafetlerimin olmadığını hatırlıyorum. Gerçekliğimi düşünürken küçük bir kaş çatma dudaklarımı çekiştiriyor. Yavaşça başımı kaldırıp masanın karşısındaki Brody'nin endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, beni mükemmel bir şekilde okuyarak.

"Evet," diye iç geçiriyorum, çatalımla oynuyorum. "Telefonumu, kıyafetlerimi ve en sevdiğim hafta sonu çantamı Micah'larda bıraktım. Kendimi biraz... kaybolmuş ve dış dünyadan kopmuş hissediyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıyor, eli benimkini kapatıyor.

"Eşyalar değiştirilebilir. Sen değilsin," diyor başparmağıyla parmak eklemlerimi güven verici bir şekilde okşayarak. "Yakında daha fazla yiyecek almak için kasabaya gitmemiz gerekecek ve başka neye ihtiyacın varsa alabiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Elbette." Brody'nin ağız güven verici bir gülümsemeye dönüşüyor. "İstersen bütün kasabayı satın al. Seni rahat ettirecek her şeyi yaparız. İhtiyacın olan her şeyi."

Sözlerinin yoğunluğu göğsümün derinliklerine iniyor ve endişeli çırpınışları hafifletiyor.

"Birkaç gün içinde gidebilir miyiz? Sanırım ayrılmak için zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyor."

"Ne zaman hazır olursan, Harp. Baskı yok."

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Brody isteksizce geri çekilmeden önce elimi nazikçe sıkıyor, gözleri hâlâ sıcak. "Öğrenmek zorunda değilsin."

Ona hafif, şakacı bir gülümseme sunuyorum. "Ee, alışveriş çılgınlığı?"

Ayağa kalkarken sandalyesini geriye itiyor ve tabaklarımızı alıyor. "Gardırop taleplerinizle beni iflas ettirmeyeceğinize söz verdiğiniz sürece."

Gülerek ben de ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerlerken omzumla onu dürtüyorum. "İmkânsız Calloway. İkimizin de harcayabileceğinden daha fazla paran var."

"Birçoğunu dağıttım," diye itiraf ediyor.

"Ve her nasılsa hâlâ yüz milyarların var," diyorum. Sırıttıyor.

"Calloway olmak çok güzel."

Bulaşıklarımızı yıkamasını izliyorum ve bu noktadan ne olursa olsun, Brody yanımda olduğu sürece iyi olacağımı kesin olarak anlıyorum.

BRODY

Işık, fısıldanan bir sır gibi etrafımızı sarıyor. *Frasier*'ın bölümlerini izliyor ve reklam aralarında birbirimizin ağzına peynirli puflar atıyoruz. Harper gülümsese de endişesinin arttığını hissedebiliyorum. Omuzlarının nasıl gerildiğini ve kafasının içinde nasıl kaybolduğunu görebiliyorum.

"İyi misin?" Sesi kısarak ve ona dönerek soruyorum.

O sallar onu Kafa. "Kayıp içinde düşündüm. Deniyorum için Olan biten her şeyi tekrar gözden geçirip neyin gerçek olup neyin olmadığını çalıştım. Hayatım iki ay boyunca benim değildi ve bana çok fazla yalan söylendi," diyor ve kırılgan bir ifadeyle bana bakıyor. Kaburgalarımın altına bir ağırlık yerleşiyor. Aramızdaki mesafeyi dikkatlice kapatıyorum, sesim alçak ve güven verici bir şekilde "Konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

bu konuda?"

Nefes veriyor, omuzlarındaki gerginlik belli oluyor. "Bilmiyorum."

Birkaç dakika sonra konuşuyorum. "Harp, bir noktada -şimdi değil- neler olduğu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Söyledikleri hakkında hatırladığın bir şeyler varsa paylaşırsan, ben ona karşı bir dava açarken yardımcı olabilirsin. Micah tehlikeli suçlularla bağlantısı olan çok kötü bir insan. Şu ana kadar edindiğim bilgiler son derece tedirgin edici, özellikle de onunla yalnız olduğunuzu bilmek."

Geriliyor, gözleri benden uzaklaşıyor. "Yalan söylemekte ve işler gitmediğinde kendimden şüphe etmemi sağlamakta çok iyiydi. Ben de

sorular sorduğumda bana aşırı tepki verdiğimi ya da paranoyak olduğumu söylerdi."

Gevşek saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıp onu inceliyorum. "Manipülasyon böyle işler. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Sana ve diğer kadınlara yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum. Bu bir düzen Harp ve başka birine daha ciddi zarar vermeden önce durdurulması gerekiyor."

Tereddüt ediyor. "Bir şey vardı; Newport'taki bir kasiyerin, beni o hamilelik testini mağazada göstermeye zorladığı gün yazdığı bir not." Titrek bir nefes alıyor, bu anıdan rahatsız olduğu belli. "Şöyle yazıyordu: *O adam neredeyse kızımı öldürüyordu. Onu hemen terk et!*"

Sözleri ağır bir şekilde giriyor. "Micah gördü mü?"

"Hayır. Okuduktan hemen sonra tuvalete atıp sifonu çektim." Sertçe yutkunuyor. "Beni sarstı. O ve sahte hamilelik testi, Billie'nin uyarı mesajı, manipülasyon-" Endişesi arttıkça nefes alış veriş hızlanıyor, sıkıntı yüz hatlarını bulanıklaştırıyor.

Başımı salladım. "Bana olanları anlattığında Billie'nin telefonundan sana mesaj attım."

Harper'ın ağzı bir karış açık kalıyor, sonra bana yarım bir gülümseme veriyor. "Bilmem gerekirdi. Beni sarsan tek şey senin sözlerin. Beni hep kurtarıyorsun."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Her zaman. Ama asla bir yük değil."

Sessizlik uzuyor ama hazır olduğunda konuşmasına izin veriyorum. "Beni asla söz verdi. Bu bir tehditti, Brody."

Nefes alış veriş düzensizleşiyor ve yanaklarını ellerimle tutmak için vücudumu büküyorum.

"Hey, nefes al. Bana bak, Harper."

Bakışları benimkilerle buluştu, gözleri cam gibiydi.

"Artık güvendesin. Sana asla sahip olamadı ve daha sana yaklaşırsa lanetleneceğim. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, sonra dökülen birkaç damla gözyaşını siliyorum. Her geçen saniye daha da öfkeleniyor, yaptıklarının intikamının hâlâ benim olduğunu hatırlıyorum.

Kendisiyle savaşırken gözleri umutsuzca benimkileri tutuyor. "Bu çok bunaltıcı."

"Biliyorum, Harp." Ses tonumu sakın ve sabit tutarak ona destek oluyorum. "Bunu . Birlikte. Hak bulacak. Sen ve Billie için. artık. Durdurulması gerekiyor çünkü bu yıkıcı yolda ilerlemeye devam edecek ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istesem bile onu yasal olarak nasıl bitireceğimi bulmaya çok yaklaştım."

"Ölüm kolay bir çıkış yolu. Parmaklıklar ardında yaşam saatinin dolmasını izlemeyi hak ediyor." Harper'ın nefes alış veriş i düzleşir ve panik gözlerini terk eder.

"Eğer bunları konuşmak istersen, çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Gülüyor. "Hadi canım. Seninle iki kelimeden fazla konuşmadığın saatler geçirdim."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Seni asla yargılamayacağım."

"Teşekkür ," diyor gözle görülür bir şekilde rahatlar.ken.

Bir esneme kaçıyor ve yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum.

Odayı uzun bir sessizlik dolduruyor ve nefesleri yumuşak ve sabit hale geliyor.

"Uyumalısın."

"Haklısın," diyor, artık karşı koyamıyor.

Harper bütün gün kafasının içinde kayboldu ve kitaplıktaki gerilim romanlarından birini okurken ona biraz zaman tanıdım. Ama tüm gün boyunca onunla sadece bir kol mesafesi kadar uzaktaydım.

Ayağa kalkıyorum ve o da beni yatak odasına kadar takip ediyor. Battaniyenin altına giriyor, ben de yatağın kenarına oturuyorum.

"Bana katılmayacak mısın?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne yazık ki yapacak işlerim var. Sen rüya alemine girene kadar seninle kalacağım. Anlaştık mı?"

"Tamam. Bana bir masal anlatır mısın?" Loş ışıkt a gülümsüyor, gözleri yarı kapalı. "Dikkatimi dağıtacak bir şey."

İsteğinin masumiyetini düşünürken içimden bir kıkırdama geçiyor.

"Yatmadan önce bir masal, ha?"

Uykulu bir şekilde başını sallıyor. "İyi bir tane olsun."

Yatak başlığına yaslanıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bir zamanlar... çok inatçı bir prenses varmış. Adı

Küçük Bayan Felaket."

Gülümsemesi biraz genişliyor, şakacı bir şekilde "Tanıdık geliyor" diye fısıldarken gözleri kapanıyor.

Gülüyorum, nazik ve alaycı bir tonda devam ediyorum. "Uyuklamayı o kadar çok severdi ki tüm krallık ona Uyuyan Güzel derdi. Ama bir sorunu vardı; yavru bir ayı gibi horlardı."

yan tarafımı buluyor ve beni gıdıklıyor. Ondan uzaklaşıyorum.

"Ben horlamam."

"Kesinlikle öyle yaptı," diye dramatik bir şekilde fısıldıyorum. "Ama neyse ki bunu umursamayan cesur bir şövalye vardı. Trollerin onun kraliyet uyuklarını bozmadığından emin olmakla meşguldü."

Gülümsemesi hafif bir iç çekişe dönüşüyor. Nefes alış veriş derinleşiyor, vücudu yatağın içinde gevşiyor, tamamen rahatlıyor.

Sesim daha da alçalıyor, fısıltıyı zor geçiyor. "Ve o şövalye ne olursa olsun onu her zaman koruyacağına dair kendine söz verdi. Böylece onu kötü kalpli bir orospu çocuğunun şatosundan kurtardı. Yol boyunca tekmeleyip çığlık atacağını düşünmüş ama öyle olmamış."

Tamamen uyuduğundan emin olduğumda eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Harp."

Huzurlu dinlenmesini bozmamaya dikkat ederek yataktan kayıyorum. Oturma odasına geçip dizüstü bilgisayarına uzanırken göğsümdeki şefkat keskinleşerek aciliyete dönüşüyor.

Harper her şeyi ortaya çıkarmaya hazır olmayabilir ama harekete geçmeliyim çünkü zaman . Onun hakkındaki gerçeği ortaya çıkarıp ifşa edeceğim.

Kabin artık sessiz ve tek ses dizüstü bilgisayarımın yumuşak uğultusu. Kanepeye yerleşiyorum ve güvenli bir internet bağlantısı açmadan önce gözlerimi ovuşturuyorum. Tarayıcı açılıyor ve parmaklarım tuşların üzerinde hızla hareket ediyor. Newport'taki kasiylerden gelen mesaj zihnimde sonsuz bir döngüde tekrarlanıyor.

Bu uyarı daha karanlık, tek bir olaydan ziyade uğursuz bir modele .

Hızlıca yazıyorum, yarım yamalak veri tabanlarını ve şifreli forumları tarıyorum, insanların açıkça söylenemeyecek kadar tehlikeli şeyleri tartıştığı anonim konuları araştırıyorum. Birkaç dakika içinde sonuçlar ekranımı dolduruyor,

Belirsiz, başlıklı konular. Özellikle bir tanesine odaklanıyorum:
Kayıp Kadınlar-Newport, Rhode Island.

Duraksıyorum, kafede göz ucuyla baktığım ve o sırada görmezden geldiğim gazete manşetini hatırlıyorum. İnternette Newport'taki kayıp kadınları aratıyorum ve ne bakıyorum.

Newport'ta Bir Kadının Daha Kayıp Olduğu Bildirildi

Yetkililer Kayıp Dört Kadın İçin Hala Cevap Arıyor

Newport Jane Doe #2 Kimliği Belirlendi

Yerel halktan bu konuda birkaç forum mesajı buluyorum ve belirsiz ipuçları ve korku dolu uyarılarla dolu anonim mesajları tarıyorum.

Bir yorum beni hemen durdurdu:

Güçlü bir aileden biriyle görülmüş. Bir gecede ortadan kayboldu. Gerçek bir soruşturma yapılmadı ve polis olayı altı etti. Ondan sonra herkes sessizliğe gömüldü. Onu asla bulamayacaklar.

Başka bir kullanıcı, kelimeleri yazmaktan korkuyormuş gibi tereddütle yanıt veriyor:

Newport'ta tanınmış birinin otuz beş yaş ve altındaki güzel kadınları hedef aldığına dair fısıltılar duydum. Kanıtları silecek ve izlerini örtecek kadar bağlantıları var. Kızlar ortadan kayboluyor ve kimse bunu sorgulamaya cesaret edemiyor. Acaba nişanlısı biliyor mu?

Nabzım hızlanıyor, korku göğsümü dolduruyor.

Kısa ve korku dolu üçüncü bir gönderi, kemiklerime sızan karanlığı pekiştiriyor:

Onu araştıran insanlar da ortadan kayboluyor. Dokunulmazdır ve adının anılması bile tehlikeli olacak kadar güçlüdür. Mesleği nedeniyle kimse ona bulaşmıyor. Yerel polis ve yargıçlar onun cebinde. Yaptıklarının bedelini asla ödemeyecek.

Yavaşça arkama yaslanıp nefes veriyorum.

Noktalar birleşir -Harper'ın notu, kayıp kadınlar, restorandaki gazetenin ürkütücü manşeti. Hepsi Newport'un tertemiz yüzeyinin altında yatan rahatsız edici bir şeye işaret etmektedir.

Micah Rhodes bir katil.

Bakışlarım, Harper'ın kıl payı kurtulduğu şeyden habersiz uyuduğu yatak odasına doğru kayıyor. Bu hepimizin hayal ettiğinden çok daha derin. Kafa karışıklığı, panik ve korku, dışarı çıkması için çılgın atan iç alarm zilleriydi, ama o çoktan içeri girmişti.

Bunun başka kimsenin başına gelmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde telefonumu elime alıp hızla Asher ve Nick'e bir mesaj yazıyorum. Harper'ı kurtardıktan sonra Asher ve Nick, Micah'yı yardım etmeyi kabul ettiler. Üçümüz bu işi olarak çözecek yeteneklere ve bağlantılara sahibiz. Kuzenlerime mesaj atabilirim ama bu son çare. Evli olmanın tadını çıkarmalarını ve tehlikeli olabilecek durumlara karışmamalarını istiyorum. Bu Asher için de Nick için de kişisel bir mesele.

BRODY

En kısa zamanda buluşmalıyız. Yüz yüze. Bilgi için Weston ile iletişime geçin.

ASHER

Bitirmeyi düşünüyorum. Yarın.

NICK

Görüşürüz o zaman.

Yanıtları hızlı geliyor, ikisi de tereddüt etmeden onaylıyor.

Telefonu bir kenara bırakıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, gözlerim karanlığa sabitleniyor.

Bu gece uyku bana kolay gelmeyecek. Ama yerimi koruyacağım, Harper'ı her türlü tehditten korumaya hazırım. Yaptıkları yüzünden ateşle yüzleşene kadar Micah'nın sakladığı her sırrı ortaya çıkaracağım. Yastıklara yaslandığımda kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor, endişe nabzıma işliyor. Kabin sessizliğe bile düşüncelerim yarışıyor, ortaya çıkan her ayrıntı göğsüme yapıyor.

Harper olmasaydı parçaları bir araya getirmem daha uzun sürerdi. Elbette, bir köpek boku yığını olduğunu ve arka odalarda kirli anlaşmalar yaptığını biliyordum, ama şu anda dahil olduğu şey

düşündüğümünden çok daha derin. Micah Rhodes durdurulmalı. Şimdi.

Harper da Billie de huzuru, güvenliği ve bu orospu çocuğu tarafından dokunulmamış bir hayatı hak ediyor. Harper'a yaptığı her şeyin detaylarını bilmiyorum ama bunları düşününce çenem hayal kırıklığı içinde sıkışıyor.

Birdenbire, sanki içimde derinleşen sızı tarafından çağrılmış gibi, Eden'e dair bir anı öne fırlıyor ve aradan geçen onca zamana rağmen acı tatlı, çarpıcı bir şekilde netleşiyor.

EDEN KANEPEMDE BAĞDAŞ KURMUŞ OTURUYOR, O NAZIK BAKIŞLARIYLA BANA BAKIYOR. gözleri, sıcak sesi.

"Biz hep geçiciydik Brody," diyor, pişmanlık sözlerini yumuşatarak. "Ama sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. İhtiyacın olan her şey olabilecek birini hak ediyorsun. Ben duygusal olarak müsait değilim."

Başımı sallıyorum, mantığını inatla reddediyorum. Ama Eden neredeyse bilerek gülümsüyor, öne doğru eğilip parmak uçlarıyla yanağıma kısa bir süre dokunuyor.

"Harper," diyor, bakışları sabit. "Belli ki ona . Belki de sonunda ona bir şans vermelisin."

"Bu işi musun?" Ben soruyorum.

"Brody, neden buna karşı çıkıyorsun? Biz bir kaçamak yaptık. O kadar. Sana değer veriyorum ama istediğin kapasitede seninle olamam. Hayatının geri kalanını kiminle geçirmen gerektiğini biliyorsun. O kişi ben değilim."

ÖNERİSİNİ BİR KENARA ITTIM, KARMAŞIKLIKLARA ÇOK KARIŞMIŞTIM VE

Korkular. Ama bu gece, tek başıma otururken, Eden'in sözleri yeni bir anlam taşıyor, öncekinden daha ağır. Benim her zaman görmeyi reddettiğim şeyi biliyordu.

Harper hep oradaydı, bekliyordu, kalbimin ona ait olduğunu asla kabul etmediğim bir parçasını tutuyordu.

Bu düşünce nefesimi kesiyor, daha önce dinlemediğim için pişmanlık duyuyorum. Ama belki de şimdi Eden'in anısını onurlandırmanın, ölümünde bile onun bilgeliğine güvenmenin ve Harper'ı gerçekten içeri almanın zamanı gelmiştir.

Ayağa kalkarak yavaşça yatak odasına doğru ilerliyorum ve kapının girişinde duruyorum. Harper yan yatmış, ay ışığı yüzünde geziniyor. Derin ve huzurlu nefes alıyor, az önceki endişesi uykuyla silinmiş.

Yatağa onun yanına kayıyorum, onu rahatsız etmeden yakınına yerleşiyorum. Neredeyse içgüdüsel olarak bana doğru kayıyor, vücudu benimkini arıyor. Eli göğsümü bulduğunda, parmakları gömleğimin içine kıvrılıyor ve ben rahatlıyorum. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Harper benim her zaman ihtiyacım olan kişi ve onu benden almalarına izin vermeden önce tüm dünyayla savaşacağım.

YAVAŞÇA YER DEĞİŞTİRİYORUM, HEMEN HARPER'IN BANA YASLANDIĞINI FARK EDİYORUM, ONUN vücudunu yanıma yasladı. Başı omzumun kıvrımında rahatça dinleniyor, bir kolu gevşekçe göğsümün üzerine sarkıyor. uyanmaya giderek alışıyorum. Kıpırdamadan yatıyorum, bana ne kadar mükemmel oturduğunun tadını çıkarıyorum. Tehlikeli derecede iyi, tehlikeli derecede doğru hissettiriyor.

Sanki beni hissetmiş gibi, Harper yumuşak bir iç çekişle bana yaklaşıyor. Saçları tenimi gıdıklıyor, nefesi boynumu ısıtıyor ve daha derinlerde bir şeyleri ateşliyor. Uzakta tuttuğum gerilim aniden geriliyor, nabzım hızlanıyor ve bedenim arzuyla ağrıyor. Kontrol için savaşıırken çenem sıkılıyor.

Harper'ın kirpikleri yavaşça aralanıyor, uykulu gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir kalp atışı boyunca sadece birbirimize bakıyoruz, saçlarını yüzünden iterken aramızdaki yakınlık geriliyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor, sesi uykudan yumuşak ve boğuk, içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Günaydın," diyorum, bugünün yeni bir gün, yeni bir başlangıç olduğunu bilerek.

Gözleri aşağıya bakıyor, sonra çarşafın yukarı doğru kalkmasına neyin sebep olduğunu fark edince gözleri açılıyor. Sırıtmadan önce dudaklarından yumuşak, eğlenceli bir kıs kıs gülüş dökülüyor.

"Gerçekten mi?" diye alay ediyor, gözleri şakacı bir şekilde parlıyor. "Her zaman savaşa hazır mı uyanırsın?"

Kıkırdıyorum, utançla eğlence birbirine karışıyor. "Hey, değil." Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Saatlerdir bana sürtünüyorsun."

Harper'ın ağzı açık kalıyor ve kahkahası gözlerini aydınlatıyor. "Yapmadım!"

Başımı meydan okurcasına eğerek yavaşça sırtıyorum. "Kesinlikle . Böyle bir centilmen olduğum için şanslısın."

Gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor, yanakları daha da derinleşiyor. "Oh, gerçekten mi? Bir centilmen mi?"

"Her zaman." Aramızdaki mesafeyi biraz açarak biraz daha yaklaşıyorum. "Horlayan ve yarı çıplak uyuyan bazı inatçı kadınlar tarafından kışkırtıldığında bile."

Sahte bir öfkeyle ağzı açık kalıyor. "Ben horlamıyorum. Bunu söyleyip duruyorsun-"

"Çok şirin," diye takılıyorum, yüzündeki telaşlı ifadenin tadını çıkarıyorum. "Ben dürüstlükten yanayım, bebeğim."

Yumuşak, kuşkuyla bir kahkaha atıyor. "Sanırım dürüstlikle fanteziyi karıştırıyorsun Calloway."

"Hmm," diyorum, bakışlarımın dudaklarında oyalanmasına izin vererek. "Sen öyle diyorsan."

Nefesi kesiliyor, yüklü sessizlik uzadıkça mizah azalıyor. Az önceki kahkaha yerini daha derin bir şeye bırakıyor, henüz ikimizin de adını koymaya hazır olmadığı bir şeye. Ama ikimiz de sabah güneşinin bizi sardığını hissediyoruz.

"Asher ve Nick burada olduğumuzu biliyorlar ve kısa bir ziyaret için buraya geliyorlar. Yüz yüze görüşmemiz gereken çok önemli şeyler var."

"Bugün mü?" diyor.

"Evet." O an geçip gitmeden devam ediyorum: "Uyandıktan hemen sonra çok güzel oluyorsun."

"Teşekkürler." Harper utangaç bir şekilde başını eğiyor ama dudaklarını çekiştiren gülümseme iltifatlarımdan hoşlandığını gösteriyor. Tekrar bana baktığında, bakışları tam olarak bir şeyle dolu.

"Sen de o kadar kötü değilsin," diye fısıldıyor. "Özellikle de dürüst olduğun zaman."

"Senin için gerçeklerden başka bir Şeyim yok." Diyorum, bu anı yaşarken göğsümden sıcaklık yayılıyor.

Sonunda arŐaflardan sıyrılıp odanın diğeri ucuna doğru ilerliyor. Ayrılmadan önce Harper sırtarak bana bakıyor. "Uyandım, değil mi?"

Sırtıyorum. "Eğer rüya görüyorsak, lütfen beni ."

HARPER

Kabin penceresinin önünde huzursuzca volta atıyorum, helikopter kanatlarının uzaktan gelen her yankısıyla nabzım hızlanıyor. Sinirli bir şekilde kolumu çekiştiriyorum, midemdeki düğüm sıkılaşıyor. Nick ve Asher her an burada olabilirler ve Brody'nin güvencelerine rağmen göğsümdeki endişeli çarpıntıyı atamıyorum.

Asher'ı göreceğim için gerginim. Micah'yı evine davet ettiğim için hayal kırıklığına uğramasından ya da bana kızmasından çok korkuyorum. Onu son gördüğümde gözleri çılgına dönmüştü ve çok kızgındı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Volta atmayı bırakıyorum, alnımı soğuk cama dayayıp derin nefes alıyorum.

"Harp." Brody'nin sakinleştirici varlığı odayı dolduruyor, kelimeler olmadan beni dengeliyor.

Tekrar ona bakıyorum, mutfak tezgahının yanında duruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Her şey girecek."

Yaklaşıyor ama beni sıkıştırmamaya dikkat ediyor. Parmakları benimkileri hafifçe okşuyor, baskı yapmadan rahatlatıyor.

"Sonunda," diye fısıldıyorum, dokunuşuna doğru eğilerek. "Sadece olanlardan sonra Asher'la nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum."

Brody elimi tutuyor; başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. Bakışlarını tutuyor. "Asher geliyor çünkü seni ve Billie'yi önemsiyor. Seni suçlamıyor. Kimse suçlamıyor."

Titrek bir nefes alıyorum, onun gücünü içime çekmeye çalışıyorum ve haklı olduğunu umuyorum. Micah'dan kaçtığımdan beri Brody benim dış dünyayla tek bağlantım oldu. Ancak, kafamdaki sorunları çözerken yalnızlığa herkesin bildiğinden daha fazla ihtiyacım vardı.

Helikopterin güçlü uğultusu aniden havayı dolduruyor, camları hafifçe sarsıyor ve anımızı bozuyor. Kalbim gergin bir şekilde çarpıyor, endişeli çarpıntı geri dönüyor.

Brody son bir kez elimi sıktı. " gel."

Birlikte verandaya çıkıyoruz, keskin dağ havası çöküyor ve başımı nefes alabilecek kadar rahatlatıyor. Helikopter ilerideki açıklıkta çimlerin üzerine yerleşirken gözlerimi güneşten ve dönen pervanelerin altında dönen tozdan koruyorum. Beklenti ve korku içimde birbirine karışıyor. İçerideki figürler hareket etmeye başlıyor.

Bıçaklar yavaşlayıp nihayet durduğunda, açıklığı dolduran ani bir durgunluk bıraktığında kendimi destekliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Toz yavaşça çöküyor, güneş ışığında altın parçacıkları gibi sürükleniyor. Kapı sallanarak açılıyor ve Nick dışarı çıkarken nefesim kesiliyor, hemen ardından Asher geliyor.

Nick'in tanıdık, güven verici gülümsemesini görünce sinirlerim biraz yatışıyor, bakışları hemen benimkini buluyor. Açıklığı kararlı adımlarla geçiyor ve beni tereddüt etmeden rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Tanrım, seni görmek çok güzel Stepis," diyor, sesinde rahatlama var. "Bizi korkuttun Harp. İyi misin?"

"Oraya varıyorum." Onu sıkıca sarıyorum. Geçen yıl annesi babamla evlendiğinde üvey kardeş olmuştuk. Ondan önce kardeşimin en iyi arkadaşıydı. İlişkileri hâlâ sallantıda ama ben onu aptal olduğu için affettim. Nick'in iyi bir kalbi var ve özünde iyi bir adam; sadece sikiyle aptalca kararlar veriyor.

Asher her zamanki gibi sakin ve kararlı bir şekilde arkasından yaklaşıyor ve bana hafifçe başını sallıyor. "Biz senin arkadayız. Bununla tek başına başa çıkamazsın."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve neredeyse bunaltıcı bir hal alıyor. Ama tam rahatlamaya başlamıştım ki, helikopterden beklemediğim başka bir figür çıktı.

Billie.

Nabzım yükseliyor ve şok beni olduğum yerde donduruyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde en iyi arkadaşım tereddüt ediyor. rahatlama, endişe ve nefesimi kesen daha yumuşak bir şeyle doluydu. Ben tepki veremedim Zane onun arkasından tırmanıyor, ağabeyimin tanıdık çerçevesi hemen fark ediliyor ve bana başıyla selam veriyor. Easton ve Weston da hızla onu takip ediyor.

"Herkes burada mı?" Fısıldıyorum.

Kalbim acıyla şişti. Sebep olduğum onca kaosa rağmen hepsi benim için geldi.

Billie aradaki mesafeyi hızla kapatıyor ve aceleyle bana ulaşıyor. Tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı ve duygularım çatlarken bana sıkıca sarıldı. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Billie, çok üzgünüm-"

"Sakin özür dilemeye kalkma. Sadece seni kaybetmekten korkuyordum." Beni daha sıkı tutuyor, ömrümü kesiyor, sesi sert ve duygu dolu. Sözleri son savunmamı da kırıyor.

Ona sarılıyorum, suçluluk ve belirsizliğin ağırlığı nihayet üzerimden kalkarken titriyorum.

"Ben de seni kaybettiğimi sanmıştım," diye itiraf ediyorum.

Hafifçe geri çekiliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri samimiyetle parlıyor. "Sen ailedensin, Harp. O kadar kolay yıkılmayız. Sahip olduğumuz şeyi yok etmek için vasat bir adamdan çok daha fazlası gerekecek."

Başımı sallıyorum, yeni gözyaşlarımı bastırıyorum, Zane öne çıkıp beni kollarına çekerken içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Abla," diyor.

Kardeşimin güçlü sarılışı beni sakinleştiriyor ve onun yanında her zaman güvenli bir yerim olduğunu hatırlatıyor. Easton ve Weston gülümsüyorlar, varlıkları bu işte birlikte olduğumuz konusunda bana güven veriyor. Gözlerim Brody'yi buluyor ve o da bana rahatlatıcı bir gülümseme sunuyor.

Şu anda etrafım beni en çok seven insanlarla çevrili ve farkına varıyorum ki beni önemsedikleri için buradalar; çünkü olan her şeye rağmen yalnız olmadığımı bilmemi istiyorlar. Ve aylardır ilk defa, gerçekten

Bizi bir arada tutan bağların en sert fırtınalara bile dayanabileceğine inanıyoruz.

Billie'nin ifadesi değişir, gözleri yeni yaşlarla dolar. Elini ağzına götürür ve sessizliği bozan kırık bir hıçkırık çıkar.

"Hey," diye fısıldıyorum, hemen eline uzanıyorum.

Başını hızla , gülmeye çalışsa da gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Hiçbir sorun yok. Ben sadece-" Parmaklarımı sıkıyor, sesi kırılıyor. "İyi olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim ve sadece en iyi arkadaşımı geri istiyorum."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu. Tereddüt etmeden onu tekrar kollarıma çektim, sıkıca tuttum, sanki gitmesine izin verirsem kaybolacakmış gibi. "Beni asla kaybetmedin. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Gözyaşlarımız yavaşlayana kadar birbirimize sarılıp ağlıyoruz.

Ayrıldığımızda ona bir gülümseme sunuyorum. "Ve ne var biliyor musun? Tüm bu kaosun iyi bir tarafı da var."

Billie kahkahayı patlattı. "Tabii ki bir umut ışığı bulacaksın."

Birlikte verandadaki salıncakta otururken merakla kaşlarını kaldırarak gözlerini siliyor. Brody ve çocuklar, ikimizin de duyamayacağı birtakım şeyleri açıklarken bir daire şeklinde duruyorlar.

İçgüdüsel olarak ona bakıyorum ve bir sıcaklık olduğunu hissediyorum. Ondan yayılan sakin güven, içimde yıllardır kaynayan şeyi uyandırıyor.

Billie bilerek başını eğiyor, bakışlarımı takip dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Hmm, ilginç bir manzara seçimi."

Yüzüme sıcaklık hücum ediyor. "Değil... Yani, sadece.." Kekeliyorum, başımı , utangaç bir kahkaha atıyorum. "Beni güvende hissettiriyor. Gerçekten güvende."

Billie'nin gülümsemesi genişler, muzip ve alaycıdır. "Her zaman . Bu nasıl ezilme?"

"O Alcatraz, aşılması imkansız... hala." Onu hafifçe dürtüyorum, gülerek. "Hiçbir şey olmadı. Öpüşmedik bile."

"Denedin mi?" Yüz ifadesi yumuşar.

Gölet kenarındaki anımızı hatırlayarak dudaklarımı ağzıma götürüyorum. "Reddedildi. . İki yüz dolar almayın."

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda Brody'nin dudaklarında sevimli bir gülümseme beliriyor. Ağabeyim fark ediyor ve ikimizin arasına bakarken kaşları çatılıyor.

Billie'ye dönüp bakıyorum, bağlantıyı koparıyorum.

"Kendimi bildim bileli ona karşı bir şeyler . Belki de bunun bir sebebi vardır. Belki de sonunda birbirinize gerçek bir şans vermeniz zamanı gelmiştir."

Bakışlarını karşılıyorum, sözleri karşısında kalbim çarpıyor. Arkasını dönmeden önce Brody'yle kısa bir süre göz göze geliyorum. Belki de gerçekten zamanı gelmiştir.

Öğleden sonra güneşi açıklığa altın sarısı bir ışık yayıyor, ağaçların arasından sıcak, değişken gölgeler düşürüyor. Zane, Easton, Weston ve Asher'in Brody ve Nick ile alçak sesle konuştuğu avludan sesler bize doğru geliyor.

En yakın arkadaşlarımla ve ailemin burada, birlikte olduğuna, her şeye rağmen beni koruduğuna ve desteklediğine hâlâ inanamıyorum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyor Billie. "Bunu biliyor musun?" ", " diyorum. "Ve aynı şekilde."

Zane çimlerin üzerinden bana doğru geliyor ve verandaya adım atıyor, yüz ifadesi nazik ve koruyucu. "Hey, Harp," diyor, yaklaşıyor ve hafifçe koluma dokunuyor. "konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diyorum, rahat ses tonunun altındaki ciddiyeti hissederek.

Beni Billie'den uzaklaştırıp verandanın diğer ucuna doğru götürüyor.

Zane uzun bir süre sadece bana bakıyor, mavi-gri gözleri dikkatle yüzümü inceliyor.

"Gerçekten iyi misin?" diye soruyor sonunda. Sesi gerçek bir endişeyle doludur. "Herkes burada diye bana kolay cevap verme. Gerçeğe ihtiyacım var."

Ağabeyimin benim için çıplak elleriyle bir orduyla bildiğim için zorlukla yutkunuyorum. "Oraya varıyorum. Çok zor oldu ama her geçen gün daha çok kendim gibi hissediyorum."

Omuzları gözle görülür biçimde gevşiyor ve yüzündeki gergin çizgiler yumuşuyor. "Güzel. Beni korkuttun, küçük kardeşim. Brody'nin orada olmasına çok sevindim."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

Zane hızla başını sallıyor ve omzumu sıkıyor. "Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum. Neye ihtiyacın olursa olsun, ne zaman ihtiyacın olursa olsun beni ara. Senin için her zaman buradayım."

"Söz veriyorum yapacağım," diyorum ona, bakışlarındaki kırılğanlığı fark ederek. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "? Sonbahar nasıl?"

Kardeşim geçen sonbaharda hayatının aşkı Autumn ile evlendi. Dünyadan kaçmak için Cozy Creek'e gittiğinde onunla bir kafede tanışmıştı.

Yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıyor. "O inanılmaz biri. Hayatımın aşkı. İşlerin bu kadar iyi fark etmemiştim."

Onu dikkatle inceliyorum. "Ya sen ve Nick?"

Hemen cevap vermiyor ama çenesi geriliyor ve gözlerindeki acı gözümünden kaçmıyor.

Önceki nişanlısının onu en yakın arkadaşıyla aldattığı için ilişkilerini bitirdiğini düşünürsek, bu hassas bir konu. Nick bazen sikiinin aklından önce düşünmesine izin veriyor. Kardeşim Nick'in o olaydan sonra onun için öldüğünü söyledi ama o kötü kadınla evlenmek bir hata olurdu.

Zane'in Autumn'u bulması gerekiyordu ve birlikte ne kadar tatlı olduklarını gülümsüyorum.

"Durum biraz karışık. Güvenimi kırdı ve bunu affedebilir miyim bilmiyorum ama deniyorum. Aramızın eskisi gibi olacağına söz veremem ama bunun üzerinde çalışıyoruz." Yavaşça nefes veriyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "O benim en iyi arkadaşımdı. Bu öyle kolayca unutabileceğim bir şey değil."

Elini tutup sıkıca sıkıyorum. "İnsanlar hata yapar, hatta büyük, berbat hatalar bile. Affetmek mümkündür. Çok boktan bir durum olduğunu biliyorum ama Nick iyi bir adam. Sadece bazen biraz aptal olabiliyor."

"Aptal herifin teki. Ama sen ne zaman bilge oldun?" diye takılıyor ve derin bir sohbete dalmış olan çocuklara bakıyor. "Neler olacağını göreceğiz." diye ekliyor.

Kardeşimin gözleri kısa bir süreliğine diğerleriyle sohbet eden Brody'ye takılıyor, onun gücü uzaktan bile bana destek oluyor.

Zane boğazını temizliyor, omzumu dürttüğünde gözleri parlıyor. "Karmaşık demişken... Brody Calloway, ha?"

Yanaklarım anında kızardı. "Kapa çenenı."

Sıcak bir şekilde sırtıyor ve nazik bir teslimiyetle elini kaldırıyor. "Rahatla, Harp. Senin için birine güveneceksin, o da odur. O bir Calloway. Hiçbir şeyi yarım yapmazlar. Ve hatırladığım kadarıyla ona karşı hep bir şeyler hissetmiştin. Bahse girerim evlenirsiniz."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Aşk kehanetlerini dağıtmak genellikle benim işim değil mi?"

Kıkırdıyor, eğilip kulağıma yakın konuşurken gözleri şefkatle parlıyor. "Evet, belki de sonunda senin sıran gelmiştir."

Doğruldu, gözleri samimiydi, alaycı tavrı yerini derin bir içtenliğe bıraktı. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, Harp. Brody iyi bir adam. Eğer istediğin buysa, benim tam desteğime sahipsindir."

Beklenmedik bir duygu dalgası beni vuruyor, minnettarlık ve rahatlama içimde birbirine karışıyor. Kardeşime sıkıca sarılıyorum, gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ve onun tanıdık gücünü içime çekiyorum. Kardeşim benim dayanağım, annemin ölümünden sağ çıkmamın tek nedeni. Her şey boyunca beni korudu.

"Teşekkür ederim," diyorum, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmeden. " bu ona cehennemi yaşatmayacağım ve canına okumayacağım anlamına gelmiyor," diyor gülerek ve sırtarak. "Şimdi, bir daha

Ben gittikten sonra başın belaya girmesin. Tamam mı?"

"Deneyeceğim," diyorum ona. "Yine de söz veremem. Bugünlerde bela benim göbek adım."

"Her zaman öyleydi," diye hatırlatıyor bana.

Zane bizi herkesin toplandığı yere götürüyor, kahkahaları ve rahat şakalaşmaları serin dağ havasında rahatça sürükleniyor. Easton saatini kontrol ediyor, bekleyen helikoptere doğru kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını yakındaki çakılların üzerine park etmiş arabasına doğru kaydırıyor.

Brody, Easton'ın gözlerini takip ediyor, ağzı kolay bir sırıtışla kıvrılıyor. "Evet, lanet araban hâlâ tek parça."

Easton kıkırdıyor, başını eğlenerek sallıyor. "Şimdi de zihin mi okuyorsun?"

" gibi bir şey." Brody omuz silkiyor, bakışları sabit ama şakacı.

Weston kardeşine dirsek atıyor, Brody'den bana bakarken gözlerinde muzip bir parıltı var. "Belki de siz ikiniz kaçmalı ve bu işi bitirmelisiniz. Havai fişekler seziyorum."

Billie başını sallayarak Weston'ın kollarına vuruyor ama biliyorum ki Brody'ye zor anlar yaşıyor çünkü onun farklı olduğu çok açık. Hatta mutlu. Sanırım ikimiz de öyleyiz.

"Terbiyeli ol," diye uyarıyor onu sahte bir sertlikle, sonra yumuşak bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Aslında Harp, gitmeden önce sana bir şey getirdim," diyor. "Burada bekle."

Koşarak helikoptere gider ve elinde içi dolu bir hafta sonu çantasıyla döner. "Kıyafete ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Onu sıkıca kucaklıyorum, çantanın içindeki parlak renkli kumaşları gördüğümde neredeyse ağlayacaktım. "teşekkür ederim."

Brody onu aldı ve benim için kulübenin içine soktu. Gideli otuz saniyeden az oldu.

"Birlikte bir fotoğrafımızı çekebilir miyiz? Bilirsiniz, internette sıradan bir şey yayınlamak ve herkesin iyi olduğunuzu ve sadece biraz kişisel zaman geçirdiğinizi bilmesini sağlamak için?" Billie soruyor.

Asher başıyla onaylayarak, "Bu iyi bir fikir," dedi. Billie'nin eski sevgilisi şirketimizi yok etmeye çalıştığında Bellamore ile tehlikeli bir yola girmemize yardımcı olan bir pazarlama uzmanı. "Üzerimizdeki baskıyı biraz hafifletebilir. Şu anda herkes senin kayıp bir kişi olduğunu düşünüyor ama neyse ki o aptal herifle için konuşmaktan başka yapabileceği bir şey yok."

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan," diyorum saçımı düzelterek. "Bok gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diyor Brody ve herkes ona dönüyor. Gülümseyerek omuz silkiyor ama inkâr etmiyor.

Billie telefonunu çıkarıyor, yaklaşıyor ve bir kolunu sıkıca bana doluyor. "Üçe kadar sayınca Küçük Bayan Felaket deyin."

Tam fotoğrafı çekerken kahkahalara boğuluyorum.

"Muhteşem," diyor bana göstererek.

Mutlu görünüyoruz, bu kulübenin dışındaki her şey çok ağır olsa da dünyada umursamayan yeniden gençler gibiyiz.

Ona sıkıca sarılıyorum ve kulağıma fısıldıyor, sesi sadece benim duyabileceğim şekilde. "Hamilelik testi hakkında mı?"

"Kesinlikle hayır," diyorum ona, sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkıyor. "Bu bir tuzaktı. Sanki koşmaya hazırlandığımı biliyormuş gibi planladı. Ben

Hamile değilim." İmplantımın olduğu koluma dokunuyorum. "Old Faithful hala gl bir Şekilde devam ediyor. Öte yandan itibarım..."

Kıkırdıyor ama rahatladığı oluyor. Koruyucu bir kıvılcımla gözlerime bakıyor. "Bunu düzelteceğiz. Söz veriyorum. Ne gerekiyorsa yapacağız. Asher ve Nick yardım edecek."

İçimden duygular akıyor ve en iyi arkadaşıma, hiç sahip olamadığım kız kardeşıme Helikopterin motoru çalışıyor ve kanatları yavaş bir dönüşe sokuyor, gümbürtü alanı dolduruyor. Ayrıldığımızda Billie'nin gözleri parlıyor, kararlılığı içimde kalan korkuları hafifletiyor.

Vedalaşıyoruz, aslında gitmelerini istemiyorum ama kalabilecekleri bir yer yok. Herkes helikoptere doğru ilerliyor.

Easton bana hepsinin sadece bir telefon uzaklığında olduğunu hatırlatıyor.

Weston bana bir kez daha alaycı bir sırtış fırlatıyor ve Brody'nin eğlenerek başını sallamasını sağlayarak, dramatik bir Şekilde "*Elope*" diyor.

Zane beni başka bir sıkı, kardeşçe kucaklamanın içine çekiyor. "Güvende kal, Harper," diyor. "Unutma, neye ihtiyacın olursa ben yanındayım."

"Yapacağım," fısıldıyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum.

Nick ve Asher Brody ile konuşmalarını bitirdikten sonra yüklenirken bana el sallıyorlar.

Havalandıklarında Brody yanımda duruyor, rzgr savuruyor.

Helikopter küçülüp ağaçların arkasında kaybolurken üzerimize bir dinginlik kyor.

Brody elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bu gece şömine başında oturmak ister misin?"

Yavaşça nefes veriyorum, omuzlarımdaki ağırlığın kaybolduğunu hissediyorum. "Kulağa mükemmel geliyor. Bize bir içki getireyim."

"şişeyi al." Gülümsüyor.

imlerin üzerinden geçip verandaya çıkıyorum, sonra da kulübenin içine giriyorum. Dolaba uzanıp tekila şişesini çıkarırken huzurlu sessizlik etrafımı sarıyor. Glmsyorum ve bu bana birkaç anıyı hatırlatıyor. Pencereden Brody'nin kütükleri ve ıraları dikkatle yerleştirmesini izliyorum.

Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi.

Billie'yi görmek, kollarının tekrar bana sarıldığını hissetmek, onunla konuşmak ve gülmek - o ana kadar bu kadar umutsuzca özlediğimi fark etmediğim bir şeydi. Ve Zane'in koruyuculuğu, her şeyin bir şekilde daha iyi olacağına olan inancı, kalbimin ham olan yerlerini yatıştırdı. Ailemin ve arkadaşlarımin yanımda olması beni derinden etkiledi. Bu işte birlikteyiz. Hepimiz bu işin içindeyiz.

Elimde şişeye tekrar dışarı çıktığımda, ateş alacakaranlığa karşı çitirdayarak yanmaya başladığında rahatlatıcı sıcaklığı hissediyorum. Brody alevlerin yanındaki sandalyelerden birine yerleşiyor, sabit bakışları hemen benimkilere yöneliyor. Ateşin sıcaklığı yüzünde dans ediyor, çenesinin güçlü hatlarını ve mükemmel yontulmuş elmacık kemiklerini vurguluyor.

"Buraya gel, Harp," diyor, sesi alçak.

Tereddüt etmeden ona doğru ilerliyorum ve beni kucağına almasına izin veriyorum. Güçlü kolları beni kolayca sarıp sarmalıyor, beni sıkıca kavırıyor ve ben de içine gömülüyorum. Bedenimdeki gerginlik eriyip gidiyor.

Rahat bir sessizlik içinde yudumlayarak tekilayı bir ileri bir geri içiyoruz. Beni sabitliyor ve zahmetsizce kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Brody'nin kolları, düşüncelerimin nereye sürüklendiğini, sakın yüzeyin altında hangi fırtınaların dolaştığını tam olarak biliyormuş gibi beni hafifçe sarıyor. Tek bir kelime bile etmeden, güvende olduğumu ve beni anladığını . Beni çevreleyen nazik gücün tadını ona karşı tamamen gevşiyorum.

Başımı hafifçe eğip gözlerinin içine bakıyorum, "Teşekkür " derken sesim ancak fısıltıyı geçebiliyor.

Beni inceliyor, bakışları sıcak ve meraklı. "Ne için?"

"Burada olduğun için," diyorum göğsümde kabaran duyguları hissederek. "Hazır olmadan önce beni bir şeyler hakkında konuşmaya zorlamadığın için. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiğin için."

"Her zaman." İfadesi yumuşuyor, yüz hatlarını şefkat kaplıyor ve uzanıp gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Nefesim aniden kesiliyor ve onu durduramadan kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Aşık olacaksın, Brody Calloway. Ve bunu yaptığında, kendin hakkında bildiğin her şey değişecek." Gözlerim

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı ve ağzımı kapattım. "Hoppala."

"Az önce bana meşhur aşk kehanetlerinden birini mi söyledin?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. Ona bakmak için tek gözümü açıyorum. "Peki o zaman, buna içerim." Brody yavaş ve sakın bir şekilde

Kıkırdıyor, tekilayı dudaklarına götürüyor, gözleri ateş ışığında parlıyor. Ne sorguluyor ne de inkâr ediyor. Bunun yerine sadece gülümsüyor, sanki zaten biliyormuş gibi, sanki bu geceden çok önce kabul ettiği bir şeyi onaylamışım gibi bilerek gülümsüyor.

Başımı tekrar göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sabit ritmini hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve içimde kelebekler uçuşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, üzerimize çöken huzurun tadını çıkarıyorum.

Hiç şüphesiz yalnız olmadığımı biliyorum. koca bir ordu var, beni koşulsuz seven insanlar.

Ve en önemlisi, şu anda ben Brody'ye sahibim, o da bana.

BRODY

Ertesi sabah Harper karşımda oturuyor, yüz ifadesi günlerdir olmadığı kadar yumuşak. Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler gevşiyor. Dünkü buluşma -Billie'nin onu yakın tutması, Zane'in dikkatli koruyuculuğu, ona en çok değer verenlerin etrafında olmaktan aldığı güç- Harper'ı kurtardığımdan beri hissetmediğim bir sakinlik bıraktı.

Kafasını kaldırıp ona baktığımı fark ediyor. Başını eğiyor, bir kaşını meydan okurcasına kaldırıyor, alaycı bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. "İlginç bir şey mi gördün?"

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum, sesimdeki eğlenceyi gizleme zahmetine girmeden.

Yanakları hafifçe pembeleşiyor, renk boynundan aşağı yayılıyor ve ben daha derin gülümsüyorum.

"Bugün daha iyi görünüyorsun. Daha mutlusun."

Başını sallıyor, gözleri pencereye doğru kayıyor, bir an için düşüncelere dalıyor. Bakışları bana döndüğünde içten bir gülümseme sunuyor. "Dün ettiğimden çok daha anlamlıydı. Herkesin burada olması bana insanların hala bana inandığını ve değer verdiğini hatırlattı."

"Asla yalnız değildin Harp," diyorum ona kararlılıkla. "O zaman da değildin. Şimdi de değil. Asla."

Dikkatli ifadesinin ardında minnettarlık ve sıcak bir şeyler titreşiyor. sessizlik var, ama kolay ve rahat.

Onu izliyorum, bugün kulübede oturmaktan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Son zamanlarda ikimizin de çok ağır anlar yaşadığı bu alandan uzakta bir şey. Aklımda bir fikir kıvılcımlanıyor, mükemmel an için sakladığım bir fikir.

Kendimi masadan uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum. "Hadi yürüyüşe çıkalım. Gölete değil. Farklı bir yere."

Anında ilgisini çekti. "Öyle mi? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bayılacaksın," diye söz veriyorum, onu nereye götürdüğümü gördüğünde yaşayacağı heyecanı şimdiden hayal ediyorum.

Beni inceliyor, bakışlarında merak dans ediyor. "Çok gizemli, Calloway."

"Her zaman," diye cevap veriyorum.

Harper kapıya doğru ilerleyip ayakkabılarını giyerken onu izliyorum, adımlarına geri dönen ince güveni ve saçlarının sırtından aşağıya doğru hafifçe salınışını fark ediyorum. Kendime bir daha kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğime, duvarlarımı bunu hissedecek kadar indirmeyeceğime söz vermişim. Ama Harper bana bakarken, gözleri parlak ve güven dolu, bu savaşı çoktan kaybettiğimi biliyorum. Kahretsin, Harper'la savaşı kaybettim. Ve şu anda, daha az umursayamazdım.

Ona elimi uzatırken sırtıyıyorum. Parmakları benimkilerle kilitleniyor. Bu basit dokunuş damarlarımda yavaş bir ısı atışı yaratıyor. Patikada birlikte yürüyoruz ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Bu sefer açıkça ona bakıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyoruz. Yolda ilerlerken Harper'ın vereceği tepkinin beklentisi derimin altında uğulduyor. Yeni bir şey deneyimlediğinde vereceği tepkiyi arzuluyorum. Onu etkileme dürtüsü -ona anlamlı, bana özgü bir şey gösterme dürtüsü- itiraf etmek istediğimden daha güçlü.

Patika uzun çamların ve sık çalılıkların arasından aşağıya doğru kıvrılıyor. Başparmağını benimkine hafifçe sürtüyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyor ama yüz ifademi sakın tutuyorum. Onun basit dokunuşunun beni nasıl etkilediğini gizleme konusunda uzmanlaştım.

"Neredeyse geldik," diyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, derinliklerinde merak dans ediyor. "Neredeyse nereye?"

"Sabır, Harp." Göz kırıyorum ama bir şey belli etmiyorum.

Sinirlenmiş gibi yaparak ofluyor ama sırtışı onu ele veriyor. "Peki. Sırlarınızı saklayın."

Suyun yumuşak gürültüsü uzaklarda yankılanana kadar onu ağaçların arasından geçirerek ilerletiyorum. Farkındalığının keskinleştiğini, ses netleştikçe merakının arttığını hissediyorum. Sonunda ağaçlar ayrılıyor ve uçurumdan aşağı yuvarlanan تنها bir şelale ortaya çıkıyor.

Su, aşağıdaki derin ve berrak havuza dökülürken güneş ışığında gümüş gibi parlıyor. Çok güzel, tamamen el değmemiş ve dağda saklı. Eden'in öldüğü hafta sonu buradan kaçtığımda keşfettiğim bir yer. Bir daha geri dönmedim. Şimdiye kadar.

Yanımda, Harper yumuşak, huşu içinde bir nefes alıyor, dudakları aralanıyor. Bana dönüyor, yüz ifadesi yumuşayarak nefes kesici bir hal alıyor.

"Brody," diye fısıldıyor, yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Burası bir rüya gibi."

"Bunu söylemek için iyi bir yol. Özellikle de sen karşımda dururken," diye itiraf ediyorum, yüzündeki çığ duygu karşısında boğazım düğümleniyor. "Bunu paylaştığım ilk kişi sensin."

"Kendimi özel hissediyorum." Daha da yaklaşıyor, gözleri benimkileri dikkatle arıyor, söylenmemiş anlamlarla dolu.

Nazik sözleri beni neredeyse çözüyordu. Elimi uzatıp başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum ve teninin sıcaklığını dokunuşumun altında hissediyorum. Harper avucumun içine doğru hafifçe eğiliyor, gözleri temasın tadını çıkarmak için bir anlığına kapanıyor.

"Sen Harp," diye fısıldıyorum. "Sen olduğun mutluyum."

Gözleri yavaşça açılıyor, benimkilere kilitleniyor. İkimiz de hareket etmiyor ya da konuşmuyoruz. Yüklü bir anda duruyoruz, aramızdaki söylenmemiş kelimeler neredeyse dayanılamayacak kadar yüksek.

Sonunda elimi bıraktım ve gerilimi azaltmak için geri çekildim. Ona küçük, şakacı bir gülümseme sunarak suya doğru işaret ediyorum. "gel. Yaklaşalım."

Gözleri duygu dolu. geliyor, omuzlarımız tekrar birbirine değiyor ve bu sefer çekilmiyorum. Birlikte şelaleye doğru yürüyoruz, sessizlik etrafımıza yerleşiyor, olasılıkla dolu ve aramızdaki güçlü bir şeyin değiştiğini anlıyoruz.

Güneş ışığı çağlayan suyun içinden parıldıyor ve gizli mağaranın pürüzsüz taş duvarlarında dans eden renk prizmaları gönderiyor. Harper hemen içeride duraklıyor, تنها alanın büyüsunü içine çekerken nefesi kesiliyor. Küçük damlacıklar güneş ışığının süzölmüş ışınlarını yakalayıarak teninde ve saçlarında parıldıyor ve ben onun her şeyi içine çekmesini izlerken nabzım hızlanıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Bu nefes kesici."

Yavaşça başımı sallıyorum, değişen ışığın yüzünde nasıl oynadığına, her hassas özelliğı nasıl aydınlattığına bakamıyorum. Değerlendirmesine katılmadan edemiyorum, ama bu yerden değil, ondan bahsediyorum.

boşluğun bir kısmını kaldırarak yaklaşıyorum. "Seni buraya getirmek doğru geldi."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ifadesini sıcaklık kaplıyor. "Teşekkür ederim. Bu mükemmel bir şey. Büyölü."

Akan suyun sesi kesiliyor ve bizi dış dünyadan ayıran hafif bir perdeden başka bir şey yok. Harper büyülenmiş bir halde yavaş adımlarla ilerliyor ve ben de içgüdüsel olarak onunla birlikte hareket ederek mağaranın kaygan taş zemininde ona rehberlik ediyorum. Altımızdaki zemin kaygan ve o da tökezleyerek ilerliyor.

"Dikkatli ol," diyorum, onu belinden yakalayıp göğsüme çekiyorum.

"Benim kahramanım."

Harper'ın keskin nefes alışları etrafımızda yankılanıyor, elleri omuzlarımı kavrayarak kendini sabitliyor. Bana bakıyor, mavi gözleri parlıyor, ne kadar yakın olduğumuzu anladığında göğsü hızla inip kalkıyor. Kalp atışlarım kaburgalarımaya çarpıyor, onun bana doğru bastırılmış hissi içimde haftalardır, hatta yıllardır bastırmaya çalıştığım bir şeyi ateşliyor.

"İyi misin?" Fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Şimdi daha iyi," diye nefes alıyor, sesi titriyor, bakışları benimkine kilitlenmiş.

Dünya, göğsünün yumuşak iniş çıkışına, bedeninin sıcaklığına, benimkine karşı şekillenmesine daralıyor. Bakışlarım dudaklarına kayıyor, yumuşak ve hafifçe ayrılmış, kalan tüm direncimi kıracak şekilde beni daha yakına davet . Elim yavaşça kalkıp yanağını kavıyor ve başparmağım çenesini okşuyor. Harper'ın gözleri kapanıyor, dokunuşuma doğru eğilirken yumuşak bir iç çekiyor.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyor ve göğsümde alışılmadık bir ağrı yayılıyor.

Birden kontrolümün kırılğan ipliği koptu.

Eğiliyorum, dudaklarım yumuşakça onunkileri okşuyor, nazik bir dokunuş, ama ağızlarımız buluştuğu anda içimde kontrol edilemez bir şey patlıyor. Harper'ın nefesi kesiliyor, parmakları enseme kavıyor ve beni kendine çekiyor. Öpücük ateşleniyor, ikimizi de çiğ, acil ve gerekli bir şeye dönüştürüyor.

Ağzı benimkinin altında açılıyor, öpücük derinleşirken dudaklarından tatlı bir inilti süzülüyor. Isı damarlarıma doluyor, her sinirimi elektriklendiriyor ve aniden onun hissinde boğuluyorum. Sıcaklığı, tatlılığı ve açlığı yıllardır hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirirken vücudu benimkine doğru eğiliyor, daha da yakınlaşıyor ve aramızdaki ateşi körüklüyor. Ağzının her santimetresinin tadını çıkarıyorum, bana ne kadar mükemmel uyduğunu, bu anı ne kadar çok arzuladığımı görüyorum.

"Brody," diye tekrar nefes alıyor, sesi tizleşiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

İniltisi ortalığı dolduruyor ve içimdeki uyuyan ejderhayı uyandırıp yeniden alevlendiriyor. Arzu ve özlem, üzerimize çöken durdurulamaz bir dalgada birbirine karışıyor.

Onu daha sıkı kavıyorum, öpüşmeyi derinleştiriyorum, ona tam olarak anlayamadığım şekillerde ihtiyaç duyuyorum, yine de bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi, onu beklediğimi anlıyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve onun yumuşak iniltileri buna, bize teslim olmaktan başka bir şey değil. Neredeyse beni çözüyordu. Kontrolü kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakınız, tutku keskin, pervasız bir sınıra doğru ilerliyor ve eğer durmazsak birlikte uçurumdan düşeceğiz.

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Duygularımızın yoğunluğu beni telaşlandırıyor. Yavaşça geri çekiliyorum, ağır nefes alıyorum, alnım onunkine yaslanıyor.

"Harp," diye mırıldanıyorum, özlemin acısı sesime yansıyor, "acelesi yok."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, sesi hafifçe titriyor, gözleri hâlâ kapalı. "Sadece kontrolümü kaybetmek istememe neden oluyorsun."

Hislerimiz karşılıklı.

Birbirimize sımsıkı sarılarak oyalanıyoruz, şelalenin ardındaki sessizliği içimize çekiyoruz. Hafif sis, kızarmış tenimize yerleşiyor ve bizi anın içinde topraklamak için yoğunluğu soğutuyor.

Harper nihayet gözlerini açtığında, bakışlarındaki yumuşaklık ve kırılganlık nefesimi kesiyor. Hafifçe gülümsüyor, utangaç ve tatlı, parmak uçları yüzümde geziniyor.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, alnımı tekrar onunkine bastırarak. "."

Sertçe yutkunuyorum, kalbimi korumak için inşa ettiğim tüm duvarların küle dönüştüğünü hissediyorum. Geri çekildiğimde hâlâ zor nefes alıyordum. İstedğim için değil. Kesinlikle hayır. Elimde olsa, güneş o kaya çıkıntısının altına inene ve mağara gölgelerle dolana kadar onu öpmeye devam ederdim.

Ama biliyorum ki eğer şimdi frene basmazsak, geri olmayan bir çizgiyi .

Harper'ın gözleri benimkilere kilitlenmiş; parlak, soluksuz, cüretkâr. Yanaklarında, şişmiş dudaklarının alaycı kıvrımına uyan bir kızarıklık var.

"İşler iyiye gitmeye başladığında hep durur musun?" diye soruyor, sesi hafif ama daha fazlasını içeriyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Sadece tüm ormanı ateşe vermemizi engellemeye çalışıyorum."

Sırtışı yayılıyor. "Kontrolün kusursuz. Yoksa öyle mi?"

Lanet olası baştan çıkarıcı.

Harper mağaradan dışarı çıkar, sonra havuzun kenarına doğru bir adım atar ve yavaş, akıcı bir hareketle gömleğini kaldırır. Kuru bir kayanın üzerine fırlatıp atıyor, sonra da alçakgönüllülikle uğraşmadan taytını ve külotunu çıkarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Buna biraz yaşamak denir!" Büyük kristal mavisi su havuzuna gürültülü bir "Woohoo" ile dalıyor.

Bir ritim geçiyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve suya basarken ısıltılı bir gülümseme beni bekliyor.

"!" diye . "Korktun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neyden?"

"Benden. Bundan. Çıplak yüzmekten." Etrafında yüzüyor, gülüyor ve suya tembelce tekmeler atıyor. "Tavuk değilsen tabii! Ama şehre döndüğümüzde herkese anlatacağım." Sesi ormanda yankılanıyor.

Kollarımı kavuşturup onu izliyorum. "Az önce ne dedin sen?" Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "Tavuk!"

İşte bu kadar. Gömleğimi başımdan çekip çıkarıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve hızlı bir şekilde soyunuyorum, umursamaz kadınlar ve nasıl benim ölümüm olacakları hakkında bir şeyler mırıldanıyorum.

Sonra onun dalıyorum, su etrafımda bir sarsıntı gibi akıyor. yüzeye çıktığımda ciyaklıyor ve kahkahası ikinci bir akıntı gibi etrafımı sarıyor, beni suyun çekebileceğinden derine çekiyor.

"Şimdi itiraf et, ."

"Sanırım yanıldığımı kanıtladın." Sırıttıyor ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bana doğru yüzüyor.

Ortam ciddileşirken güneşin sıcaklığı üzerimizi örtüyor. Mavi gözleri parlıyor, koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve su damlacıkları dağılmış inciler gibi güneşin öptüğü omuzlarına yapışıyor. Daha da yaklaşmam için beni ikna ederken gözlerinin ardında bir ateş var. Ben de yaklaştım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diyor, sesi kısık ama elektrikli, "bana aşık olduğunu düşünebilirim."

Dudaklarımı yalayıp onunkileri inceliyorum. "Ya yaparsam?"

"Sen biliyor musun?" Gülümsemesi sanki zaten biliyormuş gibi eğiliyor. Aramızda sessizlik akıyor.

"Mmm. Cevapsız cevapları severim," diye fısıldıyor ve aramızdaki son boşluğu da kapatıyor.

Parmaklarım suyun altında belini buluyor. Hiç irkilmiyor.
Eğiliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Nefesim dudaklarında gezinirken soruyorum. Gözleri kapanırken kirpikleri titriyor. "Sadece umut edebilirim."

Bir saniye daha beklemiyorum. Onu tekrar öpüyorum. Yumuşak başlıyor, sanki adlandırılmayacak kadar büyük bir şeyin sınırını test ediyormuşuz gibi. Ama dudakları beni çözen bir iç çekişle ayrılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan birbirimize yapışıyoruz, ağızlarımız acele ediyor, bedenlerimiz sanki yıllardır düşmemeye çalışıyormuşuz gibi suya dolanıyor. Daha da yaklaşıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, vücudu hiç tereddüt etmeden benimkine yapışıyor. Duvarlar yok. Sadece sıcaklık, ten ve istek.

Ona doyamıyorum. Buna. Bize. Adı dilimde ve onu istiyorum, ona havaya ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacım var, şimşek gürültülü bir çatırtıyla yakınımaya düştüğünde.

Gök gürültüsü sanki gökyüzünü parçalıyormuş gibi tepemize çarparken gözlerimiz irkilerek açılıyor.

Harper bana sıkıca sarıldı. İkimiz de nefes nefeseyiz, gözlerimiz kocaman, dudaklarımız ısırılmış. Birbirimizden sarhoş olmuştuk, sonunda çizgiyi aşmış olmanın mutluluğuyla kendimizi kaybetmiştik.

"Şey," diyorum, nefesimi toplamaya çalışarak, "havayı bozmanın bir yolu da bu."

Ama artık bana bakmıyor. Bakışları, sisin yükseldiği ve güneş ışığının gölgeleri bir spot ışığı gibi kestiği gökyüzüne doğru kalkıyor. Şelalenin buğusundan bir gökkuşağı oluşmuş ve o gülümsüyor.

Orada yüzen -yüzeyin hemen üzerinde çırpınan- bir kelebek. Soluk sarı, kanatları narin ve sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi parlıyor.

Harper tamamen hareketsiz kalır ve dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunur. Öncekinden daha küçük ama derin.

"Ne oldu?" Sordum, sesim kısıktı.

İlk başta cevap vermiyor. Kelebek yükselip şelalenin ötesindeki ağaçların arasında kaybolana kadar onu izlemeye devam ediyor.

Gözleri buluştuğunda, bir an öncesine göre biraz daha parlaktı.

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece... evren. O küçük işaretler hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkıyor."

Ve ilk defa, tüm hikayeye ihtiyacım yok.

Fırtına uzaklarda gürliyor, aramızdaki ateş hala yanıyor ama şimdi daha yumuşak bir şeyle sarılmış. Tüm gökyüzünden daha büyük bir şey.

Bir öpücük daha çalıyorum ve parmaklarımı ıslak saçlarının arasından geçirirken bana karşı inliyor.

Öpüşme daha da derinleşmeden geri çekiliyorum. "Sorumlu davranıp geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyorum isteksizce, bu anın hiç bitmesini istemeyerek. "Dağ fırtınaları hızlı hareket eder."

"Her zaman çok mantıklı." Harper iç geçirir ama sırtır.

Kenara kadar yüzdük ve kendimi sudan çıkardım. Arkamı döndüğümde Harper'ın gözleri bana odaklanmıştı.

Kıyafetlerimizi toplarken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Gördüğün bir şey hoşuna gitti mi?"

Dolgun alt dudağını çiğniyor. "Gibi geçtik."

Harper kendinden emin adımlarla sudan çıkıyor ve ben de ona mahremiyet tanıyarak bakışlarımı kaçıyorum.

"Bakabilirsin," diye mırıldanıyor, parmaklarını sırlıklam saçlarında gezdirirken. "Neler kaçırdığını görmeni istiyorum."

Gözlerim onunkilerden vücuduna doğru kayıyor ve her küçük ayrıntıyı özömsüyorum - boynunun zarif kıvrımı, şelaleden hâlâ nemli olan yumuşak saç telleri. Güzel göğüsleri ve diken gibi sivrilen küçük pembe meme uçları. Karnından aşağı kayıyorum ve kalçasının alt kısmındaki dövmeyle fark ediyorum.

"Bekle, dövme mi var?"

Gülüyor ve kıyafetlerini alıyor. "Evet."

"Ne yazıyor?" El yazısına bakmak için eğildim. Sırıttır. "*Küçük Bayan Felaket.*"

Giyinirken içimden kahkahalar yükseliyor.

"Sanırım sana taktığım lakap kalıcı o zaman?"

"Sonsuza dek sıkışmış gibiydim," diyor bana. "Seni öpmeye çalıştım ve sonra üzerine kustum. Bunu hak ettim."

"Eğer ilk başta başaramazsan," diyorum, sözümü , çünkü benden vazgeçmediği için çok mutluyum.

Çalınan bakışlarımızın yüzeyinin altında ihtiyaç ve istek kaynıyor. Yüklü sessizlikte, Harper'ın gömleğini çekerken bana gönderdiği her için için yanan bakışta bunu hissedebiliyorum.

İlk belli belirsiz yağmur damlaları yaprakların üzerine düşmeye başlıyor ve uzaktan yağmurun ve rüzgârın uğultusunu duyabiliyorum.

Elimi ona doğru uzatıyorum ve dolambaçlı patikadan kulübeye doğru ilerlemeye başlıyoruz. Etrafımızdaki dünya toplanmakta olan fırtına bulutlarının altında kararırken, ayak seslerimiz yumuşak orman zemini tarafından boğuluyor.

"Sanki hep bir fırtınadan kaçıyor gibiyim, mecazi anlamda da gerçek anlamda da," diyor Harper, bir başka alçak gümbürtü tepede titreşirken yukarı bakarak.

"Sorun sen değilsin. Yılın bu zamanlarında hava tahmin edilemez. Radara bakmalıydım. İşte bu yüzden spontane değilim," diye cevap veriyorum, adımlarımı onunkilerle eşleştirerek. "Bu hızda gidersek, ağır hava koşulları döneriz."

Bana hafifçe gülümsüyor ve omzunu şakacı bir şekilde benimkine çarpıyor. "Şunu bil ki birlikte yağmura yakalanmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Kıkırdıyorum, ona yan gözle bakıyorum. "Aynen öyle."

Harper bana bakıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor ve dudakları muzip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne?" Ona kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Yok bir şey," diyor, bakışlarını başka yöne çevirirken yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor ve sırtışını bastırıyor. "Sadece mükemmel kışının görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum."

"İyi şanslar." Başımı yavaşça sallıyorum, yolumuz giderek daralırken bir ağaç kökü kümesinin etrafından dolanırken kahkahalarım yumuşak ve derin. "Ben rüyaların şeyim."

"İşte özlediğim Calloway ukalalığı," diye karşı çıkıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor.

Kendimi rahatlattım, kahkahalarının ve alaylarının içimde sürekli boş olduğunu düşündüğüm alanları doldurmasına izin verdim.

Uzaktaki gök gürültüsü yaklaştıkça sessizliğimiz rahat ve kolay. Daha fazla yağmur damlası düşüyor, yukarıdaki gölgelikte daha istikrarlı bir şekilde tıkırdıyor.

Kulübe tam da gökyüzünün dibi görünürken ortaya çıkıyor. Yağmur sıcak tenimde buz gibi hissediyorum. Harper adımlarını hızlandırıyor, elimi hafifçe çekmek için uzanıyor. Onu kucağıma alıp omzuma atıyorum ve verandaya doğru koşuyorum.

"Brody!" diye bağılıyor gülerken. "Beni bir mağara adamı gibi kaldırıp istediğin zaman omzuna atamazsın."

Onu kulübenin sundurma çatısının altına yatırmadan önce kışına sert bir avuç içi vuruyorum. "Az önce yaptım. Bu konuda ne yapacaksın?"

Gökyüzü açılıyor, yağmur sağanak halinde yağıyor ve az önce geride bıraktığımız her şeyi ıslatıyor.

Alt dudağını ısırarak, "Bu gücü başka şekillerde kullanmam gerekebilir, mesela duşta ya da duvara yaslanarak" diye mırıldandı.

"Şunu kesmelisin," diye uyarıyorum, elimde kalan küçük kontrolün kopmuş bir ipte sallanmakta olduğunu bilerek. Kaçınılmaz olarak kopacak, ama ne zaman?

"Bu konuda ne yapacaksın?" Ağzından bir meydan okuma gibi dökülüyor.

Saçları nemli ve gözleri neşeye parlıyor. Onu bu kadar kaygısız, güzel ve canlı görünce nefesim göğsümde kesiliyor.

"Ne?" diye fısıldıyor, bakışlarımı tutarak.

Düşünmeden bir adım daha yaklaşıyorum, aramızdaki tüm mesafeyi kaldırıyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Nefes kesicisin."

Gözlerimin içine bakarken parmakları gömleğime yapışıyor. "Çizgilerden ve kurallardan yoruldum," diyor yağmur etrafımızda durmadan yağarak bizi dünyadan koparıırken.

Parmaklarım onunkileri hafifçe okşuyor, bakışları kısa bir süreliğine düşüyor. "Gerçekten çok çabalıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyor ve aramızda beklenti ve vaatlerle dolu soluksuz bir sessizlik oluşuyor.

Keşke açıklayabilsem ve bir gün korkularımı tam olarak ifade edebilsem, ama yapamam. Henüz değil.

Harper gülümsüyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi neredeyse utangaç bir şekilde ve konuşmam için beni zorlamıyor. Hiç zorlamaz.

"İçeri girmeliyiz," diye mırıldanıyor.

O uzaklaşırken göğsüm sıkışıyor. "Haklısın."

Kapıya doğru ilerliyor, bana umut dolu son bir bakış atıyor, sanki tüm geleceğimizi birlikte hayal edebiliyormuş gibi. Sessizliğinden Harper'ın benden vazgeçmediğini anlıyorum ve lanet olsun ki ben de ondan vazgeçmiyorum. Bu fırtınayı birlikte atlatacağız.

HARPER

Dışarıdaki fırtına devam ediyor. Rüzgârın sürüklediğı yağmur, kulübenin çatısına amansız dalgalar halinde vuruyor. Yatak odasına giriyorum, nemli gömleğimi çıkarıyorum ve serin havada hafifçe titriyorum. Brody mutfakta kahve pişiriyor. Telefonunda The Beatles çalarken zengin aroması kısa koridordan aşağı süzölüyor ve kulübeyi dolduruyor. Çok yaşlı bir ruhu var.

İçinde ne olduğunu görmek için rastgele bir şifonyer çekmecesini açıyorum, soğuşu kovmak için geçici olarak kuru ve sıcak bir şeye ihtiyacım var. Özenle katlanmış kadın kıyafetlerini şaşkınlıkla çekmeceye bakıyorum. Soluk gri bir atleti yavaşça kaldırdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Parmaklarım hafifçe titriyor ve garip bir his göğsümü sıkıyor.

Brody'nin USMC koşu pantolonunu şifonyerimin çekmecesinde hatırlıyorum, kırılgan ve güvensiz erkekleri test etmek için dikilmişti. şu anda hissettiklerim güvensizlikten değıl, meraktan ve yüksek dozda kıskançlıktan kaynaklanıyor. Biraz daha araştırdım ve Bellamore'un neredeyse altı yıl önceki yaz koleksiyonundan bir çift şort gördüm. Biliyorum çünkü onları ben tasarlamıştım.

Kapıya doğıru bakıyorum, nabzım belirsizlikle çırpınıyor. Kıskanmaya hakkım yok çünkü şu anda burada olan benim. Kararsız bir ağı beni ileri doğıru itiyor ve düşüncelerim kulübenin ne kadar تنها olduğuna ve buranın Brody için ne kadar özel görüldüğüne kayıyor ve aniden, bunların kimin kıyafetleri olduğunu ve neden hala burada olduklarını bilmem gerekiyor.

"Harper?"

Yerimden sıçrayıp hızla Brody'nin sesine doğru dönüyorum. Elinde dumanı tüten iki fincan kahve ile kapıda duruyor, bakışları elimdeki şorta takılınca ifadesi rahatlıktan gerginliğe dönüşüyor.

Yüz hatlarını dikkatlice düzeltmeden önce gözlerinde kısa bir süre bir gölge titreşir. Çenesi gerilir ve omuzlarındaki kaslar sertleşir. Ardından gelen sessizlik, çatıya vuran yağmurla bozulur.

"Bunlar kime ?" Ses tonumu hafif tutarak, sesimi hissettiğimden daha kararlı çıkmaya zorlayarak soruyorum. Şortu kaldırıyorum, yüzüne yerleşen temkinli ifade karşısında kalbim sıkışıyor. "Harika bir zevkleri var."

Brody sessizliğini koruyor, iki bardağı da üzerine koymak için yavaşça öne doğru adım atıyor. Hareketleri ölçülü ve temkinli, sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi.

Sonunda tekrar göz göze geldiğimizde sesi alçak ve nadiren açığa vurduğu bir kırılganlık taşıyor. "Onlar Eden'ındı."

Eski bir arkadaşımın adını duyunca nefesim kesiliyor.

Aramızdaki hava ağırlaşıyor. Dikkatle, sanki bu an porselenmiş gibi, şortu indiriyorum ve geri katlayarak çekmeceye yerleştiriyorum. Onları parmaklarım titriyor.

"Eden Banks?" Fısıldıyorum, sesim gergin.

Kalbim şaşkınlıkla çarpıyor. Eden ve ben arkadaştık, Billie ve sıradan kahveler, Bellamore hakkında konuşmalar ve sonsuz olduğunu varsaydığımız gelecek aracılığıyla birbirimize bağlanmıştık. Beş yıl önce hayatı çok kısa sürdü. Brody'nin bu kadar uzun süre taşıdığı şeyin büyüklüğünü anladığımda nutkum tutuldu.

"Ben... Ben ikinizin..." Ben de diyorum ki.

Brody kıpırdamadan duruyor, karanlık bakışları benimkinde sabit, ifadesinde derinleşen gölgeler var. Sanki konuşmadan önce kelimelerini dikkatlice toparlamaya çalışıyormuş gibi yavaş bir nefes veriyor.

"Kimse bilmiyordu," sonunda. "Weston ve Billie dışında."

Boğazım hafifçe sıkılıyor. "Asher?"

"Şimdi biliyor, ama o zamanlar bilmiyordu," diye yanıtlıyor, sesinde acıyla örülü bir şekilde.

Brody aramızdaki küçük mesafeyi geçip dikkatlice yatağın kenarına oturuyor. Bakışları kenetlenmiş ellerine düşüyor, güç toplarken parmak eklemleri sıkılaşıyor.

"Eden ve ben... biz.. kısıydık. Karışık. Sadece bir kaçamaktı. Gizli kalmasını istedi. Öldürülmeden bir hafta önce bitti."

Sessizlik aramızda uzanıyor, sadece yağmur ve hızla atan kalbim bozuyor. Farkında olmadan yaklaşıyorum ve yatağın üzerinde onun yanına çöküyorum. Kelimeler ararken omzum ona sürtünüyor.

"Kimseye söylemedin," diyorum, Brody'nin katlandığı diğer her şeyin yanı sıra yıllarca bununla tek başına uğraştığını düşününce göğsümde bir acı titriyor. "Bunu içine mi ?"

"Kimin umurunda olur ki?" Bana zayıf, yorgun bir gülümseme veriyor, gözlerine ulaşmayan türden. "Bunun aramızda kalacağına dair ona söz verdim. O öldükten sonra, herhangi birine söylemek ihanet gibi geldi. İçimde tutmak daha kolay oldu."

Yavaşça uzanıp elimi ön koluna koyuyorum ve gerginliğin ona yayıldığını hissediyorum. "Bunu tek başına taşımayı hak etmedin. Eden senin için bunu istemezdi."

Gözleri yine benimkileri buluyor. "Üstesinden düşündüm. Sonra, zamanla, sır saklamak ikinci doğam haline geldi. Daha kolay, herkes için daha güvenli."

Elini tutuyorum, ona dönüyorum ve parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum. "herkesi koruyorsun. Ama seni kim koruyor?"

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor; soru onu hazırlıksız yakalıyor. Gözleri tekrar aşağı doğru kayıyor; yüz ifadesi sessiz bir teslimiyete dönüşüyor. "Kendim."

"Hayır," diyorum kararlılıkla, kalbim onun için ne kadar acısa da sesim sabit. "Birinin senin yanında olmasını hak ediyorsun, tıpkı diğer herkesin yanında olduğun gibi. Çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum."

Brody bakışlarını tekrar kaldırıyor ve uzun, yoğun bir an boyunca sessizce beni izliyor. Yüzündeki çizgiler yumuşamaya başlıyor, yerini yavaş yavaş minnettarlığa bırakıyor. "Bunu söylediğim ilk kişi sensin."

Gülümsüyorum. "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Uzanıp gevşek bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde şefkat titreşiyor. "Dünyada güvenmesi en kolay insan sensin, Harp. Her zaman da öyleydin."

"Kimseye söylemeyeceğim." Fısıltıyla verilmiş bir söz. "Teşekkür ederim," diyor.

Aramızdaki hava yeniden ısınıyor ve şarj oluyor. Ama bu an tutkuyla ilgili değil; iki incinmiş insanın sonunda tüm yüklerini bırakıp, her türlü nedene rağmen güvenmeyi seçmesiyle ilgili.

Dışarıda fırtına devam ederken, birbirimizin nefes alış verişinin rahatlatıcı ritmini paylaşacak kadar yakın oturuyoruz ve aramızda yıllarca özenle inşa edilmiş duvarları yıkıyoruz.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz, yağmurun sürekli davul sesi etrafımızdaki sessizliği dolduruyor ve Brody'nin itirafının kenarlarını yumuşatıyor. Düşüncelerimiz gezinirken sözlerimiz aramızda kalıyor. Tedbirli dış görünüşünün ardında taşıdığı ağırlığı hiç fark etmemiştim. Üzüntüsü tahmin ettiğimden çok daha derindi.

Yavaşça bir nefes alıyor, bedenini yatakta benimkine doğru kaydırıyor, yatak onun ağırlığıyla alçalıyor. "Yıllarımı, değer verdiğim herkesin benden uzak durmasının daha iyi olacağına kendimi inandırarak geçirdim. Sevdiğim herkesi kaybediyorum." Sesi son kelimede hafifçe kırılıyor.

Sözlerindeki dayanılmaz hüznü fark ettiğimde ses tonu içimde bir şeyleri sarsıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyorum.

Brody birbirine dolanmış ellerimize bakıyor, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Önemsediğim kişileri kendimden uzak tutarsam herkes için -ve belki benim için de- daha güvenli olur. Çok korkuyorum çünkü dünya beni haklı çıkarmaya devam ediyor."

Boğazım düğümleniyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Elini sıkıyorum, bu basit dokunuşa tüm teselli ve güvencemi katmaya çalışıyorum. "İnsanları kaybetmek senin sebep olduğun bir şey değil. Hiçbiri senin hatan değildi."

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda, yıllarca saklı kalmış kederin bana geri yansıdığını görüyorum. Bunu nasıl kaçırdım?

Boştaki elimle uzanıp yanağını avulıyorum. Gözleri dokunuşla kapanıyor, hafifçe avucuma doğru eğiliyor, sanki temas için can atıyor ama yine de onu tamamen kucaklamaktan korkuyor.

"Ben buradayım," diye fısıldıyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Bunu tek başına atlatmak zorunda değilsin. Artık değil. Bir daha asla."

Gözleri açılıyor, benimkilerle buluşuyor ve onu daha önce hiç bu kadar aydınlık görmemiştim. Bakışları yüzümde geziniyor, her ayrıntıyı hafızasına kaydetmiş gibi araştırıyor.

"Sen her zaman benim içimi grebildin, Harp. Gençken bile. Bu beni her zaman korkuttu ama şu anda bunun için her zamankinden daha fazla minnettarım. Grlmek bir insanın diğerine verebileceği en büyük hediye dir."

"Sen de beni görüyorsun," diye fısıldıyorum, öne doğru eğilip alnımızı birbirine değdiriyorum. "Karşılaştığın hayaletler ne olursa olsun, onları birlikte karşılayacağız, tamam mı?"

Brody nefes veriyor, gerginlik gözle görülür bir şekilde omuzlarını terk ediyor.

İlk kez gitmeme izin veriyor, her zaman kapalı tuttuğu korunaklı alana girmeme izin veriyor. Ona karşı nefes alıyorum, burada olduğumuz süre boyunca sadece beni iyileştirmediğini, belki de benim de onu iyileştirdiğimi fark ediyorum.

Nefes veriyor, "Kahve soğuyor."

Ayağa kalkıyorum, kupamı alıyorum ve duyguları arkamızda bırakarak onu oturma odasına çekiyorum. Yağmur camlara vuruyor ve kalp atışlarımı yansıtan rahatlatıcı bir ritim yaratıyor.

Brody şömineye doğru ilerliyor, bir kibrit çakmadan önce kütükleri diziyor. Ateş kuru odunları sarıyor ve sıcak, altın rengi ateş işığı kulübenin duvarlarına yayılıyor, titreyerek yüz ifadesindeki gölgeleri siliyor.

Kanepenin bir ucuna kıvrılıyorum, bacaklarımı altıma alıyorum ve onu izliyorum, her hareketindeki zen ve sabrı fark ediyorum. En küçük hareketi bile niyet dolu görünüyor, her dokunuşu kasıtlı.

Sonunda kanepenin diğer ucuna yerleşiyor, sırtını minderlere yaslıyor ve uzun bacaklarını uzatıyor. Düşünceli bir şekilde ateşe bakıyor. Onu daha yakından izliyorum, yüz hatlarındaki ince değişimleri incelemekten artık çekinmiyorum.

"Sen iyi misin?" Soruyorum, sesim tereddütlü.

Bana bakıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. "Evet, sanırım öyleyim" diyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Uzun bir süre beni dikkatle izliyor ve kalbim çarpıyor. Aramızdaki sessizlik söylenmemiş bir anlamla dolu - yaşadığımız her şeyin, paylaştığımız her şeyin ve diğer tarafa birlikte nasıl geçeceğimizin kabulü. Gözlerindeki sıcaklık içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

"Harper," diyor, sanki adım söylenmemiş binlerce söz içeriyormuş gibi, "teşekkür ederim."

Dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme dokunuyor.

"Bugün için teşekkür ederim. Burada olduğun için. İstedğim zaman bile kendimden kaçmama izin için."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Küçük Bayan Felaket ile sıkışıp kalmak nasıl bir duygu?"

Gülüyor ve bu ses içimde bir ateş yakıyor. "Mükemmel," diye fısıldıyor bakışlarımı tutarak. "Çünkü seni bırakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Sözlerindeki dürüstlük nefesimi kesiyor, nabzımı hızlandırıyor ama bir şekilde aynı anda beni sakinleştiriyor.

Başımı sallıyorum, birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzülürken boğazım duygularla sıkılıyor. "Ben de öyle."

"Buraya gel," diye fısıldıyor.

Ona doğru kayıyorum ve o da güçlü kollarını etrafıma sarıyor, sanki yok olacaktım gibi beni sıkıca kendine çekiyor. Tenini içime çekerken parmaklarım tişörtünü kavırıyor, onu bırakmak istemiyorum.

Ateş çıtırdarken birbirimize sokularak rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Yağmur kulübenin camlarına serpiliyor ve uzun çizgiler bırakıyor.

Bugün birbirimizi bulduk ve dünyada her şey yolunda.

BRODY

Ertesi gün ön verandaya çıkıyoruz ve kulübenin kapısını arkamızdan kapatıp kilitliyorum. Harper yanımda duruyor, varlığı rahat ama yeni ve heyecan verici bir şeyle yüklü. Onun en ufak bir bakışı bile içime bir sıcaklık .

"Buna hazır mısın?" Charger'ın anahtarlarını parmağımın etrafında döndürerek soruyorum.

"Giyinip dışarı çıkmak tuhaf bir his," diye itiraf ediyor güneş ışığı dağınık bir at kuyruğu şeklinde topladığı altın sarısı saçlarına vururken. "Ama ben hazırım. Sonsuza kadar kulübede saklı kalamam."

Serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum ve bu yeni sınırları her test ettiğimde kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağlıyorum. Parmaklarımızı tamamen birleştiriyor ve karşılık olarak sıkıyor. Doğal ve doğru geliyor, sanki bu uzun zamandır oluyormuş gibi.

Onun için kapıyı açıyorum, o da içeri kayıyor. Arabanın önünden geçip direksiyonun arkasına geçerken gözlerimiz buluşuyor.

Kemerlerimizi bağladık ve bana döndü.

"Easton'ın garajındaki her şey arasından neden özellikle bu aracı seçtiniz?"

Motoru çalıştırıyorum, kükremesine izin veriyorum, gürültüsünü ve gücünü parmaklarımın altında hissediyorum. Sırıttıyorum. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Etrafta dolaşmak ve öğrenmek sana yakışıyor," diye itiraf ediyor.

"Bu araba benim olmalıydı. Beş dakika önce gelip teklif verseydim," diye itiraf ediyorum, çakılları tekmeleyerek garaj yolundan geri çıkarken.

Başı kahkahalarla geriye düşüyor. "Ah, demek bu da kişisel."

"Benim için her zaman öyledir," diyorum ona dağdan aşağı inerken, virajları dikkatle alıyoruz.

Harper camını indiriyor, gözlerini kapatıyor ve temiz dağ havasını içine çekiyor. Ben de aynısını yapıyorum, kendimi onun yerine yola zorluyorum.

"İşte gerçek özgürlük bu," diye fısıldıyor hayallere dalarak, ileride uzun ağaçlarla çevrili dolambaçlı yola bakarken.

Tekrar elime uzanıyor ve ben de ona uzatıyorum. Bu yakınlık ikimizin de ihtiyacı olan, güvenli bir şey gibi geliyor. Başparmağı dalgınca başparmağımı okşuyor ve bu bedenimin elektrikle uğuldamasına neden oluyor. Bu kadar basit bir şeyin bu kadar anlamlı olabilmesi çok garip. Sanki her dokunuşumuz sessiz bir vaat içeriyor.

"Bugünkü planımız nedir?" Bana bakıyor.

"Market alışverişi ve başka ne yapmak istersen," diyerek ona güven verici bir gülümseme sunuyorum.

Gülüyor. "Kasabaya gitmek kadar basit bir şeyin macera gibi geleceğini hiç düşünmemiştim."

Kahkahasının sıcaklığı içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Seninle her gün bir macera, Harp."

Saçlarının gevşek telleri esintide özgürce yanakları ısınıyor. "Bekle, bana karşı yumuşuyor musun?"

"Asla." Ona yan gözle bakarak sırtıtıyorum. "Sen sadece içimdeki en iyiyi ortaya çıkarma eğilimindesin."

Güneş ışığı yüzüne vururken "Bu seçeneği sevdim," diyor. Burada onunla birlikte olmak bir rüya gibi, bir şey gibi hissettiriyor. Ben sadece hayal ettim. Şu anda, bu bizim gerçeğimiz.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor. "Nefes kesicisin," diye fısıldıyorum. "Bir başyapıt."

Ellerimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Beni güzel hissettiriyorsun."

"Öylesin."

Aramızdaki her şey çok hassas ve dengeli. Kısa bir süreliğine birleşmiş ellerimize bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimizi düşünüyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Bana dönüyor ve tüm dikkatini bana veriyor.

Tepemdeki kabarık bulutlara bakıp bu soru hakkında derin derin düşünüyorum. "Bilmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Peki, şehre döndüğümüzde kendimi tekrar ortaya koymak istesem ve başka insanlarla çıkmaya başlasam, bu-"

"Sikeyim hayır." Kaşlarım çatıldı. "Kesinlikle olmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıs kıs gülüyor, kendisiyle eğleniyor.

"Seni o birlikte görmenin bana ne yaptığını bilemezsin."

Sertçe yutkunuyorum ve yüzü yumuşuyor.

"Hayal bile edemiyorum," diye itiraf ediyor, beni hiç kimseyle görmek zorunda kalmadığını bilerek.

İlişkilerim hep gizli kaldı. Onları sakladığımdan değil; sadece kamuoyu incelemesi olmadan daha kolay.

"Ona neden bir şans verdiğimi biliyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Çünkü beni özümde olduğum gibi görüyormuş gibi davrandı. Gerçekte, bunu yapan tek erkek sensin," diye itiraf ediyor çok rahat bir şekilde.

"Harp," diye fısıldadım, "seni kandırdığı için çok üzgünüm."

"Ben değilim. Onun hak ettiğini almasını istiyorum," diyor kendinden emin bir şekilde ve ekliyor: "Yaptıkları, en başından beri gözümün önünde olan şeyi görmemi sağladı ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Her nasılsa hep iyi tarafını görüyorsun."

Ana caddeye park ettik ve ona kapıyı açtım. Önden düğmeli pembe bir elbise giyerek kaldırıma çıktı.

Listemizin ilk sırasında, dış dünyayla iletişim kurabilmesi için ona yeni bir cep telefonu almak var. Elektronik mağazasına girip ellerindeki en akıllı telefonu satın alıyoruz ve Harper'ın yaptığı ilk şey onu bulut hesabıyla senkronize etmek oluyor.

Fotoğrafları yüklendiğinde rahat bir nefes alıyor. "Her şeyi kaybetmekten çok korkuyordum."

Biz ayrılırken cihazı sıkıca tutuyor.

Sokağın sonunda küçük bir var. Serçe parmağımı Harper'inkine takıyorum ve kaldırımdan aşağıya doğru yürüyoruz. Ön tarafta bir sıra metal araba var ve ben bir tanesini kapıyorum.

Ben onu iterken kaşlarını bana doğru sallıyor. "Ateşli."

"Sus," diyorum ona, beni rastgele gözleriyle becerirken.

Dikkatini çeken her ürünü raftan alıyor ve arabanın içine atıyor. Ben zihinsel olarak gerçek öğünleri planlayıp gerekli malzemeleri alırken o abur cuburları -atıştırmalık kekler, cips paketleri, patlamış mısır, çikolata- kapıyor.

"Kimseye söyleme ama ben aslında yetişkin parası olan bir çocuğum," diye mırıldanıyor ve kocaman bir paket ekstra kaşarlı kraker ve Oreo kurabiyesi atıyor.

"Meyve ve sebzelerini yemeye devam ettiğin sürece bir sorun görmüyorum," diyorum ona göz kırparak.

"Mutlu birimiz sorumluyuz." Dirseğiyle beni dürttü.

Araba dolduğunda ve bir hafta yetecek kadarımız olduğunda, çıkış yapmak için ön tarafa gidiyoruz. Çok fazla bir şey almıyoruz çünkü yakında şehre dönmek zorunda kalacağımızı biliyorum. Kulübede Harper'la sonsuza kadar kalmak istesem de, o sonsuza kadar saklı kalamayacak. Bellamore'un ona ihtiyacı var ve Micah onun kayıp bir kişi olduğunu söyledikten sonra halk onun hakkında oldukça endişelendi. Ancak bu sorun yakında çözülecektir.

Ben her şeyi taşıma bandına yüklerken, o farklı şekerleri kapıyor ve sonra gözleri açılıyor. "Kahretsin, hemen döneceğim. Bir şey unuttum."

Bir dakika sonra Harper elinde bir kutu tamponla geri döndü. "Ne olur ne olmaz."

Harper isterse şehirde daha fazla zaman geçirebilmemiz için aldığım termal market poşetlerine yiyeceklerimiz paketlenirken onu kemerin yerleştiriyor.

Ancak günün geri kalanında ne yapacağımızı ona bırakıyorum. İstedğim son şey onun bunalması. İzole olmak insana bunu yapabilir.

Ellerim poşetlerle dolu ve benden biraz almaya çalışıyor ama ona başımı sallıyorum. "Ben hallederim."

"Yani, sanırım senin ellerinde kan dolaşımı kesilirken benim burada durup güzel görünmem mi gerekiyor?"

"Aynen öyle. Ve sen de harika bir iş çıkarıyorsun."

"Teşekkürler," dedi bana. "En son ne zaman yiyecek alışverişi yaptığımı hatırlamıyorum. Genellikle çatı katıma teslim ettiriyorum."

"Çünkü sen şımarıksın," diyorum.

Gücenmiş gibi soluk soluğa kalıyor, sonra dudaklarını ağzına götürüyor çünkü bunu inkar edemeyeceğini biliyor.

"Ve bunu hak ediyorsun," diye ekliyorum. "Eğer benim olsaydın-"

"Senin olabilirim. Hazır olduğunda," diyor ve ikimiz de şu anda aramızda her ne oluyorsa, etiket olmadığını biliyoruz.

Bagajın kilidini açıyorum ve yiyecekleri içine yüklüyoruz.

Elini tutup onu kendime doğru çekiyorum. "Boktan bir ilişkiden yeni çıktın Harp," diye açıklıyorum ona tatlı bir gülümseme vererek. "Ben senin ribaundun olamam."

"Brody Calloway," diyor şakacı bir şekilde, "on üç yaşımdan beri senden hoşlanıyorum. Ribaund kalıbına uymuyorsun. senin tarafından sikilmediğimden bahsetmiyorum bile, nasıl düşünebilirsin ki?" Omuz silkiyor.

Başımı sallıyorum ama içimden dökülen kahkahalara engel olamıyorum. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Aklıma birkaç şey geliyor," diye öneriyor. "Aslında bir liste yapabilirim."

"Hayır. Yardım etmek."

Harper, bir butik ve antika dükkânı arasında yer alan şirin Sugar Pine Springs Lokantası'na göz atıyor. "Yemek yiyebilir miyiz?"

"Sen nasıl istersen," dedim.

"Ne istersem mi?" diye soruyor, ellerini şakacı bir şekilde ceplerine sokuyor ve dudağını ısırtıyor.

Elini tutup onu kaldırımdan aşağıya doğru götürüyorum. "Bir beyefendi olmayı çok zorlaştırıyorsun."

Kaşlarını sallıyor ve gözleri dudaklarımdan sikime doğru kayıyor.

"Harp," diye fısıldıyorum, içeri girerken gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Tepemizde bir zil çalıyor ve genç bir kadın bizi hemen karşılıyor. "Vay be. Mükemmel bir çift gibisiniz."

Harper kaşlarını kaldırarak, "Katılıyorum," diyor.

Ona şakacı bir şekilde başımı sallıyorum, ama bunu zorlaması hoşuma gidiyor. Bu bana sadece akışına bırakmadığını gösteriyor. Ben onun ve o benim değil dersem yalan söylemiş olurum.

"Sizin için bir standa ne dersiniz?" diye soruyor kadın, önlü arkalı iki lamine menüyü eline alırken.

Harper, "Mükemmel," diye yanıtlıyor ve bizi mekanın diğer ucuna götürüyor.

Lokanta yerli halkla dolu. Kimse bize dikkat etmiyor. Sugar Pine Springs'teyken görünmeziz, geçmişleri, aile beklentileri ya da paparazzileri olmayan iki sıradan insanız.

Harper bana bakıyor, gülümsemesi parlak. Hiç düşünmeden aramızdaki mesafeyi kaldırıp elimi sırtının alt kısmına koyuyorum.

Pencere kenarındaki bir masaya kayıyor, güneş ışığı masanın üzerinde birikiyor ve ben onun karşısındaki koltuğa oturmak yerine onun yanına geçiyorum.

Bana yaslanıyor, ben de kolumu ona doluyorum. Bu neyse, ikimizin de kontrol edemeyeceği bir hızda büyüyor.

Sunucu geldi ve hızlıca kahve ve su sipariş ettikten sonra bize her şeyden biraz içeren özel kahvaltıdan vermesini söyledik

-Sosisliden patates kızartmasına ve krep yığnına kadar.

Yalnız kaldığımızda Harper elbisesinin cebinden yeni telefonunu çıkarıyor. Onu izliyorum, gevşek saç tellerinin güzel yüzünü nasıl çerçevelediğinin ve kaydırma yaparken alt dudağını nasıl dalgınca çiğnediğinin tadını çıkarıyorum. Uzun kirpiklerinin usulca yanaklarına doğru süzülmesi, ağzının köşelerinin küçük, gizli bir gülümsemeye dönüşmesi gibi küçük şeyleri fark ederek bakışlarım oyalanıyor.

Bakışlarımı hissedince başını kaldırıp beni yakaladı. "İlginç bir şey mi gördün Calloway?"

"Çok," diye cevap veriyorum, bakışlarını bir kalp atışı daha uzun tutarak. Hafifçe doğru eğilip kulağına fısıldıyorum: "Sadece sen beni çağırmadan önce ne kadar süre bakabileceğimi merak ediyorum."

Elbisesine uygun narin bir renk tenine yayılıyor. "Belki o zaman bir daha hiçbir şey söylemem."

"Çünkü hoşuna gidiyor." Parmaklarımı kolunun dış kısmına sürüyorum ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum. Bunu ona hep yapardım.

"Belki de öyle," diye fısıldıyor, gözleri benimkileri gereğinden uzun süre tutuyor.

Onu tam burada öpmeyi düşünürken o an beklentiyle doluyor ve istesem de yapmıyorum. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyor, çevreyi tarıyor ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin oluyorum.

Kahvemi içerken rahatlıyorum ve birden Harper'ın kaşları çatılıyor. Mutluluğu yerini kaşlarını çatmaya bırakır.

"Harp?" Sesim içgüdüsel olarak alçalıyor. " var?"

Telefonu yavaşça bana doğru çevirmeden önce yine ısırarak tereddüt ediyor. Billie'nin Instagram görerek yaklaşıyorum. Birlikte çektiardıkları fotoğraf ve bunun sadece birkaç gün önce olduğuna inanmak zor. Alt yazıyı okudum.

Gördüklerinize inanmayın. Harper mutlu, güvende ve söylemeyi unutmayalım... bekar. Çok ihtiyacı olan kişisel zamanını geçiriyor.

Yorumlar övgü ve tebriklerle dolu, insanlar Micah'tan nefret ettiklerini söylüyorlar. Ona takıntılı bir yalancı deniyor ki bu onların bildiğinden daha doğru. Bu tür ilgiden hoşlanmadığını bilsem de, destekçilerinin onun için adım attığını görmek için iyi. Yine de tedirginliğinin arttığını hissediyorum ve çenesi gerilirken omuzlarının hafifçe sertleştiğini hissediyorum. Harper her zaman endişeyle uğraşmıştır ve bu hemen fark ettiğim bir şey. Her zaman tanıdım.

Yakınına eğildim ve saçlarına fısıldadım, "İyisin. Güvendesin."

Micah'nın profiline giriyor ve paylaştığı son birkaç fotoğrafta ikisinin birlikte olduğunu görüyor. Yumruğum sıkılıyor, çenem de . Fotoğrafa tıklıyor ve altında Micah'a boktan biri olduğunu söyleyen insanlardan başka bir şey yok.

"Hey," diyorum telefonunun yan tarafındaki düğmeye tıklayarak. "Şu anda o tavşan deliğine girmek zorunda değilsin, tamam mı?"

Telefonunu yere koyarken başını sallıyor. "Haklısın. Onun yüzünü görmek gerçekmiş gibi hissettirdi. Bundan çok nefret ediyorum." Sesi acı doluydu.

"Selam." Sesim alçalıyor ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Dünya eninde sonunda onun hakkındaki gerçeği öğrenecek."

"Umarım beni özgür bırakır, Brody. Her zaman Micah'nın tutsağı olmaktan korkuyorum." Harper yavaşça nefes alıyor, omzuma yaslanıyor, gözleri düşünceli bir şekilde kahve fincanına sabitlenmiş. "Her hatırlatma beni tekrar yaşamaya zorluyor. Sanırım beni öldürebilirdi."

Düşündüğümde burun deliklerim alevlendi ve ilk fırsatta ona ciddi şekilde zarar vereceğinden hiç şüphem yok. Özellikle de onu o lanet olası hapishane evinden aldığım gece içinde bulunduğu durumu düşünürsek.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve vücudumu ona doğru çeviriyorum, neredeyse yüzüm ona dönük. "Bana ne büyük bir neşe veriyor biliyor musun?"

Sonunda bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştu. "Ne?"

"İntikam."

Birbirimize bakıyoruz ve mükemmel dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor. "Ne zaman bilinçaltın boncuk gibi gözlerini adaletin gümüş tepside sunulacağını bilin. Söz veriyorum," diyorum. "Bu sefer yanlış kişilerle uğraştı."

"Lütfen," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Bu savaşa girme." "Bunu aştık, Harp. Bu bir savaş," diye itiraf ediyorum. "Billie için ona borçluyum."

Ve senin için. Çok değer verdiğim insanları incitti ve konu bu olduğunda kimse bundan muaf tutulamaz. Anlıyor musun?"

İç çekiyor. "Senden yapmamayı istesem yapar ?"

"Üzgünüm ama hayır. Sen ve Billie huzuru hak ediyorsunuz. Bunu elde etmeniz tek yolu Micah'ın parmaklıklar ardında olması ya da ölmesi. Sanırım bu onun seçimi."

"Güvende olmanı istiyorum. Seni kaybedemem." Kahve fincanını ağzına götürür ve içer.

"Yapmayacaksın. Bu iş neredeyse bitti. Söz veriyorum," diyorum ona, çocukların Micah'nın tüm yalanlarını ortaya çıkarmak için ellerinden geleni yaptıklarını bilerek.

Easton, Weston, Asher ve Nick, benimkine paralel bağlantıları olan dünyanın en zeki insanlarıdır. Nick kimsenin bulaşmaması gereken bir adam, pek çok kişinin hafife aldığı bir adam, ama o gizli bir silah.

Yemeklerimiz geldi ve masamız farklı tabaklarla doldu.

Yemeğimizi yerken pencereden dışarı bakıyorum ve Harper kahvesini bitirirken kara bulutların içeri girerek güneşi kapattığını fark ediyorum. Dışarıya bakıyor, alçak bir gök gürültüsü camı titretirken kaşları hafifçe çatılıyor.

"Görünüşe göre fırtına bizi yakaladı," diyor. "Her zaman öyle olur."

Sözleri daha uğursuz.

Harper şurubu alıyor ve krep yığınının üzerine kaplıyor.

Onları kesip bir ısırık alıyor ve gözleri parlıyor. "Nasıllar?" diye soruyorum.

Isırığı yutuyor. "Seninkiler daha iyi." Kahkahalarım

kaçıyor. "Beni pohpohlama."

"Her neyse, krep kralı. Gerçek bu."

Nefes almakta zorlanana kadar yemek yiyoruz ve sunucumuza kartımı uzatırken dışarıda yağmur yağmaya başlıyor ve büyük pencereleri su çizgileriyle kaplıyor.

Ayağa kalkıyoruz ve elini tutup onu ön tarafa götürüyorum.

"Burada kal. Ben bir şemsiye alacağım."

"Tamam," diyor, gözleri sadece benim için parlıyor.

Kahretsin, onu tekrar öpmek istiyorum ama tutuyorum. Dışarı çıkıyorum.

Serin yağmurun ilk damlaları üzerime vuruyor. Hızla çarşaflara , acımasızca . Charger'a ulaştığımda gömleğim göğsüme yapışmış, sırlıslık olmuştı. Yüzümdeki suyu silkeleyerek koltuğun altına sıkıştırılmış şemsiyeyi alıyorum, açıyorum ve aceleyle lokantanın girişine doğru geri dönüyorum.

Harper kapının hemen girişinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyor, dudakları nazik ve eğlenceli bir gülümsemeye kıvrılıyor. O dışarı çıkarken şemsiyeyi tutuyorum, dikkatlice üzerinde tutuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor, yanıma doğru eğilirken sesini kahkaha renklendiriyor.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, bakışlarıyla buluşuyorum, aniden şemsiyenin küçük gölgesi altında ne kadar yakın durduğumuzun farkına varıyorum. "Ayrıca, ıslanmana izin veremezdim."

"Yorumlarımı kendime saklayacağım," diyor ve bana dönerken dudağını ısıyor.

Yüzünü yukarı doğru eğiyor, gözleri yumuşuyor, yağmur başımızın üstündeki kumaşa durmadan çarparak bizi dünyadan izole eden özel bir koza yaratırken benimkileri arıyor. Eli benimkine kayıyor, parmaklarımız doğal bir şekilde iç içe geçiyor, beni daha da yakınına çekiyor ve nefessiz bırakıyor.

Yavaşça, kaçınılmaz olarak, aramızdaki mesafe kayboluyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Farkındalığın ham ve inkâr edilemez bir şeye dönüşmesiyle, boştaki elimi yanağını okşamak için kaldırıyorum, başparmağım yağmur benekli teninde hafifçe geziniyor. Dokunuşumla nefesi kesiliyor, dudakları beklentiyle aralanıyor.

Tereddüt etmeden, ağızlarımız nihayet buluşuyor - yumuşak, sıcak, ilk başta geçici. Ama o içimde eridikçe, öpücük doğal olarak derinleşiyor, yumuşak iç çekişi beni daha da içine çekiyor. Harper'ın eli sıırılsıklam gömleğimi kavlıyor, sanki daha fazlasına ihtiyaç duyuyormuş gibi beni kendine çekiyor - daha fazla bana, daha fazla bize, fırtınada birlikte bulduğumuz her neyse ondan daha fazlasına.

Yağmur yağmaya devam ediyor, etrafımızdaki kaldırıma sıcıyor, ama bu küçük şemsiyenin altında hissettiğim tek şey bana sıkıca bastırılmış sıcaklığı, dudakları altımda ayrılıyor, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor. Etrafıma ördüğüm tüm duvarlar onun öpücüğü ve bana sarılışındaki aciliyet yıkılıyor.

Sonunda geri çekiliyoruz, alınlarımız birbirine değiyor, başparmağımla yanağını okşarken nefeslerimiz düzensiz bir şekilde karışıyor, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Brody," diye fısıldıyor, sesi yumuşak ve huşu içinde, yağmurun altında zar zor duyuluyor.

Dünya kendi ekseninde dönüyor.

"Sana aşık oluyorum," diye itiraf ediyor yüzündeki bir tutam saçı okşarken.

"Seni yakalamak için buradayım," diyorum gülümseyerek.

Bir başka uzun an boyunca, sürekli sağanağın altında birbirimize sarılmış, bırakmak istemeden duruyoruz. Şemsiyenin güvenliğinin ötesinde, bana sımsıcak sarılan kadının ötesinde başka hiçbir şey yok.

Sonunda elini tutarak Harper'ı arabaya doğru , kalbim hızla çarpıyor ve bundan geri dönüş olmadığının tamamen farkındayım.

HARPER

Rain kulübenin pencerelerine doğru sürekli vuruyor, ateşten yayılan sıcaklığa karışan rahatlatıcı bir ritim. Brody halının üzerinde uzanıyor, alevler yüzüne sıcak gölgeler düşürüyor. Onun varlığı her zaman olduğu gibi odayı dolduruyor ve kendimi güvende hissediyorum.

Ona bir kez daha bakarken, kalın yün battaniyeye sımsıkı sarılmış bacaklarımı altına sokuyorum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdaki öpüşmemizin anısı aklımdan çıkmıyor; gözlerindeki sessiz yoğunluk, yüzümü kırılğan ve değerliymişim gibi kucaklayışı. Kalbim çarpıyor çünkü fantezilerimden birinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum - neredeyse.

Başını kaldırıp beni onu izlerken yakalıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Televizyon izlemek ister misin? Muhtemelen gecenin geri kalanında yağmur yağacak."

"Hayır," dedim ona.

"İskambil?" diye soruyor, kolunu kanepeye dayayarak. "Hatırladığım kadarıyla eskiden okeyde çok iyiydin."

Bunu hatırlamasına şaşıracak bir kaşımı kaldırdım. Annemin en sevdiği oyunlardan biriydi ve kemoterapi tedavisi gördüğü zamanlarda bu şekilde vakit geçirirdik.

"Kaybetmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum."

Gülüyor, kendini dikleştiriyor ve şöminenin yanındaki kitap raflarının altındaki ahşap dolaba doğru uzanıyor. Etrafı karıştırıyor ve yıpranmış bir iskambil destesiyle geri dönüyor.

"Yenileceksin, Alexander. İşin içinde yeterince şans var, bu yüzden *kaybettiğinde* beni hile yapmakla suçlayamazsın."

"O kadar iyi olduğunu mu ?" Onunla birlikte yere doğru kayarak alay ediyorum.

Brody bana doğru eğiliyor, kartları bir profesyonel gibi karıştırıyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Hiçbir fikrin yok."

"İyi o zaman, ilginç bir hale getirelim," diye meydan okuyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim hızla çarpıyor. "Kaybettiğin her el, bir parça giysinin yok olmasına neden olacak."

Desteyi karıştırmayı bırakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor, yavaş ve ateşli bir gülümseme dudaklarını bükmeden önce bir an şaşırıyor. "Bu gece kendini cesur hissediyorsun."

Midemde ısı birikiyor. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Kıyafetlerin dışında," diyor, kartlarımı bana uzatırken bakışları hafifçe kararıyor. "Dikkatli ol, Harp. Ateşle oynuyorsun."

"Güzel. Yanmak için can atıyorum," diyorum, nabzım hızlanırken kartlarımı düzenliyorum.

Bana daha yakın oturmak için kayıyor. "Sen bir belasın." "Ve bunu H-A-R-P-E-R diye heceliyorsun."

Çıtırdayan odun sesleri aramızda rastgele oluşan rahat sessizliği doldururken kıkırdıyor. Gözlerimiz kartların üzerinde her buluştuğunda kelekler uçuşuyor. Her şakacı bakışta fısıldanan sonsuzluk vaadi var. Stratejim gönülsüz; dikkatim onun yontulmuş çenesindeki kirli sakal ve alevlerin ışığının yüksek elmacık kemikleri üzerinde dans edişinin büyüleyici şekli tarafından çok fazla tüketiliyor. O çok güzel.

Brody elindeki bir kartı kaydırıyor ve bana bakmadan önce ona göz atıyor. "Aldığın kartlara bakılırsa, sanırım buna ihtiyacın var."

Omuz silkiyorum. "Yere bırak da görelim."

Brody bir kız atarak bana tam ihtiyacım olan kartı verdi.

Ellerimi çırpıyorum ve "Woohoo" diye .

"Ugh."

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun," diye , meldimi yere koyuyorum ve eli kazanıyorum.

"Biliyordum." Sahte bir pişmanlıkla başını sallıyor.

"Kural kuraldır," diyorum ona, uzun kollu termal tişörtünü yavaşça başının üzerinden çekerken gözlerim onunkilerden ayrılmıyor.

Dövmeli kasları ve güçlü omuzları ortaya çıkıyor. Nefesim kesiliyor ve tabii ki fark ediyor. Her şeyi fark ediyor.

"Dikkatini fazla dağıtma," diye uyarıyor. "Yoksa bir saat içinde çıplak kalırsın."

"Bu bir söz mü?" Kartları toplayıp karıştırırken gülerek soruyorum.

Brody bir not defteri ve kalem alıyor, böylece skor tutabiliyoruz. Ayağa kalktığı anda, spor ayakkabısının içindeki paketi fark etmeden edemiyorum. Yanaklarım kızarıırken bakışlarımı kaçırmak için kendimi zorluyorum.

"Suçlu görünüyorsun," diyor gülerek.

"Zihin okuyucu olmadığına şükret," diyorum ona.

"Ama şu anda ne düşündüğünü bilmek ." Sırıtiyorum.

"Eminim istersin."

Bir sonraki tur hızlıca oynanıyor, ancak bu sefer Brody meld'ini ilk önce bırakıyor, ben iç çekip kaybeden elimi atarken gözleri zaferle parıldıyor.

"Adil olan adildir," diyor, sesinde alaycı bir meydan okuma var.

I tereddüt sadece Kısaca önce kayar ve
battaniye itibaren Omuzlarımdan tutup eşofman üstümü
çıkardım ve sadece atletimi bıraktım.

Gözleri üzerimde geziniyor, hararetli bir takdirle oyalanıyor. "Oh, kat kat giyinmişsin. Hiç adil değil."

"Hesaplarıma göre," diyorum, "önümüzdeki iki maçı kazandığım sürece doğum günü kıyafetini giyiyor olacaksın."

"Ah, çoraplarımı saydın mı?"

Kaşlarım çatıldı. "*Hileci*."

Homurdanıyor ve bu o kadar sevimli ki, o kadar kaygısız ki, bununla zar zor başa çıkabiliyorum.

Oyuna devam ediyoruz, her turda engellerimizi kaldırıyoruz. Atılan her kartta ve yumuşak kahkahada bakışlarımız daha uzun sürüyor, nefeslerimiz derinleşiyor ve aramızdaki boşluk daralıyor.

Bir sonraki eli ben kazanıyorum ve Brody çorabına uzanıp bana mini bir striptiz yapıyor, çorabı başının üzerinde döndürdükten sonra bana doğru fırlatıyor.

"Eww, kokmuş erkek çorapları!" Sütyenim ve külotumla yere otururken kahkahalarımı tutamayarak ona söylüyorum.

Gözleri vücudumda aşağı yukarı kayıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Onun bakışları altında olmayı seviyorum. Karnımda ısı birikiyor ve bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Koyu mavi gözleri benimkileri sabit bir şekilde tutuyor, ham bir yoğunlukla yanıyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

Öne eğilip atışımı yapıyorum, dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. İçimden elektrik akımı geçiyor. "Sana ihtiyacım var." "Bana sahipsin," diye itiraf ediyor.

Duygular boğazımı sıkıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Bakamıyorum. Bakışlarımız kilitlenirken, çıtırdayan ateş arka planda kaybolurken an çok gerçek, çok mükemmel. İkimiz de bunu hissediyoruz; değişimi, teslimiyeti, aramızdaki durdurulamaz çekimi. Nefes alış veriş benimsiyle eşleşiyor - sığ, düzensiz, aynı ağrıyan ihtiyaçla kenarlı.

"Brody..." Fısıldıyorum, sesim kırılmalı ve istekle titriyor. "Bana durmamı söyle."

Bakışları kısa bir süreliğine dudaklarıma düşüyor, sonra şiddetli bir şefkatle dolu gözlerime geri dönüyor. "Hayır."

Nefes alıyorum, kalbim neredeyse patlayacak. "Tamam."

Ve bu kez bir araya geldiğimizde tereddüt yok, sadece teslimiyet var.

Brody'nin ağzı yumuşak ama talepkâr bir şekilde benimkini kapıyor ve damarlarımda bir ısı dalgası oluşturuyor. Dudakları sıcak, hafif çikolata tadında. Bu öpücük farklı; duraksama yok, tereddüt yok. Bunun yerine derin ve amaca yönelik bir öpüşme.

İri elleri belimi buluyor, hafifçe kavradıktan sonra yavaşça karnıma doğru kayıyor ve tenimde nazik daireler çiziyor. Her dikkatli dokunuş içime ürperti gönderiyor, daha önce hiç deneyimlemediğim derin bir ihtiyacı uyandırıyor. Onun içinde eriyorum, kollarım boynuna dolanıyor, beni kucağına götürürken parmaklarım saçlarının yumuşaklığında kayıyor.

Yavaş ve sarhoş edici öpüşmemize bir kez bile ara vermedik.

Kalın sikine yerleştiğimde inliyor, vücutlarımız aynı hızla geliyor, aramızda bir fırtına gibi sıcaklık oluşuyor. Kalp atışlarının parmak uçlarımda hızlandığını hissediyorum, kendi nabzımın ritmiyle eşleşiyor, şiddetli ve acımasız.

Dudaklarım ağızından kulağına ve boynuna doğru kayıyor. Dilim boynunun dibine doğru uzanan dövmelerin izini sürüyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ben uzaklaşırken.

Alnını benimkine yaslarken nefesim kesiliyor ve hafifçe başım dönüyor, kontrol için savaşıırken gözleri kapalı. Parmaklarımı çenesinin sert çizgisi boyunca gezdiriyor, her bir özelliğine kazınmış güç ve kırılmalığa hayret ediyorum.

"Bu doğru hissettiriyor," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde çarparken sesim titriyor. "Sanki olması gerektiği gibi."

Gözleri açık, genellikle kilit tuttuğu duygularla dolu. "Kaçınılmazsın." Sesi kaba, çiğ, çıplak.

Başımı sallıyorum, yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. "Tek istediğim sensin, tam olarak şu an olduğun gibi."

Ağır bir şekilde nefes veriyor, sesi alçalıyor, duygu dolu bir şekilde, "Uzun zamandır kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim. Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"," diye sertçe araya giriyorum, ağızının köşesine uzun bir öpücük konduruyorum, sonra çenesi boyunca bir tane daha, dudaklarımla altında titrediğini hissediyorum.

Parmakları kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekiyor, iç savaşıyla mücadele ederken nefes alış verişleri düzensizleşiyor. "Eğer durmamı istiyorsan, sadece-"

"Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum sertçe, bakışlarımla onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Yavaşça direnci kırılıyor, yerini vücudumdaki her sinire lezzetli bir sıcaklık gönderen yakıcı bir kararlılık alıyor. Uzanıp parmaklarını dikkatlice saçlarımla arasından geçiriyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Seni istiyorum, Harper. Tamamen istiyorum. Ama sadece sen hazırsan."

"Ben hazırım," diye nefes veriyorum.

Brody beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derin, daha aç ve aramızdaki tüm duvarlar yıkılıyor.

Güçlü elleri kalçalarımla altından kayarak beni zahmetsizce kaldırıyor. Beni pelüş halının üzerine yatırırken dünya etrafımda dönüyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum, beklentiyle ve sinirle yarışıyorum. Onunla böyle birlikte olmayı hayal etmişim.

sayısız kez, her zaman bunun mümkün olmadığına inandım. Çok yanılmışım.

Ama şimdi burada, ağırlığı üzerimde, mavi gözleri arzu ve özlemle kararmış. Uzanıp çenesinin çizgisini izlerken, her sert konturu, her dövmeyi ezberlerken nefesim titriyor. Titreyen ateş ışığı onu altın rengine boyuyor ve ben aniden bu anın gerçekliğinin üstesinden geliyorum.

Brody Calloway birlikte olmak üzereyim, bunun ne anlama bile tam olarak anlamadan önce istediğim adamla. Gençken gözümü dikip baktığım, toplantılarda sinsi bakışlar attığım, her gülümsediğinde, güldüğünde ya da yanımdan geçip gittiğinde nabzımın hızlandığı çocuk. Bu duyguları içimde sakladım, sıradan gülümsemelerin ve gönülsüz sataşmaların altındaki sırları dikkatle korudum.

Ama şu anda, bakışları benimkilere kilitlenmişken ve teninden sıcaklık yayılırken, artık saklanmama gerek yok. Bu rüya gerçek.

Brody ağzını indiriyor, boğazımın çukuruna nazik öpücükler konduruyor, altında titrememe neden olan bir sıcaklık bırakıyor. Parmaklarım saçlarında , onu kendime yakın tutuyorum, bir saniye bile bırakırsam uyanacağımdan korkuyorum. Bu mükemmel fantezinin parmaklarımın arasından su gibi kayıp gitmesinden korkuyorum.

"Küçük Bayan Felaket," diye fısıldıyor tenime karşı, sanki en ufak bir baskıyla beni paramparça etmekten korkuyormuş gibi.

Sözleri içime bir sıcaklık yayarken, göğsümdeki her yalnız ve belirsiz yeri doldururken kahkahalara boğuluyorum. Ona ait olmanın, onun tarafından görülmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal ederek geçirdiğim onca yıl, bu gerçekliğin yanında hiçbir şeydi. Hiçbir şey beni onun gözlerindeki yoğunluğa ya da dokunuşundaki şefkate hazırlayamazdı.

"Bunun hayalini kurmuştum," diye itiraf ediyorum, kalbim kendi savunmasızlığım karşısında endişeyle çarpıyor. "Senin hakkında."

Nefesi kesiliyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir duyguyla kararıyor. Bana çok değerliymişim gibi bakıyor, sanki onun da ummaya cesaret edemediği bir şeymişim gibi.

"Rüyalardan daha iyisini hak ediyorsun Harper," diye mırıldanıyor, dudaklarını özenle köprücük kemiğime bastırarak. "Sen her şeyi hak ediyorsun."

Gözlerim doluyor, duygularım boğazımda , ama cevap veremeden elleri sütyenimin altından kayarak sütyenimi çıkarıyor, dokunuşu ateşliyor

Bir kaleydoskop gibi dağılan kıvılcımlar. Kaburgalarım boyunca uzanan parmak uçlarının sıcaklığı, içimde çağlayan özlem ürpertileri gönderiyor, daha önce hiç deneyimlemediğim kadar derin ve güçlü arzular uyandırıyor.

Nefesim hızlanıyor, beklentim baş döndürücü bir telaşla birleşiyor. Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, hayranlıkla dolu. Bakışlarının altında tenim karıncalanıyor, kızarıyor ve canlanıyor çünkü beni bir hazine gibi hissettiriyor. Parmak uçlarının her dokunuşu bir vaat gibi geliyor - Brody'nin bana sunabileceğini hiç hayal etmediğim bir vaat.

Nazik bir acelecilikle külotumu kalçalarımın altına indiriyor, elleri hafifçe titriyor ve dikkatli kontrolüne ihanet ediyor. Onu yakından izliyorum, bakışlarının altında güçlendiğimi ve arzulandığımı hissediyorum, aniden onun da ne kadar derinden etkilendiğini fark ediyorum. Bu an benim için olduğu kadar onun için de çok önemli.

Karnıma doğru öpücükler bırakarak aşağı iniyor. Ama daha aşağılara indikçe, göğsümde endişe kıpırdanıyor. Nabzım hızlanıyor, belirsizlik beni kavıyor.

"Bekle," diye nefes alıyorum, dudakları kalça kemiğime sürtünüp tehlikeli bir şekilde yaklaşırken sesim titriyor. "Hiç kimse... Benim hiç kimsem olmadı..."

Hemen duraksıyor, bakışlarını benimkilere dikeyyor, tereddütlerimi hissettikçe gözlerindeki anlayış yumuşuyor. Avuç içi uyluğumun iç kısmına yerleşiyor, sıcak ve güven verici, beni anında topraklıyor. "Durmamı istiyor musun?"

"Hayır," diyorum çabucak, kelimeyi ağzımdan kaçırmak için ne kadar hevesli olduğumu görünce yanaklarım kızarıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Ben sadece ne bekleyeceğimi bilmiyorum. *Bunu* daha önce kimse yapmadı."

Kalçama yumuşak bir öpücük konduruyor, gözleri gözlerimi tutuyor, sesi alçak ve yatıştırıcı, "Ağırdan alacağız. Eğer rahat değilsen söylemen yeterli."

"Tamam." Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, onun sabırlı güvencesi karşısında nefesim düzene giriyor.

Brody'ye tamamen güveniyorum ve gözlerindeki özen ve saygı bu güveni daha da derinleştiriyor.

Yavaş, yıkıcı bir gülümseme ağzını kavislendiriyor ve bakışlarında sıcaklık alevleniyor. "Bu anı uzun zamandır bekliyordum," diye itiraf ediyor, zengin bir sesle

duygularla tenimi öptü. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Titreyerek nefes veriyorum, gerginlik yerini saf beklentiye bırakıyor, kalçalarımı daha geniş açtığımda bedenim titriyor. Ağzını indiriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudakları beni bulduğunda yumuşak ve acı verecek kadar nazik.

Bir iç çekiyorum ve dünya eriyip oluyor. Önce yavaşça hareket ediyor, dudakları yumuşak darbelerle beni keşfediyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, vücudumdaki sıcaklık artıyor.

Brody kalçalarımı sıkıca kavriyor, kucaklaşmanın derinliklerine gömülürken beni açık tutuyor. Ağzı giderek artan bir güvenle üzerimde geziniyor, dili kıvrımlarımın arasından kayıyor, dokunuşuna nasıl tepki verdiğimi ezberlemek için çaresizce her santimimi kızdırıyor ve keşfediyor.

"Oh Tanrım," diye fısıldıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor, orgazm çok hızlı gelişirken kalçalarım istemsizce ağzına doğru eğiliyor. Elektriksel zevk omurgamda hızla yükselirken, bu his çok baskın. "Çok iyi hissettiriyor ..."

Hassas tenime karşı inliyor, titreşim beni onun altında titretiyor, beni daha önce hiç ulaşmadığım bir doruğa doğru yönlendirirken nefessiz ve çaresiz kalıyorum. Nabzım hızla atıyor, karnımın derinliklerinde zevk birikiyor, dilinin her hareketiyle, o hassas noktanın üzerindeki her kasıtlı girdapla taşmakla tehdit ediyor.

"Mmm. Yeni favori lezzetim," diye mırıldanıyor kısık sesle, en mahrem bölgem boyunca daha derin öpücükler bastırarak. "Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Arzu dolu sesi beni neredeyse uçurumun kenarına iterken ürperiyorum. Başımı kaldırıyorum ve tatlı işkencesine devam ederken onun için için yanan bakışlarıyla buluşuyorum. Dilini vücudumdaki her sinire kıvılcımlar gönderen yavaş, şehvetli vuruşlarla hareket ettirirken, gözleri sahiplenici bir arzuyla benimkini şiddetle tutuyor.

"Bunu düşündüm," diye fısıldıyor kabaca. Hırıltısı yoğun bir açlıkla titreşiyor, nefesi tenime değiyor. "Seni tatmak, seni benim yapmak... Tanrım, Harper, seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

"Anlat bana," diyorum kısık bir sesle. "Yıllar."

Kabulü içimde bir ateşi tutuşturuyor ve kendimi tamamen ona kaptırıyorum. Yakınlık, güven, bana tapınma hissi beni daha yükseğe fırlatıyor, nefes nefese kalana, adını haykırana, serbest kalmak için yalvarana kadar hisler eziyor.

"Lütfen, durma. Çok yaklaştım..."

Bir parmağını dikkatlice içimde kaydırıyor, yavaşça hareket ediyor ve kıvrılıyor, dilinin her alaycı vuruşuyla mükemmel bir zamanlama yapıyor. Vücudum titriyor ve sırtım yerden yükseliyor. Umutsuzca kenara doğru koşarken bacaklarım titriyor.

"İşte bu, Harp," diye cesaretlendiriyor, sesi ısınmış etime karşı alçak bir törpü gibi. "Benim için bırak."

Sesi, dokunuşu, ağzının amansız ritmi beni uçurumun kenarından aşağı yuvarlıyor. Orgazm nefesimi kesiyor. Ecstasy içimde patlıyor, sıcak ve tüketiyor. Çığlıklarım kabinde yankılanıyor, zevk dalgaları üstüme üstüme geliyor ve tüm bedenim onun elinde titriyor.

Brody her titreyişimde bana rehberlik ediyor, beni o baş döndürücü zirveden aşağı indiriyor. Kalbim nihayet yavaşlayana, tekrar nefes alabilene kalçalarımın öpücükler konduruyor, tenime övgüler fısıldıyor.

Gözlerimi kırıpıştırarak tavana bakıyorum, görüşüm bulanık. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyorum nefes nefese, yoğunluğun sarhoşluğuyla. "Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

Yavaşça vücudumda ilerliyor, ağzımı yavaş ve derin bir öpücükle yakalarken gözleri sahiplenici bir şefkatle yanıyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyor, kaslarındaki gücü ve kısıtlamayı hissedebiliyorum.

"Bu sadece başlangıç Harper," diye fısıldıyor dudaklarıma kabaca, sesi vaatlerle dolu. "Bütün gece bizim."

"Umarım sonsuza dek yaşarız," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı dağınık siyah saçlarında gezdirirken.

"Var," diye onaylıyor ve beni tekrar öpüyor. "Yapıyoruz amına koyayım."

BRODY

Harper'ın avuç içleri göğsüme bastırıyor, nazik ama sert, beni halının sıcaklığına karşı sırt üstü yatırıyor. Kalbim onun parmaklarının altında bir davul gibi çarpıyor, her düzensiz gümbürtü göğsümün derinliklerinde yankılanıyor ve çok uzun zamandır uykuda olan yerleri uyandırıyor.

Saçları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyor, gözleri ısıltı ısıltı ve benimkilere kilitlenmiş bir şekilde üzerimde duruyor. O sessiz anda aramızda kırılma titreyişleri. O kadar uzun zamandır kendime konuşmak için izin vermediğim bir dil ki, bunun yoğunluğu karşısında neredeyse boğulacaktım. Savunmalarım ortadan kalkıyor ve Harper bana ona duyduğum ham ihtiyaçtan başka bir şey bırakmıyor. Bu acıtıcı, ilkel bir ihtiyaç ve ona havadan daha çok ihtiyacım var.

Yavaş yavaş, santim santim bana batıyor ve her yerim içine gömülene kadar kontrolü ele alıyor. Hareket etmiyor, vücudunun bana uyum sağlamasına izin veriyor. Onunla bu şekilde birlikte olmanın hissi neredeyse kör edici. Zevk ve duygular iç içe geçip tek bir duyguya dönüşürken göğsümden keskin bir nefes kopuyor ve neredeyse beni çözüyor.

Harper yavaşça hareket ediyor, kalçaları nazikçe dönüyor. Parmaklarım kalçalarını kavriyor, sanki sadece benim için şekillendirilmiş gibi bana mükemmel uyumunun tadını çıkarıyor.

Boğazım düğümleniyor. Kendime buna yakın bir şey hissetme izni vermeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşündükçe kahroluyorum. Ama

Şimdi bile, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha derin, daha yoğun. Harper'la sadece fiziksel değil, duygusal, neredeyse ruhani bir bağ kuruyoruz. Bakışlarında kaybolurken ona tapmak istiyorum. Taşıdığım her yarayı görüyor ama yine de bana değerli bir şeymişim, korunmaya değer bir şeymişim, istediği bir şeymişim gibi bakıyor.

Beni aşağı yukarı kaydırırken nefesim kesiliyor; vücudunun her kayışı kontrolü alıyor. Zevk kontrolsüzce artıyor, ama onunla her saniyenin tadını çıkarmak için çaresizce mücadele ediyorum. Bu birçoğunun ilki ve asla unutmak istemediğim bir şey.

"Harp," diye törpülüyorum, sesim boğuk çıkıyor. Gömülü duygularımın pürüzlü kenarları boğazımı tırmalıyor ve yıllardır sallanıp durduğumuz çizgiyi nihayet aşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini kelimelere dökemiyorum. Parmaklarım vücudunda geziniyor, teninin ipeksiliğini, belinin kıvrımlarını ve aramızda yayılan sıcaklığı ezberlemek için o kadar çaresizim ki.

Öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, nefesi ağzımda titriyor. "Ben sana aidim, Brody."

İtiraf içimi parçalıyor, aptalca saklayabileceğime inandığım tüm engelleri paramparça edecek kadar güçlü. Bir elimi boynunun arkasına koyup dudaklarını kendime doğru yönlendiriyorum, onu öpmek için çaresizce çırpınıyorum - kendimi onun içine işlemek, hissettiğim ama ifade edemediğim her şeyi kelimeler olmadan vaat etmek için. O benim kalbimi çaldı.

Yüzünü avuçluyorum, gözleriyle yoğun bir şekilde buluşuyorum. "Ben de seninim," diye onaylıyorum, çok uzun zamandır sakladığım bir gerçeği itiraf ederek. "Ne kadar istersen o kadar."

Gözleri parlıyor, merak, güven ve daha derin bir şeyle dolu, kalbimi neredeyse acı verecek kadar sıkıca kavrayan söylenmemiş bir şey. Sonsuza kadar.

Kalçaları tekrar hareket etmeye başlıyor ve sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri yok eden bir ritim buluyor. İnliyorum, onu daha sıkı kavriyorum, kendimi her zaman benim için ayırdığı sarhoş edici güvende kaybediyorum.

Çok ileri gittim, inşa ettiğim tüm duvarlar onun bana hissettirdiklerinin ağırlığı altında yıkılıyor. Korkutucu, heyecan verici ve inkâr edilemez. Yıllarca kendimi korudum.

tekrar böyle hissetme umudu. Ama şu anda, Harper'la birlikte, tüm korkular önemsizleşiyor, bu yakınlığın altında boğuluyor.

Parmaklarım teninde geziniyor ve her kıvrımını, her nefessiz iniltisini hafızama kaydediyorum. Yumuşak nefes alışları ve inlemeleri beni çevreliyor, derinliklerine doğru çekiyor. Onun içinde boğuluyorum, bedenlerimizin her vuruşunda. Bana hissettirdikleri, kafamın içinde çığlık atan söylenmemiş gerçekleri pekiştiriyor. Ona ihtiyacım var. Sadece bu gece için değil, son nefesime kadar. Harper benim insanım, benim diğer yarım ve bu beni çok korkutuyor. Her zaman korkuttu. Ama artık bunu kabul etmeye hazırım.

Kendimi tamamen bırakıyorum, bu muhteşem kadına, bu anın vahşî güzelliğine, mümkün olduğuna inanmayı bıraktığım bir geleceğe tamamen teslim oluyorum. İkimiz de umutsuzca birbirimize sarılana, düzensiz ve senkronize bir şekilde nefes alana, bir olarak hareket edene, sonuna kadar yarışana kadar onu daha hızlı, daha derine yönlendirirken gözleri kapanıyor, başı geriye eğiliyor.

Haykırırken etrafımda titriyor, beni o kadar sıkıyor ki adımları unutuyorum. Serbest bırakılmam içimi parçalıyor ve görüşümü bulanıklaştıracak kadar güçlü. Nefesim kesiliyor, gözlerim yanıyor ve kalbim daha önce hiç olmadığı kadar açığa çıkıyor.

Dudaklarımdan tereddüt etmeden fısıltıyla bir söz döküldü. "Sen benimsin, Harp."

Eğiliyor, ağız dudaklarıma değiyor ve bana fısıldıyor: "Her zaman."

Ve işte böyle, basit bir gerçekle, dünyam tamamen onun etrafında, bizim etrafımızda, bunun etrafında yeniden şekilleniyor. Bu gerçeklerin yoğunluğu beni tamamen tüketirken, uzay ve zaman yırtılıp açılmış gibi hissediyorum.

Kontrolü kaybettikten sonra göğsüme yığılıyor, sanki tüm enerjisi tükenmiş ve sadece benim kollarım onu sabit tutabiliyormuş gibi. Kendimi onun etrafına sarıyorum, onu daha da yakınıma çekiyorum, birbirimize bağlı kaldığımız sürece kalbinin hızlı atışını benimkinin düzensiz atışına karşı hissediyorum.

Zaman etrafımızda yavaşlıyor ve ben ona sarılıyorum, asla bırakmak istemiyorum. Ellerim sırtında tembel daireler çizerken nefesi kesiliyor. Bu sisin içinde asılı kalıyoruz, onu tüketen ana tutunuyoruz.

Biz. Kendimi eskisi gibi hissetmiyorum ve bundan geri dönüş olmadığını biliyorum.

Kulübe, nefes alış verişlerimiz ve ateşin çıtırtısı dışında sessiz. Harper'ın kalp atışları göğsümde yavaşlıyor ve sanki gerçekliğin bu anı parçalayacağından korkuyormuşum gibi ona tutunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, her şeyi ezberliyorum - teninin kokusunu, bedeninin benimkine bastırılmış ağırlığını, boynuma doğru bıraktığı memnuniyet iç çekişini.

Bakışlarını benimkilerle buluşturacak kadar başını kaldırıyor. Kapüşonlu gözleri parlak, sadece benim için parlıyor. Uzanıp yanağındaki gevşek bir saç telini geriye atıyorum, başparmağım cildinin kızarmış yumuşaklığına sürtünüyor.

"İyi misin?" Birden emin olamayarak sordum. "Ben-"

Parmağını hızla dudaklarıma bastırıyor. "Ben mükemmelim," diye fısıldıyor. "Sen mükemmeldin."

Rahatlamış bir gülümseme dudaklarıma geliyor ve farkına bile varmadığım endişe düğümünü hafifletiyor. "Bir süredir..." diye itiraf ediyorum dikkatle, yüzünü dikkatle inceleyerek. "Emin değildim-"

"Biliyorum," diye araya giriyor, parmakları çenemde geziniyor, dokunuşu tüy gibi hafif, tüm şüphelerimi silip süpürüyor. "Yıldızları görmemi sağladın."

İtirafı karşısında kalbim küt küt atıyor.

"Umarım bir dilek tutmuşsundur." Bir kolumu başımın arkasına koyarak ona sırtıtıyorum.

"Oh, ben yaptım. Tüm hayatım boyunca bunu aradım. Senin için. Tam olarak nasılsan " diyor bana.

Daha önce kimsenin beni bu kadar net, bu kadar dürüst, yargısız ve beklentisiz gördüğünü sanmıyorum. Çok uzun zamandır duvarların ardında yaşıyordum, aşılmaz olduğunu düşündüğüm kalın bir zırh giyyordum. Ama bir şekilde Harper, sanki hiç var olmamışlar gibi yarattığım tüm engelleri aştı.

Beni inceliyor, gözleri yavaşça yüzümde geziniyor ve tıpkı birkaç dakika önce benim ona yaptığım gibi o da beni ezberlerken bir gülümseme oluşuyor. Bakışları dövmelemin üzerinde geziniyor, parmak uçları mürekkepli çizgileri dikkatle takip ediyor. Her dikkatli dokunuşunda karıncalanmalar yayılıyor.

Geçmişimin katmanlarını soyarak, her zaman onun için sakladığım parçalarımı ortaya çıkarıyorum.

"Bunların hepsinin hikâyesi var mı?" diye soruyor, merakla bana bakarak.

"Bazıları," diye itiraf ediyorum, bakışlarını kolumdaki mürekkebe doğru takip ederek. "Bazıları anılar, bazıları hatırlatıcılar. Ve bazıları ..." Duraklıyorum, kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Bazılarını sonsuza dek kaybettiğimi sandığım şeyler."

Gözleri yavaşça kalkıyor ve anlayışla dolu. Daha yakına eğiliyor, köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor ve uzun, sessiz bir an boyunca orada kalıyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, Brody. İyi şeylere tutunmayı hak ediyorsun."

Harper beni sadece görmekle kalmıyor, içimi de görüyor - doğrudan dış dünyadan koruduğum gizli yerlerimi. Bunun farkına varmak hem korkutucu hem de heyecan verici çünkü ondan asla kaçamayacağımı biliyorum. Kaçmak da istemiyorum.

"Bu konuda aktif olarak çalışıyorum," diye fısıldıyorum, elimi sırtına doğru kaydırarak.

Avucunu kalbimin üzerine bastırırken gözleri ciddi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Satır aralarını okudu; tabii ki okudu.

Yüzünü tutuyorum, gözlerimi sıkıca kendime çeviriyorum, sözlerimi duymasını istiyorum. "Ben de değilim. Seni her zaman koruyacağım. Seni her zaman güvende tutacağım."

Bu söz aramızda asılı kalıyor, zaten etrafımızda sıkılaştıran bağı sağlamlaştırıyor, bizi birbirimize kelepçeliyor. Harper başını sallayarak doğruluğumu tereddütsüz kabul ediyor ve ben de tam olarak istediği şeyin bu olduğunu bilerek anında rahatlıyorum.

O da aynı şeyi hissediyor ve ben bunu çatılardan haykırmak istiyorum.

Harper başını göğsüme yaslıyor ve tenimin üzerinde daireler çiziyor. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum, kalbimin parmak uçlarının altında durmadan çarptığını hissediyorum.

Uzun bir süre sonra fısıldıyor: "Gerçek hayattaki sen, hayalindeki senden çok daha iyi." Sesi şakacı ve uyku bir memnuniyetin karışımı.

Kıkırdıyorum, gümbürtü göğsümde titreşiyor. "Hayal gücümün arka kaldığını bilmek güzel."

Başını hafifçe eğiyor, gözlerinde muzip bir bakışla bana bakıyor. Gülümsemesi Harper'a özgü bir şekilde şakacı. "Bunu tekrar yapabiliriz, değil mi?"

"Evet amına koyayım." İçimden kahkahalar dökülüyor ve mutluluk, uzun süre oyalanan gölgeleri kovuyor.

Kıkırdıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Harika. Seni gerçekten meşgul ettiğim için şimdi mi yoksa sonra mı özür dilemeliyim?"

yukarı doğru eğip dudaklarımı dudaklarına sürüyorum.

"Şimdiden bağımlı oldun, ha?" Gülümsediğini hissederek ağzına doğru fısıldıyorum.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ben de."

Harper ayağa kalkıyor ve üstümüzü başımızı temizledikten sonra çıplak bir şekilde kanepeye uzanıyoruz. Ona sarıldığımda parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve o da bana yaklaşıyor. Uyku onu ele geçirmekle tehdit ederken nefes alıp vermesi yavaşlıyor. Harper'ın sıcaklığıyla çevrili uykuya doğru sürüklenirken, ne pahasına olursa olsun Harper'a, iyi şeylere tutunacağıma dair kendime söz veriyorum.

Nefes alış veriş göğsümde dengeleniyor ve vücudu gevşiyor. Dikkatlice altından geçiyorum, minderlerden kalkarken onu kucaklıyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, süzülmele ilgili anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor. Gözleri tekrar kapanmadan önce kısa bir süre dalgalanıyor.

"Yanımdayım," diye fısıldıyorum, onu yatak odasına doğru götürürken alnına bir öpücük konduruyorum.

"Benim kahramanım." Kolları boynuma dolanıyor ve bana duyduğu - her zaman duyduğu- o basit güven beni neredeyse çözüyor.

Onu yatağa yatırdım ve yanına gitmeden önce örtüyü üzerine çektim.

Bana sokuluyor. Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor ve gezegendeki en iyi büyük ve küçük kaşık biziz.

Her zaman taşıdığım gerginlik eriyip gidiyor, yerini benim için sevginin var olduğuna dair derin bir rahatlamaya bırakıyor. Boşluk Harper'la yer değiştiriyor ve şu anda kalbim umutla, en yüksek korkularımı susturacak kadar güçlü bir şeyle dolup taşıyor.

Kolum beline dolanırken dudaklarımı saçlarına değdiriyorum, gözlerimi kapatırken teninin tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Bu gece, hiçbir şey bize dokunamaz ve Harper'ın hayatıma getirdiği mutluluğun her zerresini hak ettiğime inanmama izin veriyorum. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.

UYANDIĞIMDA HARPERBEDENİ BEDENİME SARILMIŞTI. ONUN SOLUK KOKUSU

Tenim duyularımı dolduruyor ve ona değer veriyorum. Dün geceki her anı, fısıltıyla yaptığımız her itirafı tekrar ediyorum. Bu bir rüya değildi. Gerçektir.

Harper beni daha yakın tutarken bir iç çekiyor. Dolgun dudaklarını ve uzun kirpiklerini nefesim kesiliyor. Sanki her zaman buraya, benim yanıma aitmiş gibi, sanki hayatımın pürüzlü parçaları sonunda onun etrafında yumuşuyor.

Şimdiye kadar onu ne kadar arzuladığımı ve bu tür bir yakınlığı paylaşmanın ne kadar muazzam olacağını fark etmemiştim. Harper benden vazgeçmedi ve bana yeniden aşık olmanın mümkün gösterdi.

Göz kapakları titreyerek açılıyor, mavi-gri gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Bana tatlı ama utangaç bir gülümseme veriyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor.

"Günaydın," diyorum, yüzündeki gevşek bir saç telini fırçalayarak, uyandığında ne kadar güzel olduğunun tadını çıkarıyorum. "İyi uyudun mu?"

"İyiden de öte." Geriniyor, sırtındaki yavaş kavis vücudunu benimkine daha da yaklaştırıyor. "En iyisi."

Kıkırdıyorum. "Harika. Eğer bir yorum bırakabilirseniz ..."

"Beş üzerinden beş yıldız. Kesinlikle tavsiye ederim." Parmakları tenimde geziniyor, koluma kalıcı olarak kazınmış dövmelemin üzerinde geziniyor, her birini ezbere bilmeye kararlı olduğu bir hikayeymiş gibi izliyor.

Onunla geçirdiğim bu sessiz sabahlara doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Bunun mümkün olabileceğini hayal etmiş miydin?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Bizi mi?"

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum, birleşen ellerimizi göğsüme yakın, kalbimin sabit ritminin tam üzerinde tutuyorum.

"Sadece rüyalarımda," diye itiraf ediyorum, itiraf dudaklarımdan kolaylıkla dökülüyor. Kendimi ham ve açıkta hissediyorum ama dünyadan sakladığım yanlarımı onunla paylaşmak isteyerek ilerliyorum. "Paylaşmamam gerektiğini bildiğim zamanlarda bile."

Merakla başını eğiyor. "Neden yapmayasın ki?"

Tereddüt ediyorum, korkularımı dikkatlice sıralıyorum ve sonunda beni en uzun süre geride tutanı dile getiriyorum. "Çünkü seni kaybetmek -bunu kaybetmek- hayatta kalabileceğimi sanmadığım tek şey olurdu."

Öne doğru eğilip göğsüme bir öpücük konduruyor, dudakları kalbimin üzerinde geziniyor. Başını tekrar kaldırdığında gözleri kesin bir ifadeyle parlıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, Brody. Artık bu yükü taşımak zorunda değilsin."

Göğsümdeki bir şey gevşiyor, rahatlama güçlü bir dalga halinde içime doluyor ve şüphelerimin son gölgeli parçalarını da silip süpürüyor. Uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Bana söz ver," diye fısıldıyorum, sesim duygu dolu.

"Söz veriyorum," diye nefes alıyor tereddüt etmeden. "Buradayım ve gitmene izin vermeyeceğim. Asla."

Dudaklarını dudaklarımla yakalıyor, güven, özlem ve şefkatin her zerresini dudaklarıma akıtıyorum. Ağzıma karşı iç çekiyor, öpücüğü derinleştiriyor, dillerimiz hafifçe birbirine dolanırken isteyerek kollarımın arasında eriyor. Ayrıldığımızda nefeslerimiz karışıyor.

Harper fısıldıyor, sesi duygusallıkla dalgalanıyor, "Seni görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten seni görmeme. Her zaman her şeyi çok gizli tuttun. Ama bu farklı hissettiriyor. Sanki bana güveniyorsun."

Yüzünü kucaklayıp onu inceliyorum. "Sana güveniyorum Harp," diye itiraf ediyorum. "Şimdiye kadar kimseye güvenmediğim kadar."

Gözleri hayranlıkla parlıyor ve bu beni neredeyse çözüyor. Öne doğru eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor, sanki

Sözlerimi bir onay damgasıyla mühürlemeye çalışıyor. O anın samimiyeti -daha derin bir şeyin vaadi- kemiklerime yerleşiyor, kim olduğumun dokusuna işliyor.

Geçmişimizin ateşinde dövülmüş olan bu yeni güven, rahatlık ve bağlantı duygusunun tadını çıkararak oyalanıyoruz. Harper'ın nefesi tenimi ısıtıyor. Kollarım onu korumak için sıkıca sarılıyor ve birbirimizin kollarına sıkıca sarılarak rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

O her zaman ihtiyaç duyduğum türden bir partner, her ne kadar henüz bu duyguyu kelimelere dökmeye hazır olmasam da. Harper tekrar uykuya dalıyor ve ben de onun varlığının beni rahatsız eden her endişeli düşünceyi yatıştırmasının keyfini çıkarıyorum.

Sırtının narin eğimini, teninin pürüzsüzlüğünü ve kalbinin benimkine karşı attığı ritmi ezberlerken parmak uçlarım vücudu boyunca yavaş desenler çiziyor. Zaman yavaşlıyor ve etrafımızda tembelce uzanıyor.

İşte hayat bu.

Dışarıda yağmur nihayet durdu ve sadece ara sıra ağaçlardan kulübenin metal çatısına damlayan sularla noktalanmış huzurlu bir durgunluk bıraktı. Burada olmak, Harper'a bu şekilde sarılmak gerçeküstü bir his ve huzurluyum.

Sonunda telefonum komodinin üzerinde titreyerek beni zamana geri döndürüyor. Elimi uzatıp Harper'ı rahatsız etmemeye çalışarak ekrana bakıyorum.

Nick beni arıyor.

Dikkatlice kendimi ondan kurtarıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Homurdanıyor ve dudaklarımı alnında gezdirerek duraklıyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum.

Tekrar uykuya dalarken kaşları tekrar düzeliyor.

Üzerime bir çift boxer geçirip koridora çıkıyorum ve cevap vermeden önce yatak odasının kapısını arkamdan kapatıyorum.

"Calloway," diyorum.

Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor, sesi alışılmadık derecede gergin. "Brody. Molanızı böldüğüm için üzgünüm ama büyük bir sorunuz var."

Gerginlik omuzlarıma yayılıyor ve bir fincan kahve hazırlamak için mutfağa doğru ilerlerken doğruluyorum. "Açıkla."

"Micah Rhodes." İsim ağır geldi ve Nick'in sesi hayal kırıklığıyla gerildi. "Billie'nin gönderisi tam olarak umduğumuz etkiyi yaratmadı. Halk ikiye bölündü. Dün gece Micah baygınlık geçirdiği için çoğu yalan olan bir sürü paylaşım yapıldı. Birçoğu Micah'ın kurban olduğunu düşünüyor. Instagram'da histerik bir şekilde Bellamore'a karşı yasal işlem başlatmakla tehdit etti. Şimdi de paparazziler merkeze üşüşmüş ve Harper'ı bulmak için etrafı didik didik ediyorlar."

"Siktir," diye fısıldadım.

"Hepsi bu kadar değil," diyor. "İkinizin paylaşılan bir fotoğrafı Yağmurda öpüşüyordunuz. Gerçekten çok romantik Brod, ama Harp'ın ihtiyacı olan bir görüntü değil ve insanlar yerinizi bulmaya çalışıyor."

Burnumun kenarını sıkarak nefes veriyorum.

"Micah çok öfkeli. Yorumcular senin nerede olduğunu düşündüklerini farklı yerlerde belirttiler." Nick kısa bir süre duraksıyor, sesindeki endişe açıkça belli oluyor. "Ayrıca bu sabah Harper'ı hamileyken aldatmakla suçlayan ve kendisini yaralı nişanlı olarak gösteren bir açıklama yayınladı. O fotoğraf sızdırıldıktan sonra işe yarıyor. İlişki skandalları bir halkla ilişkiler kabusu. Oh, bir söylenti daha var, bebeğin aslında senden olduğu."

Derimin altında ani bir öfke dalgası kaynarken çenem sıkılıyor. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, değilsin." Nick'in sesi hafifçe yumuşar, ender rastlanan bir duygu kırılması yaşanır. "Billie ve Asher hasar kontrolü için fazla mesai yapıyorlar. Ama ikinizin de yakında ayrılmaya hazır olmanız gerekiyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

Tezgâha yaslanırken gözlerimi kapatıyorum ve Harper'ın huzurlu yüzü zihnimde canlanıyor.

"Ona zarar vermesine izin vermeyeceğim," diyorum.

Sanki bu sözler tam da duymaya ihtiyacı olan şeylermiş gibi rahatlamış bir nefes verdi. "Yapmayacağını biliyorum. Ve biz de buradayız-Zane, Asher, Easton, Weston-hepimiz. Ama arkanı kolla Brody. Rhodes adil oynamıyor."

"Ben de öyle," diye onaylıyorum ses tonumda amaçladığımdan daha sert bir tonla.

"Güzel." Nick kısa bir süre duraksıyor, sonra ses tonu değişiyor ve temkinli bir merak duymaya başlıyor. "O nasıl?"

Kollarıma dolanmış Harper'ı, uykulu gülümsemesini ve fısıltıyla verdiği sözleri hatırlayınca göğsüm ısınıyor. "O iyi. İyiden de iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Eminim Zane sana dersini çoktan vermiştir, ama eğer kız kardeşime zarar verirsen-"

"Üvey kardeş," diye düzeltiyorum. "Seni ," diye bitiriyor. "Umarım yaparsın."

Kıkırdıyor. "Ona sana sahip olduğu için mutlu olduğumu söyle. Hepimiz sevindik."

"Öyle yapacağım." Bu ilişkide herkesin desteğini aldığımı bilerek gülümsüyorum ama işleri ağırdan almaya kararlıyım.

Nick sonunda, "Beni haberdar et," dedi, ses tonunun altında gerginlik vardı. "Ve güvende kal."

Telefonu kapatıyorum ve bakışlarımı koridora çeviriyorum. Bu haberin ağırlığı göğsüme ağır bir şekilde çöküyor ve sabahın kısa huzuru acı gerçeğimizin gölgesinde kalıyor.

Micah Rhodes acımasız, tehlikeli ve çaresiz biri ve Harper'ı bulana kadar durmayacağını biliyorum.

İçimdeki öfke ve hayal kırıklığı dalgasını bastırıp yerini kararlılığa bırakıyorum. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Ne pahasına olursa olsun Harper'a bir daha dokunmayacak.

Yatak odasına geri dönüp sessizce yatağa uzanıyorum.

Harper kayarak bana uzanıyor, ben de ona yaklaşıyorum. Bana yaslandığında göğsüm rahatlıyor; varlığı her zamanki gibi beni rahatlatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldanıyor.

"Öyle olacak," diye fısıldıyorum, saçlarına hafif bir öpücük konduruyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekiyorum.

"Mmm. Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin," diye fısıldıyor mutlu bir iç çekişle.

"Sen de öylesin." Her şeyin değişmek üzere olduğunu bilerek alnından öpüyorum.

HARPER

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak uyanıyorum, farkındalık rahatlatıcı bir sıcaklıkla içeri süzülüyor. Brody'nin kolları hâlâ beni sarıyor. Gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum -sağlam, güvenli, benim.

Onu içime çekiyorum, teninin tanıdık kokusunu içime çekiyorum -odunsu ve temiz, ona özgü bir şeyle karışmış. Dikkatlice başımı kaldırıyorum, huzurlu yüzünü inceleyecek kadar geriye yaslanıyorum. Uyurken bile, yontulmuş çenesine ve mükemmel dudaklarının kıvrımına kazınmış bir gücü var. Ve bu sessiz anda, nadiren kimsenin görmesine izin verdiği bir şey var.

Parmak uçlarımı yüzüne kaldırıp çene çizgisi boyunca tüy kadar hafif çizgiler çiziyorum. Her bir sert çizgiyi ezberlemek için zaman ayırıyor, nötr ifadesindeki kırılmanın tadını çıkarıyorum. Başparmağım alt dudağının üzerinde geziniyor ve içimdeki sıcaklık karnımın alt kısmına yerleşirken nabzım hızlanıyor.

Parmaklarım aşağıya doğru hareket ediyor, çıplak omzunda geziniyor, dokunuşumun altında kasların esnediğini hissediyorum. Arzu ihtiyaçla karışıyor ve kendime engel olamıyorum.

Göz kapakları yavaşça açılıyor; mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerini kırpıştırıyor ve bakışları yavaşça bana odaklanıyor.

"Yine günaydın," diye fısıldıyor, sesi çakıllı ve omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderiyor.

"Yine günaydın," diye cevap veriyorum sırtarak, beni izlemeye devam ederken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. "Tekrar uykuya daldık."

Elini belime götürüp çarşafın altındaki çıplak tenimi okşarken, "Dinlenmek iyi geliyor," diyor.

Bakışları benimkileri tutuyor ve damarlarımda dolaşan aynı ihtiyaçla doluyor. Eğilip dudaklarını yakalıyorum.

Brody bir iniltiyle karşılık veriyor, beni çekiyor ve telaşsız bir şekilde öpüşmemizi derinleştiriyor. Ağzı sıcak, parmakları sahiplenici bir şekilde kalçamı sarıyor ve onu sırt üstü yatırıp boxer'ını çıkarırken kontrolü ele alıyorum.

"Harp," diyor, sesi sert ve kırılgan.

Bu ses kalbimi hızlandırıyor, arzum sıkışıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum boğazına doğru, boynuna öpücükler konduruyorum, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissediyorum. "Hemen şimdi."

Beni dikkatlice sırtüstü yatırıyor ve güçlü bedenini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Nefes verirken gözlerimiz kilitleniyor, giriş kapımın dışında bekliyor. O kadar ıslak ve ona muhtacım ki, sadece bu beklenti bile benim için katlanılamayacak kadar fazla.

Kendini yavaşça içime doğru yönlendirirken kalçamı kavlıyor. Nefesim kesiliyor, bedenlerimiz yavaşça birleşirken zevk içimde dalgalanıyor. Yavaş ilerliyor, beni iyice gererken ona alışmam için bana zaman tanıyor. Elleri belime doğru hareket ediyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye

fısıldıyorum.

Bana bir santim daha veriyor ve sonra bir tane daha. Nefesim daralıyor ve sanki beni ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum ve o da uçlarımız tamamen birleşene, birbirimize tamamen bağlanana kadar hareket ediyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, ağır ağır kapanıyor, saklanmamış duygularla parlıyor. "Tanrım, Harp," diye homurdanıyor, sesi derin, boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu her şey demek."

Yavaşça ve dikkatlice içeri ve dışarı iterken kalbim yükseliyor, vücudum titriyor. Nefesim kesiliyor; aramızdaki yoğunluk arttıkça bu his beni neredeyse boğuyor. Yavaş, mükemmel bir ritim buluyor; vücutlarımız zahmetsizce, içgüdüsel olarak hareket ediyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Her hareketimiz güvenle dolu. Zevk daha sıkı, daha güçlü sarılırken, bizi serbest bırakmaya daha da yaklaştırırken inlemeler benden kaçıyor. Omuzlarını kavıyorum, kalbimi ellerinde tutan bu adama teslim oluyorum.

"Brody," diye soluyorum orgazm güçlü, elektrikli darbeler halinde içime hücum ederken.

Gözleri kararıyor ve inliyor, kendi kurtuluşunu bulurken sıkıca kavlıyor. Adım dudaklarından dökülüyor. "Harp'im."

Nefes nefese ve titreyerek beni çok tatlı bir şekilde öpüyor, üzerimde gezinirken tüm duygularını içime akıtıyor. Alnıma bir öpücük konduruyor, saçlarıma doğru nefes alıyor. "Bana yaşadığımı hissettiriyorsun."

Sevinç ve sıcaklık göğsümü dolduruyor.

"Aynen," diye fısıldıyorum, ona gülümseyerek. "Buna alışabilirim."

Kolları etrafımda sıkılaşıyor, beni daha da yakın tutuyor. "Güzel," diyor. "Çünkü bir daha asla sensiz uyanmak istemiyorum."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor, sözlerinin ardındaki samimiyeti ve duygu derinliğini hissediyorum. Ben de aynısını hissediyorum.

Brody ve ben yataktan çıktık ve birlikte hızlı bir duş aldık.

Giyindikten sonra mutfığa giriyorum ve yeni demlenmiş bir cezve kahve olduğunu görüyorum. Sabah uyandığında yapmış olmalı.

Brody dolaptan iki kupa kapar ve onları .

"Hala sıcak," diyor ve bana dumanı tüten fincanlardan birini uzatıyor. "Uyanmanın en güzel yanı..." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sen."

Bir yudum alırken yüzüm kızardı. "Biz," diye düzeltiyorum.

O bana yaklaşıyor ve ben de ona yaslanıyorum, sadece olabildiğimiz yavaş sabahların tadını çıkarıyorum. Huzur verici ve onunla geçirdiğim bu zaman hayatımın sonuna kadar değer vereceğim bir şey.

Brody'nin telefonu tezgahın üzerinde titriyor ve ekranında Asher'ın adının belirdiğini görüyorum. Ona bakıyorum ve omuzlarına bir gerginlik çöküyor.

Bu bakışı biliyorum ve bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.

" oluyor?" Bu sabah telefonuna cevap vermek için yataktan çıktığını hatırlayarak soruyorum.

İç geçiriyor ve telefonuna uzanıyor. "Biri kasabada öpüşürken fotoğrafımızı çekmiş. Micah öfkeden kudurmuş durumda ve yaralı nişanlı kartını oynuyor."

Saniyeler sonra bana kanıtı gösteriyor. Fotoğraf nefesimi kesiyor iki biz öpüşüyoruz tutkuyla altında

yağmurda şemsiye. Seksi ve beni gülümsetiyor ama yorumları okuduğumda bu his hemen kayboluyor. Diğer pek çok şeyin yanı sıra bana dolandırıcı, yalancı, sürtük ve fahişe deniyor. Ellerim titriyor çünkü Micah sadece benim için gelmiyor; itibarımı yok etmeye kararlı. Bazı insanlar beni savunuyor ve kalbim minnettarlıkla ağlıyor ama bu yeterli değil.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. "Neden bunun benim nişan yüzüğüm olduğunu söylüyorlar?" Elimi kaldırıyorum, sonsuzluk yüzüğünün sağ elimde olduğunu açıkça gösteriyorum. Annemindi, iyi şans tılsımıydı. Micha'nın saçma yüzüğü Brody'nin yatak odasında, yatağın yanındaki çekmecenin dibinde duruyor.

"Anlatıyı ellerinden geldiğince değiştirecekler. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz."

Nabzım yükseliyor ve anksiyete krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

"Hey," diyor sessizce, sesi dikkatli ve kontrollü. "Bunu çözeceğiz." Duraksıyor, çenesi daha da geriliyor, mavi gözlerinin ardında hayal kırıklığı titreşiyor.

"Başka bir şey daha var," diyor. "Bebeğin benden olduğuna dair söylentiler var."

Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnimde beliren ani ve canlı bir görüntüyle tamamen hazırlıksız yakalanıyorum - karnım yuvarlak, Brody'nin eli üzerinde duruyor, gözlerinde gurur parlıyor. İçime şaşırtıcı bir sıcaklık yayılıyor, beklenmedik ama inkar edilemez derecede rahatlatıcı. Bu düşünce varoluşsal bir korku yaratmıyor.

Yanaklarım ısınırken bu düşünceyi çabucak silkeliyorum. "Beni en çok bebek dedikoduları kızdırıyor."

"Anlıyorum," diyor Brody, beni dikkatle izleyerek. "Olay ne kadar büyükse, dedikodu sütunları da o kadar çok konuşmaya teşvik ediliyor. Gerçekten çok üzgünüm."

Yavaşça başımı sallıyorum, bu yeni karmaşayı sindirmeye çalışıyorum. Garip bir şekilde, Micah'nın yalanlarının acısı şimdi uzak geliyor, hala zihnimde kalan o güzel görüntünün gölgesinde kalıyor. Brody'nin çocuğunu taşımak korkutucu gelmiyor; hatta bu düşünce içimi sessiz bir doğruluk duygusuyla dolduruyor.

İfademin değiştiğini fark ediyor ve başını bana doğru eğiyor. "Ne oldu?"

Kaosa rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Seninle bir bebek kabus gibi gelmiyor."

İfadesi yumuşuyor, bakışlarına sıcaklık dolmadan önce gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. Bir adım daha yaklaşıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Belki bir gün. Hazır olduğunda -çünkü olmadığını biliyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, sözlerindeki gerçek samimiyet bir şeyi eritiyor, tüm korkularımın yerini alıyor. Dokunuşuna doğru eğildim. "Sadece *bunu* -bizi- çirkin bir şeye dönüştürmelerinden nefret ediyorum."

Brody başını sallar. "Bu bakış açısıyla ilgili, değil mi?" Öpüşürken çekilmiş resmimize bakıyor. "Bence bu çok güzel."

"Haklısın," diyorum ona. "Ve benim iyi tarafı bulan olmam gerekiyor."

Sırıttırıyor. "Ben değişmiş bir adamım."

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "İşte biz buna amcığın gücü diyoruz."

Üzölmek yerine birlikte gülüyoruz ve beni kendine çekiyor.

Mutfakta yalınayak dans ediyoruz ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Bana gerçek bir şey söyle," diyorum beni . "Sensiz bir gelecek hayal edemiyorum," diyor.

" de yapamam," diye itiraf ediyorum nefesim kesilirken.

Brody eğilip ağzımı kapıyor ve tadı nane ve kahve gibi geliyor.

"Bunu da atlatacağız. Fırtına bulutlarından sonra çiçekler ve gökkuşakları gelir."

Gölümsüyorum. "Beni tutan tek şey bu."

Brunch'ı yedikten sonra gün önümüzde uzayıp gidiyor. Kolay ve bu kulübenin dışında beni bekleyen boktan rağmen sakın bir his sunuyor.

Brody öğleden sonrayı ekranlardan, mesajlardan ve acımasız dedikodu sütunlarından uzakta dinlenerek geçirmemizi öneriyor. Ben de aynı fikirdeyim.

Sonunda, oturma odasının uzak duvarını kaplayan gömme kitap raflarına doğru ilerliyorum. Parmak uçlarım kitapların yıpranmış sırtlarında geziniyor.

birkaç kez okunmuş kitaplar. Raflar gerilim romanları, eski defterler ve dergilerle dolu. Hepsinin arasına özenle sıkıştırılmış kalın, deri ciltli bir fotoğraf albümü dikkatimi çekiyor.

"Nedir bu?" Bir göz attım.

Brody'nin gözleri albüme bakıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Koltuktan kalktı ve bana doğru yürüdü. "Aile fotoğrafları." Ona bakıyorum. "Bakabilir miyim?"

Başını sallıyor, ben kanepeye yerleşirken yanıma oturuyor, deri parmaklarımın altında serinliyor. Kalçasını benimkine bastırıyor ve bu beni rahatlatıyor. Kapağı kaldırıyorum, gülümseyen yüzler, tatiller, doğum günü partileri ve geçen zamanla kıymetlenen günlük anların anılarıyla dolu sayfalar ortaya çıkıyor.

Her resmi inceliyorum, acele etmemeye dikkat ediyorum, Brody'ye yüzeye çıkan duyguları işlemesi için alan bırakıyorum. İlk başta sessiz kalıyor, nefes alış veriş yanıtında sabit, ama gergin olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu benim annem ve babam," diyor sonunda, gözleri parlak ve kaygısız, gülen bir çiftin samimi bir fotoğrafını göstererek. "Onlar lise aşıklarıydı. Sonsuza kadar birlikteydiler, ta ki son ana kadar."

Ona bakıyorum, hüzünle karışık hafif gülümsemesini fark ediyorum. "Gerçekten mutlu görünüyorlar."

"Öyleydiler." Sesi nazikleşiyor. "Hep duyduğumuz ama asla gerçek olduğunu düşünmediğimiz türden bir aşkları vardı."

"Benim ailem de aynı şekildeydi," diye itiraf ediyorum. "Bu beni uzun süre rahatsız etti ve bir sorun olduğunu düşünmeme neden oldu çünkü asla ailemin sahip olduklarına erişemeyecektim."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve elini sıkıyorum. "Sonra Zane aşık ve o kadar da lanetlenmediğimi fark ettim."

Bu Brody'yi güldürdü çünkü kardeşim sertliğiyle tanınır. "Ölüme mahkum değilsin, Harp."

"Sen de değilsin," diyorum ona.

Brody hafifçe arkasına yaslanıyor, gözleri uzakta. Sayfayı dikkatlice çeviriyorum ve genç Brody'nin resmine rastlıyorum, gülümsemesi geniş ve kaygısız, göletin kenarında bir balık tutuyor. Yüzündeki masum neşenin tadını çıkarıyorum ve genç çocuğun kendisini nelerin beklediğinden habersiz olduğunu biliyorum.

"Gerçekten çok ."

Kıkırdıyor. "Öyle *miydi*? Ben buna meydan okurdum."

"Doğru." Sırıtiyorum, omzumla onu dürtüyorum. "Şimdi ıslak bir rüyasın."

Gözlerini deviriyor ama gülüyor. "Eskiden ailecek buraya gelirdik. Balık tutmaya, yürüyüşe, 4 Temmuz'a. Bu kulübe bizim güvenli sığınağımızdı. Annemin babam gibi parası yoktu. Burası onun mirasının bir parçasıydı ve buradan kurtulmayı reddetti. Babam araziye büyük bir şey, kasabaya tepeden bakan kocaman bir malikane inşa etmek istedi ama annem hayır dedi. Onu alçalttı."

"Tipik Calloway," diyorum nazik bir kahkahayla. Elimi onun elini kendi elimle kapatıyorum. "Burayı seviyorum. Bu sadelik benim için çok değerli olacak."

"Burada olmanı seviyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor, sıcaklık ve minnettarlık dolu.

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," .

Brody derin bir nefes alıyor, yaklaşıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu paylaşmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Albüm kucağımızda açık duruyor, her bir fotoğraf aramızda bir köprü oluyor, geçmişini birbirine bağlıyor, bizi bugüne bağlıyor ve belki de - yüzleştığımız tüm karanlığa rağmen- geleceğimizin ebeveynlerimizin sahip olduğu türden bir sevgiye sahip olabileceğine dair kırılğan umudu aydınlatıyor. İkimizin de asla bulamayacağımızı düşündüğümüz türden bir sevgi.

BRODY VE BEN MUTFAK TEZGAHINDA YAN YANA DURUYORUZ, MALZEMELER yayıldı. Akşam yemeğini birlikte hazırlamak alışmaya başladığım bir normallik.

Brody zahmetsizce sebzeleri doğruyor, bıçak hızla hareket ediyor. Onu izliyorum, şu anda ne kadar evcimen görüldüğünden etkileniyorum.

Bana sırıtıyor. "İlginç bir şey görüyor musun?" Başka tarafa bakmıyorum. "Sadece istediğim bir şey."

"Mmm. Bu gece tatlı sensin." Ses tonundan nazik bir eğlence damlıyor, gözleri alaycı bir muziplikle parlıyor. "Krem şantim bile var."

Gülüyorum. "Nereye koyacaksın?"

"Her bulaşmış ve ben de yalayarak temizlemeyi planlıyorum," diye yumuşak bir şekilde karşı çıkıyor. "Önce tatlı yiyebilir miyiz?" diye soruyorum.

Doğramayı bıraktı ve bana baktı. "Yemeğini mahvedeceksin." "Dalga geçiyorsun!" Gözlerimi devirerek kalçamı ona çarpıyorum.

Kahkahası zengin ve kalbimi çarptırıyor.

"Bu doğru hissettiriyor. Kolay," diyorum ve bana gösterdiği şekilde biberleri yavaşça doğrarken bakışlarımı yere indiriyorum.

Ona tekrar baktığımda yüz ifadesi düşünceli ve gözleri içten. "Öyle."

Sonraki on dakika boyunca aramızda sadece yemek hazırlama sesleriyle bozulan bir sessizlik hakim oluyor. Bu akşam, biftek, biber, soğan, mantar ve sarımsakla tavada biftek yapıyoruz.

Brody terbiye edilmiş bifteği dökme demir tavaya atıyor ve aroması hemen kulübenin içine yayılıyor. Ağzım beklentiyle sulandı.

"Bu kızardıktan sonra onu çıkaracağız ve sebzeleri yarı saydam hale gelene kadar pişireceğiz" diye açıklıyor. "Bu benim en sevdiğim yemeklerden biri."

"Öyle mi? Sen benim en sevdiğim yemeksin," diyorum ona ve dolaba uzanıp iki şarap kadehi çıkarıyorum.

Neyse ki gittiğimizde marketten bir şişe kırmızı şarap aldık.

"Sen çok kötü bir kızsın," diye mırıldanıyor ben mantarını açıp kadehlerimizi neredeyse .

O eti tavadan çıkarırken ben de sıvının etrafında dönüyorum. "Tadını çıkar," diyorum kıkırdayarak.

"Evet," diyor.

Ona yaklaşıyorum ve birbirimizin varlığına yaslanıyoruz.

"Brody?" Sonunda tekrar konuşuyorum, şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra sesim ancak fısıltıyı geçebiliyor.

Bana baktı.

"Tüm bunların üstesinden sensiz gelebileceğimi sanmıyorum."
Eğildi ve alnımdan öptü. "Düşündüğünden daha güçlüsün, Harp.
Kendine biraz daha güven."

Sebzeleri karıştırmaya ve pişene kadar pişirmeye devam ediyor ve sonra hepsini bir tavaya döküyor.

"Vay canına, iyi iş, Şef. İnanılmaz görünüyor" diyorum, parmak uçlarımda durup dolaptan iki kase alıyorum.

Kaselerimizi dolduruyoruz ve onunla piyangoyu kazandığımı fark ediyorum.

"Yemek yapabilirsin. Temizlik yapabiliyorsun. İnanılmaz bir aşıksın. Dürüst olmak gerekirse, benim için etrafına bir bariyer inşa etmene sevindim."

Kahkahalar . "Ben bir avım. Ne diyebilirim ki?"

"Calloway ukalalığına bayılıyorum. Başka bir şey beklemiyorum," diyorum ona göz kırparak. "Ama bu doğru. Sen bir avsın."

Akşam yemeğinden sonra kulübe, sadece şöminenin hafif çıtırtısı ve televizyondaki *Altın Kızlar* ile noktalanmış sessiz bir sakinliğe büründü. Brody kanepede yanıma oturuyor, şarap şişesi sehpanın üzerinde duruyor.

Telefonu çalıyor ve arayanın Billie olduğunu görünce yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen o fotoğraf için bize çok kızacak," diyorum ona.

"Cevap ver."

Brody telefonu hoparlöre verir ve Billie histeriktir. Kaşları çatıldı. "Hey, hey, ne oldu?"

"Onu aldılar!" Billie telefonda çığlık atıyor. "Onu ofisin hemen dışına götürdüler."

"Billie. Sakin ol, lütfen. Açıkla. Kimi aldı?"

"Mia! Bellamore'a doğru yürüyorduk ve bir adam onu kaçırdı. Başına bir örtü attılar ve sanırım Harper olduğunu düşündüler. Polisi aradım ve ... ve ... beni de alabilirlerdi, ama kaçtım, Brody. Bana söylediğin gibi. Kaçtım ve binayı kilitledim."

Gözlerim kocaman ve kalbim hızla çarpıyor.

Mia, Bellamore'daki pazarlama müdürümüz ve benimle aynı yapıya ve saça sahip. Bir süredir kafamız karışık.

geçmişte bir başkası. Ama yine de, bu hiç mantıklı değil. Anlamıyorum.

"? Yalnız mısın?"

"Hayır, hayır," diyor. "Asher benimle. Güvenlik beni takip ediyor. Her şey çok kötüleşti ve kontrolden çıktı. Çok korkuyorum." Billie hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve ben de .

"Sence kim sorumlu?" diye sorar. "Micah," diye fısıldar. "Onu gördüm."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Lütfen güvende kalın. Lütfen Harper'ı koru. Gitmem gerek," dedikten sonra onun yanıtını dinlemeden aramayı sonlandırıyor.

Brody telefonuna bakıyor, burun delikleri açılıyor. Çenesi sıkıca kenetlendi ve bana baktı. Gözlerinde dönen fırtınayı görüyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Stresli ve endişeli bir şekilde soruyorum.

Brody düşüncelere daldı. "Micah hakkında daha fazla bilgi bulmalıyım. Bana anlattıklarından sonra daha derine indim. Burada bir şey var... Sadece henüz tam olarak çözemedim. Mia'yı kaçırmış olması... Bu da ne?!"

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkeli. Dizüstü bilgisayarını eline aldığı anda huzursuzluk omurgam boyunca akıyor. Brody isimler, tarihler ve şifreli mesajlar içeren bilgileri açıyor ve içime bir korku dalgası gönderiyor.

Bakışlarım e-postadaki bir isme takılıyor-Blaire Bowers.

İçimden bir anı geçiyor, keskin ve canlı. Aniden doğruluyorum, sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor. "Blaire Bowers-Brody, bu ismi biliyorum."

Hemen dönüyor, yüz ifadesi aciliyetle keskinleşiyor. "Nereden?"

"Newport'ta brunch yaptığımız sabah ona bir mesaj gönderdi." Sesim hafifçe titriyor, anılar akarken nabzım hızlanıyor, birbirinden kopuk ve çılgınca. "Micah Newport'ta biriyle telefon görüşmesi yapıyordu. Görüşmeyi bitirdikten sonra kız ona mesaj attı ve ben de mesajı gördüm. Mesajda ne yazdığını bilmiyorum ama adı yazıyordu."

Brody'nin çenesi gözle görülür şekilde geriliyor, gözlerinden öfke fışkırıyor. "Onunla teması vardı."

"Evet." Sertçe yutkunuyorum, endişe midemde düğümleniyor. "O zamanlar beni aldattığını düşünüyordum."

Brody hızla tıklayarak başka bir sekme açar ve uzun, siyah saçlı, mavi gözlü, gülümseyen genç bir kadının fotoğrafını gösterir. Altında kalın harflerle Newport'ta iki haftadır kayıp olduğu yazıyor.

"Bu o mu?" Fısıldıyorum, benzerliklerimizi fark ettiğimde korku boğazımı sıkıyor. "Tanrım, kayıp mı?"

Acımasızca başını sallıyor, parmakları yumruk haline geliyor. "O tek değil. Kadınların bir listesi var. Çoğunun onunla kişisel ya da işle ilgili bir bağlantısı var. Bir süredir internette fısıltılar dolaşıyor ama herkes isim vermekten korkuyor."

Farkına vardığım şey bana acımasız bir güçle çarpıyor, içimde mide bulandırıcı bir suçluluk ve dehşet duygusu çalkalanıyor. "Bunu nasıl göremedim?"

Brody uzanıp elimi tuttu ve beni toprakladı. "O usta bir manipülatör."

Başımı hafifçe sallıyorum, başka bir anı yeniden su yüzüne çıkarken nefesim kesiliyor. "Her zaman garip, gizli aramalar yapardı. Dışarı çıkar, benden uzaklaşırdı. Sonrasında çok öfkelenir, herkesi terslerdi. Bir keresinde 'durumu kontrol altında tutmakla' ilgili bir şeyler söylemişti ve ben de bunun bir iş skandalı olduğunu düşünmüştüm, yoksa ..." "Adam kaçırma ya da muhtemelen daha kötüsü değil," diye bitiriyor Brody, sesi

Öfkeyle sertleşti. "O hepimizin fark ettiğinden daha tehlikeli. Ve bu buzdağının sadece görünen kısmı."

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Gerçeği ortaya çıkaracağım. Bu kadınlar adaleti hak ediyor."

Elini sıkıyorum, ondan güç alıyorum. "Seni kaybedemem."

"Asla." Brody'nin vaadi lacivert gözlerinde ıslıl ıslıl yanıyor. "Herkes onu alaşağı etmek için çalışıyor."

Hem Brody'nin varlığıyla rahatladığımı hem de Micah'nın hayatlarımıza düşürdüğü gölgelerin peşimi bırakmadığını hissediyorum. Bu ifşaat hayal ettiğimden daha karanlık.

Brody sesinde kararlılıkla, "Bu iş yakında bitecek," diyor. "Mia'yı bulmak zorundayız."

"Bu benim hatam," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diyor, kolunu bana doluyor ve alnımdan öpüyor. Etrafımı saran bu karanlığa ışık getiren tek şey bu.

O kişinin ben olabileceğimi fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Micah başka birine daha zarar vermeden durdurulmalı.

BRODY

Normalde rahat sabahlar bana huzur verirdi ama şu anda sıkı bir düğüm var. Harper giysilerini dikkatle katlıyor ve Billie'nin ziyareti sırasında getirdiğı hafta sonu çantasına yerleştiriyor. Yavaş hareket ediyor, sanki kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyor - gidiyoruz. Şehirde daha fazla koruma altında olmak en güvenli seçenek ve ben her zaman önce Harper'ın güvenliğini seçeceğim.

Kapı aralığında onu izliyorum ve güneş ışığının saçlarına vurup yanaklarına sıçramasına odaklanıyorum.

Ona hayranlık duymaktan kendimi alamadığım anlar, tam olarak ne kadar uzağı düştüğümü hatırladığım anlardır. Her içgüdüm onu korumam, kollarıma geri çekmem, karanlık olan her şeyden uzakta, güvenli bir şekilde burada kilitli tutmam için bana bağılıyor. Ama gerçekliğimiz kimseyi beklemez ve Micah serbestken burası artık güvenli değil.

Harper'ın güzel gözleri küçük yatak odasında benimkilerle buluşuyor. Duraklıyor, parmakları katlanmış bir kazağın üzerinde duruyor.

"Aklında ne var?" Düşüncelere dalmış olduğunu bildiğim için soruyorum.

Ona doğru ilerliyorum; gözlerinde beliren korkuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sadece bir şeyler düşünüyordum," diyor.

Dün gece Billie'den çılgınca bir telefon aldığımızdan beri Harper gergin.

Gülümsemem kayboluyor, yerini ciddiyet alıyor. "Bundan sonra ne olursa olsun, ateşin içinden birlikte yürüyeceğiz."

Harper bana yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. "Gerçekten korkuyorum."

"Biliyorum," diyorum, onu kendime doğru çekerek. "Sana sahibim."

Öne doğru eğiliyor, alnını göğsüme yaslıyor, bir kolumu beline daha sıkı sararak onu yakınımda tutarken nefes alıyor.

Sesi boğuk çıkıyor. "Keşke burada kalabilseydik. Sadece sen ve ben. Burada her şey daha basit geliyor."

Yanağımı saçlarına yaslıyorum, kokusunu, sıcaklığını ve kalbinin sabit atışını ezberliyorum. "Ben de öyle. Ama yanımızda bir parça taşıyacağız ve tekrar güvenli olduğunda ziyarete geleceğiz." Gülümsüyorum. "Biz burada değiştik."

Başını sallıyor, gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor. "Haklısın. Yaptık."

Etrafımıza sessizlik çöküyor. İkimiz de burada hissettiğimiz huzurun kırılğan ve geçici olduğunu biliyoruz ama ona tutunuyor, kalan son değerli dakikalarımızın tadını çıkarıyoruz.

Sonunda, isteksizce, alnına bir öpücük konduruyorum. "Toplanmayı bitir. Helikopter yakında gelecek."

Harper iç çekerek geri çekiliyor ve katlanmış giysilerini topluyor. "Neredeyse bitirdim. Easton'ın arabasına ne olacak?"

"Onu şehre geri götürmek için bir araç ayarladı." "Oh," diyor.

Oturma odasına geçmeden önce birkaç saniye daha onu izliyorum. Çantalar yere saçılmış, birinde kıyafetlerim, diğerinde ise teçhizatım var. Silah envanterimi sistematik olarak kontrol ediyorum, zihnim şimdiden şehirde bizi nelerin beklediğini düşünmeye başladı. Micah, halkın tepkisi, Mia'nın belirsizliği

-Çok bunaltıcı. Burada olmak, ufukta bizi bekleyen fırtınadan önceki gerçek sakinliktir.

Harper huzuru ve güvende hissetmeyi hak ediyor. Gölgeler olmadan hayatını yaşayabilmeli. Her şeye mal olsa bile, bunu elde edeceğinden emin olacağım. Çünkü Harper Alexander'ı korumak sadece kuzenime verdiğim bir söz değil. O benim her şeyim oldu.

O, yıllar önce öldüğünü sandparçalarımı uyandıran, uğruna savaşmaya değer bir hayatın bizi beklediğini hatırlatan kişi.

Son çantayı da verandaya taşıyorum ve helikopter kanatlarının tanıdık uzaktan gelen sesi yükselirken bir gümbürtüyle yere bırakıyorum. Harper arkamdan çıkıyor, gözlerini gökyüzüne kaldırmış, güneş ışığında gözlerini kısıyor. Bir esinti saçlarını yakalıyor ve yüzüne doğru kaldırıyor. Bu dağın ardında her ne bekliyorsa onunla yüzleşmeye hazır bir kadın gibi görünüyor; daha güçlü, daha kararlı, daha yeni anlamaya başladığım şekillerde iyileşmiş.

"İşte orada," diyor, helikopter ağaç sınırını aşıp açıklığa doğru alçalırken yaklaşıyor. Elini benimkinin içine sokup sıkıyor.

Ben de sıkıyorum. "Hazır mısın?"

Harper bir kez başını sallar. "Başka seçeneğim yok."

Yakınına eğilip şakağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bu neredeyse bitti."

Helikopter çimlerin üzerine yumuşak bir şekilde yerleşiyor, kanatları hala dönüyor. Çantalarımızı topluyorum ve bahçede ilerliyoruz. Kapıdan yirmi metre uzaktayken, rotor kanatlarının ritmik vuruşunu bir ses kesiyor.

Uzaklardan gelen bir motor sesi, belli belirsiz, ama giderek . Bir şeyler ters geliyor. Yanlış.

Gerginleşiyorum, hemen ağaçların arasından görünen dolambaçlı dağ yolunu tarıyorum. Şık siyah bir araba görünüp kulübeye doğru tehlikeli bir hızla ilerlerken tozlar havayı bulandırıyor.

Harper sertleşiyor, parmakları benimkilere dolanıyor. Sesinde ani bir panik var. "Brody, bu..." Ben zaten biliyorum. Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti iniyor.

Micah Rhodes.

Dönüyorum, silah dolu çantamı bırakırken her hareketimi aciliyet . Harper'ın yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Beni dinle. O helikoptere bineceksin. Hemen şimdi. Beni duyuyor musun?"

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve telaşlı, şimdiden başını sallıyor. "Brody, hayır-"

Omuzlarını kavradım. "Gitmek zorundasın."

Gözleri panikle doluyor ve kabaca kollarımdan tutup beni kendisiyle birlikte çekiyor. "Benimle gel. Lütfen."

İntikam almak istememe rağmen sesimi sakın tutuyorum. "Harper, lütfen helikoptere bin. Bana güvenmek zorundasın."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, gözlerinde korku parlıyor. Ama sonunda dudakları titreyerek başını hızlıca sallıyor ve artık tartışmanın her şeyi riske atmak anlamına geldiğini anlıyor. "Lütfen dikkatli olun."

"Söz veriyorum." Son bir kez elini tutuyorum, onu hızla helikoptere çekiyorum ve içeri girmesine yardım ediyorum. Harper koltuğa yerleşirken kalbim şiddetle çarpıyor, onu hızlıca bağlarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Brody-"

"Senin için geleceğim," diyorum ve ona son bir güven verici gülümseme sunuyorum. O daha itiraz edemedi helikopterin kapısını çarparak kapatıyorum, pilota işaret vermek için iki kez okşuyor.

Micah'nın arabası Easton'ın arabasının arkasında kayarak durduğu sırada, tabancalarımı ve ekstra şarjörleri çıkararak çantama doğru ilerliyorum. Etrafa tozlar yayılıyor ve göğsümde öfke alevleniyor.

Harper umutsuzca elini cama bastırıyor, gözleri panikten kocaman olmuş, sessizce ona katılmam için yalvarıyor. Avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Kalbim sıkışıyor ama kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Helikopterin pervaneleri daha hızlı dönerek aracı yukarı kaldırırken Harper'ın gözyaşları içindeki yüzü pencereden bana bakıyor.

Dönüp Micah'nın arabasına doğru bakıyorum. Helikopter açıklığın üzerinde hızla yükseliyor ama Harper'ın aşağıda olup biten her ayrıntıyı görebildiğini biliyorum.

Sevdiğiniz birini korumanın anlamı budur.

Micah arabadan iniyor, gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin ardında saklı, duruşu rahat. İçimde ölümcül bir öfke kükrüyor ve ona ters ters bakıyorum.

Duruşumu düzelttim, sesim yukarıdaki helikopterin azalan gürültüsünü kesiyordu. "Buraya gerçekten gelmemeliydin Rhodes."

Parmaklarım silahın tanıdık ağırlığının etrafında kıvrılıyor. Micah'nın kafasına nişan alarak hızlıca çekiyorum. Kaçırmayacağım, keskin nişancılar asla

yap. Varlığımın her zerresi buna hemen bir son vermek, bir daha asla başka bir kadına ya da Harper'a zarar verme şansı bulamayacağından emin olmak için çığlık atarken nabzım kulaklarımda ağır bir şekilde atıyor.

Micah donakalıyor; şaşkınlık kibirli yüz hatlarında geziniyor, sonra ifadesi hızla hesapçı bir sakinliğe bürünüyor. Çenesini hafifçe kaldırıyor, bana okurken dudaklarında meydan okuyan bir gülümseme belirliyor, sanki sessizce bana meydan okuyor.

Yanımda duyduğum metalik bir tıkırtı, ağaç hattındaki gergin sessizliği ve başka bir silahın ateşlendiğini fark ettiğimde kanım dondu.

İsteksizce yan tarafa bakıyorum, Nick ormandan çıkıp silahını doğrudan bana doğrulttuğunda yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Nick," diye homurdanıyorum, sesime şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışıyor, "ne halt ediyorsun?"

İfadesi soğukkanlılığını koruyor, gözleri sıkıca benimkilere kilitlenmiş, ancak sıkılı çenesinde bir kas gözle görülür şekilde seğiriyor. "Hayatının en büyük hatasını yapmanı engellemek."

Çenem acıyla geriliyor. "Anlamıyorsun-"

"Çok iyi anlıyorum," diye araya giriyor, silahını bana doğrulturken gözleri şiddetle parlıyor. "Arabana bin Rhodes. Hemen git," diye bağırıyor.

Silahımı Micah'a doğrultuyorum.

Micah tereddüt ediyor, bakışları Nick ve benim aramda hızla gidip gelirken seçeneklerini tartıyor.

"Kekeledim mi lan ben?" Nick bir adım öne çıkıyor, sesindeki tehdit çok açık.

Sonra aniden dönüyor, silahının namlusunu Micah'ya doğru çeviriyor, sesi ölümcül çelik gibi sertleşiyor ve "Eğer hemen arabana binmezsen, o lanet kafanı kendim uçurup bu işi bitireceğim" diyor. Sesi yükseliyor, Micah'nın bile görmezden gelemeyeceği bir vaatle yankılanıyor. Nick tetiği çekiyor; bir kurşun ağaçların arasından vızıldayarak geçiyor. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Çok iyi nişancıyım."

Micah aniden geri çekiliyor, sanki kontrolünü yeniden kazanıyormuş gibi bir elini saçlarında gezdiriyor. Son bir kez bakışlarımla buluşuyor, sesi soğuk ve tamamen duygusuz, "Bu iş bitmedi, Brody. Harper

bana ait. Öyle ya da böyle, bunu hatırlamasını sağlayacağım."

Yumruğum silahın kabzasını daha da sıkıyor ama kendimi tutuyor, onun yemine gelmeyi reddediyorum.

"Bir daha ona yaklaşmaya cüret edersen, çekip gitmeyeceksin. Söz veriyorum. Mia nerede?" Sesim tehlikeli derecede sakın, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyor.

Micah gülümsüyor ve ben saf kötülüğü görüyorum. "Neden bahsettiğinden emin değilim."

Micah bana son bir bakış attıktan sonra arabasına doğru döndü. Motor kükreyerek çalışıyor, lastikler şiddetle dönüyor, hızla uzaklaşırken havada asılı bir toz bulutu bırakarak bir toprak ve çakıl püskürüyor.

Aracı dağ yolunda gözden kaybolana kadar izliyorum, vücudumdaki her kas hala öfkeyle sarmalanmış durumda. Nefesimi bile veremedim Nick'e doğru dönüyorum, silahımı sıkıca ona doğrultmuşum, kalbim göğsüme şiddetle çarpıyor.

Benim duruşumun aynısını yapıyor, silahını göğsüme doğrultmuş. İkimiz de göz kırpmıyoruz. Aramızdaki hava gergin, öfkeyle çatırdıyor.

"Bunu neden yaptın ki?" Bağıriyorum, sesim düzensiz ve öfkeyle titriyor.

Nick'in gözleri alev alev yanıyor. "Çünkü onu bitirmek seni ve Harper'ı bitirir, seni aptal herif."

Olduğumuz yerde kilitlenmiş halde duruyoruz, orman sert sözlerimizle yankılanıyor. Nick silahını indiriyor ama yüzündeki gerginlik hiç kaybolmuyor.

"O tetiği çekersen her şey biter Brody," diyor, sesi sabit. "O kazanır. Sen kaybedersin. Harper seni kaybeder."

Silahımı indirirken göğsüm kabarıyor, Nick'in sözlerinin ağırlığı içime çöküyor ve düşüncelerimi tüketen adrenalin kaynaklı öfkeyi paramparça ediyor. O haklı; neredeyse asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aşıyordum.

"Seni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünmüyorsun değil mi? Buraya geleceğini kime söylediği belli değil." Nick başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığı ve endişe okunuyor. "Kendini topla. Haydutluk yaparsan onu koruyamayız."

Derin bir nefes veriyorum, titreyen elimi yüzümde gezdirerek kendimi tekrar kontrol etmeye zorluyorum. Helikopter Harper'ı güvenli bir yere götürerek ağaç hattının ötesinde gözden kayboldu. Ama rahatlama göğsümdeki gerginliği gevşetirken bile, geride bıraktığı boşluğu hızla korku dolduruyor. Şu anda onun yanında değilim. Eğer ayrı olursak onu koruyamam.

Micah'nın tehdidi zihnimde tüyler ürpertici bir şekilde yankılanıyor; işinin henüz bitmediğine dair soğuk ve sert bir uyarı.

Ne yazık ki onun için, ben de değilim.

HARPER

Helikopter yukarı doğru sarsılırken nabzım kulaklarımda şiddetle atıyor ve nefesim kesiliyor, korkudan boğuluyorum. Çaresizim, soğuk camın ardına hapsolmuşum, Brody ile aramdaki mesafenin uzamasını izlemek zorunda kalıyorum. Yeryüzü düşüyor, onunla olan son sağlam bağımı da yutuyor, avuçlarım cama dayanıyor, sanki bir şekilde ona geri dönebilirmişim gibi.

"Brody!"

Çığlığım anında yok oluyor, rotorların amansız kükremesi tarafından yutuluyor. Aşağıda duruyor, taş gibi sert, silahını çekmiş Micah'a bakıyor. Bu yükseklikten bile ondan yayılan intikamı görebiliyorum, vücudunun her kasında şiddetli bir vaat var.

Nefesim camı buğulandırıyor ve onu bir kalp atışı kadar bile gözden kaybetmek istemeyerek camı siliyorum. Yerde, onun yanında, birlik içinde olmak için yanıp tutuşuyorum ama bunun yerine güçsüzüm, bu kâbusun üzerinde asılı duruyorum, vücudumdaki her hücre geri dönmek için çığlık atıyor.

Aşağıdaki hareket dikkatimi çekiyor ve damarlarımdan buz fışkırıyor. Brody başını çeviriyor ve elindeki metalde parlayan güneş ışığını görüyorum. Dehşet bir bıçak gibi içimi keserken kalbim acımasızca kaburgalarımın çarpıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, titreyen parmaklarımla cama daha sıkı bastırıyorum, sanki bu bir şekilde aradaki mesafeyi kapatabilirmiş gibi. "Brody, yapma-"

Micah aniden duraksıyor, tanıdık kibri geri dönmeden önce bir an tereddüt ediyor, tekrar ilerliyor, her adımı bir alay. Benim

Yumruklarım çaresiz topar halinde sıkılıyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, hilal şeklinde minik acı izleri çiziyor. Böyle bir şey olamaz. Tekrar olamaz. Şimdi olmaz, önemli olan her şeyi bulmuşken olmaz.

Sonra dünya şiddetle değişti ve kalan azıcık da paramparça etti.

Ağaçların arasından ikinci bir figür çıkıyor, Brody'ye doğru sessizce ilerliyor, aydınlık açıklıkta karanlık bir silüet belli belirsiz görünüyor. Nefesim kesiliyor, dehşet göğsümde patlıyor ve ciğerlerimi acıyla sıkıyor. Bir silah doğrudan Brody'nin sırtına doğrultulmuş. Sayıca azdı.

"Brody!" Sanki beni gibi bağıriyorum, sesim onun adıyla çatlıyor. Sanki çaresizliğim camı kırabilirmiş gibi cama vuruyorum. Gözyaşlarım sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan aşağı dökülüyor, her şeyi bulanık bir kâbusa dönüştürüyor.

İçimde bir adrenalin patlaması yaşanıyor ve helikopter uzaklaşarak korkunç manzarayı gözümün önünden çekiyor. İçimde şiddetli bir mide bulantısı dalgası kabarıyor, her sinir ucuma dolan yıkıcı çaresizlikle savaşıırken boğazımda safra sertçe yükseliyor.

Bir kustumuk torbası aldım, sanki onu doldurabilirmişim gibi hissediyordum.

"Geri dönmeliyiz," diye yalvarıyorum pilotlara kırık dökük bir sesle. Rotorların sağır edici gümbürtüsü altında sesim zayıf çıkıyor. "Lütfen, inmek zorundasınız. Yapmak zorundasınız-"

"Üzgünüm, Bayan Alexander. Calloway'lerden emir aldık," diyor kararlı bir şekilde.

Kalbim acı dolu parçalara ayrılıyor, telefonumu ararken ellerim şiddetle titriyor.

Nabzım düzensiz atıyor, panik görüşümü bulandırıyor. Düşünemiyorum. -Nefes alamıyorum ama içgüdüsel olarak parmaklarım hareket ediyor, Billie'ye bir mesaj yazarken titriyorum.

HARPER

Brody tehlikede. Micah bizi buldu. Lütfen yardım gönderin.

Telefonumu tutarak Gönder'e basıyorum ama ekranda acımasızca bir hata yanıp sönüyor: **Mesaj Gönderilemedi**
Cep telefonumun çekmediğini fark ettim.

"Hayır..." Sesim çığ bir hıçkırığa dönüşüyor ve boğazımda yükselen ıstırapla boğuluyorum. "Hadi ama. Lütfen, lütfen devam et."

Telefonumu yukarı kaldırıp dar alanda gezdiriyorum ama sinyal çubukları boş, umutsuzca boş kalıyor. Hayal kırıklığı ve çaresizlik beni boğuyor, boş ve yalnız bırakıyor.

Brody orada tek başına, benim için savaşıyor, bizim için her şeyi riske atıyor ve ben bunu durdurmak için çaresizim.

Ya yaralıysa? Ya onu vurdularsa?

"Lütfen iyi ol," diye fısıldıyorum etrafımdaki boşluğa, sesim paramparça bir yakarıştan, beni dinleyebilecek güçlere bir duadan başka bir şey değil. "Lütfen, Brody... iyi ol."

Saatler geçiyor ve kendimi uyuşmuş, kabuğuma çekilmiş gibi hissediyorum. Bedenim ağırlıksız hissediyor, kendimin dışında bir yerde yüzüyor. İçeride, düşüncelerim ve keşkelerim onları kavrayabileceğimden daha hızlı çözülüyor. Brody'nin yüzü zihnime kazınmış, kararlılık daha karanlık bir şeyle karışmış. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama sadece görüntüyü keskinleştiriyor. Nabzım şakaklarımda öyle şiddetli atıyor ki canımı acıtıyor.

Neden daha fazla mücadele etmedim? Neden benimle kalması için ısrar etmedim, onu bu helikoptere kendim sürüklemedim?

Telefonumdaki sert bildirim soğuk bir şekilde bana bakıyor: **Mesaj Gönderilemedi**

İçimden bir hıçkırık yükseliyor. Gırtlaktan ve çığ. Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, yüzümdeki yaşları siliyorum, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum ve mesaja tıklıyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok; ne servis var, ne Billie'ye ulaşmanın bir yolu, ne de Brody'nin güvende olup bilmenin bir yolu.

Her biri bir öncekinden daha kötü olan binlerce korkunç senaryo zihnimi dolduruyor. Ya Micah ona zarar verdiyse? Ya o diğer figür...

Hava ciğerlerimde acıyla sıkışıyor ve emniyet kemerini sıkıca kavriyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Üzerime çöken çaresizlik ve suçluluk duygusuyla savaşıyorum. Helikopter havayı yararak geçerken şehrin silüeti yaklaşıyor. Şu anda beni parçalayan ruh derinliğindeki dehşeti açıklayamıyorum. Kimsenin kıl payı kurtulduğumuz kâbusu ya da kulübede ortaya çıkan daha da karanlık olanı anlaması mümkün değil.

Brody'nin sözleri aniden yankılandı. *"Senin için geleceğim."*

Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor, hayal kırıklığıyla sıcak. Beni güvende, korunmuş hissettirdi. Ama şimdi orada tek başına, bensiz tehlikeyle yüzleşiyor - benim yüzümden.

Helikopter hızla Park Towers'ın tepesindeki çatı iniş pistine doğru alçalıyor. Şehir hızla yaklaşıyor, bilinmeyen tehditlerle dolu beton bir labirent ve Brody yanımda olmadan hayat boş geliyor. Gerçek şu ki ben buradayım ve o orada, ulaşamayacağım bir yerde.

Kızaklar sert zemine temas eder etmez, kalbim küt küt atarken emniyet kemerimi çözüyorum. Kapı kayarak açılıyor ve soğuk bir şehir rüzgârı kabinden içeri giriyor. Hareket etmeye başladım bile, neredeyse tökezleyerek dışarı çıkıyorum, inerken bacaklarım zayıf ve dengesiz.

"Bayan Alexander!" diye bağılıyor bir ses, acil ve endişeli. Takım elbiseli iki adam öne fırlıyor ve beni sabitlemek için ellerini uzatıyor. Çantalarımı taşıyorlar. "İyi misiniz?"

Cevap veremiyorum. Endişe yine boğazımı sıkıyor ve Billie'yi, Asher'ı, birini, yardım edebilecek herhangi birini bulma ihtiyacıyla onu iterek geçiyorum. Sonunda telefonum elimde titriyor ve donup kalıyorum, binanın içine doğru ilerlerken umut göğsümde acı verici bir şekilde alevleniyor. Koridorda durup telefonuma bakıyorum, Billie'den gelen üç cevapsız arama ve mesajlar olduğunu fark ediyorum. Onları açıyorum.

BILLIE

Harper, iyi misin?

BILLIE

Nick aradı. Micah buldu mu?

BILLIE

Harper, lütfen bana cevap ver!

BILLIE

İndiğinde bana haber ver.

Nick ismini duyunca kalbim acıyla yerinden fırladı. O nereden bilebilir ki? Kafa karışıklığı kaosla karışıyor ve parçaları bir araya getiremiyorum.

Brody' numarasını çevirirken parmaklarım titriyor, telefonu kulağıma bastırıyorum, iyi olduğuna dair herhangi bir işarete ihtiyacım var. Her çalma sonsuzluk gibi geliyor.

"ama. Lütfen cevap ver," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor, gözlerim hızla taze yaşlarla doluyor. Onu kaybedemem.

Aniden sesli mesaja geçiyor, sakın, güven verici, yürek parçalayıcı derecede tanıdık olan sabit sesi kulağımı dolduruyor. "Ben Brody. Mesaj bırakın."

"Ara beni. Lütfen bana iyi olduğunu söyle." Hıçkırıklara boğuluyorum, hemen bağlantıyı kesip tekrar arıyorum. "Lütfen, lütfen, aç," diye yalvarıyorum kimseye, sesim titriyor.

Yine telesekreter.

Kalbim sertçe atıyor ve yeni bir korku dalgası dizlerimi büküyor. Hızla Nick'in numarasına ilerliyorum, cevapları ararken uyuşmuş parmaklarımla tıklıyorum.

Telefonu bir, iki kez çalıyor ve sonra sesli mesajını alıyorum.

Nick'in yumuşak ve kendinden emin ses tonu içimdeki kaosla tamamen çelişiyor. "Nick arıyor. Ne yapacağını biliyorsun."

"Beni hemen ara!" Talep ediyorum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken aramayı sonlandırıyorum. Birden telefon elimde titriyor, Billie'nin adı ekranda parlak bir şekilde yanıp sönüyor.

"Çatı katıma gidiyorum," diyorum o daha konuşmadan. "Micah bizi buldu. Brody onunla yüzleşmek için geride kaldı. Ben havalanırken başka biri geldi. Ona silah doğrultmuşlardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Yapamadım-"

"Harper," diye araya giriyor Billie, sesi sabit. "?"

"Binanın tepesinde, koridorda duruyorum. Güvenlik beni izliyor," diyorum takım elbiseli bir adam beni duymuyormuş gibi .

"Beni bekleyin. Oraya geliyorum," diyor Billie.

Burada bir çatı katı var ama artık kullanmıyor. Belki ben yokken kullanmaya başlamıştır.

Boğazını temizleyerek beni kendime getirdi. "Beni dinle. Easton ve Weston kimsenin zarar görmediğinden emin olmak için kulübeye bir güvenlik ekibi gönderdi. Micah'nın orada olduğunu biliyoruz; Nick daha önce aradı,

Brody'yi desteklemek için orada olduğunu çünkü bir şeyler hissettiğini söyledi. O zamandan beri ikisinden de haber alamadık."

"Nick orada mıydı?" Başımı sallıyorum; hiçbiri mantıklı gelmiyor. "Biri Brody'ye silah doğrulttu. Ya Nick de yaralıysa? Ya ikisi de pusuya düşürüldüyse?"

"Geliyorum. Beş dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağım," diyor ben kontrolsüzce hıçkırırken.

Koridorda yere çöküp onu bekliyorum.

"Her şey yoluna girecek." Brody'nin güvencesi zihnimde yankılanıyor, ama altında kaçınılmaz bir korku kaynıyor.

Brody'yi kaybetme düşüncesi korkunç ve çok ama çok gerçek. Ama şu anda yapabileceğim tek şey çaresizce beklemek. Kalbim umut ve korku arasında bir yerde asılı kalmış durumda ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavlıyor ve kendimi konuşmaya . "Nick'in orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nick birkaç gün önce Asher'a bundan bahsetti. Micah'nın seni bulacağını hissettiğini söyledi. Asher'a her ihtimale karşı oraya gideceğini söyledi."

Şaşkınlık inançsızlığa dönüşür. "Mia kaybolduktan sonra mı?"

"Evet," diyor Billie nefes vererek ve sesine bir belirsizlik karışıyor. "Micah'yı takip ediyordu ama detayları bilmiyorum. Sadece senin korunduğundan emin olacağını söyledi. Gerçekten çok inatçı ve her şeyi kendi eline almayı seviyor."

"Biliyorum," diyorum ona.

Nick'i çocukluğumdan beri tanırım çünkü ağabeyimin en iyi arkadaşıydı.

"Birbirinizin dilini yutarken çekilmiş fotoğrafınız yayınlandıktan sonra Sugar Pine Springs'te olduğunuza dair spekülasyonlar çıktı. Nick hemen harekete geçti."

Gülüyorum ama sonra nefesim kesiliyor. "Bunların hiçbiri mantıklı değil." Saniyeler sonra Billie bana doğru koşuyor, Asher da onun gölgesinde onu takip ediyor. Beni görür görmez ayağa kaldırıyor ve sıkıca sarılıyor. Uzun bir an boyunca birbirimize sarıldık; gerginlik hafifçe hafifler.

"İyi misin, Harp?"

"Hayır," diyorum dürüstçe, stresten başım çatlıyor. Baş döndürücü bir duygu yoğunluğuna karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Nick'in olaya dahil olması zaten tehlikeli olan duruma yeni bir katman daha ekliyor. "Nick neden bize söylemedi ki? Hazırlıklı olabilirdik-"

Billie ellerini omuzlarıma koyup gözlerimin içine bakarak, "Brody seni korumak için her zaman hazır," diye onaylıyor. "Bu yüzden şu anda güvenle New York'tasın."

"Kötü bir şey olmasından çok korkuyorum" diye fısıldarken sesim zar zor duyuluyor.

Billie, "Biliyorum, ama şu anda hiçbir cevabımız yok," diye yanıtlıyor. "Seni evine götürelim, tamam mı?" Nazik ve kibar.

"Benimle kalır mısın? Yalnız kalamam," diyorum o kırılgan umut ipine tutunurken.

"Evet," diyor tereddüt etmeden.

Asher ayaklarımın dibindeki spor çantalarını alıyor ve Billie de hafta sonu çantasını alarak beni asansöre götürüyor. O benim bu fırtınadaki dayanağım.

"Brody gelene kadar seni bırakmayacağım," diye fısıldıyor ve elimi tutup sıkıyor. "Bunu da atlatacağız."

Gözlerine bakıyorum, boğazımda hâlâ acı veren yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Onun için endişeleniyor musun?"

"Hayır," diyor kendinden emin bir şekilde. "Nick lanet bir serseri ama Brody'ye zarar vermeyecek. Güven bana."

"Ne gördüğümü biliyorum," diyorum ve nefes nefese kaldığımı hissediyorum.

"Nefes al. Brody kendini nasıl idare edeceğini biliyor. Buna güvenmelisin."

"Onu kaybedemem," diye . "Şimdi olmaz."

"Yapmayacaksın," diyor. Asansörün kapıları açılırken her kelimesinde kesinlik çınlıyor. Beni dışarı çıkarıyor. "Brody, Nick ve Micah ile aynı anda gözleri kapalı bile başa çıkabilir. Onlar orospu çocukları."

Asher kıkırdıyor ve mırıldanıyor, "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Bu doğru. Onu aynı anda beş adamla dövüşürken gördüm. En iyi vuruş yapanlardan biri. Tamamen ölümcül. Dokuz canlı bir kedi gibi," diyor bana.

Başparmağımı kapıma bastırıyorum. Kilit açıldı ve içeri girdim.
Evde olmak tuhaf hissettiriyor. "Hadi seni yerleştirelim."

Billie beni çatı katına götürüyor ve Asher çantaları yere bırakıyor. Central Park'a bakan tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum. Güneş gökyüzünde tembelce salınıyor ve ben duvardaki saate bakıyorum. Saat akşamın altısını biraz geçiyor ve birazdan hava . Saatler geçti ve ben hiçbir şey duymadım.

Asher bana yumuşak bir gülümseme veriyor ama gözlerinde endişe görüyorum. Omzumu sıkıyor ve sonra beni gazlı şömineye yakın olan koltuğa götürüyorlar. Billie bir düğmeye basıyor ve alevler canlanıyor. Onlara bakıyorum, kulübeyi ve son birkaç haftadır Brody ile geçirdiğim zamanı düşünüyorum.

"Biraz çaya ne dersin?" Billie sorar. "Her zaman daha iyi hissettirir."

Micah'ı ve bana nasıl ilaç verdiğini hatırladım.

Gözyaşlarına boğuldum ve ellerimle yüzümü kapattım. "Çok şey oldu."

Billie yanıma oturdu ve elini sırtıma koydu. "Harp, ne yapabilirim? Asher'ı yumruklamak ister misin?"

"Hey!" diyor.

Billie bana "Dayanabilir" dedi. "Sadece sert bir yumruk, istediğin yere. Bunu daha sonra telafi ederim."

"Oy hakkım var mı?" diye soruyor.

Billie başını sallar ve gülümser. "Yıllarca bana cehennemi yaşattığı için bunu hak ediyor. Belden aşağısını öneririm."

İçimden kahkahalar dökülüyor ve bugün erken saatlerden beri ilk kez gülümsüyorum.

"Ah, işte benim kankam. Şimdi, kahve ister misin? Pizza ve Çin yemeği sipariş edeceğim ve Brody'nin gelmesini beklerken açık büfe yiyebiliriz," diyor.

Onu inceliyorum. "Endişeli değilsin."

Başını sallıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Hiç de değil." "Tamam. Kahve alacağım," diyorum ona, sonra Asher'a dönüyorum. "Güvendesin." "Çok şükür," diyor bana.

"Şimdilik," diye ekliyorum.

Çantalarımız yerdeydi ve ben ayağa kalkıp Brody'ninkine doğru yürüyüp içini karıştırdım. En üstte cep telefonu var, kapalı. Bu, dış dünyaya ulaşmasının hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor ve bunu düşünmek beni tekrar sarmal hale getiriyor. Fasulyeler öğütülürken Billie mutfaktan beni izlerken onu elimde tutuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Telefonu," diyorum ona. "Sanırım bu neden cevap vermediğini açıklıyor."

Dakikalar sonra Billie elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle dönüyor ve Asher'ın yanına yerleşirken kahveyi dikkatle ellerime bırakıyor. Aralarında yanan kimyayı görmezden gelmek imkânsız. Asher'ın onu nasıl doğal bir şekilde kendine yakın tuttuğunu ve Billie'nin gözlerinin onunkilerle buluştuğunda nasıl yumuşadığını izliyorum. Birlikte mükemmeller ve bir araya geldikleri için çok mutluyum.

"Ne?" Buharlı sıvıyı üflerken Billie soruyor.

Gülümsüyorum. "Siz kesinlikle birlikte olmak için yaratılmışsınız."

Asher sırtlıyor ve sessiz bir sohbeti paylaşıyorlar. "Bu kaçınılmazdı."

Şakağına nazik bir öpücük konduruyor ve Billie'nin parmakları onunkilerle iç içe geçerken rahatça arkasına yaslanıyor. Göğsümde bir sızı yayılıyor.

Asher ayağa kalkıyor ve eğilerek dudaklarını Billie'ninkilerin üzerinde gezdiriyor. "Senin evden dizüstü bilgisayarımı alacağım. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Billie başıyla onaylıyor ve kapıya doğru ilerlerken onu izliyor. İkimiz yalnız kaldık ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Mia'ya neler oluyor? Ne oldu?"

En başından başlıyor, birlikte yemeğe gittiklerini ve döndüklerinde birinin onu kaçırdığını anlatıyor. Billie olaydan bu yana işe gitmiyor ve Park Towers'ta kalıyor çünkü burada yaşayanlar nedeniyle şehirdeki en iyi güvenliğe sahipler.

"Kendimi suçlu hissediyorum, sanki hepsi benim suçummuş gibi," diye itiraf ediyor Billie. "Ben olmasaydım seni hedef almazdı."

"Ve ben olmasaydım Mia'yı hedef almazdı," diyorum ona. "Çok üzgünüm. Vampirin içeri girmesine izin verdim. Beni öldürebilirdi, Billie."

Kadınlar onun yüzünden kayıp. Bir avuç dolusu. Çok korkuyorum."

Yüzünün rengi soldu. "Ne?" "Bilmiyor muydun?" Onu inceleyerek soruyorum.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayınca başını iki yana sallıyor. Endişesinin arttığını görebiliyorum. Sessizce oturup alevlerin şöminenin kenarını yalamasını izliyoruz. Kafamın içinde kaybolmuş durumdayım ve beni kafamın içinden çıkaran tek şey kapının çalınması oluyor. Billie kapıyı açmak için ayağa neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Gözetleme deliğinden dışarı bakıyor, sonra kapıyı açıp Asher'ın içeri girmesine izin veriyor. Asher duruyor, ona tatlı bir öpücük veriyor ve sonra mutfığa doğru ilerliyor.

kanepeye yerleşti.

"Birinin bana Asher'ın sana baktığı gibi bakması, işte hayal bu, değil mi?" Kahvemi yudumlarken, sıcaklığın üşümüş kemiklerime sızması için neredeyse yalvarıyorum.

Elimi sıkarken Billie'nin gözleri sessiz bir kesinlik içindeydi. "Brody biliyor, Harp. Her zaman öyleydi."

Sözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; duygularım kabarıyor ve onlarla nasıl başa çıkacağımı . Gözlerimi hızla kırıştırıp yeni gözyaşlarımı geri akıtıyorum ve Billie daha yakına kayıyor.

"İkinizde her zaman özel bir şeyler vardı. Bunu görmeniz çok uzun sürdü, ama o şey orada, çok parlak bir şekilde yanıyor." Billie'nin sesi nazik ve içten, düşünceli ve anlayışlı. "Buna güvenin."

Başımı sallıyorum, en iyi arkadaşımın varlığının verdiği rahatlığa yaslanıyorum ve sözlerindeki güvenceyi içime çekiyorum. Bunu, onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Şu anda beni bir arada tutan yapıştırıcı o.

Billie kesin bir ifadeyle, "Brody muhtemelen buraya doğru yola çıkmıştır," diyor.

"Umarım haklısındır," diye fısıldıyorum sessizce, sesim zar zor duyuluyor. Asher konuşmamıza dahil oluyor. "O her zaman öyledir."

Bu beni güldürüyor çünkü doğru.

Billie ona ters ters baktı. "Ve ikiniz de bunu asla unutmayın."

İkisine baktığımda, kendi sonsuza dek mutlu yaşamımın mümkün olduğuna ve Brody'nin fırtınanın içinden yolunu bulacağına inanıyorum

Beni bulmak için. Brody'nin güvende olduğuna inanmak için çaresizce onun sözlerine sarılıyorum.

Kanepeye uzanıp *Altın Kızlar*'ı izlerken akşam geceye karışıyor. Asher çalışmaya devam ederken Billie de benimle birlikte izliyor. Yemek sipariş ediyoruz ve ben çok üzgün olduğum için zar zor . Uykunun beni altına almasını istiyorum ama uyku bunu reddediyor. Gözlerimi her kapattığımda, Brody'nin elindeki metalin görüntüsü, Micah'nın kibirli sırıtışı ve ormandan çıkan gölgeli figür zihnimde . Kalbim durmadan çarpıyor. Endişe beni acımasızca pençeliyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle, kanepenin beni içine çekmesini dileyerek nihayet . Billie'nin sabit nefes alışları kanepenin diğer tarafından geliyor. Ayağa kalkıp üzerine bir battaniye örtüyorum ve uzun bir nefes veriyorum. Lambanın loş ışığı duvarlara gölgeler düşürüyor.

Sessiz bir tuş tıkırtısı dikkatimi Asher'ın oturduğu mutfak adasına çekiyor. Yüzü dizüstü bilgisayar ekranının ışıltısıyla aydınlanıyor.

Yukarı bakıyor, kaşları hafifçe kalkıyor. "Uyuyamıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bir şişe su almak için buzdolabına doğru ilerliyorum. "Gözlerimi her kapattığımda, sadece ..." Sözümü kesiyorum, tekrar dile , anılar hâlâ çok taze.

Asher sessiz anlayışla başını sallıyor ve bakışlarını tekrar ekrana çeviriyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve o da bana bakıyor.

"Brody ve Eden'ı nasıl öğrendin?" Açıkça soruyorum. Yüz ifadesi yumuşuyor ve gülümsüyor. "Sana bildiğimi mi söyledi?"

Başımı salladım. "Nasıl?"

Asher zorlukla yutkunuyor ve tereddüt ediyor, ama kararlılığı nefesini verirken kırılıyor. "Eski bir mektuptan öğrendim."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Eden kimseyle yuva kuracak bir tip değildi, Harp. O ve Nick bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı - inatçı ama kendini veremeyen. Eğer bunu soruyorsan-"

"Kıskanç değilim. Bizim yaşımızda, geçmiş ilişkiler hayatın bir parçasıdır. Sadece merak ettim, hepsi bu. Biz arkadaştık. Yakın değildik ama ona güvenebileceğimi biliyordum. Billie de öyle. İşimizde başarılı olmamızı istiyordu.

ve kahve sohbetlerimiz sırasında bize yardımcı olmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Görünüşe göre boşluğu sen doldurmuşsun," diyorum ona.

Sırıtarak başını sallıyor. "Her zaman arkanı kollayacağım." Tekrar dizüstü bilgisayarına bakar.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

Asher'ın çenesi sıkıca kenetleniyor ve gözleri ciddiyetle gölgeleniyor. "Micah'nın hareketlerini izliyorum; kiminle konuştuğunu, nereye gittiğini. Kalıplar, ondan önde olmak için her şey."

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" İçimde yanan cehennemi soğutacağını umarak su içerken soruyorum.

"İstediğimden daha fazla." Sesi beni sakinleştiren bir kararlılık taşıyor. Beni yakından inceliyor. "Bak, şu anda gerçekten çok endişelendiğini biliyorum ama endişelenme. O adam çivilerden daha sağlam. Vuruldu ve yaşadı... iki kez. Savaşlarda çarpıştı. Tam bir baş belası. Sana bir şey olmasına izin vermeden önce dünyayı paramparça ederdi."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokunuyor. "Biliyorum ama beni korkutan da bu. Ya onun yerine *kendini* parçalara ayırırsa?"

Anlayış gözlerini dolduruyor. Hafifçe arkasına yaslanıp beni dikkatle izliyor. "Biliyor musun, Billie bana bazen hayattaki en karanlık şeyleri gören insanların en zor seven insanlar olduğunu öğretti. Brody de öyle. Cehennemi yaşadı, Harper. Herkesin kaybetmesi gerekenden fazlasını kaybetti ama bu onu, değer verdiği insanları korumak için ne yapması gerektiğini bilen biri haline getirdi. Karşısında olmak isteyeceğim biri değil. Lanet olası bir Terminatör gibi."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ben de aynı şeyi düşündüm." Asher gülümsüyor. "Çünkü bu saçmalık doğru."

Sözleri beni sakinleştiriyor.

"Sen ve Billie bunu nasıl başardınız bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Her şeyin üstesinden nasıl geldiniz - tüm o kaosun, medyanın, yalanların."

Asher, Billie'nin uyuduğu kanepeye doğru bakar. "Korkunun kazanmasına izin vermemelisin. Yüzüne bakıp ona defolup gitmesini söylemeli ve devam etmelisin. Her şeyin sebebi olan birini bulduğunuzda, pes etmek bir seçenek değildir. Sonuna kadar savaşırsınız. Eğer kaderinizde , diğer tarafa birlikte geçersiniz. Belki bir

Biraz yanmış ama hayatta." Sesi, birlikte yapılan ve kazanılan savaşlarla şekillenen türden bir inanç taşıyor.

Uzun bir süre sessizce onu izliyorum, yaydığı gücü özömsüyorum.

"Brody seni seviyor, Harp," diye ekliyor Asher, gözleri benimkilerde sabit, "hiç kırılmayacak bir şekilde."

Nefes alıyorum, göğsümdeki gerginlik hafifçe gevşiyor. Korkunun geride bıraktığı boşluğu umut ışığı dolduruyor. "Teşekkür ederim Ash. Kaldığın için, yardım ettiğin için. Burada olduğun için."

Bana sırtıyor. "Sen Billie'nin en iyi arkadaşısn. İkiniz bir paket anlaşmasıdır. Senin için her şeyi yaparım. Nick, Easton ve Weston da öyle. Özellikle de Brody. Arkanda duran bir ordu var ve bu karanlık tünelin sonunda bir ışık var."

Başımı sallıyorum, sözleri kadar işliyor.

O dağda Brody'den uzaklaştığımdan beri ilk kez, gücümün ve sevgimin onu sağ salim bana geri getirmeye yeteceğine gerçekten inanmama izin verdim.

BRODY

Direksiyonu parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kavıyorum, deri gergin ellerimin altında gıcırıyor. Çok öfkeliyim.

Easton'ın şık, eski model arabası altımda homurdanıyor, lastikler virajlı dağ yollarında yuvarlanıyor. Pencerelemin dışındaki ağaçlar bulanıklaşıyor, soluk gökyüzü diliminin altında yeşil ve gri çizgilerden başka bir şey yok. Harper'la aramda uzanan her bir kilometre sinirlerimi geriyor.

O lanet helikopterde olmalıydım. Yanında olup onu güvende tutmalıydım. Bunun yerine, Micah Rhodes'un çok yaklaşmasına izin verdim - silahımı çekip parmağımın tetiğe doğru seğırdiğini hissedecek kadar yaklaştım.

Eğer Nick devreye ... Micah ortadan kaybolacaktı.

Çenem sıkılıyor, dişlerim birbirine çarpıyor, öfkem damarlarımda bir kalp atışı gibi zonkluyor. Yanımda oturan Nick'e bakmayı bile reddediyorum, yolcu koltuğunda sanki bu lanet olası bir yol gezisiymiş gibi rahatça uzanıyor.

Nick hafifçe kımıldıyor, bacaklarını kasten geriyor ve yüksek sesle iç çekerek bir fırtına gibi yükselen gergin sessizliği bozuyor. "Bir şey değil, bu arada."

Daha sert ısııyorum, onu tam burada boğazlama dürtüsüyle savaşıyorum. Yumruğumun arkasını yüzüne çarpıp onu tamamen bayılttığımı hayal ediyorum. "Yapma. Lanet olsun. Başlama," diye .

"Sanırım başlama hakkını kazandım," diyor, her kelimesinde kendini beğenmiş bir eğlence var. "Orada kışını kurtardım. Bir teşekkür bile almadım. Tipik lanet Calloway."

Burnumdan nefes alıyorum, gözlerimi yola kilitliyorum. "Bitirmeme engel oldun."

Öfkeme aldırmadan homurdanıyor. "Yani, kendini hapse atmanı engelledim, aptal. O tetiği çekersen, Harper'ı bir daha göremezsin. Asla. Mia'yı ya da diğer kayıp kadınları da bulamayız. Üzgünüm ama Micah'a canlı ihtiyacımız var."

Cevap vermiyorum, vermeme de gerek yok. O haklı ve bunu biliyor, bu da onun ukala tavrıyla birleşince yanmayı daha da kötüleştiriyor. Öfke, beni pervasızlığımdan kurtardığını itiraf etmekten daha kolay. Micah o açıklığa adım attığı anda kontrolü ne kadar derinden kaybettiğimi itiraf etmekten daha kolay.

Nick beni tekrar dürtmeden önce sessizliğin rahatsız edecek kadar uzun sürmesine izin veriyor. Banks'in en büyük özelliklerinden biri olan yemleme konusunda çok acımasız. "Peki, Harper'a tam olarak ne zamandır aşık olduğunu söyler misin? Araştırma amaçlı soruyorum."

Sıcaklık göğsümde tehlikeli bir şekilde yükseliyor, boğazıma doğru tırmanıyor. Direksiyonu daha da kavıyorum, eklemlerim ağrıyor. Bu işi berbat edemem - kendi kendime tekrarladığım bir şey bu. "Seni ilgilendirmez." "O kadar uzun, ha?" Kıkırdıyor, öfkemle eğlendiği belli. üzerimden çatırdıyor. "Lanet olsun."

Sıkılmış dişlerimin arasından nefes almaya zorluyorum, derimin altında ne kadar ilerlediğini görmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama Nick Banks ısrarcı değilse hiçbir şeydir. Kapıya belli belirsiz bir ritimle vururken iğrenç bir rahatlıkla tekrar yer değiştiriyor.

"Hakkını vermek lazım, Brod. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," derken gözleri rahatsız edici bir kıvılcımıyla parlıyordu. "Her şeyi riske atmak. Sanırım buna değer."

"O benim amacım," diye bağıriyorum, sonra kendimi yakalıyorum, gerçek zırhımdaki çatlaklardan sızıyor.

Araba ani bir sessizlikle doluyor. Nick'in bakışları daralıyor, şakacı tavrı yumuşayarak ciddileşiyor. Beni dikkatle izliyor, az önce itiraf ettiğim şeyin ağırlığını ölçüyor. Bir kez olsun

ukalaca bir cevap vereceğim. Bunun yerine başını sallayıp başka tarafa bakıyor ve sözlerimi aramızda havada bırakıyor.

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atarken ve itirafım iliklerime kadar işlerken keşke onun lanet aklını okuyabilseydim. Harper artık sadece koruduğum biri değil; o uğruna savaşmaya, her şeyi riske atmaya değer her şeyim. Ve bugün, bir anlığına, neredeyse o çizgiyi aşip her şeyi mahvediyordum.

Nick boğazını temizler. "Yani, sen ve Harper... vay canına."

"Dikkatli ol." Çenem geriliyor ve sonunda ona kısa, öfkeli bir bakış atıyorum.

Ellerini savunurcasına kaldırıyor, avuç içleri yukarı bakıyor ama sırtıtıyor, beni kızdırdığı için seviniyor. "Sakin ol. Onu sadece bir kız kardeş gibi gördüm. Zane benim en iyi arkadaşım, ona bunu yapmazdım."

"Hayır, sen sadece nişanlısını becerdin." Ona dikkatle yukarıdan aşağıya bakıyorum, sesim düz ve soğuk.

Başını sallayarak şaşkın bir kahkaha atıyor. "Ahh. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Calloway."

Bakışlarımı tekrar ileri kaydırıyorum ama gerginlik biraz azalıyor ve yerini saygıya yakın bir şeye bırakıyor. "Az önce yaptım."

"Zane ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz. Bildiğin gibi aşk insana aptalca şeyler yaptırabilir." Nick koltuğuna geri yaslandı ve düşünceli bir şekilde ön camın ötesindeki karanlığa baktı. "Her neyse, Micah Rhodes'u yok etmenin başka yolları da var - sizi parmaklıklar ardına götürmeyecek yollar. Onu her türlü sonuçla yüzleştirecek yollar. Bir gün bana teşekkür edeceksin. Seni bekliyor olacağım."

Parmaklarım seğiriyor; merak öfkemle yer değiştiriyor. "Ne biliyorsun?"

Nick sert bir sesle, "Onu gömmeye yetecek kadar," diye cevap verdi. "Ama bu yarın Asher'la birlikte olduğumuzda konuşulacak bir konu. Uzun vadeli düşünme konusunda daha iyi."

Başımı sallıyorum, bu kadarını kabul ediyorum. Kalp atışlarım kontrollü bir şekilde hızlanıyor.

En azından şimdilik Nick haklı. Micah'yı öldürmeden ve başkalarına çektirdiği gibi ona da acı çektirmeden bitirmek Harper'ın hak ettiği şey. İncittiği her kadın da bunu hak ediyor.

"Mia'yı nereye götürdüğünü biliyor musun?"

Nick başını sallar. "Ben de bunu çalışıyorum. Bulacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Aramızda sessizlik uzanıyor ve benim söyleyecek başka bir şeyim yok.

Sonunda koltuğuna iyice yerleşiyor ve dramatik bir şekilde esniyor. "Kaza yapmaya karar verirsen beni uyandır. Tercihen bir şeye çarpmamalısın."

Cevap verme zahmetine girmiyorum, önümüzde uzanan sonsuz yola bakarken çenem gergin. Harper'ın gülümsemesi düşüncelerimi ziyaret ediyor ve sonra helikopter onu gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum. Paniklemişti, avazı çıktığı kadar bağılıyordu. O anı yeniden yaşarken kalbim sıkışıyor.

Gaza sertçe basıp hızımı artırıyorum. bu gece ona geri dönmenin yolunu bulmak için tam on bir saat araba kullanacağım.

Bulutlar tepemizde hareket ederken gökyüzünde yıldızlar serpiştiriyor. Otoyolda yoğun bir sis var ve sağanak yağmur altında birkaç saat yol alıyoruz. Yorgunluk bilincimin sınırlarını zorluyor ama öfkeyle karışık adrenalin beni tetikte tutuyor.

Yanımda Nick huzursuzca kıpırdanıyor, bacaklarını sıkışık arabanın izin verdiği ölçüde uzatıyor. Doğrulup bana baktı. "Hiç duracak mıyız, yoksa planın sadece bana işkence ederek boyun eğdirmek mi?"

"Bilinçsizliği tercih ederim," diyorum, gözlerim yoldan hiç ayrılmadan.

Kuru kuru kıkırdıyor. "Dikkatli ol Calloway. Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlayabilirim."

"Haklısın."

Nick homurdanır, alınmaktan çok eğlenir. "Kahretsin, birinin kestirmeye ihtiyacı var."

"O zaman bir tane al," diye cevap veriyorum.

Nick konuşmayı keser ama sessizlik onun için asla uzun sürmez. Boğazını temizler. "Birazdan işemem gerekecek."

"," diyorum, sırtarak.

Parmaklarını ritmik bir şekilde gösterge paneline vurur. Nick derin bir kahkaha attı. "Biliyor musun, ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

Ama Rhodes'u öldürmeyi bu kadar istiyorsan, ikinizi odaya kilitleyebiliriz ve sen de onu kara kara düşünerek sıkıp öldürebilirsin."

Varlığımın her zerresi onu yumruklamak istese de Nick'in bana ulaşmasına izin vermeyi reddediyorum. Nick beni yakından izliyor, açıkça

sınıra ne kadar yakın olduğumu hissediyorum.

Sonunda derin bir iç çekiyor. "Harper'ın bir şeyi kanıtlamak için her şeyi riske atmanı istemeyeceğini hiç düşündün mü?" diye soruyor, ciddi ve sıradan arasındaki çizgide dikkatle ilerleyerek. "Bilirsin, roller tersine dönseydi."

Sözleri zihnimdeki kaosa karışıyor ama ona haklı olduğunu kabul etme tatminini yaşatmıyorum. Bunun yerine ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Sadece söylüyorum. Harper adaleti hak ediyor, elbette. Ama aynı zamanda seni de hak ediyor."

Alaycılığının altında gizlenen sessiz samimiyet beni tedirgin ediyor. Boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak bastırıyorum ve tekrar uçuşuz bucaksız yola odaklanıyorum.

Sonunda, isteksizce, "Biliyorum." dedim.

"Sonunda anlaşılabildiğimize sevindim." Nick hafifçe sırtarak yukarıdaki yıldızlara baktı. "Bir mola vermeyi gerçekten çok isterim. Bu araba cehennem gibi güzel, ama yol gezileri ya da 1.80'den uzun biri için yapılmamış."

Yakıt göstergesini kontrol ediyorum, nasıl olsa yakında benzin almak için durmamız gerekeceğini biliyorum. Birkaç mil ileride, yirmi dört saat açık bir benzin istasyonunun neon tabelasının soluk ışıltısını görüyorum. Kenara çekiyorum ve araba pompanın yanında duruyorum.

Nick bana abartılı bir rahatlama hissi veriyor. "Tanrıya şükür. Artık Easton'a arabasının içine işediğimi söylemek zorunda kalmayacağım. Yine de yüzündeki ifadeyi görmeyi çok ."

"Senin yüzünden durmayacağım." Arabayı boşa aldım. "Bir sonraki vardiyayı sen kullanacaksın. Tabii düz vites kullanabiliyorsan."

Nick başını sallıyor. "Ağzımda gümüş bir kaşıkla büyümediğimi unutuyorsun Calloway. Bazen, alçakgönüllü olmak için yüksek dozda gerçekliğe ihtiyacı olabilir."

Onu görmezden gelerek dışarı çıkıyorum; gecenin geç saatindeki hava üzerime çöküyor ve yorgunluğumu biraz olsun hafifletiyor. İçgüdüsel olarak telefonuma uzandığımda, onu Harper'ın helikoptere bindirirken yanında götürdüğü spor çantasında unuttuğumu fark edince kalbim sıkışıyor.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Nick ses tonumdaki hayal kırıklığını fark ederek bir kaşını kaldırıyor. "Şimdi ne oldu?"

"Telefonum," diye itiraf ediyorum. "Harper'ın yanında."

Nick şaşırmadan omuz silkiyor. "Asher'a planlarımı mesaj attıktan sonra benimkini şehirde bıraktım. Kimsenin beni takip etmesini istemedim."

Ona bakıyorum. "Bana kimseyle iletişim kuramayacağımızı mı söylüyorsun?"

Nick kaygısızca sırtıyor. "Çiğ hayat. Asher seninle buluşacağımı biliyor. Bizi bekliyor olacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kızgınlığım derinleşiyor. "pervasızsın, Banks."

"Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz," diye sırtarak arabanın etrafında dönüyor ve benzin istasyonunun ön kapısına doğru ilerliyor. "Bir şey ister misin?"

"Biraz koli bandı," diye bağıriyorum.

Beni tersledi ve içeri girdi.

Arabaya yakıt doldururken tek düşünebildiğim Harper. Nick'in rahat güveni yersiz değil çünkü Billie ve Asher'ın onun gelmesini beklediklerini ve ben şehre dönene kadar onu güvende tutacaklarını biliyorum. Ama bu, ona sarılma, zarar görmediğini bilme ve onu korkuttuğum için ne kadar üzgün olduğumu bildiğinden emin olma ihtiyacımı engellemiyor.

Nick bir torba atıştırmalıkla dönüyor ve elinde iki fincan tutuyor. "Cranky'ye kahve," diyor elimden anahtarları alıp direksiyonun arkasına geçerken.

Yakıtı pompalamayı bitiriyorum ve o da motoru çalıştırıp devir çeviriyor. Yolcu tarafına geçtim ve ona ters ters baktım.

"Dikkatli ol. Bu arabaya bir şey olursa benim tehlikede," diye açıklıyorum. "Senin gözetimindeyken arabaya bir şey olursa, bunun bedelini Easton'a ödersin." Hayal kırıklığı yüzeyin altında derinlerde kaynıyor.

Park alanından çıkarken dudaklarına bir sırtıma değıyor, gevşek çakılları tekmeliyor. Piç herif arabayı çalmış gibi kullanıyor.

Kilometre işaretleri yanıımızdan geçiyor ve ben Harper'ın beni beklediğini bilerek gözlerimi yola odaklıyorum. Bu kaosun içinde beni sakın tutan tek şey bu.

Olan her şeyi tekrar hatırlıyorum ve Micah'nın yüzündeki gerçek korkuyu görüyorum ve sanırım tetiğı gözümü kırpmadan çekeceğimi biliyordu. Bir dahaki sefere zarar görmeden kaçamayacak. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek.

ama Nick'in yaklaşımına güvenmek için çok çabalıyorum, haklı olduğunu biliyorum.

Harper gerçek adaleti hak ediyor ve eğer Nick, Asher ve ben bunu sağlayabilirsek, sağlayacağız.

Nick NASCAR hızıyla kaldırımlara çıkarken "Siktir," diye fısıldıyorum.

Eski model arabalar hakkında berbat olan bir şey de, o zamanlar oh-boktan tutamakların olmamasıdır.

Nick sonunda sessizliğini bozarak, "Bu arabaya hayatımda ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. Saatte seksen sekiz mil hızla gittiğini görüyorum.

"Biraz daha hızlı olursak New York'a zaman yolculuğu yaparız," diyorum, *Geleceğe Dönüş'e* gönderme yaparak.

Bana şöyle bir baktı. "Eğer bu kadar mutsuzsan, her zaman şehre geri yürüyebilirsin. Ama o zaman bu, benim inanılmaz arkadaşılığımın mahrum kalman anlamına gelir ve bunu yapamayız, değil mi?"

"Sen Asher'dan daha sinir bozucusun. Bunu biliyor musun?" Çenemi sıkıyorum.

Kahvemden bir yudum alırken gururla "Evet," diyor.

Nick bana bakıyor, sesi daha yumuşak, kasıtlı olarak test ediyor, "Biliyor musun Calloway, Harper söz konusu olduğunda ne kadar kıskanç olduğunu düşünüyordum."

Bakışlarım onu olduğu yerde sabitliyor. "Affedersiniz?"

İfadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor, hiç rahatsız olmamış gibi. "korumacısın. Aslında sınırdaki takıntılısın. Anlıyorum; kız çok çekici. Çok tatlı. Çok da şımarık. Rekabetçi. Tanrım, hiç başlamayayım bile."

Göğsümde sıcak ve tehlikeli bir şey .

Kaşlarını kaldırıyor, belli ki artık eğleniyor. "Rahatla Romeo. Nefret dolu bakışların çok sevimli olsa da benim bağıışıklığım var. Biliyorsun, onunla birkaç kez çıkabilirdim."

Alay ediyorum. "Kendini övme. Onun tipi değilsin."

"Güven bana, ben herkesin tipiyim." Nick gülüyor, beni ne kadar sinirlendirdiği için gerçekten eğleniyor.

"Sen bir pisliksin, Banks."

"Bana birkaç bin kez öyle söylendi." Omuz silkiyor, tamamen özür dilemeden.

"Benzine ihtiyacımız olduğunda beni uyandır," diyorum ona, gözlerimi kapatarak. "O zamana kadar çeneni kapatsan iyi olur."

Gülüyor. "Yapacak bir şey yok, Brod. Üç saat daha benimle kalacaksın. Şanslısın."

Sık kafalı gibi davransa da çenesini kapalı tutuyor ve ben buna minnettarım.

Uyku beni bataklık gibi içine çekiyor ve Harper'ın güzel yüzü bölük pörçük rüyalarım girip çıkıyor. Kahkahası, dudaklarının tatlı baskısı, teninin sıcaklığı - her bir anı titriyor, parlak ve mükemmel. Adrenalin beni sarsarak uyandırıyor, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Gözlerimi kırıştıtararak . Sokak lambaları pencerenin önünden geçerek Nick'in yorgun profiline gölgeler düşürüyor. Kaşları kalktı.

"Uyuyan Güzel uyandı mı?"

Bu lakap beni neredeyse gülümsetecek ama bir elimi yüzüme sertçe sürerken kendimi tutuyorum. Yorgunluk gözlerimi zımpara kağıdı gibi sıyrıyor, ama yine de uzun bir gün oldu. "Ne kadar uzaktayız?"

"En fazla on dakika," diye yanıtlar Nick, sesinde ender rastlanan bir ciddiyet vardır.

İçimden bir endişe dalgası geçiyor. Harper çok yakınımda ama hâlâ çok uzakta gibi geliyor. Ellerim yumruk olup kalçalarım dayanıyor, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor ve rahatlamaya çalışıyorum. Birini görmeye hiç şu anda onu görmeye ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım. Onun güvende, bütün ve dağda ortaya çıkan çirkinlikten etkilenmemiş olduğuna dair basit bir güvenceye ihtiyacım var.

Nick beni kolayca anlayarak, "O iyi Calloway," diyor. "Billie ve Asher onunla birlikte, garanti."

"Bu beni endişelenmekten alıkoymuyor," diye mırıldanıyorum, sesim gergin.

Sırıtiyor, arabanın motoru kükreyip binalardan sekerken yan gözle bana bakıyor. "Bu senin cazibenin bir parçası. Şahsen ben bunu yorucu buluyorum." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Dinle, söylediklerimde ciddiydim. Bu pisliğin işini bitireceğiz. Ama bunu doğru yapacağız. Adalet, intikam değil. Anladın mı?"

Sertçe yutkunuyorum, sözlerinin ağırlığı içime baskı yapıyor. İsteksizce başımı salladım. "Anladım."

"Güzel. Senin inatçı kıçın için sürekli kendimi tekrarlamak istemedim." Yeterince tatmin olmuş görünüyor.

Yaklaştıkça nabzım hızlanıyor, derimin altında ateş suyu gibi kaynayan bir aciliyet var.

Sonunda Park Towers'ın yeraltı garajına girdiğimizde, Banks'in Easton'ın değerli arabasını bir dublör gibi park ettiğini zar zor fark ediyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Bazıları onların en kötü kabusu diyebilir."

Arabadan indik ve Nick anahtarları elime bıraktı. Nick'i arkamda bırakarak doğruca asansöre yöneliyorum. Nabzım şakaklarımda atıyor, endişe ve beklenti her yükselen katta birbirine karışıyor, ta ki sonunda Harper'ın çatı katının kapısının önünde durana kadar.

Kapıyı çalıyorum, ses sessiz salonda sert bir şekilde yankılanıyor. Nefesim ciğerlerimde sıkışmış gibi hissediyorum.

Kapı açılıyor ve Asher'ın kollarını iki yana açmış, dudaklarını alaycı bir şekilde büzmüş bir şekilde orada dikildiğini görünce neredeyse sinirden hırlayacağım.

"Evine hoş geldin, günüşiğim. Beni özledin mi?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, onu kabaca iterek geçiyorum. Ve sonra dünyam durdu.

Harper mutfakta donmuş bir şekilde duruyor, ışıkların altın rengi parıltısı üzerine vuruyor. Onu gördüğümde kalbim şiddetle sıkışıyor - güvende, zarar görmemiş, şaşırtıcı derecede güzel. Bir kalp atışı boyunca sadece birbirimize bakıyoruz, aramızdaki hava ince ve kırılgan.

Gözleri hızla doluyor, bir hıçkırık kaçarken gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı dökülüyor. Parmakları elindeki şarap kadehini bırakıyor ve kadeh yere düşerek parıltılı parçalara ayrılıyor.

"Brody," diye fısıldıyor, sesi çığ ve çaresiz bir rahatlamayla çatlıyor.

Aradaki mesafeyi üç hızlı adımda kapatıyorum, bana doğru koşarken onu yakalıyorum, vücudu benimkine çarpıyor. Kollarım onu sarıyor, göğsüme doğru çekiyor; sıcaklığı ve

koku beni tamamen ele geçiriyor. Boğazım düğümleniyor ve yoğun duygularım beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Bana yapışıyor, titriyor, küçük elleri gömleğimi kavriyor, sanki bırakırsa yok olacağımdan korkuyor.

"Düşündüm ki-" diye boğuluyor, sanki kelimeler fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi başını sallıyor. "Brody, düşündüm ki..."

"Şşşt," diye fısıldıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, derin nefes alıyorum, sırtını yavaşça okşayarak onu rahatlatıyorum. "Ben buradayım. Tam buradayım. Senin için geleceğimi söylemiştim."

Bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkileri arıyor. Bakışlarının ardında kalan korkuyla göğsüm ağrıyor ve keşke gölgelerini silebilseydim.

"Güvendesin," diye fısıldıyor, parmak uçları çenemde geziniyor, sanki gerçek olduğuma emin olmak istercesine. "Gerçekten buradasın."

"Buradayım," diye tekrarlıyorum, yüzünü avuçluyorum ve yanaklarındaki gözyaşlarını fırçalıyorum. "Seni görmek için günlerce araba sürebilirdim."

Bir hıçkırıkla nefesi kesiliyor, rahatlama ve sevgi bakışlarını neredeyse beni kör edene kadar aydınlatıyor. Alnımı onunkine bastırıyorum, bu anın sessiz samimiyetini içime çekiyorum, her zaman ait olduğu yere, kollarıma döndüğünde ne kadar doğru hissettiğini anlıyorum.

Tereddüt etmiyorum. Duraksamıyorum; sadece kalan küçük mesafeyi kapatıyorum, ağzım korkunun her zerresini yok eden bir öpücükle onunkini yakalıyor. Öpücük anında derinleşiyor, acilen, sahiplenici bir şekilde ve her ikimizin de içinden ezici bir rahatlama geçerken çaresizlik ve sevgiyle doluyor. Harper'ın elleri yukarı kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, ben onu tutarken beni tutuyor, ikimiz de bırakmayı reddediyoruz. Oda etrafımızda çözülüyor, çalınan nefesler ve titreyen iç çekişlerden başka bir şeye dönüşmüyor. Nabzım hızla atıyor, kalbim kaburgalarıma sertçe çarpıyor, vücudumdaki her sinir kontrol edilemeyen bir orman yangını gibi canlanıyor. Bu-o-beni küle çeviriyor.

Birbirimizden ayrılıyor, alınlarımız birbirine yapışmış, diğer her şeyden tamamen habersiz.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Bütün gün bunu bekliyordum."

Harper'ın kahkahası göğsümü dolduruyor ve yol boyunca peşimi bırakmayan korkunun keskin kenarlarını yatıştırıyor. Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum, vücudunun benimkine bastırıldığı sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor Billie Harper'ın arkasında bir yerden. "Daha önce hiç tanık olmadığım havai fişekler."

Harper hafifçe geri çekiliyor, yanakları pembeleşirken ikimiz de Billie ve Asher'ın kaşlarını kaldırmış bizi izlediğini görüyoruz. Asher onun yanında kıkırdıyor, tezgâha yaslanırken kollarını rahatça kavuşturmuş, belli ki eğleniyor.

"Burada olduğunu unutmuşum." Harper elimi tutarken gülüyor. "Bizim durma," diye ekliyor Asher, gözleri parlayarak kırık şarap kadehini temizlerken eğleniyor. "Bu kablodan daha iyi."

Ben bir karşılık veremedenden koridorda ağır ayak sesleri yankılanıyor ve Nick açık kapıdan içeri dalıyor, nefesi kesilmiş ve sırtarak manzarayı izliyor. "Kahretsin! Büyük buluşmayı kaçırdım mı?"

"Evet," diye kararlı bir şekilde duyurdu Billie, gülerek hızla öne doğru adım attı. Nick'i kolundan tutarak geldiği yere geri götürür. "Gitme zamanı Bankses. İkiniz de."

Nick itiraz etmeye çalışır ama .

"Yarın görüşürüz," diyor Asher, Billie boştaki elini onun da koluna dolayarak kararlı bir şekilde ikisini de odadan dışarı çıkarırken. Asher zorlukla direniyor, Billie onu kapıdan iterken bana alaycı bir sırıtış atıyor.

Kapı arkalarından sıkıca kapanarak Harper ve beni yalnız bırakıyor. Etrafımıza sessizlik çöküyor ve Harper yüzünü tekrar bana doğru kaldırıyor, gözleri kahkaha ve rahatlamayla parlıyor.

"Hiç gitmeyecekler sandım," diye fısıldıyor, parmakları yanağımla okşarken bakışlarından sıcaklık yayılıyor.

"Ben de öyle." Onun dokunuşuna doğru eğilirken sesim minnettarlıkla kalınlaşıyor. "Sonunda dünyada her şey yoluna girdi."

"Evet, öyle." Harper beni bir başka mükemmel öpücüğün içine çekiyor ve şehre dönerken peşimden gelen korkuları kovalıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, yüzüme ve kollarıma bakıp zarar görmediğimden emin oluyor.

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeler ruhumun en derin köşesinden özgürce dökülüyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki Harper."

Sesi titriyor, kırık ve güzel. "Ben de seni seviyorum, Brody.
Her zaman ."

HARPER

Brody çenemi yukarı doğru kaldırıyor, böylece bakışlarımız kilitleniyor. Sonunda sakinleşmiş bir fırtına gibi, gözlerinde dolanan korunaksız duyguyu gördüğümde kalbim sıkışıyor. Başparmağı alt dudağımı okşuyor ve bir sıcaklık yayılıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor, ona tutunuyor, bırakırsam yok korkuyorum. "Seni kaybedeceğim diye çok korktum."

"Çok özür dilerim," diye teklif ediyor. Eğilip ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor. "Benimle sıkışıp kaldın."

İçimden sessiz bir kahkaha kaçıyor, göğsümde sıkışan bir hıçkırıkla karışıyor. Onun burada, güvende olmasının verdiği rahatlama neredeyse beni çözüyor. Kolu belime dolanıyor, yeterince yakın hissettirmese de beni daha da yakın tutuyor.

"Yorgun olmalısın," diyorum gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ederek. Hem suçluluk hem de minnettarlıkla doluyum. "Gel . Seni temizleyelim."

Brody başını sallıyor, onu banyoya doğru götürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, ellerimiz iç içe geçiyor. Tutuşu beni şimdiki zamana ve saatler önceki tüm endişelerim yok oluyor. Aramızdaki sessizlik söylenmemiş sözlerle ve birbirimize söyleyebileceğimiz herhangi bir kelimedenden daha yüksek olan güvencelerle doluyor.

Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor ama her atışta kendime Brody'nin yanımda ve güvende olduğunu hatırlatıyorum. Ona yaslanıyorum, tadını çıkarıyorum

Tanıdık kokusu, hafifçe terle karışıyor, onu soymaya yardım ederken ben de aynısını yapıyorum.

Birlikte ılık akıntının altına girdiğimizde ağır, amansız korku hafiflemeye başlıyor. Bir lif alıp onu özenle yıkıyorum, kaslarının her kıvrımını, dövmelelerinin her derin çizgisini ezberliyorum. Onunla bir daha asla birlikte olamayacağımdan o kadar endişeliydim ki tek bir saniyeyi bile hafife almak istemiyordum. Başımı arkaya eğip nemli kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, bakışlarım yüzündeki her tanıdık çizgiyi takip ediyor. Kaşlarının arasındaki derin kırışıklık, çenesini gölgeleyen hafif kirli sakal, gözlerinin altındaki yorgun halkalar bana geçirdiği günü hatırlatıyor.

"Yanımda sen olmadan uyuyabileceğimi sanmıyordum," diye fısıldıyorum, parmaklarım yanağını okşuyor, bir bütün olduğuna ve zarar görmediğine dair fiziksel bir kanıtı ihtiyaç duyuyorum.

Gözleri yumuşuyor, yorgunluğun içinden sıcaklık akıyor. "Sana daha önce de söyledim, bir daha asla yanımda sen olmadan uyanmak istemiyorum. Eğer bu gece boyunca araba kullanmak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu daha da yakınımaya çekerek dudaklarımı acilen tekrar dudaklarına bastırıyorum, çaresiz bir rahatlama ve ezici bir aşkla beslenen öpücük anında derinleşiyor. Elleri sırtımda kayıyor, beni ona doğru tutuyor, vücutlarımız mükemmel bir şekilde birbirine yapışıyor.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum dudaklarına karşı, sesim hafifçe titriyor, savunmasız ve çığ.

"Ve bunun için çok üzgünüm." Brody gözlerime bakacak kadar geri çekildi.

Onun sessiz kesinliğiyle içime güçlü ve rahatlatıcı bir şey doluyor, nabzımı sabitliyor, süregelen endişe fırtınasını yatıştırıyor. Sonunda derin bir nefes alıyorum, hava artık panik tadı vermiyor.

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve omuzlarındaki gerginliğin hâlâ devam ettiğini fark ediyorum. "Rahatla."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve gözleri rahatlıyor. "Beni çok iyi anlıyorsun."

Etrafımızda buhar yükselirken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Duşun camı buğulandı, çünkü sıcaklık

Stres kalıntıları.

Güçlü kolları belimi sararak beni kendine doğru çekerken nefesim kesiliyor. Arkama yaslanıyorum, sıcak teninin benimkine değdiği hissini tadını çıkarıyorum, kalp atışlarının ritmiyle rahatlıyorum.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok," diyor kulağıma karşı.

Parmakları belimde yavaş, rahatlatıcı daireler çiziyor, her dokunuş kelebeklerin üzerime üşüşmesine neden oluyor. Huzur parlıyor - hayatta kaldığımızın sessiz bir kabulü.

"Sanırım oldukça iyi bir fikrim var," diyorum ona, boğazının çukuruna bir öpücük kondurarak. "Sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum."

Brody'nin kolları hafifçe geriliyor, sanki beni bir daha bırakma düşüncesine katlanamıyormuş gibi beni tutuyor. Parmakları sırtım boyunca yukarı doğru kayıyor, yüzümü kucaklamadan önce boynumu okşuyor. Yüzündeki ifade nefesimi kesiyor ve onunla yarı yolda buluşmak için ayak parmaklarımın üzerine kalkıp suyun altında onu öpüyorum.

Dudaklarımız umutsuzca hareket ediyor, her öpücük derinleşiyor, güvence ihtiyaç ve isteğe dönüşüyor. Elleri tekrar aşağı kayıyor ve kıcımlı kavrayarak bedenimi onunkiyle aynı hizaya getiriyor. Dillerimiz birbirine dolanırken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda Brody alnını benimkine yaslayıp nefes veriyor. "Tanrım, Harper, seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Gülümsüyorum, parmaklarımı yanağına yaslıyorum. "Kimse benim için sen benim için savaştın."

Derin mavi gözleri samimiyetle parlıyor. "Her zaman yapacağım."

Duş, geride kalan korkuyu temizler, ardında kesinlik ve sevgiden başka bir şey bırakmaz.

Sonunda Brody suyu kapatıyor ve havluya uzanıp önce onu bana sarıyor. Acele etmeden beni kuruluyor. Her vuruşu korumacı, sanki daha önce hissettiğim endişenin her izini siliyor.

Ben de onu kurulamak için zaman ayırıyorum, göğsünden aşağıya inen su izlerini siliyorum. Kuruduktan sonra beni kollarına aldı ve yatak odama götürdü. Bu Brody'nin beni ilk kez

benim evimdeydik ama ilk kez burada yalnız kaldık. İç çekiyorum, ona tutunuyorum, başımı omzuna yaslıyorum.

"Yürüyebilirim," diyorum ama çekilmek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"Ve seni taşıyabilirim," diyor beni yatağa yatırırken kararlı bir şekilde. "Bu gece bir daha kollarımdan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Sözlerindeki vaat içimin derinliklerine yerleşiyor ve ona bakarken tam olarak olmak istediğim yerin orası olduğunu fark ediyorum.

Brody'nin gözleri benimkileri tutuyor. Yatağımın yanındaki lamba odaya sıcak bir ışık saçıyor. Sanki onun her şeyiymişim gibi bana bakışı ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Yatağa doğru ilerleyip yanıma yerleştiğinde kalp atışlarım hızlanıyor, şilte ağırlığının altında eğiliyor.

Tereddüt etmeden ona uzanıyorum, o da bana yaklaşıyor. Her dokunuşum dikkatli, nazik ve birbirimiz hakkında hissettiklerimizi teyit eder nitelikte. Parmak uçlarımda kasları hafifçe geriliyor, ben aşağı doğru inerken nefesi kesiliyor, her tanıdık konturu ezberliyor.

"Harp," diye fısıldıyor. Adım dudaklarından sessiz bir dua gibi dökülüyor.

Daha da yaklaşıyorum, göğsüne uzun bir öpücük kondurup ağzına doğru ilerliyorum. Gözlerimiz buluştuğunda nefes veriyor.

"Bunu kaybettiğimi sanmıştım," diye itiraf ediyor. "Sen. Biz. Bugün, dağda-"

Parmaklarım dudaklarına bastırarak onu susturuyor. Başımı sallıyorum, gözlerim içtenlikle yanıyor. ". Asla da olmayacak. Bunu daha sonra konuşabiliriz, tamam mı?"

Gözlerinde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve elimde olmadan onu öpüyorum. Ağızlarımız şehvetli bir öpücükle çarpışıyor, her saniye aramızdaki bağ kelimelerin ötesinde derinleşiyor.

Elleri tenimin üzerinde kayıyor, belimde duruyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bana sarılışı kendimi aziz ve değerli hissettiriyor, sanki bunun ötesinde başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Brody üzerimde geziniyor ve ben onun altında yatıyorum, bakışları dikkatle yüzümü izliyor, her ayrıntıyı özömsüyor. Gözlerinde sessiz bir soru var, kendimi güvende hissetmem için güvence istiyor. İlgisi karşısında kalbim eriyor ve parmak uçlarımla çenesini okşayarak başımı sallıyorum.

"Tam da olman gereken yer burası," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor ama o beni duyuyor.

Gözlerindeki son belirsizlik izleri de kayboluyor. Brody kendini alçaltıyor, ağzı tekrar benimkini buluyor, öpüşmemiz derinleşiyor, daha acil hale geliyor, duygular sonunda özgürleşiyor ve bizi ileriye taşıyor. İçime özenle giriyor; her hareketi özlem ve sevgi taşıyor. Vücudum ona doğru eğiliyor, parmaklarım omuzlarını kavırıyor, onun her santimini hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, yavaş yavaş mükemmel bir ritim oluşturuyoruz. Kalplerimiz ve nefeslerimiz aynı hizaya geliyor, o kadar güçlü bir yakınlık yaratıyor ki bunu tüm vücudumun her sinirinde, her hücrelerinde hissedebiliyorum. Başka birine hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Sanki ruhlarımız iç içe geçmiş ve bunun geri dönüşü yok.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor içime girip çıkarken. "Kahretsin, çok fazla."

"Seni seviyorum." O kadar yakınım ki, beni çözmeden önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Ben onun altında çözülürken bakışlarımız kilitleniyor, zevk içime çökerken adı dudaklarımdan dökülüyor. Gözlerim sımsıkı kapanırken sırtım yataktan kalkıyor. Birkaç dakika sonra Brody de onu takip ediyor, bana çarpıp kendini kaybederken nefes alış verişini düzensizleştiriyor.

"Şimdi dünyada her şey yolunda," diyorum ona, daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak.

Temizlikten sonra birbirimizin kollarına sarılmış halde kalırız. Kalp atışlarımız yavaşlamaya başlıyor ve nefes alış verişimiz normale dönüyor. Parmakları saçlarımı tarıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz, sadece paylaştığımız şeyin büyüklüğünü özömsüyoruz.

Sonunda Brody burnunu burnuma dayıyor ve dudaklarımı yakalıyor. Geri çekildiğinde bakışları ciddi ama bir şekilde yumuşak. "Bir gün seninle evleneceğim, Harp."

Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde tekliyor. "Beni karın olarak mı istiyorsun?"

"Evet amına koyayım." Yanağımı okşarken gözlerindeki samimiyet açıkça görülüyor. "Gerçek bu."

İçimde duygular kabarıyor ve büyük bir sevinçle doluyorum. Gülümsüyorum, eğilip onu tekrar öpüyorum, aramızdaki sözü mühürlüyorum

-Çünkü içten içe her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum.

Çarşafların altında birbirimize dolanmışız, uzuvlarımız birbirine karışmış ve ben kendimi güvende hissediyorum. Gözlerini kapatırken parmakları vücudumda tembelce geziniyor, tenimde desenler .

Yüzündeki huzurlu ifadeyi, koyu kirpiklerinin yanaklarına yaslanışını ve nefes alış verişinin nasıl durgunlaştığını inceliyorum. Bunun benim gerçekliğim olabileceğini hiç hayal etmemiştim-Brody burada, yanımda, beni açıkça, tereddüt etmeden seviyor.

Gözleri irkilerek açılıyor ve beni hemen ona bakarken buluyor. Sevimli bir gülümseme dudaklarına geliyor. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

"Sevdiğim bir şey görüyorum," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdirirken.

Gözleri eğlenceyle parlıyor ve eğilip beni öpüyor. "Sana asla doyamıyorum."

"Tüm bunlar çok kırılgan hissettiriyor," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Bakışları sabit ve güven verici. "Biz elmas kadar sağlamız."

Gözlerim ani yaşlarla yanıyor ve onları hızla . Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Sen benim her şeyimsin."

Damarlarıma sıcaklık dolarken sözlerini içime çekiyorum. "Sen de benim her şeyimsin."

İnşa ettiğimiz sığınakta dünya aniden uzak ve önemsiz geliyor. O kadar mükemmel bir an ki neredeyse nefes almaktan korkuyorum, bir şekilde onu bozmaktan korkuyorum.

Brody'nin sesi bizi geçici olarak kaplayan sessizliği bozuyor. "Geleceği hayal etmekte hiçbir zaman iyi olmadım, Harp. An be an yaşamak her zaman daha kolay olmuştur. Ama seninle ..." Duraklıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sen , sonunda tüm hayatımın bir film gibi geçtiğini görebiliyorum. Her şey gün gibi ortada."

Kalbim göğsümde sıcıyor; onun bu itirafı içimde bir şeyleri uyandırıyor.

doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, "Bana ne gördüğünü söyle" derken sesim biraz titriyor.

Bakışları daha da sıcaklık, vaat ve samimiyet dolu. "Biz. Maceralara atılmak. Birlikte bir hayat kurmak. Bir aileye sahip olmak. Son nefesime kadar sürecek bir aşkı paylaşmak."

Sözlerindeki kesinlik gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına neden oluyor. "Ben de görebiliyorum."

Dudakları benimkileri öyle tatlı okşuyor ki, dayanamıyorum.

"O zaman doğrulandı," diyor ve sözlerinin ağırlığı göğsüme ılık bir şekilde yerleşiyor.

Başım göğsüne yaslanıyor ve nefes alışım nihayet onunkini yansıtacak şekilde düzene giriyor. Gelecek daha yakın, daha parlak ve sonsuz derecede daha mümkün geliyor. Kulağımın dibinde kalp atışlarının sabit ritmini içime çekiyorum. Bu benim en sevdiğim ses haline geldi.

Parmak uçları sırtımda geziniyor, her vuruş beni uykunun kıyısına yaklaştırıyor. Nefes veriyorum, bunun ne kadar doğru hissettirdiğinin, bedenlerimizin birbirine ne kadar zahmetsizce şekil verdiği tadını çıkarıyorum, sanki bunun için yaratılmışız gibi.

Brody'nin dudakları saçlarıma değiyor ve bu tatlı jest içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. "Böyle bir huzurun var olduğunu bilmiyordum."

Birbirimize sessizce sarılıyoruz, o an söylenmemiş gerçeklerle ağırlaşıyor. İkimiz de ne kadar yol kat ettiğimizi, burada olmak için ne kadar çok şeyin üstesinden geldiğimizi sessizce kabul ediyoruz. Gözlerimi , onu içime çekiyorum, göğsünün inip kalkışını hissediyorum. Yorgunluk beni altına çekmeye başladığında kalbim onunkiyle eşleşen kolay bir ritme yerleşiyor.

Tam uykuya dalmak üzereyken Brody'nin sesi geliyor, sözleri saçlarıma okşar gibi. "Sen benim sığınağımsın."

Sözleri beni etkiledi.

Yüzümü kaldırıyorum, dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve kesin bir ifadeyle fısıldıyorum: "Sen de benimsin."

Bu basit, güçlü değiş tokuşta kendimi tamamen bıraktım, uykuya daldım, Brody'nin kollarının rahatlığında güvendeydim, sonunda ikimizin de ait olduğu yeri bulduğumuzu şüphesiz biliyordum - birbirimize.

BRODY

Ön kapıdan sert **bir** vuruş yankılanıyor. Çok gürültülü, çok sabırsız ve sabahın erken saatlerindeki yalnızlığı kesiyor. Harper'ın yatağının yanındaki saate bakıyorum ve saatin altıyı ancak geçtiğini görüyorum. Banks kardeşlerle uğraşmak için çok erken.

"Ugh," diye fısıldıyor Harper.

"Asher ve Nick. Geri geleceğim."

Başını sallıyor ve yuvarlanıyor ama nefes alış verişleri sabit. çıplak omzunu öpüyorum, güneş doğarken onu içime çekiyorum. Dün geceki itirafların anısı hala taze ve *seni seviyorum* sözleri hala tenimin altında mırıldanıyor. İsteksizce sessizce yataktan kalkıyorum, şifonyerine gidiyorum ve spor ayakkabılarımı bulana kadar tüm çekmeceleri açıyorum. Kapı tekrar çalınırken sırtımdan üzerime geçiyorum, bu sefer daha keskin bir şekilde.

Onlar vurmaya devam ederken ben merdivenlerden ön kapıya iniyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yalınayak oturma odasında yürürken.

Kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açtım ve koridorda gelişigüzel duran iki adama baktım, ikisi de Banks gibi ukala bir sırtıya sahipti.

"İkinize de gerçekten katlanamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Asher sırtlıyor, kapının pervazına yaslanırken kolunun altında bir dizüstü bilgisayar tutuyor. "Günaydın, güneşli. Bir şeyi mi böldük?"

Nick yanında sırtlıyor, elinde dumanı tüten iki fincan kahve tutuyor. "Hâlâ huysuz görünüyor Ash. Belki de güzellik uykusunu bitirmesine izin vermeliydik çünkü canavarla uğraşıyoruz."

"Neden bu kadar erken geldiniz?" Onlara izin vermek için kenara çekildim. içinde.

"Bugün bazılarımızın çalışması gerekiyor," diyor Nick tok sesiyle. geçip gidiyor.

"ol. Harper hâlâ uyuyor."

Asher yanımdan geçip gitti. "Kardeşim sik kafalı olduğu için özür dilerim." Nick ona, "Bütün hıyar benim," diyor. "Bana biraz kredi ver." "Ugh," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum, onları mutfağa kadar takip ediyorum.

Nick kahve fincanlarını bırakıyor ve bir tanesini barış teklifi olarak bana doğru uzatıyor. Kahvesinden abartılı bir yudum alıyor ve kenarından beni izliyor.

"Her zamanki düşünceli halini bir kenara bırakıp doğrudan işimize bakalım," diyor Nick, bir tabureye oturup rahatına bakarak.

Asher kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve kardeşinin yanına yerleşiyor. "Düşüncelere dalmak onun en iyi özelliği. Bunu ondan almayın. Bunu başarmak için yıllarca götlük yapması gerekti."

"İkiniz de siktirin gidin," diye mırıldanıyorum, kızgınlığıma rağmen kahveden minnettar bir yudum alıyorum. Kafein gerginliğimi hafifletmek için çok az şey yapıyor. "Yeni bir şey buldun mu?"

Asher'ın ifadesi anında değişiyor, gözleri keskinleşiyor. "Beklediğimizden daha fazla. Görünüşe göre Micah meşgulumuş, hem de çok meşgul. Nick, göster ona."

Nick dizüstü bilgisayarını alıp birkaç şey yazdıktan sonra ekranı bana doğru çevirmeden önce hızla kaydırıyor. Micah Rhodes'un grenli ama kusursuz güvenlik kamerası görüntülerini gördüğümde kanım donuyor.

"Arabası buradan bir buçuk saat kuzeyde Mia'yı aldı. Henüz tam olarak nereye götürdüğünü bulamadım ama kimin bileceğini biliyorum."

Çenem acıyla geriliyor, öfkem kaburgalarımın altında alev alev yanıyor. Bir kurban daha. Micah'nın yapabildiği için mahvetmeye çalışacağı bir hayat daha.

"Mia'nın kayıp olduğu kamuoyuna duyuruldu mu?" Sesim kesik kesik, zar zor kontrol ediliyor.

Asher başını sertçe sallar. "Hayır. Bellamore şimdilik sessiz kalıyor ama polisin haberi var. Hızlı hareket etmeliyiz. İnsanlar onu aramaya başladığında ne yapacağından korkuyorum. Yaptıklarına bakılırsa, durum vahim."

Nefes veriyorum, bir elimi kabaca saçlarımda gezdiriyorum, aciliyet beni ele geçirirken nabzım yükseliyor. Harper yan odada güvende ama Mia'nın durumu farklı, her saniye önemli.

"Bir başka büyük sorunumuz daha var. Micah'nın babasının cebinde polis departmanı var. Yetkilileri ararsak onu ihbar edebilirler."

Bunun ne anlama anlayarak Nick'e bakıyorum. Üçümüz sessiz bir konuşma yapıyoruz.

"Bu bir kurtarma görevine dönüştü," diyorum ve Asher nefes veriyor.

Nick'in bakışları benimkilerle buluşuyor, ciddi ve soğukkanlı. "Eğer oraya gider ve Mia'yı bulursak, bu Micah'yı uzun süre hapiste tutmaya yetecek bir kanıt olur."

Asher dizüstü bilgisayarını kaydırarak klasörleri açıyor ve Newport'taki kayıp kadınlarla ilgili bulduğu kanıtları dosya dosya gösteriyor. "Newport ve şehir arasında en az yirmi kayıp var. Mia, Micah'nın kurbanlarından biri olmayı hak etmiyor."

Gözetim fotoğraflarına, işlem kayıtlarına ve konuşmaların kısmi dökümlerine tıklıyorum. Banks kardeşlerin bulduğu her kanıt parçası Micah'nın tabutuna çakılan bir çivi daha. Belgeleri gözden geçiriyorum, her yeni keşifle çenem geriliyor.

"Ne zamandır onu takip ediyorsun?"

Asher öne doğru eğiliyor, dirseklerini tezgâha dayıyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Harper onunla çıkmaya başladığı anda. Ama sen Harp'ı kurtardıktan sonra iki katına çıktık ve karanlık ağa girdik. Nick bazı telefon görüşmeleri yaptı, bazı iyilikler istedi ve bulabildiği her taşı ters çevirdi."

Nick alçakgönüllülükle omuz silkiyor, yine de dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Yol boyunca birkaç kişiyi kızdırmış olabilirim ama buna değdi. Micah'nın yüksek mevkilerde güçlü dostları olduğu ortaya - isimsiz kalmayı tercih eden insanlar. Anlayabiliyorum."

Daha fazla bilgiye göz gezdiriyorum; hayal kırıklığım da artıyor. "Ve bu 'arkadaşlar' onu korudu mu?"

"Şimdiye kadar," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor Nick. "Şöyle diyelim, seninle yüzleşmeye geldikten sonra arkadaşları artık onun risk almaya değmeyeceğini düşündüler. Bu sabah Micah birkaç hesaptan yüklü miktarda para çekti ve sanırım kaçmaya hazırlanıyor. Yalanları ve düzenbazlıkları etrafına bir ev gibi çöküyor."

"Ama yeterince hızlı değil," diyorum.

Nick başını sallıyor, yüz ifadesi yeniden ağırlaşıyor. "Tennessee'den ayrıldıktan sonra şehre döndü ve ona yardım ettiğini doğruladığım bir yatırım şirketine girerken görüldü. İhtiyacımız olan cevaplar onlarda."

"Bana firmanın adını ver," diyorum ve sonra Asher'a bakıyorum.

Nick araya girer. "Onları bu gece ziyaret edeceğiz," diyor tartışmaya yer bırakmayacak bir kararlılıkla. "Mia'nın nerede olduğunu bulduktan sonra, FBI'daki arkadaşlarımdan biriyle kurtarma işini koordine ettim. Onayımı ve bir adres bekliyor."

Merdivenlere doğru bakıyorum, yarı yarıya Harper'ın orada durup beni dinlediğini görmeyi bekliyorum. Ama çatı katı sessiz ve huzurlu. İçimde kıpırdanan kaosla tam bir tezat oluşturuyor.

Asher bakışlarımı yakalıyor. "Merak etme. Billie, Harper'ın gözünün önünden izin vermez. Birlikte daha güçlüler. Easton ve Weston onları korumak için geride kalıyorlar. Biz sadece güvende kalmalıyız."

Nick kıkırdarak gerginliği bozar. "Şu halinize bakın, birbirinize ne kadar aşıksınız. Biraz iğrenç."

Asher dizüstü bilgisayarını kapatırken ben de gözlerimi deviriyorum. "Bunu bitirmeliyiz. Bu gece," diyorum.

Asher ayağa kalkıyor, tabureden kayıyor, kararlılık yüz ifadesini sertleştiriyor. "Katılıyorum."

Nick başını sallar. "Harika. Bu gece o zaman. Ne kadar çabuk hareket edersek Mia'yı o kadar çabuk eve götürür ve Rhodes'u parmaklıkların arkasına koyarız."

Asher dizüstü bilgisayarını alırken, Harper pijamalarıyla merdivenlerden iner. Gözlerini Nick ve Asher'a diker.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi endişe dolu.

İ hareket et için onu Anında, basarak a güven verici Öpücük için alınını. "Mia'yı bulmaya gidiyoruz."

Harper gözle görülür bir şekilde soluyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ne zaman?"

"Bu gece. Bu bir kurtarma görevine dönüştü," diyorum sertçe, yanaklarını avuçlayarak. "Ona zarar vermeden önce."

Başını sallıyor, anlıyor ama açıkça kararsız. Harper'ın gözleri yumuşuyor, endişesi hâlâ açık ama güven galip geliyor. Elimi sıkıyor ve bakışlarını kısa bir süreliğine Asher ve Nick'e çeviriyor. "Üçünüz mü gidiyorsunuz?"

"Evet," diye onaylıyor Asher.

Nick hayali bir şapka çıkarıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. "Birkaç piçi tehdit edeceğiz, Micah'nın canına okuyacağız, Mia'yı kurtaracağız, sonra da tutuklanmasını izleyeceğiz. Bing, bang, boom. Kolay."

"Ne zaman buluşacağız?" Asher sorar. "Gün batımından önce," diye onaylıyor Nick.

Kapıya doğru ilerlerken Harper aralarında bakışıyor. "İyi günler, Harp!" Nick sesleniyor. "Ayrıca, sesini aldım Mesaj. Beni ne zaman becermeyi planladığını söyle ki hazırlıklı olayım."

Başını ona doğru sallıyor. "Bazen ağabeyimin senden neden hoşlandığını merak ediyorum."

Benden kahkahalar yükseliyor.

"Aferin Harp," diyor Asher kardeşini kapıdan çıkarken takip ederken.

Kapı kapanıyor ve yalnız kaldığımızda ona dönüyorum.

Gülümseyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Pantolonunu bulmuşsun." "Ve tam hatırladığım gibi oldu."

"Hatırladığımdan daha iyi görünüyorlar." Harper kollarıma düşüyor ve ben de sabahın ilk ışıklarında ona sarılarak öylece duruyorum. Sessizlik bizi esir alıyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir öpücük çalarak. "Ama neredeyse bitti."

GÜNÜ BİRLİKTE GEÇİRİYORUZ, ETRAFTA UZANIYORUZ VE BEN YARDIM EDEMIYORUM AMA Bana nasıl tutunduğuna dikkat et. Gece çöktüğünde Asher bana mesaj atıyor ve Nick'le birlikte aşağıda bir cipte beni beklediklerini bildiriyor. Silah çantamı alıp omzumda sallıyorum.

Harper beni yarın hiç gelmeyecekmiş gibi öpüyor. Daha iyi. "Lütfen, lütfen bana geri dön," diyor.

Burnunu öpüyorum, sonra tekrar dudaklarını yakalıyorum. "Öpeceğim. Söz veriyorum.

Bu çocuk oyuncağı. Seni seviyorum, Harp."

"Seni seviyorum. Lütfen acele et. Seni bekliyor olacağım." Beni kapıya kadar geçirdi.

Billie yolda ve her an gelebilir.

Son bir bakışı paylaşıyoruz -sessiz bir anlayış, kelimeler olmadan verilen bir söz- sonra gelecek olana hazırlıklı olarak kapıya doğru dönmeden önce.

Yolculuk gergin, Manhattan trafiğinde ilerlerken SUV'un içindeki sessizlik ağır. Zihnimi meşgul etmek için araba kullanmam gerekiyordu, bu yüzden Nick indi ve Asher'ı arkaya zorla bindirdi. Parmaklarım huzursuzca direksiyona vuruyor, derimin altında adrenalin ve aciliyet titreşiyor. Nick'in talimatları kısa ve kesindi.

Dikiz aynasından Asher'bakıyorum, parmaklarının telefon ekranında hızla uçuşmasını görmezden gelemiyorum. Arada bir nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, belli ki bir şeyleri koordine ediyor. O da Nick de benimkilerle bağlantılı bağlantılara ve kaynaklara sahip ama onun bağlantıları bürokrasi ya da tereddüt olmadan işlerin hızlıca gerçekleşmesini sağlayabiliyor.

Nick yolcu koltuğundan bana kısa bir süre bakıyor, gözleri keskin. "İyi misin?"

"Evet," diye kısaca cevap veriyorum, kırmızı ışıktaki durduğumuzda çenem geriliyor.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Az konuşan bir adam. Şok edici." "Belki de not almalısın," diyor Asher arkadan,

Alaycı bir ses tonuyla. "Senin için iyi bir görünüm ."

Nick'in dudakları eğlenerek seğiriyor. "İkiniz de çok ciddisiniz; neşelenin biraz."

"Sadece nişanlığımın yanına sağ salim dönmek istiyorum," diye karşı çıkıyor Asher, gözlerini telefonundan ayırmadan.

Dikiz aynasından, yüzüne kazınmış endişeyi görüyorum.

Şakalaşmalarını keserek nefes veriyorum. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Nick'in eğlencesi azalır. "Micah küçük bir yatırım şirketi aracılığıyla para aktarıyormuş, biz de onları ziyaret edeceğiz. Şirketi izini kaybettirmek, sahte kimliklerle mülk satın almak için kullanmış ve sanırım buna şehir dışında bir ev de dahil. Eğer onlarla yüzleşir ve birilerini konuşturabilirsek Mia'nın saklandığı yeri tam olarak tespit edebiliriz."

Harper'ın dağdaki dehşete düşmüş yüzünü hatırlayınca direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Rhodes'u önce ben bulursam, onu çıplak ellerimle parçalayabilirim.

"Peki ya işbirliği yapmazlarsa?" Ben sorarım.

Asher dikiz aynasından bakışlarımı karşılıyor, sesi buz gibi, "İşbirliği yapacaklar," diyor.

Gözlerindeki kararlılık şüpheye yer bırakmıyor. Bu artık iş değil; onun için de son derece kişisel, özellikle de Micah'nın Billie ve Harper'a yaşattıklarından sonra.

Çevresindeki lüks binalarla kusursuz bir uyum içinde olan şık bir cam ve çelik binanın önünde duruyoruz. SUV'u park edip motoru durdurduğumda kalbim durmadan çarpıyor.

Nick bana bakıyor, yüz ifadesi asık. "Profesyonelce davranalım beyler. Bize daha fazla baş ağrısı değil, uygulanabilir istihbarat lazım."

Asher alay ederek ceketini düzeltiyor. "Kendi adına konuş."

Cipten hızlıca çıkıyoruz, kalabalık lobide gölgeler gibi ilerliyoruz, geç gelen yolcuların meraklı bakışlarını üzerimize çekiyoruz. Asansöre binip hızla en üst kattaki ofislere doğru ilerlerken nabzım sabit bir şekilde atmaya devam ediyor. Kapılar kayarak açıldığında bizi şık bir resepsiyon alanı karşılıyor. Önce ben öne çıkıyorum, zorlukla dizginlenen öfkeyle duruşum sertleşiyor. Resepsiyon görevlisi ani gelişimizden ürkerek başını kaldırıyor.

"Özür dilerim, randevunuz var mıydı?" diye sorar.

"Hayır," diye kısaca cevap veriyorum. "Ama yetkili her kimse onunla konuşmamız gerekiyor. Hemen şimdi."

Tereddüt ediyor, gözleri gergin bir şekilde benden Nick'e ve arkamdaki Asher'a kayıyor, açıkça seçeneklerini tartıyor.

Asher yumuşak bir adımla öne çıkıyor, kartvizitini masasına sıkıca , sesi tehlikeli derecede sakın. "Onlara acil olduğunu söyle. Söyleyeceklerimizi duymak isteyeceklerine söz veriyorum."

Kartı eline alıyor, gözleri tanıdıkça açılıyor. Asher İş Dünyasının Karabasanı olarak bilinir ve isterse herhangi bir şirketin itibarını yerle bir edebilir. Şehirdeki çoğu kişi onun yapabileceklerinden korkuyor. Başka bir şey söylemeden hızla telefonu eline alır ve titreyen parmaklarıyla çevirir.

Saatin tik takları her geçen saniye daha da artıyor.

Mia bize güveniyor. Harper ve Billie bize güveniyor. Micah

Rhodes geldiğimizi görmeyecek.

Birkaç dakika içinde geniş bir köşe ofise girdik. Büyük pencereleri Manhattan'ın inanılmaz manzarasını gözler önüne seriyor. Masada ellili yaşlarının sonlarında, iyi giyimli bir adam oturuyor, belli ki buna alışkın. İçeri girdiğimizde bakışları şüpheyle daralıyor, önündeki boş koltuklara oturmamızı işaret etmeden önce yüz ifadelerimizi dikkatle inceliyor.

"Ben Garrett Vaughn. Bu kadar acil olan nedir?" Sesi sakın ama temkinli. Duvardaki saate bakarak zamanı not ediyor.

Bakışlarımı doğrudan onun üzerinde tutarak onu izliyorum.

Nick kapıyı kapatıyor, kolay bir çıkışı engellemek için kurnazca pozisyon alıyor. Kendimi sandalyelerden birine bırakıp öne doğru eğilerek Vaughn'la göz göze geliyorum.

"Micah Rhodes," diyorum soğuk bir şekilde, hoşbeşi es geçerek. "Müşterilerinizden . Onunla ilgili elinizdeki her şeye ihtiyacımız var. Hemen."

Vaughn'un gözleri sertleşir. "Üzgünüm, ama müşteri gizliliği-"

"Müvekkiliniz *başka bir* kadını kaçırdı," diye araya giren Asher'ın sesi son derece ciddiydi ve benimkinin yanındaki koltuğa rahatça oturdu. "Mia Karrington, Bellamore'un pazarlama müdürü. Ona bağlı olan ve ortadan kaybolan bir sürü kadın var ve inanın bana, şirketinizin bu işe bulaşmasını istemezsiniz. Bu sizi mahvetmeye yeter."

Vaughn gözle görülür şekilde solgunlaşır. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak sertçe yutkunuyor. "Umarım kanıtınız vardır çünkü bu çok ciddi bir suçlama-"

Nick arkamızdan yumuşak bir sesle, "Elimizde çok şey var," diye araya giriyor. "Micah'yı ömür boyu uzaklara göndermeye ve oyalamaya devam ederseniz bu süreçte şirketinizi batırmaya yeter de artar bile."

Adamın bakışları gergin bir şekilde aramızda gidip geliyor, her ince harekette tereddüt açıkça görülüyor. Yumruklarım sıkılıyor; sabırsızlık beni ele geçiriyor.

"Boşa harcanan her Mia'nın sahip olamayacağı bir dakikadır," diye homurdanıyorum.

Sesimi zar zor dizginliyorum. "Bunu gerçekten ellerinde mi istiyorsun?"

Yüzünün rengi daha da soluyor, şakaklarında boncuk boncuk terler birikiyor. Sonunda titrek bir nefes verdi. "Ben şahsen dahil olmadım. Rhodes mutlak gizlilik konusunda ısrar etti. İşlemlerinin çoğunu halletmek için kıdemsiz ortaklarımızdan biri olan Trevor Merewood'u kullandı."

"Merewood şimdi nerede?" Talep ediyorum.

Vaughn isteksizce, "Gitti," diye itiraf ediyor ve başını sallıyor. "Günler önce istifa etti. Hiçbir açıklama yapmadan masasını boşalttı."

Hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyor. Günler önce Mia kaçırılmıştı. Ne kadar da uygun.

"Kayıtlarına erişmemiz gerekecek. Her dosyaya, Rhodes'un dahil olduğu her işleme, her şeye," diyorum.

Vaughn tereddüt ediyor, "Bu standart protokol değil-" derken sesi kararsız.

Asher öne eğiliyor, ses tonundan buz gibi bir tehdit damlıyor. "Bunu senin için gerçekten kolaylaştıralım. Ya tam işbirliği yaparsınız ya da yarın sabah firmanızın adı tüm haberlere yansır, adam kaçırma, gasp ve ortaya çıkardığımız diğer her şeyle kalıcı olarak ilişkilendirilir. İşin içinde FBI var ve ya bize yardım edersiniz ya da sizi mahvederim. Ve inanın bana, bu şirketin artık var olmadığını bilerek geceleri inanılmaz bir şekilde uyuyacağım."

Bu bir tehdit değil; bir vaat.

Vaughn donakalır, gözleri korkudan irileşir. Asher'la kısa bir süre baktıktan sonra nihayet sertçe başını sallar. "Beni takip edin."

Bizi hızla ofisten çıkarıp kapalı kapıların sıralandığı sessiz bir koridordan geçiriyor ve sonunda boş bir ofiste duruyor. Kapıyı hızla açarak ışıkları yakıyor, sıra sıra dizilmiş dosya dolaplarını ve tek bir masaüstü bilgisayarı aydınlatıyor.

"Merewood'un geride bıraktığı her şey burada," diyor. "Neye ihtiyacın varsa al, ama seni burada hiç görmedim."

Nick, "Anlaştık," diye cevap verir ve hızla bilgisayarın başına geçer. "Bu kesinlikle gizli kalacak. İşbirliğiniz için teşekkür ederim Bay Vaughn."

Asher bizi ofiste bırakmadan önce ona bakarak, "Seni bir daha bu tür saçmalıklara kaptırmayayım," diye uyarıyor.

Nick hemen oturuyor ve bir USB belleği bilgisayara takıyor. Veritabanlarındaki her dosyayı indirirken o kadar hızlı çalışıyor, pencereler arasında o kadar hızlı tıklıyor ki yetişemiyorum. Onunla Asher'in arasına bakıyorum.

"Siz hacker'sınız. İkiniz de," diye fısıldıyorum. "Bir bok görmedin Brod," diye uyarıyor Nick.

Asher, Nick'in yaptıklarını izlerken tüm bu operasyonla eğleniyor. Bizi doğrudan Micah'nın güvenli evine götürebilecek herhangi bir ipucu için çaresizce dolaplardaki dosyaları karıştırırken nabzım yeni bir aciliyetle atıyor. Artık her saniye önemli. Zamanımız tükeniyor.

Bir saat gergin, ağır bir sessizlik içinde geçiyor, sadece bilgisayarın sessiz uğultusu ve Asher'in sayısız belgeyi incelememe yardım ederken çıkardığı kağıt hışırtısı ile bozuluyor. Mali kayıtları, işlem ekstrelerini ve belirsiz, şifreli notları taramaktan gözlerim bulanıklaşıyor.

"Bir şey var mı?" Hâlâ bilgisayarda bir şeyler yazmakta olan Nick'e doğru bakıyorum.

Bir elini çenesine götürüyor, her zamanki sırtışı yerini konsantrasyona bırakıyor. "Micah aslında izlerini örtmekte çok iyidir. Ama Merewood sonlara doğru dikkatsiz davrandı. Burada şehir dışında kayıt dışı bir mülk alımıyla ilgili bir şey buldum. Nakit işlem. Uzak bir bölge. Sanırım bu o."

Ona doğru ilerliyorum, omzunun üzerinden eğilerek ekranda parlayan işlem kayıtlarını tarıyorum. Haritalar uygulamasına gidip eve yukarıdan bakarken nabzım hızlanıyor. "İşte "

Asher yanıma yaklaşıyor, gözleri kısılıyor. "Kalıplarını tekrarlıyor. Burası kimsenin onu bulamayacağını düşündüğü kadar izole bir yer olmalı."

Adrenalin içime hücum ediyor. "Hareket etmeliyiz. Hemen. Bu tek şansımız olabilir. Mia oradaysa, tetikte olacaktır. Ona hızlı ve sert bir şekilde vurmaliyiz," diyorum, sesim kesik kesik. "Uyarı yok."

Asher başını sallar, gözlerinde kararlılık vardır. "Yetkililerle koordinasyonu sağlayacağım. Tek bir yanlış adımda Rhodes paniğe kapılabilir. Şu anda çaresiz durumda, bu da onu daha tehlikeli yapıyor."

"Çoktan hallediyorum," diye yanıtlar Nick, telefonunu kapar ve arama yapmak için kapıya doğru adım atar.

Asher kısa bir süre onu izledikten sonra bana dönüyor, yüz ifadesi asık ama kararlı. "Bunun için hazır mısın?"

"Hazırdan da öte." Sesimde öfke ve acelecilik var. "Başka kimseye zarar vermiyor."

Asher omzumu kavlıyor, sessizce dayanışmasını iletiyor. "Bu gece bitiriyoruz, Brody."

Bakışlarını tutuyorum, söze dökülmeyen anlayış için minnettarım. "Bu gece."

Nick telefonunu cebine koyarak hızla geri döner. "Mia'nın orada olduğunu doğruladıktan sonra bizimle arazinin yakınında buluşacak bir ekip harekete geçti. Mia'yı bulana kadar sessiz kalacağız. Eğer oraya gittiğimizde ev boş çıkarsa, aramaya devam ederiz. Bu durumda ağlayan kurda yer yok. Sağlam kanıtlara ihtiyacımız var yoksa Micah kaçmaya devam edecek. Cebinde çok fazla insan var."

"Hadi gidelim." Çoktan kapıya doğru ilerliyorum, adımlarımı sabırsızlık yönlendiriyor, vücudumdaki her sinir bir bobin gibi geriliyor. "Zamanımız tükeniyor. Daha az konuş Banks."

Şirketten çıkıyoruz ve asansörlere doğru koşarken çalışanların şaşkın bakışlarını görmezden geliyoruz. Her adımda nabzım daha hızlı atıyor, her şeyin -Mia'nın güvenliği, Harper'ın huzuru, tüm geleceğimizin- bundan sonra ne olacağına bağlı olduğunu biliyorum.

Bu gece Micah Rhodes'u alaşağı edeceğiz. Ve bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olacağım.

ŞIK SIYAH SUV TRAFİĞİ YARARAK GEÇER, NICK DIREKSİYONDA , Manhattan'ın karmaşasında bir yarış arabası sürücüsü gibi yol alıyor. Asher önde oturuyor, FBI'daki arkadaşıyla kesik kesik telefon görüşmeleri yaparak koordinasyon sağlıyor, taktiksel yaklaşımlarını teyit ediyor ve çıkarmayı planlıyor.

Arka koltukta sessiz ve kaskatı kesildim. Yumruklarım kadar sıkı sıkılmış ki eklemlerim ağrıyor. Geçen her saniye işkence gibi. Harper'ın güzel yüzü zihnimde yanıp sönerken kalp atışlarım acımasız bir davul gibi.

"Hey." Nick'in sesi ön koltuktan düşüncelerimi böldü, bakışları dikiz aynasında benimkiyle buluşmak için kısa bir süre yukarı kayd. "Orada iyi misin?"

"Peki," diye yanıtlıyorum.

"Evet," diyor Nick kuru bir sesle, hepimizi yana doğru sarsan keskin bir dönüş yaparak. "Sen Zen'in resmisin."

Asher homurdanıyor, hâlâ telefonuna odaklanmış durumda. "Kapıyı yumruklayıp Terminatör gibi oraya koşmasına beş saniye kaldı."

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldandım.

Asher gülümseyerek bana bakıyor. "Moral konuşmasına ihtiyacın olursa Billie'yi hoparlöre verebilirim."

"Tanrım," diye inledi Nick, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Bizi böyle tehdit etme."

Kendime rağmen kısık bir kahkaha atıyorum ve gerginliğim biraz olsun azalıyor. Nick sırtıyor, beni kırdığı için memnun olduğu belli.

"Bu daha iyi," diyor gösterge panelindeki GPS'i kontrol ederken. "En azından henüz tamamen robotik olmadığınızı biliyoruz."

"Yeterince yakın," diyor Asher, bana bir bakış atarak. "Motive edici bir konuşmaya ihtiyacın varsa, eminim bir şeyler bulabilirim."

"Yeterince motive oldum," diyorum.

Şehri geride bıraktığımızda çenem geriliyor. SUV hedefimize doğru hızla ilerlerken parlayan ışıklar yerini karanlığa bırakıyor.

Nick otoyolda ilerliyor ve yine sessizlik çöküyor.

Asher bir aramayı daha bitiriyor, sonunda telefonunu indiriyor ve derin bir iç çekiyor. "Arkadaşıma büyük bir iyilik borcum olacak," diye anons ediyor.

"Bir ekibi var ve bize yardım etmek için haydutluk yapıyor."

"Harika," diyorum. "Sahte FBI ajanları. Tam da ihtiyacımız olan şey."

"Odaklanın çocuklar. Micah bunu kolaylaştırmayacak," diye uyarıyor Nick. "Köşeye sıkışmış adamlar çaresiz hamleler yapar."

"Biz de öyle," diyorum ona.

Koltuğa yaslanıyorum; bakışlarım ileriye odaklanmış durumda. Harper'ın korkusu, Billie'nin yirmi birinci yaş gününde yaşadığı panik, hepsi bir araya gelip çözüm bekleyen, çığ, kaynayan bir öfkeye dönüşüyor.

Adalet, intikam değil, diye tekrarlıyorum kendime, kan istesem bile.

BRODY

SUV karanlık otoyolda hızla ilerliyor, farlar gecenin karanlığını yarıyor. Bir saatten fazladır yoldayız, batıya doğru gidiyoruz. Ağır bulutlar ayı örtüyor ve karanlığı her zamankinden daha baskıcı hissettiriyor. Gölgeyi ağaçlar yakınımızdan geçiyor ve Asher'ın yüzü, hızlıca mesaj yazarken telefonunun mavi parıltısı yüzünden arada bir aydınlanıyor.

Çenemi sıkıp önüme odaklanıyorum. İçten içe doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Elbette, mülkü kontrol etmeleri için yerel polisi arayabilirdik, ama korumak için eğitilmiş içimdeki koruma, polislerin bürokrasiye boğulduğunu biliyor, özellikle de Micah'ın cebinde bu kadar çok insan varken. İhtiyacımız olan son şey birinin onu ihbar etmesi.

"Aklında ne var?" Nick soruyor.

"Micah'nın bu sefer kaçmasına izin veremeyiz," diye cevap veriyorum.

Nick başını sallıyor, belli ki aynı şeyi düşünüyor. "Newport'ta birçok kez beladan kurtuldu."

Asher telefonundan başını kaldırıyor. "Bu yüzden bu işi önce kendimiz hallediyoruz. Hemen polise gidersek tereddüt edecekler, sorular soracaklar ve ağırdan alacaklar. O zamana kadar Micah Mia'yı başka bir yere taşıyabilir. Ya da daha kötüsü."

Micah'nın kadının görüntüsünden kurtulamıyorum. Harper'a çok benziyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Onun yerine Harper da olabilirdi.

Asher bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım, eğer işler ters giderse, bu bizim kışımıza tekabül eder. Buna hazır mıyız?"

Nick kendinden emin bir şekilde, "Bu yüzden işin ters gitmesine izin vermeyeceğiz," diyor. "Mia'yı bulacağız, Micah'yla ilgileneceğiz ve sonra onu edeceğiz. Çok kolay."

"Kolay kolay," diye tekrarlıyorum, bunun hiç de öyle olmadığını bilerek.

Üzerimize gergin bir sessizlik çöküyor, sadece asfalttaki lastiklerin sesiyle bozuluyor.

Nick sonunda sırtarak, "Rahatla Ash," dedi. "Ben ve Brod varız. Ne yanlış gidebilir ki?"

"İyimserliğinizi takdir ediyorum," diyorum biraz alaycı bir ifadeyle. "Ama ben sadece bu işi bitirmek istiyorum."

Nick gaza biraz daha basıyor ve SUV ileri atılıyor. Her saniye önemli ve bu sefer başarısız olmayı göze alamayız.

Sonunda, asfalt yoldan ayrılıp aşırı büyümüş dallar ve sık çalılarla gizlenmiş dar bir çakıl patikaya sapıyor. Farlar karanlık ormanı yararak ağaçların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Lastiklerin altındaki çakıllar çatırdıyor, ağır sessizlikte bu ses çok yüksek.

"Işıkları kapat," diye fısıldıyor Asher yolcu koltuğundan, gözleri ileriye tarıyor.

Adrenalin içime ve boynumu kırıp hazırlanıyorum. Eskiden böyle belalar için yaşardım ama artık beni bekleyen bir gelecek var, kendimi tehlikeye atmaya devam etmek istediğimden emin değilim. Mia'yı çıkardığımda işim bitecek. Bu benim son görevim olacak ve sonra Harper'ı korumaya ve sevmeye odaklanacağım. Bu hayattan emekli olmak doğru geliyor.

Gözlerim yolun loş hatlarında daralıyor.

Çamların arasından süzülen soluk ay ışığında bir hayalet gibi görünen ev karanlıkta belirene kadar sürünerek ilerliyoruz. Tahtayla kapatılmış pencereler ve soyulmuş boyalar evi terk edilmiş gibi gösteriyor ama çimlerin üzerinde yeni lastik izleri görüyorum. Yakın zamanda buraya biri gelmiş.

Nick tuğla duvarın diğer tarafındaki gölgeli ağaç gölgesinin altına park ediyor. Motoru durduruyor ve sessizlik tekrar etrafımızı sarıyor.

Nick sonunda, "Çok sessiz," dedi. "Çok sessiz."

"Tam da bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz," diye yanıtlıyor Asher, hâlâ önüne odaklanmış bir halde. "Bu işi bitirelim artık."

Onun sözleri bana Harper, Billie ve Mia'nın Micah'nın kan davasına yakalandıklarını hatırlatıyor. Bu artık bizim kavgamız ve adım atamam; bununla yüzleşmeli, bir son vermeliyim. Micah'nın tekrar kaçmasına izin vermeyeceğim.

Nick dikiz aynasından gözüme takıldı. "Hazır mısın?"

Asher hafifçe dönüyor, silahını çıkarıp doldururken yüzünde kararlı bir ifade var. "Bunu hızlı yapacağız. Hata yok."

Sorumluluğun ağırlığı omuzlarıma daha da çöküyor. "Hadi gidelim. Görünmez olun," diyorum kapıyı iterek açarken.

Cipten atlıyoruz ve kapıları dikkatlice kapatıyoruz. Her hareket pürüzsüz ve neredeyse gibi görünüyor. Eve doğru araba yolundan ilerlerken çakıllar botlarımızın altında çıtırdıyor. Aceleyle ilerlerken gecenin serin havası tenime değişiyor. Kalbim sabit, ama herhangi bir gürültü ya da hareketin aşırı derecede farkındayım. Böyle anlar için eğitim aldım ve ideal olmasa da tek başıma üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Nick ve Asher'ın yanımda olması Mia'yı sağ salim çıkaracağımız anlamına geliyor. Umarım.

Asher ve Nick'e dağılmaları ve sıkı bir çevre oluşturmaları için basit el hareketleriyle işaret ederek liderliği ele alıyorum. Sorunsuz bir şekilde pozisyonlarımızı alıyoruz.

Eve yaklaştığımda ne kadar köhne olduğunu görebiliyorum. Sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor, her pencere tahtayla kapatılmış ve ön kapı ağır bir şekilde barikatlanmış görünüyor. İçeri girmek için başka yollar arıyorum. Nick zar zor görülebilen bir yan girişi işaret ediyor. Asher hızlıca başını sallıyor ve dikkatlice yan tarafımızı korumak için hareket ediyor. Nick'i takip ediyorum, kapıya yaklaşırken adımlarım sabit. Silahımı içgüdüsel olarak sıkıca kavıyorum, kaslarım harekete hazır.

Hemen dışarıda, duvara yaslanmış bir şekilde duruyoruz. Hafif açık kapının altından belli belirsiz bir parıltı sızıyor. Demek ki evde elektrik var, o zaman tamamen terk edilmemiş.

Nick bana bakıyor. *Hazır mısın?*

Bunun bir saatten az süreceğini bildiğim için başımı sallayıp nefes veriyorum. Yan girişte bekleriz. Adrenalin içimde hızla yükseliyor, ama nefesimi sabit tutuyorum. Nick harekete geçmeye hazır bir şekilde yanımda kayıyor ve diğer tarafımda Asher'ın gergin sessizliği

Elektrik. Kapıdan sızan ışık ürkütücü görünüyor, sanki içeride bekleyen her neyse onun için bir uyarı gibi.

Askeri eğitimim devreye giriyor.

Micah bir asker değil. Tehlikeli, pervasız ve çaresiz ama savaş eğitimi almamış. Bu düşünceye tutunuyorum; odağımı keskinleştiriyor. Bu kullanabileceğimiz bir avantaj.

Nick parmaklarıyla üçten başlayarak geri sayım yapıyor. O bire vurduğunda derin bir nefes alıp başımı dikleştiriyorum. Sonra kapıyı hızla açıyor ve usulca içeri süzülüyor. Onu takip ediyorum, silahımı kaldırıp karanlık alanı hızla tarıyorum.

Oda küçük, sıkışık ve tepeden sarkan tek bir çıplak ampulle aydınlatılıyor. Tozlu mobilyalar mekânı dolduruyor, belli ki yıllar önce terk edilmiş. Ölüm sessizliği, sadece dikkatli nefes alış verişlerimiz ve çarpan kalbim tarafından bozuluyor. Asher kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ev bir mezar gibi. Bayat hava neredeyse beni boğuyor ve ayaklarımızın altındaki her gıcırta etrafımızda yankılanıyor.

Nick bir sonraki kapıya yöneliyor ve bizi takip etmemizi işaret ediyor. Sıraya giriyoruz ve emekliliğimin ağırlığı her adımda daha da ağırlaşıyor.

Bu gece Micah'ın terör saltanatını bitirmeye kararlıyım.

İlk odayı çabucak temizliyoruz. Bir sonraki oda, titrek sarı bir ampulle loş bir şekilde aydınlatılmış bir mutfak. O da boş. O buralarda bir yerde, bunu hissedebiliyorum ve kemiklerime bir korku ürpertisi yerleşiyor. Nick aniden duruyor, arka duvarda bir şey fark ediyor. Çenesini eğerek eski bir kiler rafının arkasına kısmen gizlenmiş belli belirsiz bir şeyi işaret ediyor. Bu bir kapı.

Nabzım heyecanla atıyor. İçimdeki her şey o kapının ardında her ne varsa bizi önce Mia'ya, sonra da o orospu çocuğuna götüreceğini biliyor.

Asher gıcırdayan döşeme tahtalarına dikkat ederek gizlice ona doğru ilerliyor; hareketleri hesaplanmış. Bana dönüp bakıyor, gözleri soruyor. Hızlıca başımı sallıyorum ve kileri kapıyı tamamen ortaya çıkaracak kadar kenara çekiyor.

Arkasında gölgeli bir merdiven boşluğu var ve saf karanlığa iniyor. Aşağıda her ne varsa onunla yüzleşmemize sadece birkaç dakika kaldığı için her kasımız beklentiyle gergin.

Ben öne çıkıyorum, liderliği alıyorum. Bu benim sorumluluğum, benim mücadelem - on yıldan uzun süredir bitmesini beklediğim bir mücadele.

Asher ve Nick'e bakıyorum. Yüzleri sert ama destekleyici; bu iş nereye giderse gitsin takip etmeye hazırlar. Başımın belası olsalar da yıllar içinde kurduğumuz bağ bana güç veriyor.

Merdivenlerden iniyorum, aşırı tetikteyim, en küçük sesi ya da hareketi bile algılıyorum. Her adım ağırlığının altında gıcırıyor, ağır sessizlikte gürültülü, ama değil. Asher ve Nick geliyor, silahları hazır, bodrumun derinliklerine doğru ilerlerken gözleri arkamda.

Hava soğuyor ve kalınlaşıyor, küf ve başka bir şey gibi kokuyor - tanıdık bir şey. Sanırım bir inilti duyuyorum, zar zor duyuluyor ama net, içimde bir koruma dalgası gönderiyor.

Mia.

Öfke yüzeyin hemen altında fokurduyor, hislerimi keskinleştiriyor ve beni sadece ileride olacaklar için hazırlıyor.

Sesi nereden duyduğumu saptıyorum ve arkamdaki Nick ve Asher'a işaret veriyorum. Dikkatlice bodrumun derinliklerine doğru ilerliyoruz, silahlarımız havada ve duyularımız yüksek alarmda.

Her adım beni Mia'ya ve Micah Rhodes'a daha da yaklaştırıyor. Sabırsızlanıyorum.

İçimde yükselen öfke dalgasını bastırıyorum. Gözlerim loşluğu tarıyor, gölgeleri içine alıyor. Nick yanımdan geçti. Gözlerini kısıyor, her köşeyi ve olası saklanma noktalarını hızla kontrol ediyor. Tozlu mobilyalar ve etrafa saçılmış unutulmuş eşyalarla oda terk edilmiş gibi. Micah saçmalıklarını buraya getirmeden önceki hayatın bir anlık görüntüsü.

Nick aniden duraklayınca tetikte kaldım. İki parmağıyla odanın uzak ucuna doğru işaret ediyor. takip ettiğimde kalbim hızla çarpıyor, adrenalin devreye giriyor. Eski, paslı bir buzdolabının arkasında küçük bir boşluk belirliyor. Kısmen gizlenmiş bir kapı çerçevesi, toz ve kir tabakalarının altında zar zor görülebiliyor. Mükemmel bir gizli giriş; tam olarak ne bilmiyorsanız gözden kaçırmanız çok kolay.

Bulundukları olmalı.

Asher hızla bize katılıyor, gizli kapının ne anlama geldiğini anlayınca yüzü kararıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve Mia'nın burada olduğunu anlıyoruz. Ve Mia'nın olduğu yerde, Micah da belaya hazır bir şekilde çok geride değil.

Asher'a "Mümkün olduğunca çabuk ara," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor.

Nick tekrar eliyle işaret eder, hareketleri keskin ve hesaplıdır. Kapının diğer tarafından dinliyor olabilecek herhangi biri için gürültü yapmamaya çalışarak buzdolabını kenara itiyor. Kazıma sesi yumuşak ama çok yüksekmiş gibi geliyor.

Asher geliyor, silahı sabit ve girişe nişan almış durumda. Hazır olduğunu bildiren hızlı bir baş selamı veriyor. Silahımı yukarıda ve sabit tutuyorum; askeri ve güvenlik eğitimim bana zemin hazırlıyor. Elim sabit; zihnim odaklanmış durumda.

Nick kapı kolunu dikkatle çevirerek açmaya çalıştı. Menteşeler gıcırıyor ama neyse dikkat çekmeyecek kadar sessiz. Kapının ardında uzun, karanlık bir koridor vardı.

Derin bir nefes alıyorum, içeride gizlenen her neyse ona karşı kendimi hazırlıyorum. Önce Nick gidiyor, dar koridorda sessizce ilerliyor. Ben de hemen arkasından takip ediyorum; her adım ağır geliyor. Asher arkamızı kolluyor, biz gizli odaya doğru ilerlerken bizi koruyor. Hava giderek daha nemli ve küflü bir hal alıyor, midemi bulandıran metalik bir kokuyla karışıyor.

Aniden, sessizliği bozan korkmuş bir inilti duyulur, belli belirsizdir ama gerçektir.

Boğazım sıkışıyor ve çenemi sıkıyorum, her zamankinden daha yakın olduğumuzu biliyorum. Micah'nın bu zavallı kadını yaşamaya zorladığı kâbusla yüzleşmemize dakikalar kaldı. Nick ve Asher'a dikkatlice hareket etmeleri için elimi kaldırıyorum. Mia'nın korkmuş nefeslerinin zayıf sesleri bize rehberlik ederken adım adım yaklaşıyoruz.

Onu rahatlatmak istiyorum ama Micah'nın olup olmadığını bilmiyorum.

Köşeden boğuk bir hıçkırık geliyor, titrek ve korkmuş. Her ses bana sertçe çarpıyor, onu sağ salim eve getirmem ve Micah Rhodes'a sebep olduğu tüm acıların bedelini ödetmem için beni zorluyor.

Adrenalin hislerimi keskinleştiriyor. Yanlış bir hareket her şeyi mahvedebilir. Silahımı daha sıkı kavriyorum, az ilerideki hesaplaşmaya hazırım.

Taktik fenerimi açıyorum ve karanlığı yarıp geçerek koridorun sonuna ulaştığımızda etrafı aydınlatıyor. Oda geniş ama alçak tavan nedeniyle bir şekilde sıkışık hissettiriyor. Odayı yavaşça tarıyorum, her saniye uzuyor, sonunda uzak duvara yaslanmış bir figür görene kadar.

Mia , dizlerini göğsüne çekmiş, kocaman gözleri korkuyla dolu. Bakışlarımın altında titriyor, siyah saçları solgun ve korkmuş yüzünün etrafında dağılmış. Sütyeni ve külotuyla oturuyor ve üstü başı kir içinde. Harper'a ne kadar fark ettiğimde nefesim kesiliyor - aynı korku dolu çarpıcı mavi gözler, aynı narin yüz hatları. Onunla birkaç yıl önce tanıştığımı hayal meyal hatırlıyorum.

Bir an için donup kalıyorum, şimdiki zaman ile Harper'ın kendi korkusunun anıları arasında sıkışıp kalıyorum. İçimde bir öfke dalgası yükseliyor; korumacılık göğsümü kavlıyor.

Duruşumu gevşetip silahımı indiriyorum. "Mia," diyorum, sesim sakın, göz hizasına kadar çömeliyorum. "Ben Billie'nin kuzeniyim. Seni kurtarmaya geldik."

Önce irkiliyor, soğuk duvara sırtını yaslıyor, gözleri el fenerinin ışığının hemen dışında kalan Asher ve Nick'e kayıyor. Nefes alış veriş hızlanıyor, korkusu artıyor ama bana güvenmeye çalışarak sessiz kalıyor.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, kaslarım gergin olsa da ses tonumu sabit ve yatıştırıcı tutuyorum. "Bizimle gel. Seni buradan çıkaracağız. Micah artık sana zarar veremez."

Micah'dan bahsedilince ürperiyor, başını sallıyor, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor. Sesi küçük, zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüşüyor. "Kimsenin beni bulamayacağını söyledi..."

"Yaptık," diyorum, elimi uzatarak. "Korktuğunu biliyorum ama bana güvenmek zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

Yüzümü inceliyor, biraz güvence arıyor. Gergin bir anın ardından sonunda küçük, emin olmayan bir baş sallama hareketi yapıyor. İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ve elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyorum.

"Kalkmana yardım edeceğim," diyorum ona, sesimi nazik tutarak, kırılğan güvenini sarsmak istemeyerek. "Yakınımda kal."

Mia'nın titreyen eli benimkine uzanıyor, avucuma değen parmakları soğuk. Elini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. O da

Biraz sallanıyor, bacakları titriyor ve ben onu sabitliyorum, elimden geldiğince gözden uzak tutmaya çalışıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, geniş ve savunmasız, Harper'ın onu kurtardığımda takındığı aynı ifadeyi takınıyor. Bu beni geçmişe götürüyor ve öfke beni neredeyse kör ediyor.

Nick ve Asher'a bakıp hızlıca bir işaret veriyorum. Hâlâ koridordalar, silahlarını çekmişler, gözleri keskin. Gerginlikleri benimkiyle eşleşiyor, bu işte hep birlikte olduğumuzu doğruluyor.

Bir an sessizleşti.

Mia elime uzanıyor ve ben de bir parça umut hissediyorum. Belki, sadece belki, hepimiz buradan sağ salım çıkabiliriz.

BRODY

Mia bana doğru titreyerek bir adım atarken, keskin ve soğuk bir drenalin dalgalanıyor. Dehşet içindeki yüz hatları bir anlığına yumuşuyor, sonra köşedeki gölgelerden karanlık bir figür çıkınca cam gibi paramparça oluyor.

Micah ileri atılarak Mia'yı kabaca kolundan yakalıyor. Göğsümde acı verici bir şekilde yankılanan yüksek, panik dolu bir sesle haykırıyor. Ben tepki veremeden Micah onu göğsüne doğru çekiyor ve parıldayan bıçağını boğazına dayıyor. İçimde öfke ve dehşet çarpışırken nabzım hızlanıyor, parmaklarım silahımın etrafında sıkışıyor.

"Geri çekil!" Micah'nın sesi sert, gözleri yerinden fırlamış. "Bir adım daha yaklaşırsan, ölür!"

Mia'geniş mavi gözleri benimkilerle buluşuyor; yüzüne dehşet kazınmış. Harper'a olan unutulmaz benzerliği gözümün önüne geldikçe midem acıyla burkuluyor. Felç edici bir an için Harper'ın yüzünü görüyorum; korkusunu, onu bu lanet canavardan kurtardığım zamanki savunmasızlığını. Öfke yükseliyor ve bembeyaz bir ateş gibi, sahip olduğum her türlü mantığı tüketmekle tehdit ediyor.

Sertçe yutkunuyorum, sesimi sakın ve sabit bir tona zorluyorum. "Micah, bırak onu gitsin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Gülüyor, sesi acı ve kırık. "Hiçbir ilgisi yok mu? Onun her şeyle ilgisi var. Senin yüzünden burada, Harper ve Billie yüzünden."

"Bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek," diyorum, silahımı temkinli bir hareketle indiriyor, göz temasını sürdürüyorum. Diğer elimi kaldırıyorum, avuç içim açık, işbirliğimi gösteriyorum. "Bırak onu Micah. O masum. Senin kavgan benimle."

Micah'nın çenesi kasılıyor, Mia'yı sıkıca kavlıyor ve inlemesine neden oluyor. Vücudumdaki her kas müdahale etmek, onu korumak, bunu hızla ve şiddetle sona erdirmek için çılgılık atıyor. Ama ani bir hareketin felakete yol açabileceğini bildiğimden kendimi tutuyorum.

"Harper hayatımı mahvetti," diye hırladı Micah, bıçak Mia'nın narin tenine tehlikeli bir şekilde yaklaşarak titriyordu. "Ve sen... sen elimde kalan her şeyi yok ettin ve aldın. Hepsini aldın, Calloway."

"O zaman hıncını benden çıkar," diye ısrar ediyorum, öne doğru adım atıyorum, her hareketim dikkatli ve ölçülü. "Beni yakaladın. Bırak , ne istersen yaparım."

"Brody." Asher'in sesi keskin ama başımı hafifçe sallayarak onu susturuyorum.

Micah kısa bir süre tereddüt ediyor, teklifimi açıkça tartıyor; çaresizlik ve öfke gözlerini dolduruyor. "Kendini feda etmenin seni kahraman yapacağını mı sanıyorsun?" diye acı acı alay ediyor. "Sen Harper'ın küçük kuklasından başka bir şey değilsin. Başka bir adam için terk edeceği küçük oyuncağı. Gözlerimi kapattığımda hâlâ sikimi onun ağzında, beni boğarken hayal edebiliyorum. Yarım yamalak saniyelerimin tadı nasıl?"

Öfkemi yutup Mia'nın titreyen haline, sığ ve panik içinde aldığı nefeslere odaklanıyorum. "Haklısın," diyorum Micah'nın bakışlarıyla yüz yüze gelerek. "Sen kazandın. Şimdi onu bırak ve benimle dövüş."

Micah'nın ifadesi aniden değişiyor, teklifimi düşünürken yüzünde bir şaşkınlık belirliyor, bıçak hafifçe sallanıyor. Tereddüt ettiğinde şansımı görüyorum ama Mia'nın hayatını riske atmak istemediğim için doğru anı bekliyorum. Micah'nın sağı solu belli olmaz. Gözbebekleri de sönmüş, bu da bana bir şeylerin peşinde olan biriyle karşı karşıya olduğumu söylüyor.

"Bırak onu," diye tekrarlıyorum, Micah'nın bakışlarını tutarken sesim daha yumuşak ama daha az kararlı değil. "Onu istemiyorsun. Sen intikam istiyorsun. Acı çekmemi istiyorsun. Beni tam burada yakaladın."

Gözleri kısılıyor; şüphe, beni cezalandırma arzusuyla savaşıyor. Beni seçtiği anı hissediyorum ve ellerinin gevşemesini izliyorum.

Mia'nın beli.

Adam onu ileri doğru iter ve kadın tökezleyerek Nick'e doğru yığılır, Nick onu yakalar ve hızla arkasına çekerek tehlikeden uzaklaştırır.

Ama rahatlamam kısa sürdü. Aynı kalp atışı içinde Micah dönüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri parlıyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor, öne doğru adım atıyor, parmakları bıçağın üzerinde sıkılaşıyor, "ödeme sırası sende."

Ama ben tam olarak tepki veremedim, Micah bıçağı kafama doğru fırlatıyor ve ben onu savuşturuyorum. Dikkatimi çektiği gibi bana saldırıyor, vücudunun gücü benimkine acımasızca çarpıyor ve silah elimden düşürüyor. Silah bodrum katında, hemen ulaşamayacağım bir yere savruluyor. Sert betona çarptığımızda omurgamda bir acı hissediyorum, omzum darbenin çoğunu emiyor.

İçgüdü ve yılların eğitimi anında devreye giriyor. Micah'nın yumrukları kaburgalarımın çarptığında kaslarım geriliyor ve hassas bir şekilde karşılık veriyor. Acıya karşı dişlerimi sıkıyorum, çaresizliğinin gücünü arttırdığını hissediyorum. Disiplinsiz, stratejisiz dövüşüyor; sadece ham, hayvani bir öfke.

Bir açık bulup bileğini kavıyorum ve dengesini bozmaya zorluyorum. Micah hırlıyor, boştaki eli boğazımı pençeliyor. Tırnakları derime batıyor, nefesleri yüzüme çarpıyor.

"Bu işe karışmamalıydın," tıslıyor Micah, sesi gergin, dizleri göğsüme saplanıyor. "Kendini kahraman mı sanıyorsun Calloway? Sen bir hiçsin."

Saçmalıklarını görmezden geliyorum, onun altında manevra yapmanın bir yolunu bulmaya odaklanıyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, her nefesim daralıyor. Ayaklarımı betona dayayarak tekrar dönüyorum ve bizi yana doğru itmek için bacaklarımı kullanıyorum. Micah dengesini kaybediyor ve şaşkın bir homurtuyla sırt üstü düşüyor. Yumruğumu yüzüne indiriyorum, parmak eklemlerim etine değiyor.

Asher'ın sesi kaosu yarıyor, Nick'le birlikte yardım etmenin bir yolunu bulmaya . İkisinin de ne dediğini anlayamıyorum çünkü öfkeyle dolmuş durumdayım.

Micah altımda kıpırdanıyor, öfkesi ona doğal olmayan bir güç veriyor. Dirseği çeneme çarpıyor ve görüşümde yıldızlar patlıyor. Silkeleniyorum, adrenalin acıyı azaltıyor. Onu daha sıkı tutuyorum, bastırıyorum

ön kolumu nefes borusuna dayayıp hava akışını kısıtladım. Ama Micah pes etmiyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor, parmakları betonun üzerinde geziniyor. Atılmış silaha uzandığını fark ettiğimde içimi bir korku dalgası kaplıyor.

Panik damarlarımda alevleniyor. Ağırlığımı ayarlayıp onu sabit tutmaya çalışıyorum ama Micah'parmakları daha da yaklaşıyor, gözlerinde cinayet ışıltıları parlıyor. Sert bir itiş kakışla kolunu dışarı doğru itecek kadar boşluk yaratmayı başarıyor, parmak uçları soğuk metal namluya değiyor.

"Brody! Silah onda!" Nick bağırır, sesi alarm doludur.

Silahlarını bize doğrultmuş ama atabilecekleri net bir atış yok.

Micah'nın parmakları kabzanın etrafını sarıyor, yüzü psikopatça bir alaycılığa dönüşüyor. Hiç düşünmeden bileğini kavrayıp silahı yukarı doğru iterek ikimizden de uzaklaştırıyorum. Diğer elimi boğazına koyup sıkıca kavriyorum. Hayatının tükenişini görmek istiyorum ama o benim bile tahmin ettiğimden daha güçlü.

Yerde yuvarlanıyoruz, bedenlerimiz bir mücadelenin içinde birbirine dolanıyor. Zaman etrafımızda acı verici bir şekilde uzuyor ve benim tek amacım Micah'ı etkisiz hale getirmek, bileğini sıkıca kavrayarak silahın bize dönmesini engellemek. Bu lanet kâbustan hep birlikte kurtulmaya çok kararlıyım.

"Bırak!" Micah hırlıyor, sesi öfke dolu.

Onu durdurmak zorundayım. Buna bir son vermeliyim yoksa hiçbirimiz bu bodrumdan canlı çıkamayacağız.

Micah'yla silahın kontrolü için güreşirken her kasım geriliyor. Ter, tutuşumu kayganlaştırıyor. Micah'nın yüzü vahşi bir çaresizlikle bükülüyor, silahı bana doğru çevirmek için mücadele ederken dişlerini gösteriyor.

"Brody," Asher'ın acil bağırışı dikkatimi çekiyor. "Tutun onu!"

Micah'nın kolunu yukarı doğru kilitli tutmak için tüm gücümle savaşıyor çenemi sıkıyorum, namlu tehlikeli bir şekilde üzerimizde sallanıyor.

"Sen değil Yürümek uzakta itibaren Bu," Micah Tükürür, kaslar geriliyor.

"Sen de öyle," diyorum dişlerimi sıkarak, tüm gücümü bu mücadeleye kanalize ederek.

Micah kamburlaşıyor, topuklarını kaldıraç olarak betona sürtüyor, ses sert bir şekilde yankılanıyor.

O bir saniyede, Micah'nın kolunu aŖađı doğru çekmesine yetecek kadar kavrayıŖım kayıyor ve silahı tehlikeli bir Ŗekilde göğsüme yaklaŖtırıyor. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Son bir g patlamasıyla bileğini tekrar yukarı doğru itiyorum. Ama artık çok geç.

Sağır edici bir silah sesi ınılıyor, beton duvarlarda acı verici bir Ŗekilde yankılanıyor. Sadece kulaklarımdaki ınlamayla bozulan sessizliğin ardından zaman yavaŖlıyor.

Micah'nın yüzünde Ŗok ifadesi beliriyor; gözleri açılıyor, öfkesinin yerini ŖaŖkınlık alıyor. Bir kalp atıŖı boyunca donup kalıyoruz, ikimiz de o silah sesinin ani Ŗiddetini algılamaya alıŖıyoruz. Zaman yavaŖlarken patlama diğer tüm sesleri bastırıyor.

Nefes almak için kendimi zorluyorum ama göğsüm inanılmaz derecede daralıyor, sanki ağır bir yük sıkıca bastırıyormuŖ gibi. Damarlarımdan buz akarken aŖađıya bakıyorum. Bu sefer ellerim ve gömleğim kana bulanmıŖ.

"Brody!" Nick'in sesi savaŖ ya da kaç bulanıklığımı yarıp geçiyor. Ama her Ŗey çok bulanık ve çılgınca.

HARPER

Dünya çok durgun.

Kanepemin kenarında oturuyorum, yumruklarım kazağımın eteklerinde sıkılı, normal nefes almaya çalışıyorum, sanki başka bir geceymiş gibi, sanki sevdiğim birinin güvende olup olmadığını öğrenmek için beklemiyormuşum gibi. Billie , bir kez bile bakmadığı bir dergiyi karıştırıyor. Ayağını sabırsızca yere vuruyor ama yirmi dakikadır tek kelime etmedi.

Sonra telefonum çalıyor ve ikimizi de uzaklaştırıyor. Acele edip öne doğru uzanıyorum, neredeyse ona doğru hamle yapıyorum.

Arayanın Nick olduğunu görüyorum ve kalbim yerinden . Hemen cevap veriyorum ve hoparlörü açıyorum. "Nick?"

"Harper ... Brody ... bir silah vardı ... o değil ..."

Sesi yüzüme bir tokat gibi çarptı. Düzensiz, nefessiz ve histerik.

Arama kesiliyor ve ben ekrana bakıyorum. Sadece sessizlik. O değil ...

O değil.. ne?

Billie'nin kaşları çatıldı ve çenesi dikleşti. Ona bakıyorum, Nick'in sesi kadar histerikleşiyorum.

Ne yapmıyor? Nefes almıyor mu? Bilinci yerinde mi? Canlı mı?

Telefon elimden kayıp bir gümbürtüyle halının üzerine düşerken boğazımdan garip bir ses çıkıyor. Panik karnımda yükselirken onu almak için hareket etmiyorum. Odanın kenarları eğilmeye başlıyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

"Harper?" Billie'nin sesi bana doğru geliyor.

Ama cevap veremiyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum bile. Kulaklarımda bir uğultu var, yüksek ve keskin, her şeyi bastırıyor. Zaten düşünüyorum. Geriye doğru. İleriye doğru. İçinden çıkamadığım zihinsel bir çukura. Ayağa kalkıyorum, kanepenin beni içine hissetmeye ihtiyacım var, ama bunu yaptığımda dizlerim yere çarpıyor. Acı bacaklarıma kadar uzanıyor, ama bir hıçkırık benden kaçarken zar zor fark ediliyor.

Nefes alamıyorum ve tam bir panik atak geçiriyorum. Bu odada hiç hava yok. Nefes almak için ellerimi göğsüme bastırıyorum.

Billie yere düştü. "Harper, bana bak. Nefes al. Tamam mı? Sadece nefes al. kadar say."

En son ne zaman bir panik atak geçirdiğimi, ölecekmiş gibi hissettiğimi hatırlamıyorum. Kalbim parçalanıyor ve hava emmeye çalışıyorum; sesler içimden çıkıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum, aslında boğuluyorum.

"Harp, lütfen. Bana bak. Bana bak," diye tekrarlıyor.

Gözleriyle buluşmaya çalışıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Kelimeler oluşmuyor. Boğazım düğümleniyor. Dünya üç şeye daralıyor-Billie'nin beni kavrayan elleri, kulaklarımdaki çınlama ve Brody'nin beni karısı yapacağını, birlikte bir geleceğimiz olduğunu söylediği anı. Göğsüm içe doğru çöküyor. Ben bunu yapamam. Sevdiğim adamın sürekli tehlikede olduğu bu hayat için yaratılmamışım.

"Harper!" Billie beni sallıyor. "Henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Beni duyuyor musun? *Bilmiyorsun.*"

Bu duyguyu biliyorum. Bu sessizliği bilirim. Birinin cümlelerin ortasında hayatınızdan çıkmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Çok erken sona eren biriyle yaşayamadığım bir hayatın yasını tutmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Annemi ve onu son gördüğüm zamanı düşünüyorum. O zaman bile bunun son kez olacağını bilmiyordum. Daha çocuktum, sekiz yaşındaydım ve neler olduğunu anlamamıştım. Ve işte buradayım, yirmi dört yıl sonra, aynı çaresizliği hissediyorum, sanki tüm dünyam paramparça oluyormuş gibi hissediyorum.

Başım düşüyor ve kendi içime kapanıyorum, o kadar çok hıçkırıyorum ki canım yanıyor. Hava hala gelmiyor. Tırnaklarım kollarıma batıyor.

Kendimi sadece güç kullanarak bir arada tutmaya çalışıyorum. Billie beni sıkıca tutuyor, karanlık düşüncelerimin beni yutmasına izin vermeyecekmiş gibi sarılıyor.

"Yapamam," diye ağlıyorum. Kelimeler kırılıyor; cümlelerim oluşmuyor. "Onu kaybedemem."

Billie bizi sanki ölmek üzere olan benmişim gibi sallıyor. Ve şu anda - bu korkunç, nefessiz, kırılma anında- sanki ben ölüyormuşum gibi geliyor. Ölebilirmişim gibi hissediyorum. Brody'nin var olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum, her sabah onun kollarına sarılarak uyanmak istemiyorum.

Telefon tekrar çalışıyor ve tamamen çökmeden önce beni kamikaze çekiyor.

Hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Sanki zamanın bu anına yapışmışım, kederden donup kalmışım gibi hissediyorum.

Tekrar duyuyorum, keskin, mutlu zil sesi, hıçkırıklarımı bir bıçak gibi kesiyor, ama ona uzanacak gücü kendimde bulamıyorum. Kollarım ağır ve nefesim çok sık. Bedenim hala dünya sona ermeden önceki o son saniyenin içinde.

Billie telefonu yerden aldı, ekranı kontrol etti ve dondu kaldı.

"Harper," diyor sesi titreyerek, "ben Brody."

İsim yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve beni sarmal düşüncelerimden koparıyor. Ciğerlerim hava almak için kasılırken kalp atışlarım kafamın içinde gürültüyle çarpıyor. Cihazı bana uzatıyor ve ben de ona bakıyorum, beceriksiz ve çaresiz bir şekilde düğmeye basmaya çalışıyorum, neredeyse cihazı yere düşürüyordum.

"Brody?" Zar zor bir fısıltı. Sesim harap oldu. Parazit var.

Bir nefes.

"Harp." Sesi kaba ve boğuk ama sağlam. Yaşıyor.

Vücudumdaki her kas çökerken mutluluk gözyaşlarına boğuluyorum. İçimden bir hıçkırık kopuyor ve kendimi histeriden kurtarmaya çalışıyorum, telefonun içinden sürünerek ona sıkıca sarılmak istiyorum.

"İyi misin?" Sonunda burnumu çekerek zorla . "Lütfen."

"Güvendeyim," diyor çabucak. "Ben iyiyim, Harp. Söz veriyorum. Eve, sana geliyorum."

Tüm vücudum titriyor. Ağlamamı durduramıyorum. Nefes alışverişlerim arasında yeterince hava alamıyorum. "Nick bir silah olduğunu söyledi. Senin olmadığını söyledi.." Kelimeler boğazıma düğümleniyor. "Düşündüm ki..."

"Biliyorum. Özür dilerim. Buradaki servis berbat" diyor ve sesi bitkin geliyor.

Telefonu cankurtaran simidimmiş gibi iki elimle kavırıyorum ve bir bakıma öyle. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Sadece çarptım. Ciddi bir şey değil. Micah gözaltında. Mia iyi. Her şey bitti."

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Eve gel."

"Öyleyim." Duraklıyor. Sesi alçalır. "Sana doğru geliyorum. Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım."

bir sessizlik ritmi uzanıyor.

"Bitti, Harp. Sen ve Billie artık bu lanet şey için endişelenmek zorunda değilsiniz," diyor, sesi çığ.

"Peki ya Asher?" Billie sorar.

"Asher güvende. Hepimiz iyiyiz," diye onaylıyor. "Seni bekliyorum. Lütfen acele et," diyorum ona.

Hat sessizleşiyor, boş değil, gitmiş değil, sadece sessiz. Araması düşmüş olmalı.

Telefonu indiriyorum, göğsüm hala kabarıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Billie bana tutunuyor, gözleri kocaman, elleri bana sarılmış.

"İyiler," diyorum nefes nefese, sesim çatallaşarak.

Vücudum titriyor; her şeyin artçı şoku neredeyse çok fazla. Midem bulanıyor, kusacakmışım gibi hissediyorum; adrenalın kanıma zehir gibi karışmış. Sert bir şekilde nefes veriyor, rahatlama onu sarsıyor. Birbirimize sarılıp ağlıyoruz, yarının geleceğini ama Micah'nın bizi bir daha asla incitemeyeceğini biliyoruz.

"Bu kabus sona erdi," diye fısıldıyor Billie sonunda. Sesi umutla doludur. "Bize zarar veremez."

Ne kadar süre yerde oturup birbirimize sıkıca sarıldığımızı bilmiyorum. Son iki buçuk ayda olan her şeyi tekrar tekrar yaşarken zaman diye bir şey yok. Eskiden olduğum kadın değilim; bir daha asla o olamam. Sanki dönüşmüşüm, tamamen yanıp kül olmuşum gibi hissediyorum.

"Hadi yerden kalkalım," diyor, sesi yumuşak.

Kanepeye geçtik. Ağlarken uyuşmuş ama sakın hissediyorum. Bu kez kaybettiğimi sandığım bir hayatın yasını tutmuyorum; Brody'nin hâlâ hayatta olması ve Asher ile Nick'in iyi olması gibi bir mucizeyi kutluyorum. Sessizlik

Anıları sıralarken çok gürültülü hissediyorum. Şöminenin kenarlarını yalayan alevlere bakarken ikimizin de söyleyecek sözü yok.

Billie'nin telefonu bir sürü mesajla aydınlanıyor ve ardından bir arama geliyor. Asher'la konuşurken elimi sıkıyor ve gözlerindeki sevgiyle birlikte yüzündeki rahatlamayı görüyorum. Arama sona eriyor.

"On beş dakika ."

Telefonumdaki saate bakarak başımı sallıyorum. "Gidip onunla tanışmalısın."

"Evet," diyor ve duygusal olarak ne kadar tükenmiş olduğunu görebiliyorum. Billie ellerimi tutuyor. "Çok üzgünüm, Harp. Çok üzgünüm. Bazen düşünüyorum da, belki farklı bir şey yapsaydım Micah bizi hedef almazdı."

Beni sıkıca kucaklıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hey. Bunların olmasından nefret ediyorum ama Micah olmasaydı, her ne kadar cehennemde yanmasını istesem de, Brody ve ben şu anda olduğumuz yerde olur muyduk bilmiyorum. Bunun için minnettarım. Sana, dostluğuna ve onun cazibesine kapılıp kendi korkunç durumumun gerçekliğini göremeyecek kadar kör olduğumda benden vazgeçmediğin için minnettarım. Sen olmasaydın şu anda nefes alıyor olur muydum bilmiyorum. Sana çok şey borçluyum."

Bir süre daha birbirimize sarılıyoruz, sonra ayrılıyoruz ve o ayağa kalkıyor. Onu asansöre kadar götürüyorum, hareketlerim çok mekanik geliyor.

"Yakında bir araya gelebilir miyiz?" Sadece en iyi arkadaşım ile takılmak istediğim için soruyorum.

"Evet," diye başını sallayarak onaylıyor.

Kapılar kapanırken ona bir gülümseme veriyorum, sonra da çatı katıma dönüyorum. Çok sessiz, çok büyük, çok boş. Kulübenin rahat ve o küçük alanda kendimi nasıl güvende ve emniyette hissettiğimi özlüyorum. Brody'yi beklerken düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum ve bir mum yakıyorum. Hatta balkonuma çıkıp gecenin serin havasını içime çekiyorum. Şehir alışık olduğum koşuşturmayla uğulduyor ama burada olduğum için kendimi kayıtsız hissediyorum ve ilk kez kardeşimin neden Cozy Creek'e kaçtığını anlıyorum.

Vücudum hala adrenalin ve korkuyla çalışıyor, Brody'yi kaybettiğimi düşündüğüm an ile onun sesini duyduğum an arasında sıkışıp kaldım. Kanepeye kıvrılmış, dizlerimi göğsüme çekmiş, sanki onu çağırabilecekmişim gibi kapıya dikmiş durumdayım. Keşke parmaklarımı şıklatabilseydim ve o sihirli bir şekilde ortaya çıksaydı. Göğsümdeki o ezici baskıyı, kulaklarımdaki çınlamayı, ikimizin görüntülerini, her şeyi yeniden oynatıyorum.

Sonra asansörün sesini ve kapımın sessizce vurulduğunu duyuyorum. Düşünmeden ayağa kalkıyorum, çıplak ayaklarım yere vuruyor ve elim kilidi karıştırıyor. Kapıyı açtığımda, onu karşımda dağınık saçlarıyla görünce şaşkına dönüyorum.

Işıkla arkadan aydınlatılmış, omuzları geniş ve sağlam, ama duruşu biraz bozuk, sanki kaburgalarında bir yerde ağrı varmış da belli etmiyormuş gibi. Çenesi morarmış. Dudağı çatlamış. Gömleğinde kurumuş kan var ve gözleri vahşi.

Brody yıkılmış ve rahatlamış görünüyor. Beni gördüğü anda sanki onu ayakta tutan son ip de kopuyor.

Nefes veriyor ve sanki saatlerdir göğsünde sıkışıp kalmış gibi geliyor. Kollarımı ona doluyorum, sıkıca sarılıyorum, gitmesine asla izin vermek istemiyorum, bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Kollarında hıçkırarak ağlıyorum, burada olduğu için, güvende olduğu için, nefes aldığı için mutluyum.

"Harp, seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," diye .

Beni de kendisiyle birlikte içeri çekiyor, kollarını omuzlarıma doluyor. Ona sıkıca sarılıyorum, iki elimle de onun gerçekten burada olduğunu ve rüya görmediğimi teyit etmek istiyorum.

Beni kollarıyla yakalıyor ve tereddüt etmeden kendine çekiyor. Parmaklarım gömleğinin arkasına kıvrılıyor, her şeyimle ona . Vücudum titriyor ve bunu saklamaya bile çalışmıyorum. Ter, tuz ve yüzeyin altındaki ham bir şey gibi kokuyor, sanki bir fırtınadan yeni ve rüzgârı henüz tam olarak üzerinden atamamış gibi.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Düşündüm ki ..." Bitiremiyorum. Onun yerine alnımı göğsüne bastırıp kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü dinliyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor, bir eli başımın arkasını kavramak için yukarı kayıyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor, sesi sert ve

Suçluluk. "     dilerim. Çok      dilerim. Bir daha asla olmayacak."

Ondan uzakla ıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Emekli oluyorum. Benden bu kadar," diyor. "Seni kaybedemem, sahip olduğumuz bu hayatı kaybedemem. Benim için buna de mez. Önceden yaşamak için bir sebebim yoktu. En sevdiğim insanları korumak için kendimi feda etmek bana doğru geliyordu. Ama  imdi, korumak istediğim tek kişi sensin ve seninle yaşamayı hayal ettiğim hayat. Benden bu kadar Harp. Sana bunu bir daha asla yaşatmak istemiyorum. Ya atmayaca ım. Bu benim son görevimdi."

"Ciddi misin?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor ve beni tutu  şeklinden bunu hissediyorum, sanki bu anı atlatmak için bana da ihtiya ı varmış gibi. "Easton ve Weston biliyor."

Ona bakıyorum ve gözlerimiz bulu tu u anda içimde bir şeyler k ırdıyor. Ba parma ıyla gözümün altını ok uyor ve d  t  n  fark etmedi im bir damla ya ı yakalıyor.

"Ben seninim Harp," diyor tekrar. "Sen benim amacımsın ve kalbim attığı sürece de öyle olacaksın."

  imden mutluluk gözyaşları akıyor. Beni öpüyor, her  eyini bana, bize, ikimizin de çok net bir şekilde hayal ettiği güzel geleceğe döküyor. Elini tutup onu kanepeye yönlendiriyorum. Direnmiyor. Beni takip ediyor, kalbimi bir kez daha kıracak şekilde dengesiz. İyi olduğunu söylüyor ama iyi olmadığını anlayabiliyorum. Acı  ekiyor.

Brody kanepeye uzanıp kollarını açıyor ve ben de tereddüt etmeden kollarına atılıyorum.   te bu, t nelimin sonundaki  ık ve onun eve sa  salim dönmesi, diğer tarafa birlikte ge ti imizin kanıtı.

Omuzlarındaki gerginlik tam olarak geçmemiş ama deniyor. Düzenli nefes alı  veri lerinden, hala taşıdığı her neyse kenarlarını yumu atmaya  alı tı ını anlayabiliyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ona bakarak soruyorum. Başını sallıyor. Sessizlik hakim oluyor.

Brody yanına oturmama izin vermekle kalmıyor, beni kendine çekiyor, kolu sırtımın arkasına kayıyor, parmak uçları kalçamın hemen üzerinde duruyor, sanki bana dokunmaya devam etmesi gerekiyormu  ya da tamamen çözülme riski varmış gibi.  atı katı, pencerenin ötesindeki  ehrin alçak u ultusu dışında sessizdi.

Pencereler. Beni dünyadan daha da ayrı hissettiren uzak bir ses.

Başımı omzuna yaslayıp son birkaç saatin ağırlığının gözlerimden parça parça akmasına izin veriyorum. Parmaklarım gömleğini kaldırıyor. Aldığı her nefes, hâlâ kavrayamadığım bir şeyin kanıtı gibi geliyor; onu kaybetmediğimin. Micah hayatımı ne kadar mahvetmeye çalışırsa çalışsın, Brody'nin bende kalmasına izin verdim.

Sanki günlerdir tutuyormuş gibi bir nefes veriyor.

"Micah'nın ne kadar dengesiz olduğunu bilmiyordum," diyor sonunda, hiç duymadığım kadar kısık. "Mia'yı görene kadar. Ona baktığımda seni gördüm. Ve eğer oradan çıkmazsam, bana bir şey olursa, bunun seni yok edeceğini anladım."

Keskin bir sızı göğsümü delip geçiyor. Başımı , ona gerçekten bakabilmek için dönüyorum. Gözlerinin kenarları yorgunluktan morarmış, çenesindeki çürük çoktan koyulaşmış. Ama tüm bunların altında, bana Sugar Pine Springs'te zamanları anımsatan o tanıdık kırılmalılık var.

"Seni kaybettiğimi düşündüm ve korkunç bir panik atak geçirdim. Ölüyormuşum gibi hissettim," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Başparmağım çürüğün gölgesi altında geziniyor. "Kırıldım. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Eden'in ölümünün onu bu şekilde etkileyip etkilemediğini merak ediyorum ama sormuyorum.

Yapamam.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir saniye konuşmuyor, sadece alnını benimkine bastırıyor, nefeslerimiz aramızdaki dar alanda birbirine karışıyor.

"Bunu bir daha asla yaşamamı istemiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim titreyerek. "Senin hakkında hissettiklerim geri alabileceğim bir şey değil. Yaşayamam. Yaşamak da istemiyorum. Bunu söylerken kendimi bencil hissediyorum ama son birkaç gün içinde iki kez seni kaybetme gerçeğiyle yüz yüze geldim ve kulübede bana söylediğin, buna da dayanamayacağıma dair sözlerini anlıyorum."

Beni tutarken, öperken ve parmaklarını saçlarımda gezdirirken yüz ifadesinde bir şeyler titreşiyor. "Bir daha asla bu dünyada yaşamak zorunda kalmayacaksın."

bensiz bir dünya, eğer yardım edebilirsem," diyor. Bu bir söz ve bana bir şeyler hissettiriyor.

Boğazım sıkılıyor, bedenim geriliyor ve kendimi durduramadan eğilip tereddüt etmeden dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Ağzı, beni kollarına çektiğinde sahip olduğu aynı aciliyetle benimkine doğru hareket ediyor, sanki ikimiz de bugün kaybettiğimizi düşündüğümüz bir şeyi arıyormuşuz gibi. Bu çaresizlik değil. Şehvetle ilgili bile değil. Hayatta kalmakla ilgili. Hâlâ burada olmakla ve kaostan sonra gerçek bir şeyler hissetmeye ihtiyaç duymakla ilgili.

Ellerim doğru kayıyor, öpücük derinleşirken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Altımda kayıyor, kucağına oturana kadar ayarlıyor, dizlerim onun iki yanında. Brody'nin elleri kalçalarımda sabit duruyor, sabit tutuyor, topraklıyor. Öpüşmeyi kesiyorum, sadece alnımı tekrar onunkine yaslamak için, birbirimizi içimize çekerken burunlarımız sürtünüyor.

"Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Gerçekten burada olduğunu bilmem gerek."

"Anlıyorum," diye itiraf ediyor, sanki konuşma yetisini tam olarak kazanamamış gibi. "Sana her zaman ihtiyacım var."

Kalbim sıkışıyor ve başımı sallıyorum çünkü bana hissettirdiklerini anlatacak kelime bulamıyorum. Ellerim göğsünden aşağıya, kas çıkıntılarının üzerinden kayıyor ve her santimini tekrar yok olacakmış gibi ezberliyorum.

Gömleğinin eteklerini çekiştirdiğimde, kollarını kaldırarak gömleğini başından geçirmeme izin veriyor. Gömleği bir kenara atıp ellerimi tenine bastırıyorum, avuçlarım göğsünün sıcaklığına yaslanıyor. Parmaklarımın altında kalp atışları hızlanıyor. Hızlı ama sabit ve bütün gece tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum.

Brody bana doğru uzanıyor, ellerini kazağımın eteğinin altından geçirip kaldırırken dokunuşu dikkatli ama emin. Kafamı kaldırdığı anda gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüklü havada bir şeyler değişiyor.

Parmakları sanki kutsal bir şeyi ezberliyormuş tüy kadar hafif bir dokunuşla kaburgalarım boyunca bir yol izliyor. Bedenim içgüdüsel olarak karşılık veriyor, ona doğru eğiliyor, seksle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin *aît* olmakla ilgili olduğu bir şekilde yakın olmak için can atıyor.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanmayı bırakana kadar, korku yok olana kadar, ten, nefes ve aşktan başka bir şey kalmayana kadar beni tekrar öpüyor. Elleri bir amaçla hareket ediyor, ama aceleyle değil, sanki almak için değil, hatırlamak için her santimetremi yeniden keşfediyormuş gibi. Parmakları belimin kıvrımlarında, omurgamda, kollarımda geziniyor. Her dokunuşu kasıtlı, sanki bana sessiz bir soru soruyor ve bedenimin cevap vermesini bekliyor.

Onu daha derinden öpüyorum, korkunun son ipliği de koptuğunda ağzım onunkinden ayrılıyor. Geriye kalan tek şey bu - onun sıcaklığı, kokusu, tenime değen kirli sakalının törpüsü, kalbinin sabit atışı. Üstüne çıktığımda kalçalarım onun etrafında geriliyor ve kalçalarımı bir kez döndürdüğümde nefesi kesiliyor, sadece daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anlamasına yetecek kadar. Adımı bir dua gibi söylüyor, dudakları çenemde, boğazımda geziniyor.

Brody beni kaldırıyor, omurgam minderlerle buluşana kadar beni geriye doğru yönlendiriyor, vücudu benimkini örtmek için alçalıyor. Sanki aynı alanda nasıl var olacağımızı yeniden keşfediyormuşuz gibi hareket ediyoruz, sanki sahip olduğumuz bu yeni özgürlükte yakınlığın yeniden öğrenilmesi ve yeniden inşa edilmesi gerekiyormuş gibi. Her öpücük, her ten teması bizi yeniden bir araya getiriyor, tıpkı onun kulübesinde olduğu gibi yeniden bir bütün olana kadar.

Elleri tozluklarımın bel bandının altından geçiyor, onları santim santim aşağı çekiyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Aceleyle getirilmiş bir şey yok. Oyun yok, yapmacıklık yok. Sadece bu. Sadece biz.

Sonunda içime girdiğinde nefesim kesiliyor, bedenim onunkine doğru kavis çizerken kollarım sırtına dolanıyor. Bu acıdan ya da şaşkınlıktan kaynaklanan bir soluk alma değil. "*Nihayet*" diyen türden. Sanki bedenim onun için bir yer tutuyor, eve gelmesini bekliyormuş gibi.

Sanki dünya bu özel ana daralmış gibi birlikte hareket ediyoruz. içinde kendimizi kaybederek sevişiyoruz. Önemli olan tek şey biziz. Aşkımız beni ayakta tutuyor. Her itiş derin, istikrarlı, topraklayıcı - almak ya da acele etmekle ilgili değil, sahip olduğumuz şeyi sağlamlaştırmak, kalıcı hale getirmekle ilgili. Her vuruş diyor ki, *ben buradayım. Güvendesin. Bunu atlattık.*

Yakın duruyoruz, alını alnıma değiyor, kesik kesik nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözyaşlarım yine gözlerimin arkasına batıyor ama

Sadece içimi açarken derinlerde hissedilebilecek bir şey.

"Seni seviyorum Harp," diye fısıldıyor, sanki daha fazla tutamıyormuş gibi.

Nefesimi içime çekerken nefesim kesiliyor ve beni yarın hiç gelmeyecekmiş gibi öpüyor.

"Seni seviyorum Brody," diyorum benimkini arzulayan sıcak ağzına karşı. "Sana uzun zamandır aşığım," diye itiraf ediyorum.

Zaman etrafımızda bükölüyormuş gibi hareket etmeye devam ediyoruz. Bu öyle bir yakınlık ki, yakmıyor ama karanlıkta ısıll ısıll parlıyor.

Brody Calloway benim güneş ışığım ve onun bana olan sevgisi yolumu aydınlatıyor.

BRODY

Bu gece ölebileceğimi fark ettiğimde hala onun içindeydim.

Bacakları etrafıma sarılmış, dudakları son öpücükten sonra hala ayırık ve parmak uçları sanki ikimizi de topraklıyormuş gibi sırtımdaki teri sıyrıyor. Bedenlerimiz sımsıkı, ten tene, kalp kalbe. Dünya onun nefes alışının sesine ve bizi bir arada tutan tek şeymiş gibi adımı iç çekişine daralıyor.

Hareket etmeye devam ediyorum, ama şimdi daha derin, daha uzun, sanki onu bırakma düşüncesine dayanamıyorum. Vücudumun yüksek sesle itiraf edemeyeceğim yerleri ağrıyor. Derimin altında derin çürükler var ama o bana kırılmamışım gibi bakarken bunların hiçbirinin önemi yok. Sanki onunmuşum gibi.

Elleri omuzlarımı kavıyor, beni daha yakına çekmek için değil, beni burada *tutmak* için. Onunla birlikte. Bu anda. Korkunun nihayet azaldığı ve geriye sadece ikimizin kaldığı yerde. Korunmasızız, hareketlerimiz ham ve etrafımızı adlandıramayacak kadar büyük hissettiren bir şey sarıyor.

"Sana ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor, sesi söylemediğimiz her şeyle dolu.

"Düşünebildiğim tek şey sensin." Ağzımı omzuna indirip yumuşak bir öpücük kondururken sesim çatlıyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Her biri bir öncekinden daha nazik. "Eğer o atış başka bir yöne gitseydi-"

"Bunu düşünmek istemiyorum."

Diğerlerinden daha çaresiz bir öpücükle beni susturuyor. Elleri saçlarıma kayıyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

Tekrar. Bu konuda çılgınca bir şey yok, ama inkar edilemez bir aciliyet var. Bir anlamı var. Sanki her nefesinde ve her hareketinde içime kalıcı bir şeyler yazıyor.

Kendimi onun içine daha derine gömdüm ve bir anda her şey yüzüme çarptı. Hiç böyle sevişmemiştim. Hiç böyle hareket etmemiştim. Şu anda Harper'a ihtiyaç duyduğum gibi birine hiç ihtiyaç duymamıştım. Bu sadece seks ya da yakınlık değil, *bilmek*. Ellerimin altındaki gerçekliği, vücudunun bana sahip çıkıyormuş gibi beni karşılaması, sarılması. Birbirimizi tam olarak kim olduğumuzu anlamak ve görmek.

Sahiplenilmek istiyorum. Onun tarafından. Sadece onun tarafından.

Bacakları belime dolanıyor ve bir elimi başının üzerine koyuyorum; diğeri boynunun arkasına kayıyor. O, hak ettiğimi hiç düşünmediğim her şey. Ve her nasılsa hâlâ burada, sevişirken beni seçiyor.

Daha o bir şey söylemeden hissediyorum; vücudu geriliyor, nefesi kesiliyor. Bakışlarını tutuyorum, ağzının nasıl açıldığını, kaşlarının nasıl birbirine izliyorum, sanki bırakırsam dağılacığından korkuyormuş gibi bana .

"Tuttum seni," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Bırak beni, Harp."

Nefes nefese kollarıma atılıyor ve bir kalp atışı sonra ben de onu takip ediyorum, salıverilmekten çok teslim olmaya benzeyen bir iniltiyle içine dökülüyorum. Bedenim onunkinin üzerine çöküyor ama bir kolumla kendimi yakalıyorum, onu istemiyorum ama çekilmeye de hazır değilim.

Hiçbir zaman.

Uzun bir süre hiç hareket etmedik. Sadece nefes alıyoruz, birbirimize dolanmış halde kalıyoruz. Parmakları sırtımda çizgiler çizerken tenimiz nemli, kalplerimiz hala hızlı atıyor. Bu duyguyu asla unutmayacağımı biliyorum. Sonrasını. Bunun seks gibi hissettirmemesi. Hayatta kalmak gibi, eve dönmek gibi.

Oda sıcacık, Harper'ın teninin kokusuyla ve içinde çözüldüğümde adımları fısıldamasının yankısıyla dolu.

Bir süre onun yanında uzanıyorum, parmakları kaburgalarımın desenleri çiziyor, bacakları benimkilere dolanıyor, sanki bırakmaya korkuyormuşuz gibi. Bir parçam hiç hareket etmek istemiyor. Burada kalmak, nefes alışının ritmini ve göğsünün inip kalkışını ezberlemek istiyorum,

ama omzumdaki ağrı şimdi başlıyor. Vücudum gecenin acısıyla uğuldamaya başlıyor ve bu bana adrenalin ve kararlılıkla bir araya geldiğimi hatırlatıyor.

Şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra için yer değiştiriyorum.

"Hızlı bir duşa ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak.

Konuşmadan başını sallıyor, gözleri ağırlaşmış, sanki ondan çok uzaklaşmamı istemiyormuş gibi beni izliyor. Ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve kaburgalarımındaki gerginlik bana bodrumdaki kavgayı hatırlatıyor. Beton zemine çakılmamı. Kulağımda silah sesinin gürültüsü.

Banyoya girdiğimde Micah'nın yüzünün ve dengesiz gözlerinin görüntüsünü zihnimden atmaya çalışırken çenem sıkıştı.

Suyu açıp duşa girdiğimde fayanslar ayaklarımın altında soğuk. Sıcaklığın omuzlarıma çarpmasına izin veriyorum. Etrafımda buhar yükseliyor ve az önce yaşadığım her şeyi silmesini istiyorum. Gözlerimi kapatıp iki avucumu da duvara bastırıyorum, suyun sırtımdan, boynumdan, henüz bakmadığım morlukların üzerinden akmasına izin veriyorum. Zihnim sessizleşiyor, korku gittiği için değil, savaştacak bir şey kalmadığı için. Micah gözaltında olduğuna göre tehdit sona erdi. Harper güvende. Tek parça halinde geri döndüm.

Banyo kapısı arkamdan açılıyor ve ardından hafif ayak sesleri geliyor.

Harper tereddüt etmeden duşa giriyor, sanki oraya aitmiş gibi yanıma sokuluyor. Konuşmuyor ve sadece yaklaşıyor. Vücudunun sıcaklığı bir nefes için sırtıma baskı yapıyor ve kollarını etrafıma sarıyor, sırtımı öperken bana sarılıyor. Birkaç saniye sonra bezi ve sabunu alıyor ve beni yıkamasına izin veriyorum. Elleri çok dikkatli.

Omuzlarımdan başlıyor, bezi her birinin üzerinde gezdiriyor. Hareketlerinde beni çözen bir dikkat var. Dikkatimi dağıtmaya ya da baştan çıkarmaya çalışmıyor. Benimle ilgileniyor ve önemli olan tek şey benmişim gibi bana dokunuyor. Bu, kanı ya da teri temizlemekle ilgili değil; bana bu olaydan sonra yalnız olmadığımı göstermekle ilgili.

Yüzümü ona dönüyorum ve göğsüme ulaştığında elini kendi elimle kapatıyorum.

"zorunda değilsin," diye mırıldanıyorum, neden onu durdurmaya çalıştığımdan bile emin değilim.

"İstiyorum" Sesi sakindi. "İzin ver." Ben de izin verdim.

Elimi bırakıp devam etmesine izin veriyorum ve o da beni sessiz daireler çizerek yıkıyor. Parmakları çürüklerin olduğu, derimin hassas olduğu yerlerde oyalanıyor. Micah'nın tırnaklarının kaburgalarımdaya bıraktığı sıyrığı gördüğünde, devam etmeden önce bir öpücük konduruyor, dudakları suyun sıcaklığının altında bile ılık. Başımın öne düşmesine izin veriyorum, duygularım beni ele geçirirken yüzümden aşağı su akıyor. Ağlamıyorum ama kendimi yakın hissediyorum, onun nazik dokunuşundan tamamen etkileniyorum. Yıllardır kendimle ilgilenilmesine izin vermemiştim. Beklenti olmadan, nezaketle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Bitirdiğinde kolları beni sarıyor, yanağı göğsüme bastırıyor. Bir süre öyle kalıyoruz; bana sarılmasına izin verirken sadece nefes alıyorum.

"Başımdan beri seni düşündüm," diyorum mermer fayanslara bakarak. "Her saniye seni düşündüm."

Kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor. "Ve sen bana sağ salim döndün."

"Çünkü başka seçeneğim yoktu."

Su soğuyana kadar öyle kalıyoruz ve o zaman bile ayrılmak istemiyorum.

Harper bir havluya uzanıyor ve göğsümü kuruladıktan sonra bir diğerini omuzlarıma sarıyor. Kendisi için de bir havlu alıyor, sonra gülümseyerek ve gözlerinde bir daha asla yalnız kalmama izin vermeyecekmiş gibi bir bakışla beni dışarı çıkarıyor.

Yatak odasındaki tavan vantilatörü yukarıda uğulduyor ve çarşaflar tıpkı onun gibi kokuyor. Uzandığımı fark ettiğimde çoktan kollarıma girmişti bile.

Göğsüme yaslanmış, yanağı köprücük kemiğimin hemen altında, parmakları hafifçe havlunun kenarına sürtünüyor, hala kalçalarıma doğru sarkıyor. Son beş dakikadır hiç konuşmadık ama önemli olan her şey zaten söylenmişti. Aramızdaki sessizlik ağır değil, hak edilmiş gibi hissettiriyor.

Park Towers'ın çatı katındaki yatağı tek kişi için çok büyük ama iki kişi için uygun. Bana tam oturuyor, sanki vücudu benimkinin şeklini biliyor. Sanki birbirimiz için yaratılmışız. Kolum sırtına dolanmış, parmaklarım teninde sabit daireler çiziyor. Nefesi sabit ve her nefes alışında ikimizin de üzerindeki ağırlığın azaldığını hissedebiliyorum.

Zihnim geçmişe gitmeye çalışıyor -silahın sesine, Micah'nın elinin tetiği bulduğu ana- ama Harper'ın eli göğsümden yukarı kayıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Bunu yaptığının farkında bile değil; bu sadece içgüdü. Sadece vücudu bana artık iyi olduğumuzu ve daha fazla kaçmak ya da kavga etmek zorunda olmadığımızı söylüyor.

Az önceki görüntüsü -kapısında dururken, saçları dağınık, gözleri panik, sevgi ve yıkımla dolu- gözlerimin arkasında yanıyor. İyi olup olmadığını sormadı çünkü sormasına gerek yoktu, çünkü bunu *hissetmişti. Biliyordu*. Ve sonrasında bana dokunma şekli... hiçbir şeyi düzeltmeye ihtiyaç duymadan içinde parçalanmama izin vermesi... Daha önce hiç böyle sevildiğimi sanmıyorum.

Göğsüm sıkışıyor ama daha önce olduğu gibi değil. Bu farklı. Dolu. Gerçek. Bu aşk.

Hafifçe kayıyor, bacağı yorganın altından benimkine takılıyor ve ben saçlarına gülümsüyorum. Sabun ve buhar gibi kokuyor ve sadece ona ait bir şey. Onu oradan öpüyorum, tam başının üstünden. Nefes verirken mırıldanıyor, hala yarı uykulu ama daha da yakınlaşacak kadar farkında.

Bir an için Eden'ı ve Harper ile benim birbirimize ait olduğumuzu nasıl bildiğini düşündüm. Yıllardır aklımın bir köşesinde duran bir konuşma ve bir andı bu. Ama gece, onun ne demek istediğini anladım; ben sadece görememiştim. Ve belki de, sadece *belki de*, onu bu şekilde onurlandırıyorum.

Harper göğsüme doğru nefes veriyor ve bunun aramızda bir yemin gibi yerleştiğini hissediyorum.

Kolumu onun etrafında biraz daha sıkıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum, dünyadaki tek gerçek şey oymuş gibi onu içime çekiyorum - çünkü öyle.

Sonunda gözlerimin kapanmasına izin verdiğimde, bir şeyi kesin bir netlikle biliyorum. Kâbus sona erdi. Üzerimdeki ağırlıktan kurtuldum.

çok uzun zamandır arkamda sürükleniyor.

Harper ve ben en karanlık fırtınaları atlattık. Ve şimdi ona sahip çıkıp gökkuşaklarının tadını çıkarabiliyorum.

HARPER

Hissettiğim ilk şey enseme değen sıcak nefesi.

Işığın odayı tam olarak nasıl dolduracağını henüz bulamadığı, her şeyin hâlâ altın rengi bir sessizlikle kaplı olduğu bir sabah. Çarşaflar dolanmış, yarısı kalçalarımın altına kaymış ve onun kolu belimin üzerinde ağır. Bacaklarından biri tembelce benimkine dolanmış, vücudu arkamda koruyucu bir şekilde kıvrılmış - sanki uykudayken bile çok uzağa sürüklenmediğimden emin oluyor.

Bu pencerelerin dışında dünyanın sonu gelebilirdi ve ben bunu bilemezdim. Umurumda da olmazdı.

Bir an kıpırdamadan öylece yatıyorum, biraz bile kıpırdarsam büyüünün bozulmasından korkuyorum. Parmaklarım ön kolunun iç kısmını buluyor ve dövmesinin kenarını izliyor. Calloway Diamond logosunun mürekkepli kıvrımlarının tam olarak nerede olduğunu bilmek için dövmeyi görmeme gerek yok. Şimdiye kadar onun her santimini ezberlemiştim, sadece ellerimle değil, daha derin bir şeyle. Gözlerimi kapatsam bile omzundaki dövmeleri, çenesindeki ve öptüğümde nefesinin kesildiği boğazının dibini görebiliyorum.

Göğsümde alışık olmadığım bir ağırlık var ama ağır değil. Dolu. Korkudan, adrenalinden ya da zar zor hayatta kalmaktan kaynaklanan türden bir doluluk değil, diğer her şey yolumuzdan çekildikten sonra yerleşen türden bir doluluk - gürültü, gerilim, hayaletler.

Brody arkamda kayıyor, sanki bir parçası uyandığımı hissetmiş gibi kolu beni biraz sıkıyor. Gülümsüyorum, dönmüyorum

Sessizliğin biraz sürmesine izin veriyorum. Ama sonra burnunu omzumda gezdiriyor, sonra ağzını saçlarıma bastırıyor ve ben artık rol yapamıyorum.

Sırt üstü dönüyorum ve yeni bir sakinlik hissi taşıyan mavi gözleri hemen benimkileri buluyor. Zar zor uyanmış. Siyah saçları dağınık ama beni rüyasında görmüş gibi gülümsüyor. O sevimli Calloway sırtışı her seferinde beni mahvediyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, başparmağımı yanağındaki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum.

"Hey," diyor. Bir kez göz kırptıyor, sonra tekrar, sanki gerçek olduğumdan emin olmak ister gibi.

Hareket etmek için acele etmiyor, sessizliği doldurmaya gerek yok. Eğilip beni öpüyor, dudakları hiçbir şey istemeyen bir özlemle benimkileri okşuyor. Sadece öyle.

Ayrıldığıımızda yanağıma doğru iç geçiriyor ve fısıldıyor, "Sabahlar seninle başladığında her zaman daha güzeldir."

Gülüyorum. "Bu tehlikeli bir şekilde romantizme yakındı."

Sırıttıyor, bir gözü hâlâ yarı kapalı. "Buna alışma."

Ona doğru uzanıp gıdıklıyorum, o da kıkırdıyor ve kıpırdanmaya çalışıyor. Sonra acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındığını görüyorum ve hemen kendimi suçlu hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona, elimi karın kaslarının kıvrımlarının üzerine koyarak. "Sana borçlanacağım."

"Teşekkürler," diyor, ukala ve maço bir tavırla, sanki az önce çocuk gibi kıkırdamamış gibi.

Parmaklarımın saçlarının arasında dolaşmasına izin veriyorum, memnuniyetle mırıldandığında gülümsüyorum.

"Dokunuşun çok iyi hissettiriyor."

Sıcak ve tamamen rahat ve bu, hayatıma giren, korunaklı ve gergin, benim için dünyayı yakmaya hazır adamla büyük bir tezat oluşturuyor. Ona bir süre daha bakmaktan kendimi alamıyorum, kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanki bakışlarını ezberliyorum.

Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sadece fiziksel olarak değil, aramızdaki boşlukta da. Beni her zaman korkutan sessizlikte, ama onunla, evim gibi hissediyorum.

İlk defa, kalkıp bir şeylerden kaçmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum çünkü burada, onun kollarında olmaktan başka olmam gereken bir yer yok. Sessizliğin içinde, ikimizin değişmez gerçekliğinde uzanıyoruz ve ben tam da olmam gereken yerdeyim, ait olduğum yerdeyim.

"Kahve?" diye soruyor.

"Tanrım, evet," diyorum ona yataktan çıkıp on yedi yaşımdan beri sakladığım eski spor ayakkabılarımı giyerken. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Gidişini izlemekten nefret ediyorum ama lanet olsun."

"Böyle devam edersen bütün gün burada kalacağız."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme!" hızlı bir öpücük daha çalarken ona söylüyorum.

Güçlü avucu yanağıma dayanıyor ve çekildiğinde sırtıyor.

Sabahın sessizliğinde tek başıma kaldığımda, tavana bakıyorum, o kadar geniş gülümsüyorum ki canım acıyor, bu benim hayatım. Rühayı yaşıyorum.

Koyu kızartmanın güçlü kokusu beni yatağımdan kaldırıyor ve üzerime bir tişört ve küçük bir şort geçiriyorum. Koku bir vaat gibi koridordan aşağı süzülüyor. Şehir, çatı katının pencerelerinin dışında yeni yeni uyanmaya başlıyor.

Brody mutfakta, sırtı bana dönük, beni gülümseten bir konsantrasyonla kahve makinesinin başında duruyor. Omuzları gevşemiş, saçları uykudan dolayı hala dağınık ve sırtındaki hafif morluk belli oluyor.

Birkaç saniye boyunca onu izliyorum, her bir güçlü santimine hayranlıkla bakıyorum.

Brody hayatım paramparça olurken yanıma geldi ve kurtarılmaya değer bir şeymiş gibi parçaları bir arada tuttu. Karşılığında hiçbir şey istemeden bana yardım etti çünkü buna değdiğimi hissetti.

Sonunda döndüğünde, mavi gözlerinde her zaman sadece bana ayırdığı bir yumuşaklık var. Uyuduğumu sandığında bana dokunması ya da baktığımı düşünmediğinde beni izlemesi gibi özel bir şey. Yaptığı küçük şeyler, sözlerinin olabileceğinden daha yüksek sesle konuşur. Hareketleri onun adına konuşur.

"Hey, Uyuyan Güzel," diyor bir kupa kaldırarak. "Biraz krema ekledim. Umarım yeterlidir."

Fincanı yumuşak bir gülümsemeyle kabul ediyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor ve sırtıyor. "Tadı jet yakıtı gibi olursa bana haber ver çünkü bu kızartma çok koyu."

Alınmış gibi davranıyorum, bardağı iki elimle kavrayıp sıcaklığın parmaklarıma işlemesine izin veriyorum. "ok ."

"Sadece şirin mi?" diye soruyor, kendi içkisini yudumlarken tezgâha yaslanıyor.

Gözleri beni tarıyor -çıplak bacaklar, dağınık saçlar, uykulu gözler- ve bakışlarında bir şeyler değışiyor. Açlık değıl, şehvet değıl, sadece saf hayranlık. Beni gördüğünü söyleyen bir bakış bu. Performans göstermeme ya da gösterişli olmama gerek yok. Sadece .

Yanındaki tabureye oturuyorum ve fincanı sıkıca tutuyorum. "Bugün planın var mı?"

Başını salladı. "Ayrılmamı görüşmek üzere Easton ve Weston'la buluşacağım."

"Ciddi misin?"

"Evet. Sanırım güven fonu bebeğı olmanın zamanı geldi," diyor sırtarak ve başını bana doğıru eğıyor. "Zamanı gelmişti, değıl mi?"

Gülüyorum. "Boş zamanlarında ne yapacaksın?"

"Sen," diyor ve bana göz kırıyor. "Açıkçası bu konuda pek düşünmedim. Belki Yaralı Savaşçı Projesi için gönüllü olurum. Sadece hayatımda bir kez olsun yaşamak istiyorum." Bana doğıru ilerliyor ve eğılip beni öpüyor. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Sonra aramızda bir sessizlik oldu. Garip değıl. Ağır değıl. Sadece durgunluk. Ve o dinginlikte, bunun ne kadar kolay hissettirdiğini fark ediyorum. Ne kadar doğıal. Sanki ikimiz de farkına varmadan hayatlarımız birbirinin içine girmeye başlamış gibi.

"ederim," diyorum kaşlarını sallayarak. "Seni çok meşgul edeceğim."

Kahvemi yudumluyorum ve gözlerim onun üzerinde kayarken sıcaklığın karnıma yerleşmesine izin veriyorum. Güçlü ve seksi.

Brody Calloway yürüyen bir fantezi ve o benim. Sonsuza kadar.

Parmakları bir tutam saçı yanağımdan uzaklaştırıyor. "ok güzelsin."

"Sen de öylesin," diyorum ona.

Sonra beni bir kez, kesin bir şekilde öpüyor ve gülümseyecek kadar geri çekiyor. "Hadi ev aramaya çıkalım. Bizim olan bir şey. Başka hiçbir şeyin anısını barındırmayan. Yeni başlangıcımız için bir yer."

"Bunu çok isterim," diyorum ona, sırtarak. "Biraz hızlı hareket ediyorsun, değil mi Calloway?"

Sırtışı genişler. "Önce aşk gelir."

Bunun gerçek mutluluk olduğunu bildiğim için dudaklarıma değen gülümsemeye engel olamıyorum.

"Şimdi gidip puşt kuzenlerimle buluşmam ve bir saat boyunca şaka yapmalarına izin vermem gerekiyor" diyor.

"mi gidiyorsun?" Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Başını bana doğru eğdi. "Calloway Diamonds'ın merkezine böyle girsem ne derler sence?"

"Yapmasan iyi olur. Müstakbel kocamın dedikodu dergilerine çıkmasını istemiyorum. Kaç tane şaplak bankasına ekleneceğini biliyor musun? Kesinlikle olmaz."

İçinden kahkahalar yükseliyor. "Senin kıskanç bir tip olduğunu hep unutuyorum."

"Pfft, kendi adına konuş," diyorum ona, dudaklarını tekrar yakalamak için ayağa kalkarak. "Ama ben kıskancım. Sen benimsin. Ve sadece benimsin. Savaşmaya hazırım."

"Siktir," diye fısıldıyor ağızımın içinden. "Ateşli."

"Lexi'ye mesaj atmalısın. Eminim Easton'ın kıyafetlerinden bazılarını sana seve seve verir. Bakalım onun özel dikim takımlarından birini giydiğinde fark edecek mi?"

Başını sallıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "İyi fikir."

Brody, Weston ve Easton temelde aynı boydalar. Ancak, Brody daha kaslı.

Telefonu titriyor ve bana mesajı gösteriyor.

LEXI

Sadece içeri girdiğinde yüzünün fotoğrafını çekersen.

Ona geri yazıyor.

Brody kahvesinin kalanını yudumluyor ve kapıya doğru yönelirken dudaklarıma sıcak bir öpücük bırakıyor. "Çok yakında döneceğim. En fazla bir saat sonra. Seni seviyorum."

Sırıyorum. "Seni seviyorum."

Gidişini izliyorum ve bu sefer geri dönmeyeceği korkusuyla gelmiyor. Her zaman döneceği gerçeğiyle birlikte geliyor.

Kapım çalındığında yudumun ortasındaydım. Brody'yi görmeyi bekleyerek kapıya doğru ilerledim, acaba bir şey mi unuttu diye düşündüm. Gözetleme deliğinden baktım ve Billie'yi gördüm.

Açtım ve gülümsedim. "." "Günaydın!"

İçeri giriyor, iki elinde küçük beyaz bir kutu tutuyor, büyük boy güneş gözlüklerini başının tepesine doğru itmiş, simsiyah saçları sadece onun başarabildiği zahmetsizce dağılmış. İfadesi rahat ama yüzünde bir vızıltı var - sanki kutunun içine sığından daha fazlasını taşıyor gibi.

"Sana bir şey getirdim," diyor selamlama şeklinde. Dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce de birçok kez yapmıştı.

Kaşlarımı çatıyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. "Asher yok mu?"

"Hayır. Az önce Brody'yi asansörde gördüm ve bana kaçırıldığın için sabah izin aldığını söyledi," diyor göz kırparak.

"Tamam, teknik olarak kaçırılmadım," diyorum. "Aslında hikâyeyi çocuklarımıza anlatırken bunu saklayalım. Kendi özgür irademle o psikopatla gitmek o kadar da heyecan verici değil."

Gülümsüyor ve kutuyu bana uzatıyor. *Kutuyu* açtığımda metalik altın iplikle işlenmiş ve üzerinde Uyku *Kraliçesi* yazan ipek bir uyku maskesi buluyorum.

Homurdanıyorum, durduramadan kahkahalarım yükseliyor. "Tamam, bu markaya uygun."

"Değil mi?" Sırıyor ve kanepemin kenarına çöküyor. "Bir butiğin vitrininde gördüm ve hemen '*Bu Harp*' diye düşündüm."

Kutuyu tezgâhın üzerine koyup ona yaslanıyorum ve onu inceliyorum. Buraya bir gündemle gelmemiş gibi rahat görünmek için çok çaballıyor. Omuzlarında beni duraksatan bir yumuşaklık var.

" oluyor?" Onu kolayca okuyarak soruyorum.

Beni zaman zaman kendimden daha iyi tanıyor ve bu his karşılıklı.

Burnundan nefes veriyor. "Hiçbir şey. Yani, bir şey var ama dramatik değil."

"Her şey yolunda mı?" Sabırsızlıkla bekliyorum.

"Evet." Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kocaman ve biraz fazla parlak. "Asher ve ben nişanlandık."

Bir saniyeliğine kelimeler algılanmadı. Aramızda havada asılı kaldılar ve ben yanlış duymuşum gibi ona göz kırptım.

"Ne? Aman Tanrım! Bu inanılmaz bir şey! Bir anda mı oldu?"

Gülümsemesi biraz duraksıyor. "Hayır. Haftalar oldu. Sadece sana henüz söylememiştim."

Bakışlarım otomatik olarak ellerine düşüyor. Yüzük yok. Bu kafamı karıştırıyor ve o da bana gönülsüzce omuz silkiyor.

"Sen öğrenene kadar takmayı bıraktım. Her şey çok karmaşıklaştı. Micah. Sen. Zamanlama yanlıştı. Hiçbir zaman doğru an gibi gelmedi."

Kutlama yapmamasının sebebinin ben olduğumu bildiğim için suçluluk duygusu içime işliyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Micah ile nişanlanmadan bir hafta önce, Hamptons'dayken," diyor. "Her şeyden önce."

Midem bulanıyor. Ardından gelen kasırgayı ve her şeyin ne kadar çabuk kontrolden çıktığını düşünüyorum. Kendi acım odadaki en gürültülü şey haline geldi ve bir elimle ağzımı kapattım. "Çok özür dilerim. Bunu senin için mahvettim."

"Hayır." Hemen başını sallıyor, parmakları benimkilere uzanıyor. "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Hiçbir zaman mükemmel bir duyuru ya da manşet beklemiyordum. Ona sahibim. Ve sana sahibim. Tek umursadığım şey bu."

Duygular boğazımda şişiyor ve yutamayacağım kadar yoğun. Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımdan akmasını engellemeye çalışıyorum ama yine de geliyorlar.

Elini sıktım. "Senin adına çok mutluyum. Gerçekten. Gerçek aşkı hak ediyorsun. Bunu seninle kutlamak isterim."

Bana sıkıca sarıldı, sonra çekildi. "Şimdi sıra sende."

Kocaman gülümsedim. "Bir gün. Yakında."

"Öyle mi?" diye soruyor, heyecandan başı dönerek. "Harper Calloway. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Gülüştü tamamen bulaşıcıdır.

"Hayaller gerçek oluyor gibi görünüyor," diyor.

"İkimiz de tam olarak olmamız gereken yerdeyiz," diye onaylıyorum.

Aramızda boş hissettirmeyen bir sessizlik var. Billie başka tarafa bakmıyor, ben de bakmıyorum.

"Her şeyin üzerine *Harper Calloway* yazdığın zamanları hatırlıyorum. Kardeşlerim pislikti ama Brody... Cennette yapılmış bir eşleşme."

Ona hiç şu anda olduğum kadar minnettar olmamıştım.

"Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim," diyorum sonunda, birlikte bir kadeh tekila içme geleneğimizi bozduğumuzu fark ederek. "Micah izin vermez-"

"Artık özür dilemek yok, tamam mı? Geri kalanını benimle birlikte kutlamak için hâlâ burada olduğun için çok minnettarım," diyor. "Artık hayatta kalma modu yok. Artık yargılama yok. Sadece anlayış. İleriye gidiyoruz, geriye değil."

Gözlerim yanıyor, hızla kırıştırıyorum ama faydası yok. Anlayış ve minnet dolu gözyaşları yine de düşüyor, sanki izin bekliyorlarmış gibi yanaklarımdan aşağı kayıyor. Tişörtümün koluyla onları siliyorum, nefesimin altında gülüyorum.

"Adet dönemim başlamak üzere. Beni affet. Çok duygusalım."

Billie uzanıp elimi sıktı. "Anladım. Sana bir teşekkür borçluyum. Asher ve ben halka açık olmadığımızdan beri, medya spekülasyon yapıp ortalığı karıştırmadan nişanlılığımızın tadını çıkarabiliyoruz. Her zaman gerektiği gibi oluyor."

Başımı sallıyorum, sesim boğazıma takılıyor. "Öyle."

Gülümsüyor ve kahkahalar atıyor ve bu kahkahalar mavi gözlerine ulaşıyor - Calloway'lerin her birinin sahip olduğu aynı mavi renk. "Hala inanamıyorum"

Asher'la her şeye rağmen onunla evleniyorum. Hâlâ belası ama onu seviyorum."

İçimden bir kahkaha patladı. "Sana meydan okuyan biri olduğu için mutluyum. Öyle her dediğinizi yapacak biriyle birlikte olacağınızı sanmıyorum."

Mutfakta ne kadar süre oturduğumuzu, olan biten her şey ya da ilişkilerimiz hakkında sohbet ettiğimizi bilmiyorum. Bir noktada, ikinci bir fincan kahve yapıyorum ve bitirmeden önce kapıya hafifçe vuruluyor. Billie kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum.

Kapıyı açıyorum ve Brody dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

" döndün mü?" Billie ile neredeyse bir saattir sohbet ettiğimi fark edip saate bakarak soruyorum.

"Yirmi dakikası boktan konuşmalarla geçen on dakikalık bir sohbetti."

Sırıtiyorum ve bir adım geri çekilip onu içime çekiyorum. "Vay be. Gucci sana çok yakışıyor."

"Bu takım Easton'ı inanılmaz derecede kızdırdı. Buna değer," diyor Calloway Diamonds'ın merkezine yakın olan sevdiğim fırından kahverengi bir kese kâğıdı alırken. Billie'yi görünce durdu. "Hâlâ burada mısın?"

Omuz silkiyor. "Yapacak çok işim vardı."

Çantayı tezgahın üzerine koydu ve ona baktığımda göz kırparak, "*İyi misin?*" diye sordu.

Yüzüme yayılan gülümseme sarsılmaz bir his, her şeyin mükemmel olduğunun bir teyidi. Sonunda hayatımda dengeyi buldum.

Sıradan davranmaya çalışıyor ve bunda çok başarısız oluyor. Önce Billie'nin, sonra benim yüzüme bakıyor, sonra da hâlâ tezgâhtan kaldırmadığım kutuya göz atıyor. "Rahatsız ediyorsam gidebilirim."

Billie başını sallar. "Değilsin; Harper nişanla ilgili iyi haberi biliyor."

Brody'nin kaşları pratik bir çabayla kalkıyor. Sahte bir nefes verir. "Bekle. Nişanlı mısın?" Bunu söyleme şekli çok yavaş.

Ona bakarken gülümsememi gizleme zahmetine bile girmiyorum. "Çok kötü bir yalancısın."

Gözlerinin kenarları kırışırken küçük bir nefes bırakıyor. "Sana doğruyu söylemeye devam etmemin ana nedeni bu."

Billie dönüp ona bakıyor, gözleri kocaman. "Ona söylemediğine inanamıyorum. Vay be. Ben bile etkilendim."

Özür dilemeden omuz silkiyor. "Bu benim paylaşacağım bir haber değildi."

Billie yüzünde bir gülümseme belirmeden önce bir saniye daha ona baktı. "İkiniz birlikte mükemmelsiniz."

"Deniyorum," diyor, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi poşetten hamur işlerini teker teker çıkararak. "Tarçınlı çörekler hâlâ sıcak."

"Ooh, benim favorim," diyor Billie ve tereddüt etmeden bir tanesine uzanıyor.

Tezgâha yaslanıp ikisini de izliyorum ve bunun benim hayatım olduğunu fark ediyorum. Brody gözümü yakalıyor ve bana ufak bir baş selamı veriyor. Şu anda her şey gerçekten yolunda gibi geliyor ve bunu yüksek sesle söylememe gerek kalmadan, öyle olduğunu biliyorum.

"Ne zaman evlenme teklif ediyorsun?" Billie doğrudan

ona sorar. Brody'nin kaşları çatılır. "Siktir git."

Alay ediyor. "En sevdiğin kuzenine böyle davranamazsın."

Omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Görünüşe göre Weston bugünlerde bir numarada yer alıyor."

Billie bir ciro kapıp kapıya doğru ilerlerken aslında gücenmiş görünüyor. "Sen kadar sormayı bırakmayacağım." Bana baktı. "Arkandayım, Harp."

Kapıyı açıp kalçalarını şımarıkça sallayarak çıkarken kıkırdıyorum. Brody'ye dönüp onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?" Kravatını düzeltiyor.

"Onu dişlerimle üzerinden sıyırmak istiyorum."

Bana doğru ilerlerken onu izliyorum, tamamen telaşsız, endişesiz ve rahat, sanki her zaman buraya aitmiş gibi. Belki de öyledir. Belki de bu benim her zaman olmam gereken halimdir. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Nasıl geçti?" Ben sordum.

"Harika. Bizi desteklediler ve bizim için çok mutlu oldular."

Eğilip dudaklarımı yakalıyor, dillerimiz birbirine dolanırken acele etmiyor. Bana karşı inliyor ve ben onun içinde eriyorum.

Tamamen. Gözlerim irkilerek açılıyor ve onun maviliklerine bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi kısık.

Başımı eğip omzuna yaslıyorum. "Bu ne kadar gerçeküstü bir his." Başımın tepesine bir öpücük ve beni kendine çekiyor, Sanki ne demek istediğimi çok iyi anlıyormuş gibi. Ona gözlerimi kapatıyorum ve sonrasında inşa ettiğimiz bu güzel şeyi hissetmeme izin veriyorum. Mükemmel değil. Cilalı değil. Ama bizim.

Artık rüya görüyormuşum gibi hissetmiyorum. Hayır, sonunda .

BRODY

BİR HAFTA SONRA

Şehir bir bulanıklık içinde pencereimin önünden geçiyor ve güneş çoktan Her şeyi gölgede bırakacak kadar alçalıyor. Şoförüm on dakika önce beni aldı ve şehrin diğer ucuna götürüyor. Kırmızı ışıktaki başparmağımı kalçama vuruyorum, sabırsız olduğum için değil, sinirlerim bir türlü kurtulamadığım yerlere yerleşmeye başladığı için. Böyle bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Vurulduğum, psikopatlarla göğüs göğüse çarpıştım, savaşa gittim ve hala hiçbirini yapmak üzere olduğum şey kadar ağır gelmiyor. Bu korku değil. Harper'ın ona verebileceğim her türlü niyeti hak ettiğini bilmek. Bu da işleri doğru şekilde yapmak anlamına geliyor, sadece onun için değil, onun için önemli olan insanlar için de. Sesi çıkmadığında onu koruyanlar için.

Zane'in seçtiği bar, şehir merkezindeki dar bir sokağın sonunda, sarmaşık kaplı tuğlaların ve tabelasız mat siyah bir kapının ardında yarı gizli bir yerde. Sade ve son derece özel bir yer. Gerçek sohbetlerin yapıldığı türden bir yer.

İçeri girdim ve Xander Resorts'un CEO'su olan ağabeyini gördüm. Sessiz kaldığında herkesi çözülüyormuş gibi hissettiren türden bir adam. Arka tarafa yakın bir masada oturmuş, içkisini yudumluyor, duruşu rahat ama gözleri benimkileri bulduğu anda keskinleşiyor.

Onun karşısındaki koltuğa kaydım. "Zane."

"Brody." Garsona eliyle işaret ediyor. "İçecek bir şey ister misin?" "Sadece su."

Kaşını kaldırıyor ama zorlamıyor. Servis görevlisi bizi yalnız bırakıyor ve bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Aramızda uzanan sessizlik ölçülü ve kasıtlı, sanki bana bundan korkmadığımı kanıtlamam için yer açıyor. Bu beni biraz geriyor ama sessizlikte başarılı oluyorum.

Boğazını temizliyor. "Babamla zaten konuştunuz." Bu bir soru değil. Konuştum.

"Birkaç gün önce. Onun onayını istedim. Kendi isteğiyle verdi," diyorum ona.

Zane hafifçe arkasına yaslanıyor, parmaklarıyla bardağının kenarına vuruyor. "O zaman ben neden buradayım?"

Sesinde suçlama yok, sadece ağabey olmanın getirdiği o keskin merak var. Koruyucu.

"Çünkü Micah ile olan ilişkisini kabul etmedin. Bence parmağın nabzın üzerinde ve kız kardeşin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun," diyorum basitçe. "Ve bunu kabullenmemiş olman benim için önemli."

Bakışları daralıyor ama cevap vermiyor.

"Buraya iznimize ihtiyacım olduğu için gelmedim. Sana saygı duyduğum için geldim, Harper da öyle. Ve eğer biri benden kız kardeşimin elini isteseydi, eğer hala hayatta olsaydı, aynı nezaketi beklerdim."

Bu onu etkiliyor ve ifadesi hafifçe değişiyor, ama bu doğru akoru yakaladığımı anlamama yetiyor.

Zane bardağındaki sıvıyı karıştırıyor. "Kolay kolay korkmazsın."

"Hayır," diyorum, ağzımın kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "Ama sorumluluğu da hafife almıyorum."

Bir kez başını sallıyor - sessiz bir onaylama - ve sonunda "Güzel" diyor.

Zane havadan sudan konuşarak vakit kaybetmiyor. Benim suyum önüme geldiğinde ve onun içkisi tekrar doldurulduğunda, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrarak hafifçe öne doğru kayıyor. Kollarını masaya dayadı. Duruşunda düşmanca bir şey yok ama açık da değil. Beni izliyor. Hesaplıyor. Dünyayı yöneten insanlarla dolu yönetim kurulu toplantılarında yıllarca oturarak geliştirdiği türden bir bakış.

"Neden kız kardeşim için yeterince iyi olduğunu düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde söylenmiyor. Doğrudan ve dürüstçe. Açıklık gerektiren bir meydan okuma.

Daha azını beklemiyordum. Zane sertliğiyle bilinir. Her zaman öyleydi.

Onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Çünkü o, neler yaşadığını tam olarak anlayan ve yine de onunla birlikte olmayı seçen birini hak ediyor.

yine de onun için ortaya çık. Onu düzeltmek için burada değilim. Onu sevmek için buradayım. Her gün. Gözümü kırpmadan."

Zane'in çenesi hafifçe titriyor, sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi ya da belki de gerçek bu olduğu için.

"Biri onu kontrol etmeye çalıştığında neye benzediğini gördüm. Onu yönetilebilir tutmak için onu küçültmek. Ben o adam olmakla ilgilenmiyorum. Harper'ı tüm sivri yanlarıyla istiyorum. Onun hırsını. Ben ona aşık oldum ve onun ışığının parlamaya devam etmesini istiyorum."

Bir süre sadece beni izliyor ve sonunda konuşuyor. "Micah'nın yaptıklarından sonra neredeyse geri dönmüyordu."

"Biliyorum. Titreyen elleriyle kendini yeniden inşa edişini izledim. Hayatta kalmanın bedelini yerinde gördüm."

"Ve sen bunu kaldıracak yapıda olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor içkisini yudumlarken.

"Sanmıyorum," diye onaylıyorum ve ona sırtıyıyorum. "Öyle olduğumu *biliyorum*. Onun için ve onunla birlikte ateşin içinden geçtim. Onunla karanlığın en kötüsü arasında durdum. Bana ihtiyacı olduğu için değil, bir şey olursa kendimle yaşayamayacağım için."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor, hâlâ okunamıyor. "Harper biz çocukken benim önceliğimdi. Eğer onu incitirsen, eğer onun değerini sorgulamasına neden olursan-"

"Beni aramaya gelmek zorunda kalmayacaksın," diye araya giriyorum. "Umarım bunlardan herhangi birini yaparsam beni mahvedersin. Her günümü onun güvende olmanın, istenmenin ve olduğu gibi sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmesini sağlamak için harcayacağımı bil."

Gözlerinde bir şey değişiyor ve bu bir tanıma. Bu, bir teoriyi test etmiş ve birlikte yaşayabileceği bir sonuç elde etmiş bir adamın bakışı.

Sonra yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım bunlar şimdiye kadar konuştuğumu duyduğum en fazla kelime."

Koltuğumda kaymıyorum ya da başka bir yere bakmıyorum. Anı tutuyorum çünkü tutulmayı hak ediyor - çünkü bir adam size kız kardeşinin kalbini verdiğinde, onu onurlandırırınız.

Zane şimdi arkasına yaslanıyor, eskisinden daha az temkinli ama yine de her yönüyle ağabey. Hala çocukken kimsenin ondan doldurmasını istemediği rollere giren ve Harper'ı fırtınaların içinden geçiren adam

Anneleri sonra onu hiç görmedi bile. Yaptığı şeye saygı duyuyorum. Kızmiyorum. Bir şey varsa, onun bildiğinden daha fazla anlıyorum. "İ asla beklenen için düşmek için Onu." I itiraf et.

"O Ateş.

Dokunulmaz, çekilmemesi imkansız ama vahşi. Ama yol boyunca bir yerlerde, o bir görev olmaktan çıktı ve benim amacım haline geldi. Geleceği tekrar düşünmeye başlamamın sebebi oydu. O içeri girip odayı pencereleri varmış gibi hissettirene kadar her şeyin ne kadar karanlık olduğunu fark etmemiştim."

Duraklıyorum, doğru olmadıkları için değil, gerçek oldukları için kolay gelmeyen kelimeleri arıyorum. "O beni daha iyi bir adam yapıyor. Onunlayken, onun gördüğü kişi olmak istiyorum. Bunu anlayabilir misin bilmiyorum."

"Yapabilirim," diye nefes veriyor Zane, sanki karısı Autumn'la birlikte kendi anılarını gözden geçiriyormuş gibi.

bir sessizlik var.

"Evliliği hafife almıyorum," diye devam ediyorum. "Ve buraya listedeki bir onay kutusu gibi gelmedim. Buradayım çünkü her odada, her kavgada, fırtınadan sonraki her sessiz anda onun için ortaya çıkan bir sevgiyi hak . Onun için bunu yapmak istiyorum. Zaten ."

İfadesi değişmiyor ama omuzlarındaki bir şey sonunda gevşiyor.

"Harper'la evlenmek istiyorum," diyorum. "Ve onayınızı istiyorum, ihtiyacım olduğu için değil, zamanın sonuna kadar onunla birlikte olacak adamdan bu tür bir saygıyı hak ettiği için."

Zane hemen konuşmuyor. Uzun bir saniye daha beni inceliyor, yargı ve anlayışın yan yaşadığı türden. Sonunda bardağını yere bırakıyor ve ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor.

"Pekâlâ," diyor. "Buraya söylemek için geldiğin şeyi söyledin. Şimdi izin verin ben de benimkini söyleyeyim."

Aramızdaki masa şimdi daha küçük geliyor, sanki söylediğim her şeyin ağırlığı alanı doldurmuş gibi. Zane öne doğru eğiliyor ve tereddüt etmeden bakışlarına karşılık veriyorum.

"Onun hakkında yanılmıyorsun," diyor sonunda. "Harper her zaman bir odaya girdiğinde kendi özel tarzıyla parlayan biri olmuştur. Çocukken bile, eğilip bükülmeyi reddeden bir tarzı vardı.

herkes için. Güçlü iradeli, rekabetçi ve inatçı. Gerçek bir İskender."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Kasıtlı davranıyor.

"Hayatımın çoğunu onu bu tür bir ateşle ne yapacağını bilmeyen insanlardan korumaya çalışarak geçirdim. Ya onu evcilleştirmeye çalıştılar ya da kendi sıcaklıkları için kullandılar. Micah her ikisini de yapıyordu. Ve bu onu neredeyse öldürüyordu."

Çenesinin dibinde bir nabız tiki var ama a bakmıyor. "Şunu anla Brody. Bu ilişkiyi kabul ettiğimi söylediğimde, sana gösteriş yapman için bir ödül vermiyorum. *Senin -herkesin* dışında- onu olduğu gibi ve hala onun yanında bir hayat kurmak istediğini ve ondan ışığını azaltmasını istemediğini kabul ediyorum. Onu küllerinden çıkarıp istediğiniz gibi şekillendirmeye çalışmıyorsunuz. O yükselirken yanında durduğunuzu ve bunu desteklediğinizi görüyorum. Bu tam da onun ihtiyacı olan şey." "Seninle ya da bu ilişkiyle ilgili hiçbir sorunum yok" diye eklemekten önce duraksıyor ve anın sakinleşmesine izin veriyor.

Rahatlıyorum ve nefesimi tuttuğumu bile fark etmeden nefesimi veriyorum. "Teşekkür ederim."

Zane içkisini kaldırıyor, ama sesi keskinleşiyor, siniri geri geliyor. "Ama ona yalan söyler, kanatlarını kırpar ya da değeri konusunda bir an bile şüpheye düşmesine neden olursan, intikama hâlâ ne kadar inandığımı anlarsın."

Kıkırdıyorum. "Tam olarak söylemeni beklediğim şey."

Ağzı gülümseyecekmiş gibi seğiriyor ama gözlerine kadar ulaşmıyor. "O zaman birbirimizi anlıyoruz."

Elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. Aşırı sıcak bir jest değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. Bu sadece aynı kadını farklı ama eşit şekillerde seven ve her ikisi de bu sevginin ağırlığını anlayan iki adam arasındaki tek bir an.

Bundan sonra fazla konuşmayız çünkü gerek yoktur. El sıkışması gerisini anlatıyordu ve ihtiyacım olan onaydı.

Telefonum titriyor, Harper'dan bir mesaj. Okudum.

HARPER

Daha ne kadar
sürecek?

Gülümsüyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Gitmem gerekiyor. Kız kardeşin arıyor."

Son içkisini bitirirken masaya birkaç banknot atıp kapatıyorum. Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalkıyor ama fazladan bir söz, sırt sıvazlama ya da zorlama bir duygu yok.

Dışarıda yürürken bana döndü. "O kolay biri değil."

Sırıtarak arkama bakıyorum. "Küçük bir beladan korkmuyorum."

Bir kez başını sallıyor ve gözleri yumuşuyor. Bu, saygı dolu son bir onay damgasıdır.

Sokağa adımımı atıyorum ve ılık akşam havası yüzüme çarptığında, yazın aramızda olduğunu anlıyorum. Şehrin gürültüsü üzerime geliyor ama artık kaosun ortasında olduğumu hissetmiyorum. Bir haftadır böyle hissetmemiştim.

Harper'ın mesajına cevap veriyorum.

BRODY

Dönüş yolundayım. Toplantımı yeni bitirdim.

HARPER

Harika! Eve, bana gel.

Bu kelimeler kaburgalarımın hemen arkasına yerleşiyor. Çünkü o benim için öyle.

Harper benim evim ve kalbimin yaşadığı yer.

HARPER

BİR HAFTA SONRA

Şehirden uzaklaştıkça her şey daha da sakinleşiyor.

Sadece etrafımızda değil, içimde de. Ufuk çizgisi renkli camların ardında kayboluyor, yerini otoyol şeritleri ve lastiklerin altındaki asfaltın sabit ritmi alıyor. Ağaçlar nefes verir gibi geçip gidiyor ve yaz geldi çattı. Günler daha uzun, güneş daha parlak sonbahar dışında en sevdiğim mevsimlerden biri.

Sugar Pine Springs'e daha saatler var ama heyecanım kabarmaya hazır.

Brody, Easton'ın eski model, karartılmış Dodge Charger'ının direksiyonunda ve içinde olduğumuz süre uzadıkça, sanki bu arabayı kullanmak için doğmuş gibi hissediyoruz. Koyu krom, derin motor mırıltısı ve gözdağı. Easton'ın deyimiyle bir "etrafta dolaş ve öğren" arabası. Bu, Brody'nin sessiz güven veren şık siyah Range Rover'ı değil; daha yüksek sesli. Daha cesur. Özür dilemeyen.

Yolcu koltuğundan ona bakıyorum, güneş ışığı seksi yüzünü kesiyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki... Easton ilk çocuğunu alman için sana tam olarak ne zaman izin verdi?"

Brody hiçbir şeyi kaçırmıyor. "."

Daha dik oturuyorum. "Bana yine onun arabasını *çaldığını* mı söylüyorsun?"

"Özgürleşmeyi tercih ederim," diyor bir eliyle dikiz aynasını ayarlarken diğer eliyle vites kolunu rahatça tutuyor. "Onu almam için bana adeta yalvardı."

"Brody," diye inliyorum ama kıkırdıyorum, "Easton bu sefer gerçekten kendini kaybedecek."

"İyi olacak," diyor, tamamen umursamaz bir tavırla. "Biraz gevşemesi ve gidip çoraplarını ütölemesi gerekiyor."

"duvarda bir sinek olmak için," diye mırıldanıyorum. "Zavallı Lexi. Bebekleri doğana kadar bunları dinlemek zorunda kalacak. Onu bu konuda şikâyet etmekten alıkoyan tek şey bu olabilir."

"Yarına kadar şehir dışında. O fark edene kadar biz dağda oluruz."

Koltuğa daha da yerleşirken kahkahalarım kaçarken başımı sallıyorum. Charger nereye gittiğimizi tam olarak biliyormuş gibi altımızda mırıldanıyor. Açık yol sonsuza kadar uzanıyor ve biz gizli kaçışımıza doğru yarışırken belirsizlik bir tehdit gibi değil, daha çok bir vaat gibi geliyor.

Brody bana bakıyor, eli vites değiştiriciyi bırakıp bana doğru kayıyor. Parmakları benimkileri kolayca buluyor ve aşağıya bakmadan onları birbirine bağlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, başparmağım onunkinin üzerinde geziniyor. "Sadece bu sefer farklı hissediyorum.

Bu heyecan verici."

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Çünkü öyle."

Tennessee eyalet sınırını geçtiğimizde, güneş arkamızda alçalıyor. Çalıntı arabalar, arka yol kahkahaları ve başparmağının tenime vuran ritmi arasında bir yerde, artık kaçmadığımızı fark ediyorum. Eve dönüyoruz.

Kulübeye yanaştığımızda günün son ışıkları ağaçlara vuruyor; güneş dağların ardında batarken yanık turuncu, koyu mora dönüşüyor. Charger gümbürdeyerek duruyor, motoru sanki yolculuğun bitmesini istemiyormuş gibi alçak sesle homurdanıyor. Brody kontağı kapatıyor ve elini bir saniye daha vitesin üzerinde tutuyor, gözleri önündeki kulübede.

Tıpkı ilk gördüğümde hatırladığım gibi görünüyor; Tennessee'de yıllarca yağın yağmurla yıpranmış ahşap, gölgelerle örtülü sundurma, sanki geçmişteki benliklerimiz rahatlığa dönmemizi bekliyormuş gibi parlayan bir sundurma ışığı.

Arabadan iniyorum, ayakkabılarım çakıl taşlarına çarpıyor, çam ve nemli toprak kokusunu içime çekiyorum. Hava burada daha serin, daha ince, daha temiz. Beni bir hoş geldin gibi sarıyor, kemiklerime işliyor ve derinliklerine yerleşiyor.

Brody bagajın etrafında dönüyor, çantalarımızı alıyor ve yürüyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken kolumu onun koluna doluyorum. Kapının kilidini açıyor ve kalbim beklentiyle çarpıyor. İçeri giriyoruz ve kulübe sıcacık. Kanepenin yanındaki lamba sarı sarı parlıyor ve ben burada paylaştığımız tüm özel anları yeniden hatırlıyorum. Havada hafif bir sedir ve vanilya kokusu var ve müzik çalıyor

Köşedeki daha önce hiç fark etmediğim bir pikaptan alçak sesle. Sanki biz gelmeden önce de çalışıyormuş gibi. Ama nefesimi kesen çiçekler.

Mutfak masasının üzerinde basit bir aranjman duruyor; cam bir kavanozda kır çiçekleri, aşırıya kaçılmamış, sahnelenmemiş. Sadece kasıtlı, sanki biri bunu büyütmek istememiş ama yine de yapmış gibi. Brody'ye bakıyorum, o da göz temasından kaçınıyor, sanki aniden karmaşık bir düğüm olmuşlar gibi bavulun kayışlarıyla oynuyormuş gibi yapıyor.

"Tamam," dedim, " oluyor?"

Başını kaldırıp bakıyor, yüzü dikkatle boş. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu." Odanın etrafını gösteriyorum. "Müzik. Çiçekler. Ben bakmıyorken bir romantizm danışmanı mı tuttun?"

"Sadece senin için güzel olsun istedim," diyor çok rahat bir şekilde. "Ve market alışverişine gitmek istemedim."

Kaşlarım kalktı.

"İki hafta boyunca kulübeden ayrılmayacağız. Sadece sen ve ben, Uyuyan Güzel." Kıkırdıyor, sonunda bakışlarımla buluşuyor. Gözlerinin ardında sıcak bir şeyler var.

Bir adım öne çıkıyorum, parmaklarım onunkilere değiyor ve elindeki poşetlerden birini alıp yere bırakıyorum.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim." "Sen çok ," dedi bana.

Aramızdaki sessizlik bir süre uzuyor ve Tennessee gökyüzünden daha büyük bir şeyin kenarında duruyormuşuz gibi hissediyoruz.

Oturma odasına doğru dönüyorum, elimi kanepenin arkasında gezdiriyorum ve rahatlığın sinmesine izin veriyorum. Buraya son yarı kırık, korku dolu ve her şeyden emin değildim. Ama bu gece, hiçbiri değilim. Brody ve onun aşkı değişmiş bir kadını.

Gece bir nefes gibi etrafımıza yerleşiyor ve Brody on bir saat boyunca araba kullanmasına rağmen yine de bize akşam yemeği hazırlıyor.

Basit bir şey. Izgara peynir ve domates çorbası. Yardım etmeye çalışıyorum ama parmağımı bile kırırdatmamam için ısrar ediyor. Kazanmasına izin veriyorum, çünkü onu mutfakta dolaşırken izlemek hoşuma gidiyor; çok seksi. Yemek yaparken pek konuşmuyor, sadece plaktan gelen hafif müziği mırıldanıyor.

Oyuncu. bir, bir bakış ve bir öpücük çalıyor ve ben her an nefes alıyorum.

Yemeğimiz hazır olduğunda, birçok kez yemek yediğimiz iki kişilik masaya koyuyor.

"Vay canına, bu en iyi ızgara peynir. Teşekkürler Şef," diyorum, ne kadar yapışkan olduğunu severek.

Sırıttıyor. "Bir değil, ."

Kaçamak bakışlar ve sessiz konuşmalar yapıyoruz. Brody'yi asla konuşmaya zorlamıyorum, rahat olduğunu bildiğim zamanlarda bile. Sorun değil çünkü onunla iletişim kurmak için kelimelere ihtiyacım yok. Söylemediği her şeyi gözleri söylüyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra bulaşıkları yıkıyor ve parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde beni dışarı çıkarıyor. Soğuk çıplak kollarımı ısırtıyor ama tereddüt etmeden onu takip ediyorum. Ateş çukuruna odunlar yığılmıştı bile ve ateşi yakmak için eğildi. Birkaç saniye sonra, bir klik sesiyle arka bahçedeki fenerler yanıyor ve sıcak bir ortam ışığı yaratıyor.

İki Adirondack sandalyeden birinin üzerine kalın bir battaniye örtülmüş ve küçük yan masanın üzerinde aynı kır çiçekleri kavanozu var, esintiyle hafifçe sallanıyor. Yürümeyi bırakıyorum çünkü bu kesinlikle büyüleyici. Sadeliği, düzenlenme özen boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" diye sordum.

"Elbette. Şu anda yüzündeki ifadeyi görmek? Buna değer."

Parmağını benimkine doluyor ve beni bekleme koltuklarına götürüyor. Ben içine gömülüyorum, o da battaniyeyi üzerime örttükten sonra yanıma yerleşiyor, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın.

Ateşi seyrederek ve sıcaklığın tadını çıkararak memnun bir iç geçirdim. Üstümüzde, gökyüzü geniş ve açık, yıldızlar kümeler halinde, parlak, dağınık ve vahşi bir şekilde ortaya çıkıyor. Burada onları boğacak bir şehir ışıltısı yok ve sanki sadece bizim için parlıyorlarmış gibi geliyor.

Alevlerin titremesini izlerken ikimiz de konuşmuyoruz. Uzanıyor ve eli benimkini buluyor. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum çünkü çok sakın. Ama onu izledikçe, içinde bir şeyler tuttuğunu görüyorum. Başparmağının elini nasıl tuttuğunu fark ediyorum.

Benimkine karşı aynı yavaş daireyi çiziyor ve çenesi sanki dişlerinin arkasında bir şey varmış gibi sürekli esniyor.

Diğer elimle ona uzanıyorum, parmaklarım ensesinde geziniyor. "Aklında ne var?"

Burnundan nefes veriyor, göğsünün bir titrek bir kahkaha sıkışıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve içinde tuttuğu her neyse su yüzüne çıkmaya başlıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Brody öne eğildi ve beni öptü. Aceleci ya da aç değil, sadece yumuşak. Daha önce yıldızların altında öpülmüş müydüm bilmiyorum. Alnı benimkine dayanıyor, nefeslerimiz serin dağ havasında birbirine karışıyor. Yanı başımızdaki ateş çıtırdıyor, çenesine turuncu bir ışık saçıyor. Yutkunurken boğazının titremesini izliyorum ve Brody Calloway'i tanıdığımdan beri ilk kez gergin görünüyor.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum," diye başlıyor, sesi alçak. "Ama ne zaman kafamdan geçirsem, kulağa çok düzgün geliyor. Çok pratik."

"Fazla düşünme," diye fısıldıyorum, parmaklarım onunkilerle birleşiyor.

Bir kez başını salladı ve serbest düşüşe hazırlanır gibi nefes verdi ve sonra sandalyeden kayarak önümde tek dizinin üzerine çökene kadar ilerledi.

Kalbim durdu. Gerçekten durur.

Elleri titremiyor ama omuzlarında gerginlik var.

"Sonsuza kadar yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Geçmişimle değil. Yaşadıklarımla değil. Her zaman her şey darmadağın olduğunda ortaya çıkan adam olacağımı, asla kendine ait bir şey inşa edemeyeceğimi düşündüm."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında hızla ve sıcak bir şekilde yükseliyor, ama onları kırpmıyorum.

"Ama sonra sen ateşinle, inatçılığınla ve imkânsız gücünle hayatıma girdin. Ve aniden, sadece insanları koruyan adam olmak istemedim; seni hak eden adam olmak istedim. Seni göğsünü gere gere, özür dilemeden, olduğun gibi sevebilen adam."

Elini cebine atıyor ve küçük bir kutu çıkarıyor. Derinin köşeleri aşınmış. Kutuyu açıyor ve içinden sade, zamansız bir yüzük çıkıyor; platin bir bant, oval bir elmas, abartılı bir şey yok, sadece zarif.

Annemin yüzüğü.

Nefesim kesiliyor ve mutluluktan o kadar etkileniyorum ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

"Bunu bana baban verdi," diyerek onaylıyor. "Bu yüzüğe sahip olmanın senin için ne kadar önemli olduğundan bahsetti."

"Brody..." İsmi çatlak ve duygu dolu bir şekilde çıkıyor.

"Harp, beni kurtarmadın ama kurtarılmayı istememi sağladın. Ve seninle bir hayat istiyorum. Bir yuva. Bir milyon yavaş sabah ve sessiz gece ve aradaki her dağınık, gerçek, güzel şey. Lütfen evlen benimle. Lütfen karım ol. Lütfen seni korumama ve son günüme kadar sevmeme izin ver."

Konuşamıyorum ama sertçe, hızlıca, birçok kez başımı sallıyorum. Sonra sandalyeden kalkıp onun kollarına atılıyorum; gözyaşlarımın, kahkahalarımın ve ikimizin de ellerinin titremesinin arasından onu öperken battaniye yere düşüyor.

"Evet," dedim sonunda ağzına karşı. "Milyarlarca kez evet."

Yüzüğü parmağıma takıyor ve sanki kalbimin bir parçası sonunda bana geri dönmüş gibi ona bakıyorum.

Yıldızların altında birbirimize sarılıyoruz, ateş sıcacık, ağaçlar tanıkmış gibi sallanıyor. Ve dudaklarını şakağıma bastırdığında, bunun bir rüya olmadığını anlıyorum. Bu benim gerçekliğim. Ateş sönene kadar birlikte uzanıyoruz ve daha fazlasını eklemek yerine Brody ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve bir mağara adamı gibi omzunda taşıyor.

"Brody Calloway!" Eli sıkıca kıcıma gülerek söylüyorum. "Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum!"

Verandanın basamaklarını çıkıp beni içeri götürürken, "Yaptık," diyor.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Elimi eline aldığı anda gülümsüyor ve kahkahalar atıyoruz. Başparmağıyla yüzüğü çeviriyor; tenime değen soğuk metal sanki oraya aitmiş, parmağım hep onu bekliyormuş gibi geliyor.

Beni kanepeye götürüp şömineye odunları yığarken ona tekrar bakıyorum. Ahşap hemen tutuşuyor ve elmas parıldıyor. Ona baktığımda, onun her şey olduğunu biliyorum.

İstediğim ve hayalini . Evet dediğimden beri gülümsemesi hiç solmadı.

Brody mutfağa giriyor ve ben de onu iki parmak viskiyi uyumsuz bardaklara doldururken izliyorum.

Sevimli bir sırıtışla kanepede bana katılıyor ve benimkini uzatıyor.

Kadehini kaldırıyor. "Sonsuza dek." "Ve sonsuza dek," diye ekliyorum.

Kadehlerimizi tokuşturup içiyoruz, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Brody sadece sevdiğim biri değil; o benim seçtiğim adam. Ve bu gece, yıldızların altında, o da beni seçti. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu; sevmek ve sevilmek, aynı zamanda görülmek.

Bardağımı sehpanın üzerine bırakıp ona yaklaşıyorum. Parmaklarımın uçları gömleğinin altından tenine değiyor. Nefesi hafifçe kesiliyor, aramızdaki boşluk inceliyor.

"Bu hayatı seninle yaşamayı diledim."

Eli belimi buluyor, sıcak ve sabit. "Sanırım dileklerin gerçekleştiğinin kanıtıyım."

"Ne kadar ukala olduğunu unutmuşum Calloway," diye şaka yapıyorum.

Kıkırdıyor, sonra beni daha yavaş öpüyor. Dudakları benimkilere karşı, aciliyetle değil anlamla ilgili bir açlıkla hareket ediyor. Parmaklarım karnının sert çizgilerinde hafifçe geziniyor. Ağzımda çıkardığı iniltilerin sesini seviyorum.

Kucağına oturana kadar beni kendine çekiyor, ikimiz de nefessiz kalıyoruz. Elleri gömleğimin eteklerinin altından kayıyor, avuç içleri sırtıma sürtünüyor.

"Benim karım olacaksın," diye fısıldıyor, ağzı boynumun kıvrımına değiyor.

". "

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer hiç geri çekilmiyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. Evlenme teklif etti ve ben de evet dedim. Mavi gözleri karanlık ve aç; pantolonundaki şişkinliğin kumaşı zorladığını ve dikkatimi çekmek için yalvardığını hissedebiliyorum. Onu tatlı niyetine yemeyi düşündükçe ağzım sulanıyor.

Üzerinden kayıyorum ve halının üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum, kemerine uzanırken parmaklarım titriyor. Deri bir tıslamayla kayıyor ve üstümde nefesinin kesildiğini duyabiliyorum. Parmaklarım kot pantolonunun düğmesini karıştırıyor ve sonunda açtıktan sonra fermuar yavaş bir sesle aşağı iniyor. Aleti serbest kalıyor, şimdiden çelik gibi sertleşmiş, alt tarafı boyunca uzanan kalın damar her kalp atışında titreşiyor.

"Bu horoz benim," diye fısıldıyorum, sesim şehvetle kalınlaşıyor. "O zaman sahiplen," diye takılıyor.

"Bunu planla," diyorum, başımı eğiyorum, elimi şaftının etrafına sarıyorum, ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, daha yakına eğiliyorum, nefesim, ön spermin zaten boncuklandığı şişmiş başın üzerinde gölgeleniyor. Kokusu sarhoş edici -misk kokulu, ilkel- ve onu ağızma alırken göz kapaklarım titriyor.

Dilim ucunun etrafında dönüyor, onun tuzlu tadının tadını çıkarıyor. İniltisi derin, neredeyse bir hırıltı ve ben onu santim santim daha derine alırken içimde titreşiyor. onun çevresine geriliyor, onu boğazıma kadar sokarken çenem en iyi şekilde ağrıyor. Elleri saçlarımı kavriyor, bana rehberlik etmiyor, sadece burnum leğen kemiğine sürtünene kadar aşağı inerken hayatım için tutuyor.

"Siktir," diye fısıldıyor.

Geri çekiliyorum, bu sefer daha derine dalmadan önce dilimin onun uzunluğu boyunca sürüklenmesine izin veriyorum. Boğazım onun için açılıyor, onu bütünüyle yutuyorum ve hayatım buna bağılıymış gibi onu emerken horozunun dilime karşı seğirdiğini hissedebiliyorum.

Elim de ona katılıyor, ağızımın ulaşamadığını okşuyor, başımın sallanışıyla ritim tutarak çeviriyor ve çekiştiriyor. Tükürük dudaklarımdan damlıyor, sikini kaygan bir ıslaklıkla kaplıyor. Ağızımın onu çalıştırırken çıkardığı ses müstehcen. Islak, özensiz ve her höpürdetmeyi duyabiliyor, dudaklarından kaçan her gırtlak iniltisini sevebiliyorum.

"Çok yaklaştım," diye uyarıyor, parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

Ama durmuyorum. . Onu tatmak, boğazımdan aşağı aktığını hissetmek istiyorum.

Serbest elim külotumun içine kayıyor, klitorisimi ovuşturuyor, kumaşın zaten uyarılmamla ıslandığını hissediyorum. Ben emdikçe basınç artıyor

Daha derine, daha hızlı, yüzümü sikene kadar başım sallanıyor, kalçaları her hamlede sarsılıyor.

"Ben..." diye söze başladı, ama ben onu tekrar bütün olarak yutarak sözünü kestim ve sikiinin boğazımın arkasına çarpmasına izin verdim.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla boşalıyor. Sıcak, tuzlu sıvı boğazımdan aşağı fışkırıyor ve her damlasını yutuyorum, ağzım onu tükenene ve üzerimde titreyene kadar sağıyor. Sonunda geri çektiğimde dudaklarım şişmiş ve kayganlaşmış, ona bakarken göğsüm kabarıyor. Aleti hâlâ seğiriyor, hâlâ sert ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum.

"Sıra sende," diye fısıldıyor, sesinde günah damlıyor.

Gülümsüyorum ve gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyor. Bu gece dünyamı .

BRODY

Ağız şişmiş ve ıslak, hâlâ benimle parlıyor.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş, bana saf bir günahmışım gibi bakıyor ve düşünebildiğim tek şey onu mahvetmeye ne kadar çok ihtiyacım olduğu. Tamamen. Tamamen. seferinde bir orgazm, titreyip harap olana ve kendi adını hatırlamayana kadar, sadece benimkini.

Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Gurur duymalı. Ama bu tur? Bu benim.

"Senin sıran." Sesim istek ve ihtiyaç dolu.

Bir elimi kalçalarının altına, diğerini sırtına koyarak kucaklamadan önce zar zor başını sallıyor. Kollarını boynuma doluyor, ben onu koridordan yatak odasına doğru taşırken nefes nefese gülüyor.

"Kraliçe tedavisi," diyor.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyorum. "Seni kollarıma almayı seviyorum."

Yatak odası karanlık, ama düğmeyi çevirmeye zahmet etmiyorum. Onu gölgeler ve teninden başka bir şeyde görmeme gerek yok. Onu yatağın ortasına , yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sanki onu kendime gibi. Dirseklerinin üzerinde duruyor, gömleğimi çıkarırken beni izliyor ve sonra gözleriyle buluşuyorum.

"Seni soymama izin ver," dedim.

kaldırıyor ve taytını aşağı sıyırmama izin veriyor, külotunu da beraberinde sürükleyerek onu çıplak ve güzel bir şekilde ortada bırakıyor

Yatağımın. Bizim .

Bakişlarım onun her santimini tarıyor. Kalçaları şimdiden parlıyor, amı kızarmış ve şişmiş, ağzım, parmaklarım ve sikim için yalvarıyor.

Bacaklarının arasına diz çöküyorum ve kıcı kenarla aynı hizaya gelene kadar onu şilteden aşağı sürüklüyorum ve sonra dizlerini omuzlarımın üzerine yerleştiriyorum. Onu araladığımda nefesi kesiliyor, dilim damlasını tatmak için çoktan dışarı fırlamıştı.

"Brody," diye soluyor, dilimi klitorisine dayayıp yavaşça yaladığımda nefesi kesiliyor.

Tadı istediğim her şeye benziyor, tatlı. Kahretsin, sırlsıklam, benim için damlıyor. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yutuyorum, dilim daireler çiziyor, sonra hızlı fiskeler atıyor, sonra kalçalarını oynatan ve ellerinin çarşafları penelemesine neden olan uzun, açgözlü vuruşlar yapıyorum. Uylukları başımın etrafında titremeye başlıyor. O inlerken klitorisini ağzıma alıyorum, çığlıkları yüksek, muhtaç. Bu, sikimin yatağa çarpmasına neden olan kırık bir ses.

" et," diye yalvarıyor.

İki parmağımı daracık amına sokuyorum, tam kıvırıyorum, yıldızları görmesine neden olan o noktaya doğru sürüklüyorum. Vücudu yatağın çiziyor ve tam orada, kenarda asılı, düşmeye hazır olduğunu biliyorum. Tadını alabiliyorum. Vücudundaki her kasın gerginliğini görebiliyorum.

"İşte bu, tatlım," diye mırıldanıyorum yumuşak amcığına karşı. "Benim için gel."

Sanki parmaklarımı şıklatmışım gibi, Harper paramparça oldu.

Bacakları başımın etrafında kilitleniyor ve bildiği tek kelime buymuş gibi adımı haykırıyor. Amı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, ıslak ve nabız gibi atıyor, ben de onunla birlikte atıyorum, seğirene, nefessiz kalana, yalvarana kadar her dalga boyunca onu yalıyorum.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye nefesini tutuyor. "İçimde."

Ayağa kalktım ve sikimi sırlsıklam girişi boyunca srkledim. "Dileğin benim için emirdir."

Yavaş ve sert bir hamleyle içine girdim.

İçine girdiğimde zevkle çığlık atıyor -sıkı, ıslak, etrafımda titreşiyor, sanki vücudu her santimini almak için yaratılmış gibi.

Ellerim kalçalarını kavırıyor, daha derine girerken onu daha geniş açıyor, kalçalarımı kabzasına kadar gömülene kadar onunkilere sürüyorum. Amı beni yumruk gibi sıkıyor ve geri çekilip tekrar içine girerken bir küfür savuruyorum.

"Kahretsin Harp," diye inliyorum, omurgamdan aşağı ter damlaları dökülmeye başlamıştı bile. "Günaha sarılmış cennet gibi hissediyorsun."

Başını yatağa yaslıyor, dudakları ayırık, gözleri cam gibi ve vahşi. "Sakin durmayı aklından bile geçirme."

Bacaklarını yukarı kaldırıp göğsüne doğru katlıyorum, böylece daha derine, daha sert girebiliyorum, tenin tene sesi odada lanet bir ritim gibi yankılanıyor. Gırtlaktan gelen iniltileri onu daha sert sikmem için beni cesaretlendiriyor.

"Dizlerinin üzerinde beni tatmak mı istedin?" Nefes nefese, onu kadar derine itiyorum. "Şimdi bir Calloway olana kadar becereceğim."

"Evet. Evet, lütfen-"

Sesi son kelimedede kesiliyor, ben ona tekrar çarpıyorum, her vuruşta nefesi kesiliyor. Aramıza uzanıyorum, klitorisini sıkı, cezalandırıcı dairelerle ovuyorum, bu da vücudunun altımda sarsılmasına neden oluyor. Yine çok yaklaşmıştı bile. Titreyişinden, kalçalarının titremeye başlamasından, amının sıkışmasından hissedebiliyorum, sanki beni girebileceğimden daha derine çekmeye çalışıyor.

"Yine boşalacaksın," diye emrediyorum, vahşi bir sesle. "Benim sikime."

Gözleri geri dönüyor, dudakları sessiz bir çığlıkla aralanıyor, vücudu etrafımı sarıyor, orgazm bir yıldırım gibi onu parçalıyor. Altımda kasılıyor, adımı hıçkırıyor, amı beni öyle sıkıyor ki onunla boşalmamak için her şeyimi veriyorum.

Kalçalarını kavırıyorum ve son dalga daha bitmeden onu ters çeviriyorum, onu dizlerinin üzerine sürüklüyorum, kıcı havada, sırtı lanet bir rüya gibi kemerli. Arkadan tekrar içine giriyorum, tekrar içine girerken saçlarını kavırıyorum.

"Şu haline bak. Çok güzelsin," diye kulağına hırliyorum. "Ve benim için tamamen harap olmuşsun."

"Sadece senin için," diye . "Sadece senin için."

Taşaklarımdaki, vücudumdaki her sinirdeki baskıyı hissedene kadar ona tekrar, tekrar ve tekrar sokuyorum. Çok sıkı,

sırılsıklam, her nabız atışında beni kavıyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Zar zor .

"İçime gel. Hepsini istiyorum," diye soluyor, sıkı yumruklarıyla yorganı tutuyor.

Derinlere itip bir kükremeyle boşalırken tüm vücudum kilitleniyor, kalın, sıcak dalgalar halinde içine boşalıyorum. Ben boşalırken sikim onun içinde seğiriyor, nefesim , kaslarım yanıyor. Birlikte yatağa yığılıyoruz, dolanıyoruz ve sarsılıyoruz. Vücudu benimkine bastırılmış, ikimiz de terden kayganlaşmış, artçı şoklarla titriyoruz. Yüzümü saçlarına gömüyorum ve kolumu beline sıkıca sarıyorum.

"Harp," diye fısıldadım, "benim ölümüm olacaksın."

Gülüyor, memnun, daha da sokuluyor. Gözlerimin içine bakıyor ve sırtıyor. "En azından mutlu öleceksin."

Haksız da değil.

MANHATTAN'A DÖNDÜĞÜMÜZDE HER ŞEY DAHA GÜRÜLTÜLÜ GELİYOR.

Hava bile daha sıcak, daha nemli, sanki şehir bu yaz sabrımızı test etmeye hazırlanıyor. Charger, binamın altındaki özel garaja doğru süzülüyor ama ben hareketi fark etmiyorum bile. Harper yolcu koltuğunda yanımda, saçları bir omzunun üzerinden kıvrılmış, kapalı gökyüzüne rağmen güneş gözlüklerini takmış, beni ne kadar mahvettiğinin farkında değilmiş gibi bacak bacak üstüne atmış.

Her zaman onun olması gereken yüzüğü takıyor. Onun için yaratabileceğim herhangi bir elmas yüzükten daha fazla duygu barındıran oval bir sonsuzluk kıvılcımı. bir yüzüğü çevirdiğini görüyorum, sanki hala orada olduğundan emin ister gibi. Denemeden bile ne kadar güzel olduğuna alışabileceğimi hiç .

Asher bu gece bir kokteyl partisi, bir ağ kurma tuzağı, bir güç oyunu gibi bir buluşma düzenliyor.

O istiyor. Bu özel. Özel. Kaşmir ve havyar türü bir gece. Easton ve Lexi dışında herkes orada olacak.

Easton daha önce bana mesaj atarak Lexi'nin her an üçüzlerini dünyaya getirebileceğini ve bebekler doğana kadar yatak istirahatinde olduğunu söyledi. Hepimiz etrafta dolanmıyormuş gibi yapıyoruz ama gerçek şu ki, hiçbirimiz bir mesajdan daha uzakta değiliz. Lexi üst üste iki kez hapşırırsa, Easton tüm Calloway ailesini tecrit altına alacak.

Harper'ın elini tutup onu asansöre götürüyorum. Siyah saten bir elbise giymişti, skandal yaratacak kadar küçük bir kalça yırtmacı vardı ve arkası yoktu. Bunu sadece benim için giymişti ve onu böyle giyinik görmenin kendimi kontrol etmemi nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu.

Yakınına eğilip kulağına fısıldıyorum, "Bu gece odaklanmamı imkânsız kılmaya çalışıyorsan, harika bir iş çıkarıyorsun."

"Öyleyim," diyor cesurca.

Asansör açıldığında çenemin kenarını öpüyor ve Asher'ın koca bir bina olan evine adım atıyoruz. Ve bir anda sıcaklık değişiyor.

Her yerde insanlar var; özel dikim takım elbiseli ve parlak ayakkabılı erkekler, doğru yöne doğrultulduğunda bir erkeği öldürebilecek topuklu ayakkabılar giyen kadınlar. Garsonlar ellerinde şampanya ve şarküteri tepsileriyle geniş pistte dolaşıyor. Müzik, görünmez hoparlörlerden, insanların çok fazla görünmeden konuşmasına izin verecek kadar mırıldanıyor. Buraya en son geldiğimde Weston Carlee'ye evlenme teklif etmişti ve o zamandan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Billie ve Asher'ı bar alanının yakınında görüyorum. Kuzenim gece mavisi bir elbise giymiş, Asher'ın eli de sanki iki kez bakmaya cesaret ediyormuş gibi, sahiplenici bir tavırla Billie'nin sırtında duruyor. Bizi gördüğünde kadehini kaldırıyor, ağzı bela çıkarmaya hazır olduğunu belli eden bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor.

Harper elimi sıktı. "Buna hazır mısınız?"

Yüzüğüne bakıyorum, sonra tekrar gözlerine. "İstediğim her şeye zaten sahibim."

Onlara yaklaştığımızda Billie, Harper'ın parmağındaki elması bir mil öteden görmüş gibi sırtıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Billie, Harper'a sarılarak, "Şehre döndüğünüze sevindim," diyor.
"İkinizin oraya taşınacağından korkuyordum."

"Bir haftalığına gitmiştik," diyor Harper.

Arkasındaki tepside bir içki alırken Billie ona "Bir hafta çok uzun," diyor.

"Biz yokken Banks ile meşgul olduğunu biliyorsun," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Bu bir yalan değil." Asher kadehini tembel bir selamla kaldırıyor. "hoş geldiniz, muhabbet kuşları."

Billie Harper'a bir göz atar. "Işıl ışıl görünüyorsun. Bu ya seks sonrası ışıltı ya da yüz bakımı. Seni tanıyorsam, ikisi de olabilir."

Harper'ın kızarmış yanaklarına ve kendini ele vermemek için ağzının nasıl seğirdiğine bakıyorum.

Kulağına eğildim. "Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

Gülümsüyor, sonra elini hafifçe kaldırıyor, sadece ışığın parmağından küçük gökkuşakları çıkarmasına yetecek kadar.

Billie'ninağыз damlalar açık a Tam inç önce
o iyileşir. "*Sonunda*."

Asher sırtıyor ve Harper'a yandan sarılıyor. "Calloway kulübüne hoş . Dikkatli ol, çok huysuzlar."

Billie ona şakacı bir şaplak atıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Yalan tespit edilmedi," diyorum. "İyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın."

Weston'ın gürültülü kahkahaları ve abartılı hikâye anlatımıyla çıkardığı o eşsiz sesi duymadan önce anın tadını çıkarmamız uzun sürmüyor. Kolunda Carlee ile köşeyi dönüyor, sanki odanın sahibiymiş gibi sırtıyor. Gerçekten de öyle. Ne olursa olsun, Weston katıldığı her partide hayat gibidir.

"Bir şey mi kutluyoruz?" diye sesleniyor, yaklaşırken gözleriyle grubumuzu tarıyor. Yeşil kadife bir blazer ceket giyiyor, kravat takmıyor ve *açılarımı bildiğimi* gösteren türden özel dikim bir pantolon giyiyor. Cazibesi şampanya gibi patlıyor; biraz fazla ama tamamen etkili.

Carlee her zamanki zahmetsiz zarafetini taşıyor. Saçları yukarıda ve zümrüt küpeleri ışığı yakalıyor.

"Bakın kim gelmeye karar vermiş," diyor Weston, omzumu sıktıktan sonra Harper'ı sanki onunmuş gibi tüm kucaklıyor

dünyadaki en sevdiğim insan. "Parlıyorsun. O ne ? Yoksa ben mi bilmek istiyorum?"

Carlee kaşlarını kaldırıp önce Harper'a, sonra bana, sonra tekrar bana bakıyor. Harper'ın ne söyleyeceğini tahmin edebilen bir kadın gibi gözleri kısılıyor.

"*Büyük bir şeye evet demiş* gibi görünüyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

Harper elini tekrar kaldırıyor, bu sefer daha yavaş, gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Sanırım sonuçta bir Calloway olacağım."

Weston'a dil çıkarıyor. Bir zamanlar önce Easton'la sonra da Weston'la çıkmaya çalışmış ama onu geri çevirmişler. Bu düşünce şimdi beni güldürüyor.

"Evet! Biliyordum! Easton'ın bana yüz bin dolar borcu var!" Weston iki dramatik adım geri atarak ve iki elini havaya kaldırarak sanki sevinçten şahsen saldırıya uğramış gibi bağırıyor. "Bunu kendim için de senin için de seviyorum! Tebrikler!"

Harper o kadar çok gülüyor ki destek için yanıma yaslanmak zorunda kalıyor.

Carlee, Harper'ı sıkı bir kucaklamanın içine çeker. "Biliyordum! Tebrikler. adına çok mutluyum. Gerçekten."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür *ederim*," diyor Weston, elimi tutup bir medeniyeti kurtarmışım gibi sıkarak. "Billie ve benim sabrımız tükenmek üzereydi."

Billie şampanyasını yudumlarken, "Bekleliyordum," diye ekliyor. "Zarafet ve kararlılıkla bekliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Olmasını dilemiştim."

Weston Harper'a dönüyor, iki elini birden tutuyor ve her iki yanağındaki havayı öpüyor. "Kaçarak mı evlendiniz?"

"Hayır! Çok sinir bozucusun," diyor Harper ona tokat atarak. "Kardeşini kontrol et," der Billie'ye.

"Onu kontrol etmek mi? Pfft. İmkansız," diye yanıtlıyor Billie.

"Haklı," diye onaylıyor Carlee. "Weston'ın kendine ait bir aklı var."

Bir tur daha kadeh kaldırılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan biri bize yeni içkiler uzatıyor. Salondaki hava değişti - duyurumuz alçak fısıltılarla partiye doğru yayılıyor

ve tebrikler. Bu gece resmiyet kazandığımızı duyurmayı planlıyorduk ve tam da tahmin ettiğimiz gibi oldu.

Harper'a bakıyorum, ona hayranlıkla bakıyorum ve elini alıp parmaklarını öpüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ona bir göz kırpıyorum, bu lanet yerden ayrılmaya hazırım. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, sanki tam olarak ne düşündüğümü gibi ve sanırım biliyor da.

Müzik daha yavaş, daha boğucu bir şeye kayıyor, alçak bir davul ritmi var. Gözlerim odayı tararken Nick'i arka duvarın yanında, yarı gölgede, içkisini yudumlarken ve yüzünü telefonuna bakıp sırtırken görüyorum.

Bir sütuna yaslanmış, kendini beğenmiş, sanki saklanacak hiçbir yeri ve şeyi yokmuş gibi, ki ben de bir şeylerin peşinde olduğunu bu şekilde anlıyorum. Siyah üzerine siyah giyinmiş, gömleğinin yakası belaya işaret edecek kadar açık. Buradaki her kızın göz ucuyla izlediği adam gibi görünüyor. Her babanın kızını uyardığı tipte bir adam.

Harper da onu fark ediyor ve beni odanın öbür ucuna, ona doğru sürüklüyor. "Geleceğini düşünmemiştim," diyor Harper. "Kardeşinin iş partilerini ne sevdiğini biliyorum."

Çenesini kaldırıyor. "Calloway-Banks birleşme duyurusunu kaçırdın mı? Lütfen. Bu parti artık bir hissedarlar toplantısı gibi."

Harper yanımda homurdanıyor. "Dramatik olma, üvey kardeşim."

"Ew, evet, bana öyle deme. Asher haklıydı. Çok tuhaf," diye yanıtıyor Nick tereddüt etmeden. Sonra gözleri parlayarak ekliyor: "Bu gece uslu duracağım. Bir kez olsun."

Bu, Harper'ın yanında yürüyen Billie'nin ona şüpheli bir bakış atmasına neden olur.

Billie başını eğerek, "Sırtımayan biri gibi sırtıyorsun," diyor. "Bu da demek oluyor ki ya bir şeyler saklıyorsun ya da yeni yatmışsın."

Yüksek dozda gerçeklik sunmakta harikadır. Bu onun en iyi özelliklerinden biri.

Nick alaycı bir masumiyetle kaşlarını kaldırır. "İkisi birden olamaz mı?" "Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı Asher.

Carlee içeri giriyor, sıkılmış bir sosyetik gibi Nick'i izliyor ama ben onun kim olduğunu ve LadyLux'un neden önemli olduğunu biliyorum. "Şüpheli bir şekilde

Son zamanlarda keyfi yerinde. Sanırım biriyle görüşüyor ve bunu kabul etmiyor," diyor Carlee.

Nick sadece sırtıyor. Onaylamaz ya da reddetmez. Sır tutarken en iyi politika budur.

Harper bir saniye onu izliyor, başı hafifçe eğik. Onu Asher dışında hepimizden daha uzun süredir tanıyor. "Sen farklısın."

Nick'in gülümsemesi bir an için duraksıyor ama hemen toparlıyor. "Yeni saç kesimi."

Onu zorlamıyorum. Henüz zorlamadım. Ama bir şeyler değişti.

Ve içimden bir ses bunun tam olarak ne olduğunu çok yakında öğreneceğimizi söylüyor.

HARPER

BİR HAFTA SONRA

Billie'nin ofisi çiçekler, kurabiyeler ve dergiler gibi kokuyor.

Güneş ışığı masasının arkasındaki devasa pencerelerden içeri süzülüyor ve düğün planlama kaosu için sıfır noktasına dönüştürdüğümüz cam kaplı masaya vuruyor. Kumaş örnekleri savaş planları gibi yerleştirilmiş. Ruh hali panoları duvara yaslanmış. Zar zor dokunduğumuz ama yine de teslim edilmesi için ısrar ettiğimiz bir tepsi hamur işinin yanında pirinç bir buz kovalarında soğuyan açık bir şişe şampanya var.

Billie köşedeki kavisli fildişi kanepede uzanıyor. Yalınayak, bacaklarını altına sokmuş, büyük boy kazağı sanki bilerek öyle giymiş gibi bir omzundan yarıya kadar düşüyor. Bir elinde tableti, diğerinde şampanyası, sanki Paris Moda Haftası için tasarımcıları inceliyormuş gibi dijital bir lookbook'u karıştırıyor. Gelin dergilerinden oluşan bir seçki önünde yere serilmiş.

Karşısında Mia deri bir koltuğa oturmuş, tepeden tırnağa krem giyinmiş ve sanki bir iş harcamasıymış gibi şampanyasını yudumluyor, ki onu tanıyorsam muhtemelen öyledir. Onu gülümserken ve iyi gördüğüm için çok mutluyum. Ona her baktığımda Brody'nin bana söylediklerini ve onu nasıl bulduklarını düşünüyorum. Hâlâ suçluluk duygusu taşıyorum ama bunu atlatmaya çalışıyorum. Terapi çok yardımcı oldu.

"Bellamore'un pazarlama müdürü olarak," diyor tabletini bir tokmak gibi havaya kaldırarak, "çifte düğün kampanyasının, koordineli içerik düşüşleriyle tüm yıl boyunca marka genişlemesini destekleyebileceğini belirtmek zorunda hissediyorum. Anlatı dizilerini iç içe geçirebilir ve kutlama için sınırlı sayıda üretilen bir kapsül serisini piyasaya sürebiliriz. Şimdiden bir hashtag tasarladım: #callowaywedding."

Billie iç çekerek bardağını yere bıraktı. "Harper'ın bir ağacın altında yalınayak yemin etmek isteyeceğini biliyorsun."

"Drone görüntülerinde *inanılmaz* görünecek," diyor Mia hiç duraksamadan. "Ve sanırım sizinki bir kalede olacak, Buz Kraliçesi?"

"Château de Villette," diye onaylıyor Billie. "Sinematik olacak."

İkisinin arasına bakıyorum ve bardağımın kenarına bakarak gülüyorum. "İkinizden biri düğünüm hakkında tek bir karar vermeme izin vermeyi düşünüyor mu?"

"Elbette," diyorlar hep bir ağızdan ve ben de daha azını beklemiyorum.

"Kardeşimin Cozy Creek'te evlendiği yerde evlenmek istiyorum - muhteşemdi. Bu sonbaharda dağın tepesinde."

Mia öne doğru eğilip notlarını karıştırıyor. "Bu mükemmel. Bir sonbahar düğünü. Aman Tanrım!"

"Oh, dur," diyorum ona.

"Sen Bellamore'un önemli bir parçasısın, Harp. Düğününüzün marka değeri var. Bunu şansa bırakamayız. Yani, interneti kırıp geçirecek bir gelinlik tanıtımı istiyor musun, musun?"

Bu çok saçma. Aşırı. Biziz. Ve çok iyi hissettiriyor.

En iyi arkadaşıma bakarken kahkahalarım kaçıyor. Billie ve ben bir moda evinden daha büyük bir şey inşa ettik. Markadan daha büyük. Bu, bizi yıkmaya çalışan her şeyden kurtulmanın bir kutlaması gibi geliyor ve bunu özel bir renk paletine sahip tasarımcı topuklu ayakkabılarla yaptık.

"Harp zamansız bir şey istiyor," diye ekliyor Billie. "Ve ona tüm dünyasıymış gibi bakan bir adam. Ki öyle de. Bunun dışında, umurunda değil."

Bu beni biraz ayılttı. Kötü bir şekilde değil, sadece basit gerçeklerin her zaman yaptığı gibi. Yüzüğüme bakıyorum, Brody'nin bana nasıl evlenme teklif ettiğini ve gözlerinin sadece benim için nasıl parladığını hatırlıyorum. Ateş çukuru hâlâ Tennessee'de ama o gecenin sıcaklığı hiç kaybolmadı. Her nefes alışımda onu hâlâ göğsümde hissedebiliyorum.

Billie kucağıma bir parça attı. Açık gül sarısı saten, yumuşak ve pahalı. "Nedime elbisesi için ne düşünüyorsun?"

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Eğer şampanya gibi giyineceksek, ben ."

Mia kadehini kaldırdı. "Bunun şerefine."

Kahkahalar mekana ipek gibi yayılıyor ve bu çok kolay hissettiriyor.

Etrafıma baktığımda fırtınanın dindiğini ve yaralarımızın iyileşmekte olduğunu görüyorum. Sonunda, yaşanan her şey uzak bir anı, unutulan bir yara izi olacak. Her şey söylenip bittikten sonra

İnşa ettiğimiz şey için kanını akıtan kadınlar ve şimdi yeni başlangıçlar planlıyoruz.

Mia'nın telefonu çalıyor ve gözlerini dramatik bir şekilde devirerek özür diliyor. Pazartesiye kadar bekleyemeyecek bir kampanya varlığıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, kesinlikle bekleyebilecek olsa bile. Billie sırtarak onun gidişini izliyor, sonra küçük bir iç çekişle bana dönüyor ve koltuğa daha da gömülüyor.

Bir an için ikimiz de bir şey söylemedik.

Oda, sadece en iyi arkadaş olan insanlar arasında olan o nadir, nazik şekilde sessizleşir. Bizim de kelimelere hiç ihtiyacımız olmadı.

Güneş ışığı masanın üzerinden aşağıya doğru eğiliyor ve yüzüğümün tekrar yakalıyor. Parmağımda çeviriyorum çünkü hala gerçek olduğuna inanamıyorum.

Billie sonunda Mia'nın az önce girdiği kapıya doğru başını sallayarak,

"Buraya çok yaklaşıyor," dedi. "Bu iş için mükemmel kişiyi seçmişsin."

Bardağıma kartelalarımızın bulunduğu masanın üzerine koyuyorum. "Mia korkutucu derecede yetkin. Eskiden altı ay içinde tükeneceğini düşünürdüm. Hayır, o da bizim kadar takıntılı."

Billie bana baktı. "O büyük bir değer."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Hiç etrafına bakıp buraya nasıl geldiğimizi merak ettin mi?"

"Her zaman," diyor. "Özellikle de öğleden önce iki kadeh şampanya içtikten sonra."

Rahatlamış halini inceliyorum. Duruşunda, gözlerinin etrafındaki yumuşaklıkta. Hâlâ bir toplantı odasını sadece ses tonu ve ince topuklu ayakkabılarıyla kesip geçebilecekmiş gibi görünüyor, ama bugün aynı zamanda kendini yeniden bir şeye inandırmış biri gibi görünüyor.

"Neredeyse tüm bunlardan vazgeçiyordum," diye itiraf ediyorum, sesim şimdi daha alçak çıkıyor. "Sadece aşktan değil. Her şeyden. Şirketten. Yaşadığım kötü olayların dışında hâlâ biri olabileceğim fikri."

Billie'nin ifadesi değişir ve şaşırılmaz, sadece meraklanır.

," diye itiraf ediyor. "Aslında birkaç kez. Ama sen... sen asla kaybolmama izin vermedin. Kim olduğumu unutmama asla izin vermedin."

"Sana inanmıştım. Hala inanıyorum" diyorum, eski sevgilisi her şeyi elinden almaya çalıştıktan sonra Bellamore'u kurtarmak için ne kadar çok çalıştığını hatırlayarak

Bizden.

"Kendime inanmadığım zamanlarda yanımda durdun, Harp." Uzaklara, pencereye doğru bakıyor, sanki duygularını zapt etmeye çalışıyor. "Yine de yanımda kaldın."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Yaptığımız şey bu, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Yaptığımız şey bu. Seni seviyorum, Harp. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Ateşin içinden seninle birlikte yürüyeceğim."

Duygularımın kabardığını hissediyorum. "Karşılıklı."

Odayı dolduran sessizlik, gerçeğin içinde yaşayan türdendir. Ortak . Yol boyunca gömülen tüm ve hala oluşmakta olduğumuz tüm yeni versiyonlarımızda.

Öne doğru eğildi, gözleri artık yüzüğümde. "Brody senin için iyi. Senden bir şey almaya çalışmıyor. Sadece ortaya çıkıyor."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Brody'nin *her zaman* en iyi yaptığı şey budur."

Uzanıp elimi bir kez sıkıyor, sonra küçük bir iç çekişle arkasına yaslanıyor. ", bu kadar duygusal kırılganlık yeter. Ben ağlamaya başlamadan ve bunu gördüğü için birini kovmak zorunda kalmadan önce çiçek paletlerini seçelim."

BILLIE MASA DÜZENLEMELERİ KONUSUNDA TARTIŞMAYA BAŞLADIĞINDA

-"Yuvarlak masalar zariftir Harper, basit değil"-Ofisinden çıkıp salona geçiyorum, bir şeyler atıştırmam gerekiyor. Ya da hava almaya. Biraz sarhoş olabilirim. Tamam, çakırkeyifim.

Vitrin camının yanındaki bankın üzerine kayıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Beş dakika önce zaman damgası vurulmuş yeni bir mesaj bekliyor.

BRODY

Günün içkisi nasıl gidiyor?

BRODY

Kurtarma ekibi mi yoksa pizza mı
göndereyim?

Durduramadan gülümsedim.

HARPER

Billie şu anda ipek kurdele renklerini öfkeyle iğneliyor.
Benim için dua et.

Üç nokta hemen beliriyor, sonra kayboluyor, sonra tekrar beliriyor.
Sanki onun planıymışım gibi beni beklemiyormuş gibi davranarak
üstsüz ve yalınayak çatı katımızda volta attığını görebiliyorum.

BRODY

Öğle tatilinde seni çaldığı için onu affedeceğimi söyle...
eğer bana bir pasta gönderirse.

BRODY

Ya da krema dışında hiçbir şeyin
içinde değılsin.

Gülmemek için kendimi zor tutarken yanaklarım kızarıyor.

HARPER

Bu ayarlanabilir.

Bir fotoğrafla cevap veriyor: Kanepede, gömleksiz, bacaklarını
uzatmış, bir elinde bir bardak viski ve yüzünde bana ne yaptığını çok iyi
bildiğini gösteren o tembel sırıtış.

BRODY

Neden şu anda bir düğün planladığını bana tekrar
hatırlatır mısın? Çıplak olmak varken çok fazla iş var gibi
görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum, başparmaklarım hızlı hareket ediyor.

HARPER

Çünkü çiçekler, yeminler ve içinde ağlayabileceğim özel bir elbise istiyorum. Ve eğer kaçarsak ve ona söylemezsem Billie beni arkadaş olarak boşayacak. Easton'ı hala affetmedi.

BRODY

Evet, .

HARPER

Bu, onun bunu yaşamasına izin vereceği anlamına .

BRODY

Bu doğru. Acele et, müstakbel karıcığım. Seni çok özledim.

Telefonumu bir saniyeliğine göğsüme bastırıp gülümsememin sürmesine izin veriyorum. Aciliyet olmadan ve koşulsuz sevilmek böyle bir şey işte.

Telefonum bir kez daha çalıyor ve ona bakıyorum.

BRODY

Seni seviyorum.

Ve bir anda içimde kelebekler uçuşmaya başladı.

PARTİ PLANLAMASI SARMALINDAN ÜÇ SAATLİK BİR TARTIŞMASINA ÇİN'E DÖNÜŞTÜ desenleri, özel kokteyller ve Billie'nin düğün öncesi etkinliklerde çiçekli bir şey giymeyi reddetmesi. Easton'ın tetikte olduğunu, Lexi'nin her an doğabileceğini ve hastane çantasını askeri bir operasyon gibi renk kodlu yedeklerle doldurduğunu söyledi.

Ona sarılıp veda ettiğimde ve Bellamore'dan kaçtığımda yorgunum ama kötü anlamda değil. Hiç olmadığım kadar mutluyum.

Sonunda eve vardığımda saat geç olmuştu. İçeri girdiğimde ışıklar kısıktı.

Brody bir tişörtle kanepeye yayılmış, bir kolunu arka minderin üzerine atmış, yüz ifadesi hala göğsümü gerecek şekilde rahat ve açık. Televizyonda *Altın Kızlar* var ve sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi bana bakıyor.

"Hey," diyorum, topuklarımı tekmeleyerek ona doğru ilerliyorum.

"Hey," diyor içini çeken bir sırtıyla. "Tayland yemeği sipariş ettim. Mutfakta."

Tanrım, onu seviyorum.

Doğruca kollarına giriyorum, kucağına gömülüyorum ve alnımı boynuna yaslıyorum. Bana sorgusuz sualsiz, sözsüz sarılıyor, elleri saçlarımda geziniyor. Uzun bir süre onun üzerinde öylece uzanıyorum, sadece nefes alıyorum, şarj oluyorum ve yeniden bağlanıyorum.

Brody hafifçe geri çekiliyor ve telefonuna dokunuyor, gözleri ekranı tarıyor. "Görmen gereken bir şey var."

Okuyabilmem için telefonu çeviriyor ve bir an için beynim kelimeleri algılayamıyor. Birkaç kez okumam gerekti.

**MICAH RHODES: ŞARTLI TAHLİYE OLMAKSIZIN FEDERAL
HAPİSHANEDE ÖMÜR BOYU HAPSE MAHKUM EDİLDİ. ÇOK
SAYIDA ADAM KAÇIRMA, CİNAYET, GASP VE BANKA
DOLANDIRICILIĞI.**

UZUN BİR SÜRE ONA BAKTIM VE DÜŞÜNDÜĞÜM GIBI OLMADI olurdu. Telaş yok, katartik bir hıçkırık yok, sadece yavaş bir nefes. Klimatik, tamamen kayıtsız.

"Gerçekten bitti," diye fısıldıyorum.

Brody gözlerime bakıyor. "Ondan uzaklaştığın an her şey bitmişti."

"Beni onun evinden çıkardığın anı mı kastediyorsun?" "Evet," diye kabul etti.

"Dünya artık gerçeği biliyor," diyorum boğazım düğümlenerek.

Dudakları şakağıma değiyor. "Bu onun mirası."

Ondan uzaklaşıyorum. "Adalet yerini buldu. Şükürler olsun."

"Özgürsün, Harp. Billie de öyle."

"Sadece senin sayende. Çok minnettarım." Tekrar ona yaslandım.

Parmaklarım gömleğinin eteğinin altından kayarak kalp atışlarının sıcak ve sabit ritmini hissediyor çünkü şu anda önemli olan tek şey Brody. Geçmiş değil. Acı değil.

Sadece bu. Sadece biz. Ve birlikte inşa ettiğimiz hayat.

BRODY

Telefonum tezgâhın üzerinde hızla çaldığında, Harper'ın benim için kahvaltıda pişirdiği fazla kızarmış simidi ısırmanın ortasındayım. O denedi, ben de gülümseyerek yiyeceğim.

Ekrana bir kez bakınca bir şeyler olduğunu anlıyorum. Weston'ın adı yanıp sönüyor, mesajı büyük harflerle yazılmış, sanki ben daha açmadan bağırmaya başlamış gibi.

WESTON

BU OLACAK!!!!

WESTON

EASTON AKLINI KAÇIRMIŞ!

WESTON

AMA AYNI ZAMANDA LEXI DOĞUM YAPIYOR.
ŞAMPANYA GETİRİN! SIKTIR , BURBON GETİR!

Gözümü kırpıyorum, bir kez, sonra iki kez okuyorum. "Harp," diye sesleniyorum koridora doğru, "Lexi doğum yapıyor."

Bir süre sessizlik oldu, ardından Harper'ın ayaklarının parke üzerinde sürünürken çıkardığı gümbürtü duyuldu. Bir saniye sonra kapıda beliriyor, hâlâ yalınayak, hâlâ saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor, gözleri heyecandan kocaman. "Şimdi mi?"

"Şimdi," diyorum anahtarlarımı kaparak. "Weston'ın mesajı tam bir acil durum uyarısıydı."

Sırıttıyor ve tekrar yatak odasında kayboluyor. Çekmecelerin açıldığını ve bir giysi çantasının fermuarının çekildiğini duyuyorum. Kahvemi üç yudumda bitiriyorum ve telefonumu arka cebime atıyorum.

Geri döndüğünde üzerinde bir şort, büyük boy bir tişört ve ışığa her baktığımda göğsümü sıkıştıran nişan yüzüğü vardı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Ayakkabılarını çekiyor. "Ben hazır doğmuşum. Ama ayrıca, atıştırmalık için duracak mıyız? Çünkü Easton gördüğü her şeyi stresle yiyecek."

"Ben daha çok Billie'nin hastaneyi yeniden düzenlemeye çalışması konusunda endişeliyim." "Yapacak," diye mırıldandı Harper. "Ve bunu topuklu ayakkabılarla yapacak."

Range Rover'a doluşup hastaneye doğru yola çıktık. Sabah trafiği hafif, bu da ilahi bir lütuf gibi hissettiriyor. Grup sohbeti patlıyor ve telefonlarımız grup başlığındaki yanıtlarla durmadan vızıldıyor.

BILLIE

Easton hiperventilasyon geçiriyor. Weston güncellemeleri almak için anesteziyle flört ediyor. Tanrı hepimize yardım etsin.

CARLEE

Atıştırmalıklarım ve mendillerim var. Duygusal olarak hazırım. Kardeşlerin için aynı şeyi söyleyemem.

ASHER

Billie'yi yakaladım. Sanki doğum yapacakmış gibi volta atıyor. Destek gönderin. Burbon alan var mı?

WESTON

Görünüşe göre, içkiye izin verilmiyor. Ben sordum.

Harper yanımda gülüyor, bana her yeni mesajı okurken kaydırıyor ve homurdanıyor. Güneş ışığı ön camdan süzülüp yanaklarına vuruyor ve o anda onu sadece fark ediyorum; her şeyi ve miras aldığı ailenin heyecanında yanımda olmasını seviyorum. Bununla birlikte, o her zaman aileden biri gibi hissettirdi ve her zaman Calloway kaosunun bir parçası oldu.

Hastaneye vardığımızda ortalık çoktan karışmıştı. Doğum kanadının hemen dışında iki hemşire duruyor, hayalet görmüş gibi fısıldaşıyorlar -ya da daha kötüsü, kriz geçiren bir Calloway. Biz daha köseyi dönmeden koridorun sonundan Weston'ın sesi yükseliyor ve hemen ardından birinin dergi rafını devirmesine benzer bir ses geliyor.

Harper ve ben bekleme alanına giriyoruz ve tam da beklediğim gibi... tasarımcı kıyafetleri içinde bir kaos.

Weston hemşire odasının önünde sanki bir hisse senedinin düşmesini ya da İsa'nın ikinci gelişini bekliyormuş gibi volta atıyor. Üzerinde deve tüyü bir palto, deri eldivenler ve güneş gözlükleri var; elinde mikrofon gibi kullandığı bir şişe maden suyuyla çılgınca homurdanıyor.

"Üç bebek," diyor özellikle kimseye. "Anlıyor musunuz? Bu sanki... bu bir üçleme."

Carlee pencerelere yakın bir köşede oturuyor, her zamanki gibi sakin ve gösterişli, sanki kıyameti karşılamakla görevlendirilmiş gibi devasa kapitone çantasından çeşitli atıştırmalıklar çıkarıyor. Bir hemşire protein barları için ona teşekkür ediyor ve o da sanki onların küçük yardımcısıymış gibi gülümsüyor. Buradaki tek sakin kişi o.

Ona bakıyorum ve o omuz silkiyor, hiç etkilenmemiş gibi. "Benim ailem çok büyük. Buna alışkınım."

Billie kanepenin kenarına oturmuş, bir elinde telefonu, diğer eliyle dizine vuruyor. Hafif mükemmel bir kıvrımla kolçağın üzerine dökülüyor. Sadece Billie'nin olabileceği şekilde gergin; öldürmek için giyinmiş ve birine boyun eğdirmek için mikro yönetime birkaç saniye uzaklıkta.

Asher onun yanında oturmuş, hayatta kalmanın tek yolunun bu işi olurlarına bırakmak olduğunu bilen bir adamın ölü gözlü sakinliğiyle telefonunda geziniyor. Aslında tanıdığım en sabırlı insanlardan biri, ta ki sabırlı olmayana kadar.

Asher başını kaldırmadan, "Sirke hoş geldiniz," diyor. "Lexi hâlâ doğumda mı?" oturduğumuzda Harper soruyor.

"Emin değilim. Henüz yeni bir haber almadık," diyor Billie. "Easton şu anda bir malzeme dolabında nefes egzersizleri yapıyor ve hayatın kırılganlığı üzerine düşünüyor."

"Weston hiç yardımcı olmuyor," diye ekliyor Carlee. "Bebekler geldiğinde ilk kimin ağlayacağına dair bahse giriyor."

Weston bize el sallarken odanın diğer ucuna bakıyorum.

"Paramı bana yatırın!" diye bağıırır. "Ya da Brody. Onda şu var *hassas, yakında evlenecek bir adamın* parıltısı."

Harper yanıma doğru eğildi. "Çatışmaya girme. Onun istediği de bu."

"Söz vermiyorum."

Bundan sonra kolay bir ritme giriyoruz - biri kahve dolduruyor, Asher Weston'ın dikkatini dağıtmak için bir beyzbol programı çıkarıyor, Billie hastanenin cehennem gibi yavaş Wi-Fi'sinden şikayet ediyor ve Harper bir kalem kapıp taburcu broşürünün arkasına bir şeyler çizmeye başlıyor. Bir süre onu izledim. Kaşları çatık, parmakları geleceği biliyormuş gibi hareket ediyor. Sakin ve durgun, insanların mutlu olduklarında yaptıkları gibi parlıyor.

Ve bir an için, gürültü ve saçmalığın ortasında, bunun artık bizim normal versiyonumuz olduğunu fark ediyorum. Bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Hemşire boğazını temizleyerek herkesin dikkatini başka yöne çekti. "Annenin durumu çok iyi. Üç bebek de sağlıklı, ikisi erkek biri kız. Hepsi kendi başına iyi nefes alıyor. Herhangi bir komplikasyon yok."

Sanki biri tüm odada play tuşuna basıyor ve sesi yükseltiyor. Önce Carlee soluk soluğa kalıyor, gözleri yaşarırken iki eliyle ağzını kapatıyor. Billie nefes verir, sonunda omuzları düşer. Weston hemşireyi ürkütecek kadar yüksek bir çığlık atıyor ve Asher şüpheli bir şekilde "Sana beş bin dolar borcum var" gibi bir şey mırıldanıyor.

Gülümsemeden duramıyorum.

Harper elime uzanıyor, ben de hiç düşünmeden tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Bu gerçek bir neşe. Diğer her şeye değen, filtrelenmemiş türden.

"Mükemmeller mi?" Carlee soruyor, sesi titriyor.

O ve Lexi üniversitede tanıştıklarından beri en iyi arkadaşlar.

Billie ve Harper kadar yakınlar.

Hemşire gülümseyerek başını sallıyor. "Çok güzeller. Annem ziyaretçilerden önce biraz sessizlik istiyor ama babam birazdan çıkacağını söylüyor."

Weston sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi elindeki paket menüyle kendini hayran bırakıyor.

Asher elini omzuma vuruyor. "Aynı anda üç kişiyle ne yapacağını hiç düşündün mü?"

"Kendinden geç" dedim.

Harper elimi sıktı. "Senden harika bir baba olur." Ona bakıp gülümsüyorum. "ister misin?"

Gözleri o geleceği istediğini söyleyen bir şekilde yumuşuyor. Beşiklerin ve gece yarısı beslenmelerinin olduğu ve biz birlikte aklımızı kaybederken arka planda birinin güldüğü bir gelecek.

Ve tam o sırada Easton kapıdan içeri giriyor.

Solgun, sırtıyor, biraz sersemlemiş, sanki biri ona artık ayın CEO'su olduğunu söylemiş ve eline çılgılık atan üç stajyer vermiş gibi. Saçları dağınık, gömleği yarım yamalak ama gözleri güneş gibi parlıyor.

"Buradalar," diyor sesi kısık bir şekilde.

Bunu biliyoruz ama onun ağzından duymak farklı bir etki yaratıyor.

"Çok küçükler," diye ekliyor yüzünü ovuşturarak. "Ve mükemmeller. Ve *gürültülü*."

O daha devam edemeden Billie çoktan ayağa kalkmış ve ona sarılmıştır. Carlee kollarını ikisine de doluyor. Weston onu sırtından alkışlar ve hemen ardından Rogue, Riot ve Moxie gibi isimler önermeye başlar.

Easton gülüyor ve onu en çok önemseyen insanlara sarılıyor. Geride durup o anın nasıl geliştiğini izliyorum ve ailenin böyle bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu benim ailem.

Sonunda içeri girmemize izin verildiğinde, bebek odası sessizdi. Tam olarak sessiz değil, çünkü alçak bir ekipman uğultusu ve ara sıra bir monitörün bip sesi var, ama sessiz, sanki herkes kutsal bir şey olduğunu biliyor gibi.

Lexi, yanaklarında pembe bir kızarıklık ve sadece yepyeni annelerin sahip olduğu o sırlı, bitkin bakışla yastıklara yaslanmış dinleniyor. Yüzünde inançsızlık ve huşu karışımı bir ifade var. Easton onun yanından bir adım bile ayrılmamış, eli onun elinin üzerinde, diğer kolu ise koruyucu bir şekilde yanlarındaki minik beşiğe dolanmış.

Üç taneler, hepsi uyurken küçük burritolar gibi kundaklanmışlar.

İki erkek ve bir kız.

Çocuklar birbirinin aynısı - en azından benim durduğum yerden. Soluk mavi şapkalar takıyorlar ve buruşuk küçük yüzleri var. Pembe ağızları uykularında seğiriyor, sanki hepsi süt ya da isyan rüyası görüyor. Ortadaki kız bebek yumuşak lavanta rengi giysiler içinde, şimdiden kardeşlerinden biraz daha fazla kıpırdanıyor. Onun ele avuca sığmaz biri olacağını ve Easton'a milyarlar kazandıracağını şimdiden söyleyebilirim. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Harper bir adım daha yaklaşıyor, elleriyle beşiğin kenarını kavrayıp onlara bakıyor. Yanına gidip bir kolumu beline doluyorum ve yüz ifadesinin şaşkınlık ve hayretten mutlak bir hayranlığa dönüşmesini izliyorum.

"Henüz isimleri var mı?" diye soruyor.

Lexi gülümsüyor, yarı sayıklıyor ama gururlu. "Neredeyse. Altı yüze kadar indirdik."

Easton homurdanıyor. "X ile başlayan her şey veto edildi. Z."

"Xander, Xavier ve Xenon'u önerdin," diye mırıldandı Lexi. "Xenon havalı. Kulağa bir süper kahraman gibi geliyor," diyor.

"Ya da bir yazıcı," diyor Weston ona.

"Ya da bir tarikat lideri," diyor Billie, yeğenine hayranlıkla bakarak ve yeğenleri. "Lex, lütfen bebeklere saçma bir isim koymasına izin verme."

"Yapmayacağım," diye onaylıyor Lexi göz kırparak. "Ama eğer ona kalmış olsaydı..."

Easton Lexi'nin başına bir öpücük konduruyor ve onları birlikte görmeye bayılıyorum. Bu gerçek aşk, gerçek türden.

Weston bebeklerden birini Simba'yı tutar gibi kaldırıyor. "Bunu sahiplendim," diye duyuruyor. "Çoktan bağ kurduk. Bana iki kez göz kırptı, belli ki bu Calloway ailesinin *bana akıl hocalığı* yapma işareti."

"Easton seni yakalamadan onu yerine koy," diyor Billie ama sesi alaycılığın altında sıcak.

Carlee çoktan fotoğraf çekmeye başlamıştır, gözleri buğulanır ve yüzü güler. "Bunu çerçeveletmelisin," diyor Lexi'ye. "Bu senin başlangıcın."

Harper'a tekrar bakıyorum. büyülenmiş gibi bebeklere bakıyor.

"Birini tutmak ister misin?" Onu dürterek soruyorum. Gözleri benimkilere kayıyor.

"Tutabilir miyim?"

Lexi tereddüt etmeden başını sallar. "Lütfen. Etrafta onlardan çok var."

Harper uzanıyor ve kız bebeği dikkatlice kaldırıyor, daha önce yüzlerce yeni doğanı kucağına almış gibi onu kucaklıyor. İçgüdüsel olarak bir o yana bir bu yana sallanıyor; bebek güvende olduğunu biliyormuş gibi ona sokuluyor.

Buna tanık olmanın duygularıma bu kadar sert vuracağını düşünmemiştim. Harper'ı kucağında o küçük mor kundakla izlemek - ifadesi yumuşak, vücudu sessiz, gözleri parlıyor - göğsümün derinliklerinde bir şeyleri yumrukluyor.

Beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İlginç bir şey mi gördün?"

"Bu sana yakışıyor," diye kulağına fısıldıyorum.

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Kucağında bebek olan bir kadına söylenecek tehlikeli bir şey."

Burada bu kadar uzun kalmamamız gerekiyor ama kimse bize gitmemizi söylemiyor.

Lexi'nin gözleri ağırlaşıyor ama biri elini tutmak ya da tebriklerini fısıldamak için her eğildiğinde gülümsemeye devam ediyor. Easton onu izlemeyi bırakmıyor, sanki gözlerini çok uzun süre kırparsa Lexi ortadan kaybolacakmış gibi. Bir eli hâlâ kızın omzunun arkasını tutuyor, sanki o anın onsuz uçup gitmesinden korkuyormuş gibi. Bir hemşire hayati değerleri kontrol etmek için içeri bakıyor, hepimizin hala toplandığını görüyor ve dışarı çıkmadan önce sevgiyle başını sallıyor. Bir dakika sonra elinde bir Polaroid fotoğraf makinesiyle geri dönüyor.

"Grup fotoğrafı ister misiniz?" diye

soruyor. Sonrası tam bir kaos.

Weston monitörün yansımasında yakasını düzeltmeye alışıyor. Billie beşiğin kenarından bir kampanya çekimini yönetir gibi ışıklandırmayı yönetiyor. Harper Carlee'nin saçını tararken aynı anda ona yeni bir ruj uzatıyor. Asher oktan Billie'nin arkasına geçip bir elini kalçasına koymuş, sanki bu da başka bir toplantı odası fotoğrafıymış gibi bekliyor.

Lexi kız bebeği tekrar Harper'a uzatır. "Seni sevdi," diye fısıldıyor. "Onu kucağına aldığında kıvranmayı bıraktı."

Bebek çenesinin altında yuvalanırken Harper sırtıyor, minik dudaklarından bir nefes kaçıyor.

Ve ben, şu anda çocuklardan biri toz mavisi bir battaniyeye sarılmış, kolumun kıvrımına dikkatlice sokulmuş durumda. İnanılmaz derecede küçük. Boştaki elim içgüdüsel olarak Harper'ın sırtına kayıyor ve düşünmeden onu sabitliyor.

Hemşire bizi hızlıca yerleştiriyor, önünde koca bir tarih ekosisteminin oluşmasını izlediğini biliyormuş gibi gülümsüyor.

"Tamam, kocaman gülümseyin," diyor. "Üç deyince. Bir, iki-" Deklanşör tıklıyor.

O donmuş anda, her şeyi hissediyorum. Lexi ve Easton, bitkin ama ıslıl ıslıl. Billie ve Asher, sırtıyorlar ama sarsılmaz bir şekilde sağlamlar. Weston yeğenine sıkıca sarılırken gözyaşı dökmüyormuş gibi yapıyor. Yine de çok yumuşak biri. Carlee destek olurken gülüyor. Harper , geleceği zaten ona aitmiş gibi tutuyor. Ve ben, sevdiğim insanların kalıcı bir şeye, bir mirasa dönüşmesini izliyorum.

Lexi ve Carlee uzun süre birbirlerine sarılırlar ve Carlee onun kulağına bir şeyler fısıldar.

Lexi ellerini tutarak, "Asla olmaz," der ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür.

"Sen iyi misin?" Easton çıldırmaya başladığında sorar. "Biri hemşireyi çağırсын. Lexi?"

Easton'ın elini tutarak, "Hayır, ben iyiyim," der. Lexi, "Onlara söylemek için mükemmel bir zaman," diye Carlee'yi cesaretlendiriyor.

Carlee, "Hamileyim," diye duyurdu.

Odada bir heyecan patlaması olur ve bu üçüncü ya da dördüncü raunttur. "Şşş, şşş," diyor Carlee. "Sessiz ol."

Billie'nin ağzı açık kalır. "Aman Tanrım. Easton'ın partisinde çöpten çıkan senin hamilelik testindi."

Weston güler. "Sürpriz! Şimdi dört bebeğimiz olması için dua ediyorum ki seni geçebileyim Easton."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diyor Carlee ona, yüzü soluyor. "Bir tane yeter de artar bile."

Her birimiz onları tebrik ediyoruz ve Harper gülümsemeyi hiç bırakmıyor. Çocuklarımızın birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum.

hepimizin yaptığı gibi. Bu görüntünün tadını çıkarırken dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

Çok geçmeden odadaki enerji tekrar değişiyor - bu sefer daha sessiz, daha samimi - teyzem ve amcam eşleriyle birlikte geliyor. Hepsi farklı türden duygularla katmanlanmış, her biri Lexi ve bebekleri arıyor.

Harper'ı ilk dürtten ve herkesi bir araya toplayan Billie oldu. "Hadi gelin. Büyükanne ve büyükbabanın bu ana ihtiyacı var."

Bunu gitmemiz için bir işaret olarak alıyoruz.

Teker teker odadan çıkıyoruz; kucaklaşmalar ve fısıltılı tebrikleri yarın tekrar ziyarete gelme sözleri takip ediyor. Çıkarken Easton'ın omzunu sıkıyorum ve Harper Lexi'nin şakağını sadece bir arkadaşın bir nezaketle öpüyor.

Koridora ulaştığımızda, kapı arkamızda tıkırdıyor. Ve ilk kez söyleyecek bir şey kalmıyor. Bu Easton ve Lexi için, Carlee ve Weston için yepyeni bir sayfa. Hepimiz için. Ve ben geleceği dört gözle bekliyorum.

HARPER

Çatı katı kahve ve vanilya kokuyor ve mutfaktan hafif bir müzik sesi geliyor -Brody'nin çalma listesi, hepsi eski şarkılar. Şarkılar farkına bile varmadan daha uzun bir nefes almamı sağlıyor ve bana olduğumu hatırlatıyor. Yan dönüp geriniyorum, bacaklarımın arasında dün gece yalvardığım inanılmaz sert seksten kalan lezzetli ağrıyı hissediyorum. Brody kendini tutmadı ve sanırım ondan sonra haftalarca onu hissedebilirim.

Telefonum hala komodinin üzerinde, yüzü aşağıya dönük ama bildirimlerle uğulduyor. Sonunda ters çevirdiğimde, okunmamış mesajlar ve dün hastanede çekilmiş fotoğraflarla aydınlanıyor.

WESTON

Bu fotoğrafın : Yüzyılın En İkonik Amcası.

İki bebeği aynı anda kucağında tuttuğu bir resim eklemiş.

CARLEE

Onları çalmış gibi
görünüyorsun.

BILLIE

O yaptı.

WESTON

Blaze bayıldı.

EASTON

Bir Blaze'e isim vermeyeceğiz. Dur.

ASHER

Çok geç. Sanırım Weston bazı tulumlara monogram yaptı bile.

Easton'ı trollemeye bayılıyorlar çünkü onu kızdırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorlar. Gülümsüyorum ve resimler arasında geziniyorum. Lexi yatakta, parlıyor ve bitkin. Easton onun yanında duruyor, duygu dolu bir kamyon çarpmış gibi görünüyor. Minik ve kundaklı bebekler, sanki dünyaya gelmekle tüm dünyayı yeniden düzenlememişler gibi uyuyorlar.

Biz bakmıyorken Carlee tarafından çekilmiş, Brody'yle çektiğimiz bir fotoğrafın üzerinde duruyorum. Çocuklardan birini tutuyor, gözleri dalgın ve odaklanmış. Kolum onun koluna dolanmış, başım omzuna yaslanmış.

Bir aile gibi görünüyoruz. Bir gün değil. Belki de değil. Şimdi.

Fotoğrafı kapatıyorum ve telefonu komodinin üzerine geri koyuyorum.

Mutfakta bir fincanın yere bırakılma sesini duyuyorum, sonra Brody'nin mırıldanan sesini. . Henüz hareket etmedim.

Burada yatıyorum, keten çarşaflara sarınıyorum, gülümsüyorum, kendimi bunun gerçekten benim hayatım olduğuna ikna çalışıyorum.

Bir nefes sonra yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır ve Brody kapıda belirir, bir elinde bir kupa tutmaktadır ve üzerinde yasadışı olması gereken düşük belli bir pijama pantolondan başka bir şey yoktur.

Kapının pervazına yaslanıyor ve bana sanki onun güneşiymişim gibi bakıyor.

"izin verecektim."

"Biliyorum," diyorum, tembelce gerinerek. "Ama seni özledim."

Kupayı bir adak gibi kaldırır. "Bağışlayın beni. Kahve getirdim."

Doğruluyorum, çarşaf göğsümden kayıyor. Gözleri yarı çıplak bedenimde geziniyor ve ben tamamen görüldüğümü ve takdir edildiğimi hissediyorum. Odayı geçiyor, fincanı komodinin üzerine bırakıyor ve sonra yanımdaki yatağa kayıyor, sanki ikinci doğasıymış gibi belime uzanıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Merhaba," diyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Çok seksi görünüyorsun. Kendime engel olamıyorum."

Eli aşağıya kayıyor, parmakları kalçamın kıvrımında geziniyor ve ben onu durdurmuyorum. Dokunuşuna doğru eğiliyorum, açım, birlikte çözülmek istiyorum.

"Yatağa sadece bana kahve vermek için dönmedin, değil mi?" diye sordum.

Kulağımla buluşana kadar boynumu öperken ağzı çenemin kenarını okşuyor. "En sevdiğim manzarayı kaçırdım."

Parmakları çarşafın altından kayarak tenimi ısıtıyor ve bu kez beni öptüğünde, bu öpücükte aciliyetten daha tatlı bir şey var: minnettarlık. Dili benimkine doğru kayıyor, eli kalçamı kavlıyor, beni daha yakına çekiyor ve aniden aramızda hava kalmıyor. Hiç mesafe yok.

"Onunlayken iyi görünüyordun," diye fısıldıyorum, boynumun yumuşaklığına geri döndüğünde nefesim kesiliyor.

"Kim?" diye soruyor, tenime karşı gülümseyerek.

"Bebek," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirerek.

"Resim."

Başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor ve bir an için her şey durgunlaşıyor.

"Bir gün," diyor güçlü elini karnıma sürterek, "sana bir bebek vereceğim."

Kalbim dönüyor, sonra yere iniyor, sabit ve emin.

Onu tekrar kendime çekiyorum, dudakları onunkileri okşuyor. "Bir gün, bunu istiyorum. İkimiz de hazır olduğumuzda."

"O zamana kadar bol bol pratik yapacağız." Sırıttıyor.

"Kesinlikle evet," diyorum. "Çok, çok, çok pratik yapacağız. Profesyonel olacağız."

Ve işte böyle, kahve komodinin üzerinde soğuyor, o bacaklarımın arasından kayarken tamamen unutuluyor. Aleti sert ve kalın, kalçamın kıvrımına doğru bastırıyor, sanki benim için çoktan çaresizce uyanmış gibi. Hâlâ yarı uykuluyum ama bedenim uyanık, hazır ve ıslak. Onun için acı çekiyorum ve ona bastırarak kadar kayıyorum.

Eli, sahiplenici ama nazik bir şekilde yanımdan belime doğru kayıyor. Avuç içleri sanki onunmuş gibi amımı kavlıyor. Tek bir akıcı hareketle beni sırtüstü çevirip bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde sabitlerken, diğer eliyle kalçama doğru kayarken meme uçlarım anında sertleşiyor.

"Bu sefer kontrol bende," diye tenime karşı, dudakları dudaklarımın çarpana kadar çenemi kemiriyor.

Sırıtiyorum, her bayılıyorum.

Özür dilemeden diliyle bana sahip çıkıyor, istediğini alıyor ve ben de ona her şeyi veriyorum. Kalçalarım içgüdüsel olarak yukarı kalkarken inliyorum. Parmakları beni ayırdığında dudaklarımın karşı "Benim için çok ıslaksın," diye mırıldanıyor. Klitorisime nazik daireler çiziyor, nefesimi kesecek kadar baskı uyguluyor. "Benim için iyi olacaksın

bugün?"

"Beni mahvet," diye nefes alıyorum, dün gecedan beri hâlâ ağrım olduğunu biliyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Klitorisimle oynamaya devam ederken sesi alçalıyor. "Söyle."

"Sikinin beni ikiye ayırmasına ihtiyacım var," diye inliyorum, altında kıvranıyorum, artık çaresizim. "Beni seninmişim gibi *becermen*i istiyorum."

"Oh, sen lanet ," diyor.

Elinin içine giriyorum, orgazm çok hızlı geliyor çünkü vücudumun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyor. Bana istediğimi vermeyip geri çekildiğinde neredeyse çığlık atacaktım.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Henüz değil," diyor, o hınzır sırıtış ağzını çekiştirerek. "Açgözlü küçük şey."

"Belki de bir sonraki dövmem bu olur," diye fısıldıyorum, bir haritayı ezberleyen bir adam gibi vücudumda aşağı doğru öpüşürken. Dudakları boğazımın, köprücük kemiğimin ve göğüslerimin üzerinde geziniyor. Dili bir meme ucumun üzerinde geziniyor, sonra ağzını meme ucumun etrafına kapatıyor, sertçe emerken eli klitorisimle oynamaya devam ediyor. Kalçalarımı ayırıyor, beni yemeye niyetli bir ziyafet gibi açıyor.

Amıma doğru nefes alabilecek kadar alçaldığında ürperiyorum.

"Ağzımı mı istiyorsun?" diye soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

"Al zaman."

Yüzüne doğru eğilip ona karşı sallanıyorum ama o orada, dili beni çalgına çeviren bir ritimle klitorisimin üzerinde geziniyor. İki parmağı içimde derinlere kayıyor ve ben haykırıyorum, kalçalarım çaresizce yüzüne sürtünüyor.

İçime doğru inliyor ve yumuşak tenime sürtünme hissini seviyorum. Beni senkronize bir şekilde, dili ve parmaklarıyla, acımasız ve merhametsizce işliyor. Alçak, vahşi, aç hırıltılar çıkarıyor, sanki ağzıyla her santimime sahip çıkıyormuş gibi.

Yapı çok hızlı geliyor ve istesem bile kaçmam ya da geri çekilmem mümkün değil.

"İşte bu," diye teşvik ediyor, klitorisime doğru fiske vuruyor. "Benim için gel. Seni tatmama izin ver, Harp."

Bir çığlıkla dağılıyorum, orgazm ateş gibi içimi parçalıyor. Bacaklarım titrerken ve sallanırken görüşüm bembeyaz oluyor. Parmaklarının etrafında nabzımın attığını, ağzını ıslattığını hissedebiliyorum ama o daha bitirmedi.

Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi, kalçalarımı kavradı ve tek bir acımasız hamleyle içime girdi.

"Siktir!" , gerginlik bunaltıcı ama bir o kadar da mükemmel.

Hızı acımasız ve derin. Her hamlesi yıldızları görmemi sağlayan, etrafımdaki dünyayı yok eden noktaya çarpıyor. Elleri sanki bana sahipmiş gibi kalçalarımı kavlıyor. Siktir, sahip. Her santimime.

"Adını unutturacak kadar sert sikilmek gibi mi?"

Konuşamıyorum, bu yüzden sadece inleyip başımı sallıyorum.

Başka bir orgazm daha oluşuyor, ama bu sefer hızlı ve acımasız. Etrafıma uzanıp klitorisimi sıkı dairelerle ovduğunda, çığlık atıyorum ve tekrar paramparça oluyorum, amım onun etrafında bir mengene gibi sıkılıyor. Beni ikiye bölmesi için ona yalvarırken o sikmeye devam ediyor.

Bir orgazm daha ve sonra bir tane daha, ta ki ben onun adını haykırana, titreyene ve yüzüm çarşaflara gömülene kadar.

"Bana bir tane daha ver," diyorum ve içime girerken kıkırdıyor.

Kutsal bir şeyin peşindeyim ve bu anlara birlikte tapıyorum.

Saçlarımı yumruğuna doluyor ve ben tekrar boşalana kadar içime giriyor. Saymayı unuttum. Söyleyecek sözüm bile kalmadı. Sadece sesler, zevk ve o. Brody'nin kasları geriliyor ve kendini içimin derinliklerine gömüyor. Adımı bir dua gibi fısıldıyor, boşalırken siki içimde titreşiyor. Nefes nefese üzerime yığılıyor, göğsü sırtıma yaslanıyor, ikimiz de ter ve tatminle sıırlsıklam oluyoruz.

Orada öylece yatıyoruz, nefes nefese, tavana bakarken en iyi şekilde mahvolmuş bir halde. Başımı onun ışıltılı mavi gözlerini görecekt kadar çeviriyorum.

Bana gülümsüyor ve kendimi gezegendeki şanslı kadın gibi hissediyorum. Sevmek ve anlaşılmaq resmen benim sapkınlığım ve Brody bunu anlıyor.

KANEPEDe BRODY'NİN YANINA KIVRILMIŞTİM.

Dušta, üzerimde sadece bir tişört ve sadece ağzını, ellerini ve sikini nasıl kullanacağını bilen bir adamın birden fazla orgazmından gelen sersemletici bir ışıltıyla. Ben buna üçlü diyorum.

Bir kolunu bana dolamış, hareketsiz kaldığında diğerkoluyla telefonunda geziniyor.

"Oh," diyor.

Ona bakıyorum. "Oh?"

Ekranı bana doğru çeviriyor ve işte orada, benimle ilgili bir makale.

**YÜZÜK. ADAM. SESSİZLİK. HARPER
ALEXANDER HAKKINDA KONUŞALIM.**

"Olamaz," diye , telefonu elinden bir bombayı etkisiz hale getirir gibi alıyorum.

LADYLUX'ÜN MASASINDAN

LuxBabies,

Burada yeniyseniz, bu yazının internette kolayca bulunabilen bilgiler kullanılarak kamuya mal olmuş kişilerle ilgili spekülasyonlara dayandığını bilin. Görüşlerim bana aittir ve tamamen eğlence amaçlıdır. Şimdi, bunu aradan çıkardığımıza göre, tek bir kelime etmeden interneti kıran kadından bahsedelim.

Harper Alexander.

Evet, o. Sessiz zarafet, günahattan daha keskin terzilik ve bir skandalı nefes almadan boğabilecek kadar sıkı bir halkla ilişkiler stratejisi üzerine bir imparatorluk inşa eden Bellamore kurucu ortağı. Ön , manşet atlıkarıncasında ve her kırmızı fotoğraflanmaya değer halı. Şimdiye kadar.

Çünkü siz uyurken, Harper Alexander tekrar spot ışıklarının altına girdi.

Bu doğru. Tanıtım yazısı yok. Hayır, resim yaparım dedim. Sadece bir mirasçıyı ağlatabilecek bir elmas ve Onu bırakmadan önce şehri yakıp yıkacak.

Peki, o kim? Brody Calloway.

Askeri geçmiş.

Sıfır sosyal medya varlığı.

Calloway'lerle -evet, şu Calloway'lerle- kan bağı var.

Eğer Billie Calloway stiletolar giymiş bir fırtınaysa, Brody de karaya çıktığını duyurmayan bir kasırgadır.

Ve eğer dikkat ettiyseniz -gerçekten dikkat ettiyseniz- onu gördünüz. Arkasında. Yanında. Sessiz, istikrarlı, gerekirse ölümcül.

Bazılarınız bu ilişkinin gerçek mi yoksa başka bir skandal mı olduğunu soruyor. Bunu sizin için açıklığa kavuşturayım. Gerçekten daha gerçek.

İşte nedeni: Micah Rhodes -evet, bir zamanlar nişanlı olduğu Micah- şu anda hayatının geri kalanını federal hapishanede geçiriyor. Suçlamalar mı? Çok fazla. Zarar?

Sadece Harper'ın yüzünü tekrar göstermesinin ne kadar sürdüğü ile ölçülebilir.

Ama o öylece ortaya . Geldi. Ve bu sefer yalnız değildi.

Söylenenlere göre Brody Calloway ile nişanlanması yeni değilmiş. Sadece şimdiye kadar bizim haberimiz yoktu. Ki bana sorarsanız, onu daha da ikonik hale getiriyor. Çünkü Micah manşetlere çıkarken, Harper hamleler yaptı. Sessizce yandı. Sessizce yeniden inşa etti. Ve şimdi, sadece hayatta kalanların kazanabileceği türden bir sakinlik içinde.

Bir saniye durup şu hakkında da konuşalım. Yakında Harper Calloway olacak. Ve ilgili bir şey uyuyor, değil mi?

Belki de Billie'yle her zaman aynı bıçağın iki yüzü gibi hareket ettikleri içindir - zıt ama eşit derecede tehlikeli. Belki de Harper her zaman güce ait olduğu içindir ve şimdi onunla ne yapacağını bilen bir aileye ait. Belki de hayatında ilk kez mutlu görüldüğü içindir. Ama bu doğru.

Olması gereken bu. Bu gerçek bir anlaşma. Ve tabii ki, bu sadece bir LadyLux görüşü.

Ama bir süredir buradaysanız, %99 isabet oranına sahip olduğumu bilirsiniz.

İşte, en gürültülü şekilde sona eren en yumuşak lansmana Açıklama. Harper'ın hikayesi, hayatta kalma hikayelerini kimseye borçlu olmayan diğer kadınlara cesaret veriyor. Ve şimdi o Alkış istemeyen bir aşk, sadece kalıcılık.

Harper Alexander, yakında Calloway olacak, sadece ateşten uzaklaşmadı. O bir ateş. Belki zel bir davetiye alırım. Düğün.

Bizi izlemeye devam edin, LuxBabies. İçimden bir ses bu aşk hikayesinin daha yeni başladığını söylüyor.

xo,
LadyLux

Okudum. Her kelimesini, her nefis dramatik, mükemmel kaleme alınmış kelimesini.

Harper Alexander, yakında Calloway olacak, sadece ateşten uzaklaşmadı. O ateşin ta kendisi.

Ağzım açık kalıyor ve yanaklarım kızarmakla afallamak arasında bir yerde.

"Haksız değil," diyor Brody, hâlâ bana sarılarak.

"Sanki bir ülke fethetmişim gibi konuşuyor."

Eğilip enemin kenarını öpüyor. "."

Başa dönüp tekrar göz gezdiriyorum ve başımı sallıyorum.
"Gerçekten sessizce yandığını mı söyledi?"

"İkonik," diyor bana. "Dövme yaptırabilirim."

Kahkahalar göğsümden dökülüyor ve beni daha hafif hissettiriyor. Sanki başka biri benim en kötü halimi görmüş ve yine de kazandığım bir son yazmayı başarmış gibi. Belki de bu, bunun gerçek olduğunun kanıtıdır.

Biz kazandık.

Brody başka tarafa bakmıyor. "O seni korudu. Tek umursadığım bu."

Ona doğru eğildim, başımı omzuna koydum, parmaklarımız göğsünde kenetlendi.

"Sence insanlar artık iyi olduğuma inanacak mı?" Ben soruyorum.

Şakağımı öpüyor. "Buna inanmak zorunda değiller. Göster onlara. Gerçek sizi her zaman özgür kılar."

Bir kez olsun, başka birinin benim için yazdığı hikâyede hayatta kalıyormuşum gibi hissetmiyorum.

Sonunda kalemi tutan benmişim gibi hissediyorum.

BRODY

Makarna biraz fazla pişmiş ve sosu da çok kalın ama Harper konuda tek kelime etmedi. Sanki ona beş yıldızlı bir şey servis etmişim gibi gülümsemeye devam ediyor, çatalının etrafındaki erişteleri döndürüyor ve sandalyesinde yaslanıyor, sanki bu şimdiye kadar yediği en iyi yemekmiş gibi.

Mum ışığında oturuyoruz - bunu planladığımız için değil, karartıcıyı çok kısık açtığı ve sonra "cehennem gibi romantik" hissettirdiğine karar verip düzeltmeyi reddettiği için. Telefonundan yavaş ve eski tarz bir müzik çalıyor ve arada bir lokmalar arasında mırıldanıyor.

Bu bizim hayatımız.

Tabağıma uzanıyor ve sarımsaklı ekmekten bir ısırık alıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Senin de kendi ekmeğin var, biliyorsun."

Yemeğimizi bitirdiğimizde omuz silkerek "Seninki daha gevrek," diyor. "Benimki biraz fazla yumuşak."

"*Sert* sevdiğini unutmuşum," diyorum ve bu onun gözünden kaçmıyor. "Özür dilerim, kırılğan şef egonu incitmek istemedim."

Sırıyorum, sandalyeme geri oturuyorum. "Peki. dahaki sefere sana yanmış tost vereceğim ve ona rustik sarımsaklı ekmek diyeceğim."

Sırıyor, sonra başını bana doğru eğiyor. "Düşünüyordum da, Cozy Creek'te evlenmek yerine, kulübede bir etkinlik düzenlesek nasıl olur?"

Soru beklediğimden daha yumuşak geldi. Tantana yok. Dramatik bir duraklama yok. Sadece o, meraklı ve açık, zaten soruyormuş gibi soruyor

cevabımın ne biliyor.

"Seninle New York sokaklarında evleneceğim, Harp. Bunun hayallerindeki düğün olmasını istiyorum. Ben zaten hayallerimin kadınıyla evleniyorum."

Kocaman sırtıyor ve kulağının arkasına nasıl sıkıştırdığını izliyorum. Ayağının masanın altında benimkine dayanmasını seviyorum ve orada olduğunu bana bildirmek için ayak parmaklarını oynatıyor. Bu kadın. Bu hayat. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Öne doğru eğiliyor, dirseğini masaya dayıyor, çenesini avucunun içine alıyor. "Hâlâ yapraklar değiştiğinde evlenmek istiyorum. Ekim'de."

"Şimdiden hayal edebiliyorum. Senin kadar güzel olacak." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum, başparmağım annesinin yüzüğünün üzerinde geziniyor.

Yemeğimizi bitirip bir süre birlikte oturuyoruz ve mumlar sönerken onun planları hakkında sohbet ediyoruz.

Ayağa kalkıyorum, bulaşıkları lavaboya yerleştiriyorum ve onu kanepeye götürüyorum, orada birlikte kıvrılıyoruz. Başını çenemin altına sıkıştırıyor ve battaniye dünyanın geri kalanından bir kalkan gibi üzerimize örtülüyor.

Bu şekilde ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Belki bir saat. Ya da daha uzun. Fark etmez. Birlikteyken saat aynı şekilde çalışmıyor.

Ona baktığımda, uzun kirpiklerinin yanaklarına dayandığını ve nefes alış verişinin eşit olduğunu fark ediyorum. Eli göğsümde duruyor, parmakları gömleğimin kumaşına gevşekçe dolanmış. Onu tutmaya devam çünkü yapabiliyorum, çünkü istiyorum.

Harper sonbaharda evlenmek istediğini söyledi ve şimdi tek görebildiğim değişen yapraklar ve beyazlar içinde, ben beklerken bana doğru gülerek yürümesi. Gülümserken yumuşak bir nefes alıyorum. Bana doğru kayıyor ve ben de başının tepesine bir öpücük kondurup onu içime çekiyorum.

"Uyuyan Güzel," diye fısıldıyorum parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken.

Bir zamanlar çarpışmaya hazırlanmadan, çıkışlar için odaları taramadan nasıl dinleneceğimi bilmiyordum. Farklı yapmam gereken her şeyi tekrar etmeden nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Pişmanlık hayaletler gibi peşimi bırakmıyordu ama artık .

Şimdi göğsüme bastırılmış sevdiğim kadınla yatıyorum ve o benim huzurum. Harper her zaman benim amacım olacak.

Dinginliğe, sabitliğe ve elde edeceğimi hiç düşünmediğim yumuşaklığa gülümsüyorum. Harper tekrar yer değiştiriyor ve ben de kolumu bir yemin gibi ona doluyorum.

Eskiden aşkın bir başkası için ateşin önünde durmak olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise onlarla birlikte yürümek olduğunu biliyorum.

Başından beri onu kurtardığımı sanıyordum ama beni kurtaran Harper'ı sevmek oldu.

EPILOG

NICK

Ben geldiğimde çiçekler çoktan oradaydı. Bu hafta şakayık ve düğünçiçeği. Geçen hafta laleler vardı. Ondan önceki hafta, yabani güller. Her zaman tazedirler, her zaman Cuma günü teslim edilirler ve tam olarak kız kardeşimin seçeceği çiçeklerdir. Ben bir şey getirmediğim. Hiç getirmem. Çünkü onları gönderen ben değilim.

Brody biliyor.

O bildiğimi bilmiyor ama ben biliyorum. Bir süredir biliyordum. Sanki küçük bir bayrammış gibi her Cuma kendine aldığı çiçeklerle aynı olan aranjmanı gördüğüm anda anlamıştım. Kız kardeşimin kendine çiçek almak için bir nedene ihtiyacı yoktu ve onu şımartacak bir erkeğe de kesinlikle ihtiyacı yoktu. Çiçekler, içinde bulunduğu durum ve ruh hali ne olursa olsun güzel şeyleri hak ettiğini hatırlatırdı. Buna kişisel bakım diyordu.

Sleepy Hollow Mezarlığı'nın her yanından sessizlik bastırırken ellerim ceplerimde mezarının başında duruyorum. Oraya gömülmek istemişti çünkü bu hikayeyi çok seviyordu. Çocukken bana, eğer benden önce ölürse ömür boyu peşimi bırakmayacağını söylerdi. Şu anda keşke öyle olsa çünkü onunla son bir kez konuşmak isterdim.

Mezar taşı sade ve zarif, tıpkı onun gibi.

EDEN GRACIE BANKS
Bırak ışık kalsın.

Profesyonel iş e-postalarını bile bu şekilde imzalardı. *Işık kalsın.*

Bunu hiç anlamamıştım, yumuşak ve duygusal olduğunu düşünmüştüm ama şimdi belki de cesurca olduğunu düşünüyorum. O öldükten sonra, hayattayken olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor.

Taş bankın kenarına oturup kız kardeşimin ismine bakıyorum ve sessizliğin dakikalarca sürmesine izin veriyorum. Burada başka kimse yok. Sadece ben ve kederim. Onu her gün özleyorum. Kız kardeşim en iyi arkadaşlarımdan biriydi.

"İnsanları oldukları gibi görmekte her zaman daha iyiydin," diye fısıldıyorum. "Geri kalanımız bile."

Brody ve onun hakkında bildiklerimi kimseye anlatmadım. Asher'a bile. Büyük bir sır olduğu için değil, Eden'ın bir izleyiciye ihtiyacı olmadığı ya da bunu istemediği için. Peki ya Brody? Onun için orada olmaktan başka bir şey yapmaya çalışmadı.

Öldüğünde kendime onun için son bir şey yapacağımı, koruyacağımı söyledim. Lanet olası hayatını mahvetmesine izin vermeyi reddettim ve ona baktığında gördüğü versiyonuna dönüşmesi için ona alan . Bu, geri henüz görmediği versiyonuydu.

Bu yüzden ona yardım ettim. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Bu yüzden buradayım. Çünkü kız kardeşim hâlâ daha iyi olmak istememi sağlayan tek kişi.

Brody beş uzun yıl boyunca bu mezarın her yaprağını yerleştirdi.

Nefes veriyorum ve bir elimi yüzümde gezdirerek kenarlardan sızan duyguları siliyorum. Weston'ın partisine geç kaldım ve eminim bana dramatik diyecek ve bir giriş için yalvardığımı söyleyecek. Carlee not alırken, Billie de benim ilgi arayan bir erkek-fahişe olduğumu söyleyecek.

Onlara izin ver.

Süslü bir parti verebilirler çünkü şu anda bu anı ben yaşıyorum. Şu anda ben Nicolas Banks değilim, eski hokey oyuncusu, altın çocuk ya da kötü şöhretli bir beceriksiz. Ben sadece ailesine değer veren ve onları derinden seven bir ağabeyim, ölümden bile. Ve bu yeterli.

WESTON'IN ÇATI KATINAVARDIĞIMDA, HERKES ÇOKTAN

İçkiler önden ve yarım skandal derin. Billie odanın ucunda, keten takım elbiseli bir adamla temalı düğünlerin etiği hakkında tartışıyor. Harper sanki huzurdan başka bir şey bilmiyormuş gibi Brody'nin kolunun altına girmiş durumda ve Weston sanki pistin sahibiymiş gibi etrafta dolaşıyor - çünkü öyle. Easton ve Lexi'nin elleri dolu ve onları bir süre daha dışarıda görmeyi beklemiyorum.

Herkesin görebileceği kadar giriyorum, sonra duruyorum. Büyük girişleri severim. İnsanları gererler ama beni değil. Benim bağıışıklığım var.

Eşikten anda Carlee telefonundan başını kaldırıyor, sanki gerçek zamanlı bir manşet yakalamış gibi gözleri kısılıyor.

Carlee başını sallayarak "Geciktin," diye sesleniyor ama sırtıyor.

"Trajik," diye cevap veriyorum. "Beni mi özledin yoksa sadece titreşimi düzeltme yeteneğimi mi?"

Cevap vermiyor. Sadece *düşündüğünden daha fazlasını bildiğimi* söyleyen o sessiz, korkutucu gülümsemesini takınıyor. Bunu göz ardı etmekte acele etmiyorum.

Billie beni görüyor ve onlara yaklaştığımda hemen gözlerini kısıyor.

Gruba katıldığımda "Geç kaldın," diyor.

"Bir mum yakıyordum," dedim ona. "Günahlarım için."

Weston kadehini kaldırır. "Bunu, o zamandan beri tövbe etmemiş bir adam söylüyor... yani, hiç."

"Oh, ama. Büyüme sürecimi mahvetme," diye cevap veriyorum.

Harper yaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "İyi misin, üvey kardeşim?"

"İğrenç. Artık üvey kardeş yok." Başımı salladım. "Ama ben iyiden de iyiyim," diyorum ona.

Bu bir yalan değil çünkü dışarıda bir yerlerde, rol yapmayı bıraktığımda nasıl ses çıkardığımı tam olarak bilen bir kadın var. Bir kadın.

Ŗu anda burada olsaydı, beni ve saçmalıklarımı görürdü.

Bir tepsideñ bir içki kapıyorum ve farklı gruplarla tur atarak kendimi affettiriyorum çünkü benim işim bu. Ben sosyal bir kelebeğim ve burada gülümsüyorum, orada gülüyorum, üç yüklü konuşmayı ve bir teknoloji varisi ve İbiza'da bir çatı katını içeren çok da ince olmayan bir teklifi atlatıyorum.

Billie beni barın yanında köşeye sıkıştırdı, elinde şarap kadehi vardı. Bana öyle bir bakış attı ki, odaklansa birinin canını yakabilirdi. "Nerelerdeydin?"

Sırıtiyorum. "Şehir dışındaydım. Bir molaya ihtiyacım vardı." "Neye? İlgiden mi?"

İçkimi yudumluyorum. "Beklentilerden."

Gözlerini kısıyor. "Birini , değil mi?" Ona en iyi poker suratımı sunuyorum. "*Bulduğumu* tanımla."

İnsanları sözleşmeler gibi okuyor. Her duraksama, her titreme, her sapma üzerinde çalıştığı bir şeydir. Ona hiçbir şey vermiyorum ama yine de kazanmış gibi görünüyor.

"Sen şeffafsın," diyor bana. "Belki de evrim geçiriyordumdur."

Alay ediyor. "Tanrı hepimize yardım etsin."

Onu bununla baş başa bırakıp partinin akışına geri dönüyorum. Üçüzler, Harper'ın yüzüğü, Brody'nin "evcilleştirilmiş" dönemi ve tesadüfen yatırım yapabileceğim ya da yeni başlatılan bir tatil işbirliği hakkında konuşuluyor.

Telefonum çalışıyor ve onu cebimden çıkarıyorum. Mesaja bir göz attım.

BİLİNMIYOR

Seni düşünüyorum.

Cevap vermiyorum -asla vermiyorum- istemediğim için değil, vermemem gerektiği için. Sondaki gülen yüz bana tam olarak kim olduğunu söylüyor. Ekranı kilitliyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum. Bu, her ne ise, bir süre önce başladı. Nasıl durduracağımı bulamadım.

Sadece ilişkiye girme konusunda katı bir politikam olmasına rağmen onu düşünüyorum, ama o kurallara göre oynamıyor.

Odanın diğer ucunda Brody sırlarımı biliyormuş gibi beni izliyor. Sanki kendime itiraf etmek istemediğim şeyleri itiraf etmemi bekliyor.

Kadehimi ona doğru kaldırıp başımla selam veriyorum. Bir kaşını kaldırıyor ve başını sallıyor.

Saniyeler sonra telefonum tekrar çalıyor ve Brody'den bir mesaj, ama bir bağlantı ile birlikte geliyor.

Beni panjurların yayınlandığı web sitesine götürüyor.

Kör Ürün #237

Eski hokey oyuncusu ve altın çocuk milyarder pazarlamacı kötü adama dönüştü, spot ışıklarından ve gizli tutmaya çalıştığı bir kadından kaçıyor.

TELEFONUM YANACAKMIŞ GIBI HISSEDEREK BİRKAÇ KEZ OKUDUM.

Elini. Aklım birkaç ay öncesine gidiyor ve onunla ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Düşüncelerimin içinde kaybolmamak için onları itiyorum. Burada olmaz. Şimdi değil.

Kafamı kaldırdığımda, aynı odada, aynı seslerle birlikte olduğumu ve her zaman beni kovalayan o lanet spot ışığının üzerimde olduğunu fark ediyorum. Brody Calloway dışında kimse az önce kör bir eşya tarafından patlatıldığımı bilmiyor.

O beni izlerken yüzüme ukala bir sırıtma yerleştiriyor, kendimi yeniden dedikodu dergilerinin konusu olmaya zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyorum. *Hay sikeyim.*

**Nick'in aşk hikayesine devam
edin**

BAĞLANMA DURUMU

<https://books2read.com/thehookupsituation>

**Brody & Harper'dan daha fazlasını mı
istiyorsunuz?**

Onları içeren özel bir bonus sahneyi buradan indirin:

<https://bit.ly/thebodyguardsituation-bonus>

LYRA'DAN DAHA FAZLA MI İSTİYORSUN?

Milyarder Durum Serisi

Eş Durumu Arkadaş
Durumu Patron
Durumu
Koruma Durumu İlişki
Durumu Hokey Durumu
Güz İstiyorum (bu dünya ile bağlantı
kurar)

Valentine Texas Serisi

Bless Your Heart
Spill the Sweet Tea
Butter My Biscuit
Smooth as Whiskey
Fixing to be Mine
Hold Your Horses

Çok Neşeli Serisi

Çok Neşeli Bir Hata
Çok Neşeli Bir Dadı
Çok Neşeli Bir
Düşman

Her kitap bağımsız olarak okunabilir, ancak tam bir Lyra Parish deneyimi için serinin
1. kitabıyla başlayın, çünkü birbirleriyle bağlantılılar.

İLETİŞİMDE KALIN

Lyra Parish ile ilgili her şeyden haberdar olmak ister misiniz? Bültenine katılın! Kapak tanıtımlarına, tanıtımlara ve çekilişlere özel erişim elde edeceksiniz.

lyraparish.com/newsletter

Sosyal medyada arkadaş olalım:

[TikTok](#)❤️ [Instagram](#)❤️ [Facebook](#)

@lyraparish her yerde

Lyra Parish mı arıyorsunuz?

Facebook'ta Lyra Parish'in Okuyucu Salonu'na katılın:

<https://bit.ly/lyrareadergroup> _

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularıma çok teşekkür etmek istiyorum. Kelimelerime olan sevginiz, bunu yapmaya devam etmemin tek nedenlerinden biri. Okuyabileceğiniz milyonlarca başka kitap varken benimkini seçmiş olmanız benim için bir kayıp değil. Bana bu şansı verdiğiniz ve edebi hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için size her zaman minnettar olacağım. Muhteşem ARC ekibime ve kitapsever influencer'larıma çok teşekkür ederim. Her biriniz desteğiniz ve heyecanınızla beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz ve çok minnettarım!

Gezegendeki en iyi asistan Erica Rogers'a çok teşekkür ederim! Senin yardımın olmadan 2025'in ilk yarısını atlatabilir miydim bilmiyorum. Sana ve her zaman benim ve gerçekleşen sihir için ne kadar heyecanlı olduğun için çok müteşekkirim! Ayrıca Kate Kelly'ye de çok teşekkür ederim! Sen harikası! Cidden, her şey için ikinize de teşekkür ederim. Bu kitabı bitirdikten sonra nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Bunu şimdi söylüyorum... ✨

Bir başka teşekkür de Bookinit! Designs'a (Talina & Anthony) bu kapakları benim için yarattıkları ve bu seri için vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı oldukları için teşekkür ederim! Editörüm Jovana Shirley'e çok nazik olduğu ve teslim tarihlerime uymama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Sıkı çalışmanız ve kelimelerimi hayata geçirme beceriniz için çok minnettarım. Teşekkürler Marla Esposito, her zaman o kismet programına sahip olduğun ve son taramayı için. Beta bish'lere (Brittany, Mindy, Lakshmi ve Thorunn) çok teşekkür ederim. Yardımlarınız için hepinize çok minnettarım! Brody'yi kimin sahiplendiğini hatırlamıyorum. Mindy miydi? LOL!

Ve her zaman olduğu gibi kocam Will'e (Deepskydude) kocaman teşekkürler. Bana teslim tarihime yetişeceğimi söyleyip durdun çünkü ben her zaman teslim tarihlerime yetişirim ve tahmin et ne oldu? Teslim tarihimi tutturdum. Woohoo! Her zaman mantığın sesi olduğun için teşekkürler

En çok ihtiyacım olduğunda! Seni her zaman ve sonsuza dek seviyorum! Sonbahar için resmen hazırım!

LYRA PARISH HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı baharatlı romanlar yazmaya takıntılı umutsuz bir romantiktir. Kurgusal dünyalara dalmadığı zamanlarda, onu kocasıyla Vanlifer gibi davranırken ve balkabağıyla selfie çekerken bulabilirsiniz. Lyra buzlu kahveyi, memleri, otantik insanları ve en iyi hayatını yaşamayı seviyor. The Seymour Agency'de Lesley Sabga tarafından temsil edilmektedir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

